Prolog

FUM ȘI DIAMANTE

FORMIDABILA CONSTRUCȚIE DE STICLĂ ȘI OȚEL SE ÎNĂLȚA PE LOCUL ei de pe Front Street ca un ac sclipitor cârpind cerul. Erau cincizeci și șapte de etaje în Metropole, cel mai scump dintre noile blocuri-turn din centrul Manhattanului. La ultimul etaj, al cincizeci și șaptelea, se afla cel mai luxos apartament dintre toate: mansarda Metropole, o capodoperă de design alb-negru lucios. Prea noi să fi acumulat praf, pardoselile ei de marmură reflectau stelele care se vedeau prin enormele ferestre de la podea până-n tavan. Sticla ferestrelor era perfect transparentă, oferind iluzia desăvârșită că nu exista nimic între privitor și priveliște și se știa că le dădea amețeală chiar și celor cărora nu le era frică de înălțime.

Jos, departe, se desfășura panglica argintie a lui East River, printre brățările podurilor strălucitoare, bălțată cu bărcile mici cât niște rahați de muște, care tăia pe din două bancul de lumini, de-o parte Manhattanul, de cealaltă Brooklynul. Într-o noapte senină, se putea zări la sud și Statuia Libertății, iluminată — dar aceasta era o noapte pâcloasă, iar Insula Liberty era ascunsă în spatele unui val alb de ceață.

Oricât de spectaculoasă ar fi fost priveliștea, bărbatul care stătea în fața ferestrei nu arăta în mod deosebit impresionat de ea. Pe fața lui ascetică, îngustă, era zugrăvită o încruntătură când întoarse spatele ferestrei și porni cu pași hotărâți, bocănitul ghetelor sale răsunând în ecou pe podeaua de marmură.

— Nu sunteți gata *încă*? întrebă el, trecându-și degetele prin părul ca albit de sare. Stăm aici de aproape o oră.

Băiatul îngenuncheat pe podea își ridică ochii spre el, repezit și irascibil.

— Asta-i marmură. E mai dură decât am crezut. Îngreunează desenatul pentagramei.

— Atunci treci peste pentagramă.

De aproape, era ușor de observat că, în ciuda părului său alb, bărbatul nu era bătrân. Fața lui aspră era severă, dar nezbârcită, ochii limpezi și direcți.

Băiatul înghiți în sec, iar aripile membranoase, negre, care-i ieșeau dintre omoplații înguști (își tăiase două fante în spatele jachetei de denim ca s-o adapteze), bătură cu nervozitate.

— Pentagrama este o parte necesară în orice ritual de invocare a demonilor. Știți asta, domnule. Fără ea...

— Nu suntem protejați. Știu asta, tinere Elias. Dar termin-o odată. Am cunoscut magicieni care puteau să invoce un demon, să-i vorbească și să-l expedieze înapoi în iad în răstimpul care ți-a luat ție să desenezi o jumătate de stea în cinci colțuri.

Băiatul nu zise nimic, ci se repezi din nou asupra marmurei, cu o înnoită insistență. Broboane de nădușeală picurau de pe fruntea sa, iar el își dădea părul la o parte cu degetele, unite între ele cu membrane delicate ca pânza de păianjen.

— Gata, zise el, în cele din urmă, stând pe călcâie și trăgându-și respirația. E gata.

— Bine. Bărbatul păru mulțumit. Hai să începem.

— Banii mei...

— Ți-am mai spus. O să-ți primești banii *după* ce vorbesc cu Agramon, nu înainte.

Elias se ridică în picioare și își scoase jacheta. În pofida crăpăturilor decupate în ea, tot îi mai strângea aripile, incomodându-l; eliberate, acestea se întinseră și se desfăcură singure, stârnind o pală de aer prin încăperea neventilată. Aripile sale erau de culoarea petelor de petrol plutitoare: negru întreţesut cu un curcubeu de culori ameţitoare. Bărbatul își întoarse privirea de la el, de parcă aripile lui îl dezgustau, dar Elias nu păru să-l observe. Începu să înconjoare pentagrama pe care o desenase, învârtindu-se în jurul ei în sensul contrar acelor de ceasornic, și să psalmodieze ceva în limba demonilor, care suna ca trosnetul focului.

Cu un zgomot ca de aer scos dintr-o anvelopă, conturul pentagramei izbucni deodată în flăcări. Cele zece ferestre imense reflectară înapoi zece stele în cinci colțuri cuprinse de flăcări.

Ceva se mișcă înăuntrul pentagramei, ceva fără formă și negru. Elias cânta mai repede acum, ridicându-și mâinile membranate, trasând cu degetele prin aer contururi delicate. Pe unde treceau ele, trosneau flăcări albastre. Bărbatul nu putea vorbi fluent chtoniana, limba magicienilor, dar recunoștea destule cuvinte cât să înțeleagă litania pe care o repeta Elias: *Agramon, pe tine te invoc. Din spațiile dintre lumi, pe tine te chem.*

Bărbatul își duse pe furiș o mână în buzunar. Atinse cu degetele obiectul dur, rece și metalic dinăuntru. Zâmbi.

Elias se oprise din mers. Acum stătea în fața pentagramei, înălțându-și și coborându-și vocea în incantația neșovăitoare, în timp ce focul albastru trosnea în jurul lui ca niște fulgere. Deodată, un fuior de fum negru se ridică din mijlocul pentagramei; se ridică răsucindu-se în spirală, se întinse și căpătă consistență. Doi ochi luminau suspendați în umbră ca niște rubine prinse într-o pânză de păianjen.

— Cine m-a chemat printre lumi aici? întrebă Agramon cu un glas ca sticla spartă. Cine mă invocă?

Elias se oprise din psalmodiat. Rămăsese nemișcat în fața pentagramei — nemișcat, mai puțin aripile, care băteau aerul încet. În încăpere începuse să se răspândească un miros de rugină și arsură.

— Agramon, vorbi magicianul, eu sunt magicianul Elias. Eu sunt cel care te-a invocat.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi, demonul râse, dacă se poate spune despre fum că râde. Râsul însuși era caustic precum acidul.

— Magician fără minte, șuieră Agramon. Băiat fără minte.

— Tu nu ai minte, dacă-ți închipui că mă poți amenința pe mine, zise Elias, dar vocea îi tremura ca și aripile. O să fii prizonier al acestei pentagrame, Agramon, până când te voi elibera eu.

— Oare?

Fumul se repezi înainte, formându-se și reformându-se. Un tentacul luă forma unui braț și lovi marginea pentagramei arzătoare care-l închidea. Apoi, într-un vălătuc, fumul se rostogoli peste marginea stelei, revărsându-se ca un val peste un dig. Flăcările pâlpâiră și se stinseră, în timp ce Elias, țipând, se dădu înapoi, împleticindu-se. Îngâna din nou acum, într-o chtoniană rapidă, descântece de înfrânare și alungare. Nu se întâmplă nimic; fumul negru și dens continua să curgă nestingherit, iar acum începuse să aibă, parcă, o formă — deși nedeslușită, enormă și hidoasă, ochii lui schimbându-se, rotunjindu-se și mărindu-se cât farfurioarele și răspândind o lumină înspăimântătoare.

Bărbatul privea cu interes netulburat, în timp ce Elias țipă din nou și se întoarse ca să fugă. Nu mai ajunse însă până la ușă. Agramon se năpusti înainte, masa lui întunecată prăvălindu-se peste magician ca un val clocotitor de catran negru. Sub asalt, Elias se zbătu slab un moment — apoi încremeni.

Forma neagră se retrase, lăsându-l pe magician întins pe podeaua de marmură, într-o poziție contorsionată.

— Cu adevărat sper, zise bărbatul, care scosese obiectul metalic rece din buzunar și se juca leneș cu el, că nu i-ai făcut nimic prin care să devină nefolositor pentru mine. Am nevoie de sângele lui, înțelegi.

Agramon se întoarse, ca o coloană neagră cu ochi de diamant. Aceștia îl cercetară pe bărbatul în costum scump, fața lui îngustă, nepăsătoare, pecețile negre care-i acopereau pielea și obiectul sclipitor din mâna lui.

— Tu l-ai plătit pe copilul magician să mă invoce? Și nu i-ai spus ce puteam face?

— Ai ghicit, zise bărbatul.

Agramon vorbi cu admirație silită:

— Asta a fost o manevră deșteaptă.

Bărbatul făcu un pas spre demon:

— *Sunt* foarte deștept. Și de-acum, mai sunt totodată și stăpânul tău. Eu am Pocalul Mortal. Tu trebuie să mi te supui sau să suporți consecințele.

Demonul tăcu un moment. Apoi se lăsă la pământ, într-o plecăciune în zeflemea — cam atât cât ar putea o creatură fără un corp propriu-zis să îngenuncheze.

— La dispoziția ta, Stăpâne...?

Propoziția se sfârșea politicos, cu o întrebare.

Bărbatul zâmbi.

— Poți să-mi spui Valentine.

PARTEA ÎNTÂI

Un anotimp în Infern

Mă cred în Infern, prin urmare și sunt.
— Arthur Rimbaud

1

SĂGEATA LUI VALENTINE

— TOT MAI EȘTI SUPĂRAT?

Alec, sprijinit cu spatele de peretele liftului, aruncă o căutătură fioroasă prin spațiul îngust către Jace.

— Nu sunt supărat.

— Ba da, ești.

Jace făcu un gest acuzator către fratele lui vitreg, apoi gemu scurt când durerea îi săgetă brațul până sus. Îl durea fiecare bucățică din corp de la bușitura luată în după-amiaza aceea, când căzuse trei etaje prin lemnul putred și aterizase pe un maldăr de fiare vechi. Până și degetele îi erau ferfeniță. Alec, care abia de curând lăsase deoparte cârjele de care fusese silit să se folosească după lupta sa cu Abbadon, nu se simțea mai strălucit decât Jace. Hainele îi erau pline de noroi, iar părul îi atârna în șuvițe subțiri, nădușite. Pe un obraz avea o crestătură lungă.

— Ba nu sunt, zise Alec, printre dinți. Doar pentru că tu ai spus că demonii dragoni erau o specie dispărută...

— Am spus „aproape dispărută".

Alec împunse aerul cu degetul spre el:

— Aproape dispărută, zise el, cu vocea tremurând de mânie, nu e DESTUL DE DISPĂRUTĂ.

— Înțeleg, zise Jace. Va trebui să schimb referința din dreptul lor în cartea demonologiei și în loc de „aproape dispărută" să scriu „nu destul de dispărută pentru Alec; el preferă ca monștrii lui să fie cu totul și cu totul dispăruți". *Asta* o să te facă fericit?

— Băieți, băieți, zise Isabelle, care-și cerceta fața în oglinda din peretele ascensorului. Nu vă mai certați! Se întoarse cu spatele la oglindă, afișând un zâmbet luminos. Bun, deci am avut ceva mai multă acțiune decât ne-am așteptat, dar eu cred c-a fost amuzant.

Alec se uită la ea și clătină din cap.

— Cum izbutești să nu te murdărești *niciodată*?

Isabelle ridică din umeri, filozofic.

— Am inima curată. Asta respinge mizeria.

Jace pufni atât de zgomotos, încât ea se întoarse și se încruntă la el. El își flutură degetele pline de noroi către ea. Unghiile lui erau ca niște semiluni negre.

— Mizerabil și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Isabelle se pregătea să-i răspundă, când ascensorul se opri, cu scrâșnet de frâne.

— E timpul să rezolvăm chestia asta, zise ea, deschizând brusc ușa.

Jace o urmă în hol, abia așteptând să-și curețe armura și armele și să facă un duș fierbinte. Își convinsese frații vitregi să vină să vâneze cu el, în ciuda faptului că nici unul dintre ei n-avea chef să iasă pe cont propriu, acum, că Hodge nu mai era acolo să le dea instrucțiuni. Dar Jace își dorea uitarea în luptă, divertismentul crud în ucidere și distracția rănilor. Și știind ce-și dorea, ei fuseseră de acord să-l însoțească, târându-se prin tunelurile de metrou murdare și abandonate până găsiseră un demon Dragonidae și-l uciseseră. Toți trei lucraseră împreună într-o perfectă coordonare, cum făceau întotdeauna. Ca o familie.

Își deschise fermoarul jachetei și o agăță într-unul din cuiele pentru haine, fixate în perete. Alec se așezase pe băncuța joasă de lemn de lângă el, scoțându-și bocancii încărcați de murdărie. Fredona fără melodie ca

pentru el, dându-i de înțeles lui Jace că nu era *chiar atât* de supărat. Isabelle își scoase agrafele din părul ei lung și negru, îngăduindu-i să se răsfire în jurul ei.

— Acum mi-e foame, zise ea. Ce n-aș da să fie mama aici ca să ne gătească ea ceva.

— Mai bine că nu e, zise Jace, desfăcându-și centironul cu arme. Ar fi țipat deja din pricina covoarelor.

— Aici ai dreptate, zise o voce calmă, iar când Jace se răsuci, cu mâinile încă la centiron, dădu cu ochii de Maryse Lightwood, cu brațele încrucișate, stând în pragul ușii.

Purta un costum negru, scorțos, de călătorie, iar părul ei, negru ca al lui Isabelle, era pieptănat pe spate și împletit într-o coadă groasă ca o frânghie, ce-i atârna până la jumătatea spinării. Ochii săi, de un albastru glacial, trecură peste ei trei ca un reflector de urmărire.

— Mamă!

Isabelle, recăpătându-și stăpânirea de sine, alergă la mama ei s-o îmbrățișeze. Alec se ridică în picioare și li se alătură, încercând să ascundă faptul că încă mai șchiopăta.

Jace rămase unde se afla. Existase ceva în ochii lui Maryse, când își plimbase privirea peste el, care-l țintuise în loc. Oare ceea ce spusese el fusese *chiar atât* de rău? Doar glumeau pe socoteala obsesiei sale pentru covoarele antice...

— Unde-i tata? întrebă Isabelle, făcând un pas înapoi de lângă mama ei. Și Max?

Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Apoi Maryse răspunse:

— Max e în camera lui. Iar tatăl vostru, din păcate, este încă în Alicante. Erau niște chestiuni acolo care-i solicitau atenția.

Alec, în general mult mai sensibil la nuanțele de dispoziție decât sora lui, păru să ezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta aș putea să te întreb eu pe tine. Tonul vocii mamei sale era sec. Șchiopătezi?

— Eu...

Alec nu se pricepea deloc să mintă. Isabelle interveni, răspunzând în locul lui, cu dulceață:

— Am avut o ciocnire cu un demon Dragonidae în tunelurile de la metrou. Dar n-a fost mare lucru.

— Și bănuiesc că nici Demonul Căpetenie cu care v-ați luptat săptămâna trecută n-a fost mare lucru, nu?

Până și Isabelle amuți la asta. Se uită la Jace, care-și dori ca ea să n-o fi făcut.

— Aia n-a fost planificată.

Jace făcea mari eforturi să se concentreze. Maryse nu-l salutase încă, nu-i zisese nici măcar „bună" și încă se uita la el cu ochi ca două pumnale albastre. În capul pieptului simțea un gol care începuse să se întindă. Nu se uitase niciodată la el așa înainte, indiferent ce făcuse.

— A fost o greșeală...

— Jace!

Max, cel mai mic dintre frații Lightwood, își făcu loc pe lângă Maryse și se năpusti în cameră, scăpând de mâna întinsă de mama lui să-l oprească.

— Te-ai întors! V-ați întors cu toții! Se întoarse în cerc, rânjind triumfător la Alec și la Isabelle. Mi s-a părut mie că aud ascensorul.

— Și parcă ți-am spus să stai în camera ta, zise Maryse.

— De-asta nu-mi amintesc, zise Max cu o seriozitate care-l făcu pe Alec să zâmbească.

Max era scund pentru vârsta lui — arăta de vreo șapte ani —, dar avea o gravitate aparte care, combinată cu ochelarii lui supradimensionați, îi dădea aerul unui puști mai matur. Alec întinse mâna și-i ciufuli părul fratelui său mai mic, dar Max încă se mai uita la Jace, cu ochi strălucitori. Jace simți pumnul înghețat din capul pieptului relaxându-și puțin strânsoarea. Max întotdeauna îl venerase ca pe eroul lui, cum nu-l venera pe propriul său frate mai mare, probabil pentru că Jace era mult mai îngăduitor cu prezența lui Max.

— Am auzit că te-ai luptat cu un Demon Căpetenie, zise el. A fost strașnic?

— A fost... altfel, se eschivă Jace. Cum a fost la Alicante?

— A fost *strașnic*. Am văzut cele mai trăsnet chestii. E arsenalul ăla uriaș din Alicante și m-au dus să văd și unele locuri unde făceau armele. Mi-au arătat și o nouă metodă de a fabrica pumnale de seraf, ca să fie mai durabile, și o să-ncerc să-l pun pe Hodge să-mi arate și mie...

Jace nu se putu abține; nevenindu-i să creadă, ochii lui o săgetară instantaneu pe Maryse. Deci Max nu știa despre Hodge? Nu-i *spusese* și lui?

Maryse îi prinse privirea și buzele i se subțiară ca tăișul unui cuțit.

— Destul, Max.

Îl apucă pe fiul ei mezin de braț.

El își întoarse capul, uitându-se în sus la ea, surprins.

— Dar vorbeam cu Jace...

— Văd asta. Îl împinse ușurel spre Isabelle. Isabelle, Alec, duceți-l pe fratele vostru în cameră. Jace — apăru o încordare în glasul ei când îi rosti numele, de parcă un acid invizibil îi usca literele în gură — du-te să te cureți și vino cât mai curând în bibliotecă, să stăm de vorbă.

— Nu pricep, zise Alec, uitându-se de la mama lui la Jace și înapoi. Ce se petrece aici?

Jace simți o nădușeală rece cum începe să-i curgă pe șira spinării.

— E în legătură cu tatăl meu?

Maryse tresări de două ori, ca și cum cuvintele „tatăl meu" ar fi fost două pălmuiri separate.

— În bibliotecă, zise ea, printre dinții încleștați. O să discutăm chestiunea acolo.

Alec spuse:

— Ce s-a întâmplat cât timp ați fost voi plecați n-a fost vina lui Jace. Am fost cu toții implicați. Iar Hodge a zis...

— O să discutăm și despre Hodge mai târziu.

Ochii lui Maryse erau pironiți asupra lui Max, iar tonul ei era de avertisment.

— Dar, mamă, protestă Isabelle, dacă ai de gând să-l pedepsești pe Jace, va trebui să ne pedepsești și pe noi, deopotrivă. Așa ar fi corect. Cu toții am făcut exact aceleași lucruri.

— Nu, zise Maryse, după o pauză atât de lungă, încât lui Jace i se păruse că nu avea să mai răspundă nimic. N-ați făcut aceleași lucruri.

— Regula numărul unu a desenelor animate, zise Simon.

Stătea proptit de o grămadă de perne la picioarele patului său, cu o pungă de chipsuri de cartofi într-o mână și telecomanda televizorului în cealaltă. Purta un tricou negru pe care scria M-AM ÎNTREȚINUT PE BLOG CU MAMA TA și o pereche de jeanși sfâșiați la un genunchi.

— Niciodată să nu te pui cu un călugăr orb.

— Știu, zise Clary, luând un chips și cufundându-l în cutia cu sos pusă în echilibru pe măsuța pliantă dintre ei. Din anumite motive sunt întotdeauna niște luptători mult mai buni decât călugării care pot vedea. Se uită mai cu atenție la ecran. Tipii ăia dansează?

— Ăsta nu e dans. Încearcă să se omoare unul pe altul. Ăsta e tipul care e dușmanul de moarte al celuilalt tip, nu ții minte? I-a omorât tatăl. De ce ar dansa acum?

Clary, ronțăind un chips, se uită meditativ la ecran, unde turbioane animate de nori roz și galben se ondulau între siluetele înaripate ale celor doi bărbați, care pluteau unul în jurul celuilalt, fiecare ținând în mână câte o suliță luminoasă. Din când în când, câte unul mai vorbea, dar, de vreme ce filmul era în japoneză cu subtitrare în chineză, nu-i lămurea cine știe ce.

— Tipul cu pălărie, zise ea, era ăla rău?

— Nu, tipul cu pălărie era tatăl. Era împăratul magic și aia era pălăria puterii lui. Tipul rău era cel cu mână mecanică vorbitoare.

Sună telefonul. Simon puse punga de chipsuri jos și dădu să se ridice să răspundă. Clary își puse mâna pe încheietura lui.

— Nu. Lasă-l să sune.

— Dar ar putea fi Luke. Poate sună de la spital.

— Nu e Luke, zise Clary, dând impresia că era mai convinsă decât se simțea. M-ar fi sunat pe mobil, nu pe fixul tău de-acasă.

Simon se uită lung la ea, după care se trânti înapoi pe covor, lângă ea.

— Dacă spui tu.

Ea desluși îndoiala din vocea lui, dar deopotrivă și încredințarea nerostită *Vreau doar să fii tu fericită.* Nu era prea sigură că „fericită" era întocmai starea ei din momentul de față, nu când mama ei era în spital, conectată la tuburi și mașinării care piuiau, iar Luke ca un zombie, prăbușit într-un scaun tare de plastic lângă patul ei. Nu cu grijile permanente pentru Jace și luat telefonul de zeci de ori pentru a suna la Institut, apoi renunțând și agățându-l la loc în furcă, fără a fi format numărul. Dacă Jace ar fi vrut să-i vorbească, ar fi putut să sune *el.*

Poate că fusese o greșeală să-l ducă s-o vadă pe Jocelyn. Fusese atât de sigură că dacă mama ei ar fi putut doar să-i audă vocea fiului său, întâiului său născut, s-ar fi trezit. Însă nu se trezise. Jace stătuse țeapăn și stingherit lângă pat, cu fața ca a unui înger pictat, cu ochi goi și indiferenți. În cele din urmă, Clary își pierduse răbdarea și țipase la el, iar el îi răspunsese tot țipând, după care ieșise furtunos pe ușă. Luke îl urmărise plecând, cu un soi de interes rece zugrăvit pe fața lui epuizată.

— Asta e prima oară când v-am văzut purtându-vă ca soră și frate, remarcase el.

Clary nu-i răspunsese nimic. N-avea nici un rost să-i fi spus cât de mult și-ar fi dorit ca Jace să *nu* fie fratele ei. Nu-ți poți schimba ADN-ul, oricât de mult ai vrea s-o poți face. Oricât de *fericită* te-ar face asta.

Dar și dacă nu era chiar fericită, gândi ea, cel puțin aici, la Simon, în dormitorul lui, se simțea bine, ca acasă. Îl cunoștea de suficient de mult timp ca să-și aducă aminte de vremea când avea un pat de forma unui camion de pompieri și un morman de piese de LEGO într-un colț al camerei. Acum, patul era pliant, cu o saltea groasă și o cuvertură matlasată, cu dungi în culori vii, un cadou de la surorile lui, iar pereții erau tapetați cu afișe cu trupe ca Rock Solid Panda și Stepping Razor. În colțul camerei unde fuseseră piesele de LEGO, acum era înfiptă o baterie, iar în celălalt colț, un computer, pe al cărui monitor înghețase o imagine din World of Warcraft. Totul îi era aproape la fel de familiar ca și dormitorul ei de-acasă — care nu mai exista, așadar acesta era cel puțin următorul loc foarte plăcut.

— Iar *chibi*[1], zise Simon, dezamăgit.

Toate personajele de pe ecran se transformaseră în versiunile lor la scară mică — copii de-o șchioapă care se alergau unul pe altul în jurul oalelor și ale tigăilor.

— Schimb canalul, anunță Simon, înșfăcând telecomanda. M-am săturat de filmul ăsta. Nu-mi dau seama care e intriga și nu face nimeni sex.

— Bineînțeles că nu, zise Clary, luând încă un chips. Desenele animate sunt destinate distracției unei familii sănătoase.

— Dacă ai chef de o distracție ceva mai puțin sănătoasă, am putea încerca pe canalele porno, remarcă Simon. Ce preferi, *Vrăjitoarele din Sâni-răutăcioși* sau *Când mă culcam cu Dianne*?

— Ia dă-o-ncoa'!

Clary se repezi la telecomandă, dar Simon, chicotind, schimbase deja canalul.

Râsul i se stinse brusc. Clary își ridică ochii, surprinsă, și-l văzu uitându-se fără expresie la televizor. Se transmitea un film vechi, alb-negru — *Dracula*. Ea îl mai văzuse înainte, cu mama ei. Bela Lugosi, cu față ascuțită și albă, era pe ecran, înfășurat în celebra-i mantie cu guler înalt, cu buzele răsfrânte dezvelindu-i dinții ascuțiți.

— Eu nu beau niciodată... vin, intona el, cu accentul lui greoi, unguresc.

— Ador cum sunt făcute pânzele de păianjen din cauciuc, zise Clary, încercând să aibă un ton degajat. Se văd de la o poștă.

Dar Simon se ridicase deja în picioare și aruncase telecomanda pe pat.

— Mă întorc imediat, mormăi el.

Fața lui avea culoarea cerului de iarnă chiar înainte de ninsoare. Clary îl urmări plecând și își mușcă tare buza de jos — era prima oară, de când o duseseră pe mama ei la spital, când îi trecea prin minte că poate nici Simon nu era prea *fericit*.

***

[1] Cuvânt japonez, însemnând persoană scundă sau copil mic.

Ștergându-și părul cu prosopul, Jace își studie chipul în oglindă, încruntat și interogator. O rună vindecătoare avusese grijă de cele mai serioase răni, dar nu ajutase cu nimic cearcănele de la ochi sau cutele adânci de la colțurile gurii. Îl durea capul și se simțea ușor amețit. Știa că ar fi trebuit să mănânce puțin în dimineața aceea, dar se trezise cu greață și gâfâind din pricina coșmarurilor și nu voise să se mai oprească să mănânce, ci doar să se descarce prin activitate fizică, să-și consume visele în vânătăi și nădușeală.

Lăsând prosopul deoparte, se gândi cu dor la ceaiul negru și dulce pe care obișnuia să-l fiarbă Hodge din florile ce se deschideau la miezul nopții în seră. Ceaiul îți domolea junghiurile foamei și-ți dădea un val de energie. După dispariția lui Hodge, Jace încercase să fiarbă frunzele plantelor în apă, ca să vadă dacă obținea același efect, dar singurul rezultat fusese un lichid amar, cu un gust de cenușă, care-l făcuse să icnească și să scuipe.

Desculț, se duse în dormitor și îmbrăcă la repezeală niște jeanși și o bluză curată. Își dădu părul blond și ud pe spate, încruntându-se. Era prea lung acum, îi cădea în ochi — motiv pentru care Maryse avea să-l certe în mod sigur. Întotdeauna o făcea. Chiar dacă nu era fiul biologic al soților Lightwood, amândoi se purtau cu el ca și cum ar fi fost, încă de când îl adoptaseră, de la vârsta de zece ani, după moartea propriului tată. *Presupusa* moarte, își reaminti Jace și în clipa aceea îi reapăru senzația de gol în capul pieptului. În ultimele câteva zile, se simțise ca un dovleac făcut felinar de Halloween, de parcă măruntaiele i-ar fi fost scobite cu furculița și aruncate într-o grămadă, în timp ce un rânjet larg îi rămăsese fixat pe față. Se întrebase deseori dacă vreunul dintre lucrurile în care crezuse în viața lui, sau chiar el însuși, fusese vreodată adevărat. Crezuse că era orfan — nu era. Crezuse că era copil unic — avea o soră.

Clary. Durerea se întoarse, mai puternică. Se strădui s-o înăbușe. Ochii îi căzură pe ciobul de oglindă care stătea pe comoda lui, încă reflectând tufele verzi și un romb de cer albastru. Acum era aproape amurg în Idris. Cerul era întunecat precum cobaltul. Simțind că se

îneacă de atâta gol în piept, Jace își trase repede ghetele în picioare și porni să coboare spre bibliotecă.

În timp ce bocănea pe treptele de piatră, se întrebă oare ce anume voia Maryse să discute numai cu el. Se purtase de parcă ar fi vrut doar să-și ia avânt și să-l pocnească. Nici nu-și mai aducea aminte când îl altoise ultima oară. Soții Lightwood nu erau adepții pedepsei corporale — o mare schimbare după ce fuseseși crescut de Valentine, care născocea tot soiul de pedepse dureroase pentru a încuraja supunerea. Pielea de vânător de umbre pe care-o avea Jace se vindeca întotdeauna, ascunzând dovezile, mai puțin pe cele mai severe. În zilele și săptămânile de după moartea tatălui său, Jace își amintea cum își căuta pe corp niște cicatrice, niște urme care să-i fie semne distinctive, amintiri care să-l lege fizic de tatăl său.

Ajunse la bibliotecă și bătu în ușă o dată, înainte de a o deschide. Maryse se afla acolo, așezată în vechiul jilț al lui Hodge, de lângă foc. Lumina cădea de sus, pătrunzând prin ferestrele înalte, iar Jace putu vedea că părul începuse să-i încărunțească. Ținea în mână un pahar de vin roșu; lângă ea, pe masă, se afla o carafă de sticlă.

— Maryse, zise el.

Ea tresări, vărsând un pic de vin din pahar.

— Jace, n-am auzit când ai intrat.

El nu se mișcă.

— Îți aduci aminte cântecul acela pe care obișnuiai să-l cânți pentru Isabelle și Alec — când erau ei mici și le era frică de întuneric — ca să-i faci să adoarmă?

Maryse păru prinsă pe picior greșit.

— Despre ce vorbești?

— Te auzeam prin pereți, zise el. Dormitorul lui Alec era lângă al meu, pe atunci.

Ea nu spuse nimic.

— Era în franceză, continuă Jace. Cântecul.

— Nu știu de ce îmi aduci aminte de asta.

Se uită la el, de parcă el ar fi acuzat-o de ceva.

— Mie nu mi-ai cântat niciodată.

Urmă o pauză abia perceptibilă. Apoi:

— Ah, ție, zise ea. Ție nu-ți era niciodată frică de întuneric.

— Care copil de zece ani nu se teme de întuneric?

Sprâncenele ei se ridicară mult.

— Ia loc, Jonathan, zise ea. Acum.

El se apropie, destul de încet cât s-o enerveze, străbătând încăperea și lăsându-se să cadă într-unul dintre scaunele înalte tapițate de lângă birou.

— Aș prefera să nu-mi spui Jonathan.

— De ce nu? E numele tău. Îl măsură din priviri. De când știi?

— Ce să știu?

— Nu face pe prostul. Înțelegi foarte bine ce te întreb. Răsuci paharul între degete. De când știi că Valentine e tatăl tău?

Jace concepu și înlătură mai multe răspunsuri. De regulă, o scotea la capăt cu Maryse făcând-o să râdă. El era una dintre puținele ființe pe lume care o puteau face pe ea să râdă.

— Cam de când știi și tu.

Maryse clătină capul încet.

— Nu cred.

Jace își îndreptă poziția. Își strânse pumnii, deși continuă să și-i țină pe brațele capitonate ale scaunului. Zări un ușor tremur al propriilor degete și se întrebă dacă-i mai tremuraseră vreodată până atunci. Nu-și aducea aminte. Mâinile îi fuseseră întotdeauna la fel de sigure și stăpânite ca și bătăile lui de inimă.

— Nu mă crezi?

Auzi uluirea din propria sa voce și tresări lăuntric. Bineînțeles că ea nu-l credea. Fusese evident din clipa în care ea sosise acasă.

— Nu are sens, Jace. Cum ai fi putut să nu știi cine este tatăl tău?

— Mi-a spus că e Michael Wayland. Am locuit în casa de la țară a familiei Wayland...

— Bună încercare, zise Maryse. Și numele tău? Care e adevăratul tău nume?

— Știi care este adevăratul meu nume.

— Jonathan. Am știut că ăsta era numele fiului lui Valentine. Am știut că și Michael a avut un fiu numit Jonathan. E un nume destul de comun printre vânătorii de umbre — nu m-am gândit niciodată că era ciudat că amândoi îl aleseseră pe același, cât despre numele întreg al băiatului lui Michael, n-am întrebat niciodată. Dar acum nu mă pot abține să nu mă întreb. De cât timp a plănuit Valentine ce avea de gând să facă? De cât timp știa că avea să-l ucidă pe Jonathan Wayland...?

Se întrerupse, cu ochii ațintiți asupra lui Jace:

— N-ai semănat niciodată cu Michael, știi, zise ea. Dar uneori copiii nu seamănă cu părinții lor. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar acum îl pot vedea pe Valentine în tine. Felul în care te uiți la mine. Sfidarea asta. Nu-ți pasă de ce spun eu, nu-i așa?

Însă îi păsa. Doar că se pricepea foarte bine să nu o lase pe ea să observe asta.

— Ar fi fost vreo diferență dacă mi-ar fi păsat?

Ea își așeză paharul pe măsuța de lângă ea. Era gol.

— Și răspunzi la întrebări cu alte întrebări ca să-mi abați atenția, întocmai cum făcea întotdeauna Valentine. Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Poate că n-ar fi fost nici o diferență. Sunt încă exact aceeași persoană care am fost în ultimii șapte ani. Nimic nu s-a schimbat în ceea ce mă privește. Dacă nu ți-am amintit de Valentine înainte, nu văd de ce s-ar întâmpla asta acum.

Ea își luă privirea de la el, de parcă n-ar fi suportat să se uite în ochii lui.

— Cu siguranță că, atunci când vorbeam despre Michael, trebuie să fi știut că nu era cu putință să ne fi referit la tatăl tău. Lucrurile pe care le spuneam despre el nu s-ar fi potrivit în veci cu Valentine.

— Ați spus că a fost un om bun. Mânia se zvârcolea în el. Un viteaz vânător de umbre. Un tată iubitor. Mi s-a părut că se potrivea destul de bine.

— Dar fotografiile? Trebuie să fi văzut fotografii cu Michael Wayland și să-ți fi dat seama că nu era el cel pe care îl numeai tu tatăl tău. Își mușcă buza. Ajută-mă să înțeleg asta, Jace.

— Toate fotografiile au fost distruse în timpul Răzmeriței. Așa mi-ați spus *voi*. Acum mă întreb dacă n-a fost pentru că Valentine le arsese intenționat, ca nimeni să nu mai știe cine fusese în Cerc. Eu n-am văzut niciodată o fotografie de-a tatălui meu, zise Jace și se întrebă dacă sunase la fel de amar pe cât simțea el.

Maryse își duse o mână la tâmplă și se masă, de parcă ar fi durut-o capul.

— Nu pot să cred, zise ea, ca pentru sine. E o demență.

— Atunci n-o crede. Crede-mă *pe mine*, zise Jace și simți că îi cresc tremurul mâinilor.

Ea își lăsă mâna jos.

— Ai impresia că n-aș vrea? întrebă ea.

Pentru o clipă, el deslușI în vocea ei tonul acela pe care-l avea Maryse când venea în dormitorul lui, noaptea, pe când avea el zece ani, și-l găsea uitându-se în gol la tavan și gândindu-se la tatăl lui — iar ea se așeza pe marginea patului și rămânea cu el până când adormea, cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă.

— N-am știut, zise Jace din nou. Iar când mi-a cerut să mă întorc cu el în Idris, am spus nu. Sunt încă aici. Asta nu contează deloc?

Ea se întoarse să se uite la carafă, de parcă s-ar fi gândit să-și mai toarne un pahar, apoi păru să alunge ideea.

— Aș vrea eu să conteze, zise ea. Dar există atât de multe motive pentru care tatăl tău să fi vrut să rămâi la Institut. Când e vorba de Valentine, nu-mi pot îngădui să am încredere în nici unul dintre cei care-au fost vreodată atinși de influența lui.

— Influența lui te-a atins și pe tine, zise Jace și regretă numaidecât, văzând expresia de pe fața ei.

— Iar *eu* l-am repudiat, zise Maryse. Dar tu? Ai putut? Ochii ei albaștri aveau aceeași nuanță ca ai lui Alec, dar Alec nu se uitase niciodată

la el în felul acesta. Spune-mi că-l urăști, Jace. Spune-mi că-l urăști pe omul ăla și tot ce reprezintă el.

Se scurse un moment, apoi încă unul, iar Jace, uitându-se în jos, văzu că pumnii îi erau atât de strânși, încât nodurile degetelor, ieșite în afară, erau albe și dure ca oasele din coloana vertebrală a unui pește.

— Nu pot să spun asta.

Maryse trase scurt aer în piept.

— *De ce nu?*

— Tu de ce nu poți spune că ai încredere în mine? Am trăit lângă tine aproape jumătate din viața mea. Cu siguranță mă cunoști mai bine decât atât?

— Pari atât de cinstit, Jonathan. Întotdeauna ai vorbit așa, chiar și atunci când erai mic și încercai să te justifici când făceai câte ceva rău față de Isabelle sau Alec. N-am mai întâlnit decât o singură persoană care putea vorbi atât de convingător ca tine.

Jace simți gust de cocleală în gură.

— Vrei să spui tatăl meu.

— Niciodată nu existau decât două feluri de oameni pentru Valentine, zise ea. Cei care erau pentru Cerc și cei care erau împotriva lui. Cei din urmă erau dușmanii, iar cei dintâi erau armele din arsenalul său. L-am văzut încercând să-și prefacă fiecare prieten, ba chiar și pe soția lui, într-o armă pentru cauză — și acum vrei să cred că n-ar fi făcut același lucru cu fiul său? Clătină din cap. L-am cunoscut mult prea bine.

Pentru prima oară, Maryse se uită la el cu mai multă tristețe decât mânie:

— Tu ești o săgeată aruncată drept în inima Conclavului, Jace. Tu ești săgeata lui Valentine. Indiferent dacă știi sau nu.

Clary închise ușa dormitorului în care behăia televizorul și se duse să-l caute pe Simon. Îl găsi în bucătărie, aplecat deasupra chiuvetei în care curgea apa. Se ținea strâns cu mâinile de marginea cuvei.

— Simon?

Bucătăria era zugrăvită într-un galben viu, vesel, iar pereții, decorați cu schițele înrămate, făcute în cretă și creioane colorate de Simon și Rebecca în școala generală. Rebecca avea un oarecare talent la desen, ai fi putut spune, dar în schițele lui Simon oamenii arătau ca niște contoare de parcare cu smocuri de păr.

El nu-și ridică privirea, deși ea-și dădu seama, după încordarea mușchilor umerilor săi că o auzise. Se duse până la chiuvetă și-și puse o mână pe spatele lui. Îi simți nodurile proeminente ale vertebrelor prin tricoul subțire de bumbac și se întrebă dacă slăbise. N-ar fi putut spune, uitându-se la el, dar când se uita la Simon era de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă — când vezi pe cineva în fiecare zi, nu observi întotdeauna micile schimbări din înfățișarea sa.

— Te simți bine?

El închise apa cu un gest smucit.

— Desigur. Sunt bine.

Ea își puse un deget pe o parte a bărbiei lui și îi întoarse fața spre ea. Era nădușit, părul negru ce-i cădea pe frunte i se lipise de piele, deși aerul ce pătrundea pe fereastra semideschisă a bucătăriei era rece.

— Nu arăți bine. Din cauza filmului?

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să râd, doar că...

— Nu-ți aduci aminte? Vocea lui suna răgușită.

— Păi...

Clary lăsă fraza neterminată. Noaptea aceea, gândindu-se acum la ea, părea un lung episod neclar, cu fugă, sânge și sudoare, cu umbre zărite în pragul ușilor, cu o cădere în gol. Își aducea aminte de fețele albe ale vampirilor, ca decupate din hârtie, pe fundalul întunecat, și își aducea aminte de Jace, care o ținea, strigându-i răgușit la ureche.

— Nu chiar. Totul e începețoșat.

Privirea lui trecu rapid peste ea, apoi el se întoarse.

— Ți se pare că eu sunt altfel? întrebă el.

Ea-și ridică privirea și-l privi în ochi. Aveau culoarea cafelei negre — nu chiar negri, ci un căprui-închis, fără nici o fărâmă de cenușiu sau de

căprui-deschis. Arăta diferit? Poate că dobândise un plus de încredere în sine din ziua în care îl ucisese pe Abbadon, Demonul Căpetenie; dar mai exista și un soi de circumspecție, de parcă aștepta sau urmărea să se întâmple ceva. Dar asta observase ea și la Jace. Probabil era doar conștientizarea faptului că nimeni nu era nemuritor.

— Ești tot Simon.

El închise ochii pe jumătate, ca ușurat, iar când genele i se lăsară în jos, ea băgă de seamă cât de ascuțiți păreau pometii obrajilor lui. Într-adevăr slăbise, gândi ea, și tocmai se pregătea să i-o spună, când el se aplecă și o sărută.

Rămase atât de surprinsă să-i simtă gura lipită de a ei, încât înlemni, apucându-se de marginea chiuvetei ca să se țină pe picioare. Totuși nu-l respinse și, în mod evident considerând asta drept un semn de încurajare, Simon își strecură mâna la ceafa ei și o sărută și mai intens, deschizându-i buzele cu ale lui. Gura lui era moale, mai moale decât fusese a lui Jace, iar mâna care o ținea de ceafă era caldă și blândă. El avea gust sărat.

Ea închise ochii și, pentru o clipă, pluti amețitor în întuneric și fierbințeală, simțind cum degetele lui Simon i se plimbă prin păr. Când soneria stridentă a telefonului o trezi din uluire, sări ca un arc înapoi de parcă el ar fi împins-o, deși el nu se mișcase. Se uitară o clipă unul la altul, năuciți, ca doi oameni care se trezesc transportați brusc într-un peisaj străin, unde nimic nu le era familiar.

Simon se întoarse cel dintâi cu spatele, întinzând mâna spre telefonul care atârna de perete, în spatele raftului cu mirodenii.

— Alo?

Glasul îi sună normal, dar pieptul i se ridica și-i cobora cu repeziciune. Întinse receptorul spre Clary:

— E pentru tine.

Clary luă receptorul. Încă își mai putea simți bătăile inimii în gât, ca o zbatere de aripi ale unei insecte prinse sub pielea ei. *E Luke, mă sună de la spital. S-a întâmplat ceva cu mama.*

Înghiți în sec.

— Luke? Tu ești?

— Nu. Sunt Isabelle.

— Isabelle?

Clary își ridică ochii și-l văzu pe Simon care o privea, rezemat de chiuvetă. Roșeața din obraji îi pălise.

— De ce mă... vreau să spun, ce s-a întâmplat?

Glasul celeilalte fete se poticni, de parcă ea ar fi plâns.

— Jace e acolo?

Clary pur și simplu îndepărtă receptorul ca să-i poată arunca o privire, apoi și-l lipi din nou la ureche.

— Jace? Nu. De ce să fie aici?

Respirația lui Isabelle răsună în ecou prin firul telefonului, ca un icnet.

— Treaba e că... a *plecat*.

2

LUNA VÂNĂTORULUI

MAIA ROBERTS NU AVUSESE NICIODATĂ ÎNCREDERE ÎN BĂIEȚII frumoși și tocmai de aceea îl urâse pe Jace din prima clipă în care dăduse cu ochii de el.

Fratele ei mai mare, Daniel, moștenise pielea de culoarea mierii a mamei sale și ochii negri imenși, și se dovedise a fi genul de persoană care aprindea aripile fluturilor doar pentru a-i privi cum ard și mor în timp ce zburau. O chinuia și pe ea, deopotrivă, la început sâcâind-o cu lucruri mărunte, ciupind-o din locuri unde vânătăile nu se vedeau, schimbându-i șamponul din sticlă cu înălbitor de rufe. Ea îl pârâse părinților, dar ei n-o crezuseră. Nimeni n-ar fi crezut-o, uitându-se la Daniel; confundau frumusețea cu nevinovăția și inofensivul. Când îi rupsese mâna în clasa a noua, ea fugise de-acasă, dar părinții o aduseseră înapoi. În clasa a zecea, Daniel fusese doborât în stradă de un șofer care fugise de la locul accidentului, și fusese ucis pe loc. Stând alături de părinții ei, la marginea mormântului, Maia se rușinase de copleșitoarea senzație de ușurare pe care o avea. Dumnezeu, gândise ea, cu siguranță avea s-o pedepsească pentru că se bucura că fratele ei murise.

În anul următor, chiar o pedepsise. Îl întâlnise pe Jordan. Păr lung și negru, șolduri înguste în jeanși tociți, cămăși de rocker indie și gene ca de fete. N-ar fi crezut niciodată că el avea s-o curteze — băieții de genul lui preferau de regulă fete slabe, palide, cu ochelari sofisticați —, însă lui părea că-i plac formele ei rotunde. Între două săruturi, îi spusese că era frumoasă. Primele luni fuseseră ca un vis; ultimele câteva luni, ca un coșmar. Devenise posesiv, autoritar. Când se înfuria, își dezvelea colții la ea și o plesnea cu dosul palmei peste obraz, lăsându-i urme ca de prea mult fard. Când încercase să rupă relația cu el, o împinsese și o pusese la pământ în fața curții ei, după care ea apucase să fugă în casă, trântind ușa după ea.

Mai târziu, îl lăsase s-o vadă sărutându-se cu un alt băiat, tocmai ca să sublinieze faptul că între ei se terminase totul. Nici măcar nu-și mai amintea numele acelui băiat. Ceea ce își amintea însă era că venea spre casă, în seara aceea, ploaia umezindu-i părul cu picături fine de apă, stropindu-se cu noroi pe jeanși până sus, când o luase pe o scurtătură prin parc către casa ei. Își amintea forma neagră ce se năpustise asupra ei, explodând din spatele unui carusel de metal, corpul uriaș al lupului ud care o izbise și o trântise în noroi, durerea cumplită când fălcile lui o apucaseră de gât. Țipase și-l lovise cu pumnii și picioarele, simțindu-și gura umplându-se de sângele ei fierbinte, în timp ce creierul îi striga: *E imposibil. Imposibil.* Nu existau lupi în New Jersey, nu în cartierul ei suburban, nu în secolul douăzeci și unu.

Țipetele ei făcuseră să se aprindă lumini în casele din apropiere, una după alta, ferestrele aprinzându-se ca bețele de chibrit. Lupul îi dăduse drumul, de fălci atârnându-i fâșii de carne însângerată.

Douăzeci și patru de copci și, mai târziu, era înapoi în dormitorul ei roz, mama sa învârtindu-se în jurul ei îngrijorată. Doctorul din sala de urgențe spusese că mușcătura arăta a fi de câine mare, însă Maia știa ce știa. Înainte ca lupul să se întoarcă și să fugă, auzise o șoaptă fierbinte și familiară la ureche:

— De-acum ești a mea. Întotdeauna vei fi a mea.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Jordan — el și părinții lui își strânseseră bagajele și se mutaseră din acel apartament, fără ca nici unul dintre prietenii lui să știe unde plecase sau nedorind să recunoască faptul că ar ști. Ea a fost doar pe jumătate surprinsă când, la următoarea lună plină, o apucaseră durerile: dureri sfâșietoare care-i străbăteau în sus și-n jos picioarele, silind-o să cadă la podea, să-și încovoaie șira spinării cum ar îndoi un magician o lingură. Când dinții îi săriseră din gingii și zornăiseră pe podea risipindu-se ca dropsurile, leșinase. Sau așa crezuse. Se trezise la mai mulți kilometri depărtare de casa ei, goală și plină de sânge, cicatricea de la gât zvâcnindu-i ca o bătaie de inimă. În noaptea aceea, luase trenul spre Manhattan. Nu fusese o decizie grea. Fusese și-așa destul de rău ca metisă în cartierul ei conservator. Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut ei unui vârcolac.

Nu fusese greu să descopere o haită cu care să se asocieze. Erau mai multe numai în Manhattan. Se alăturase haitei din centru, cea care își avea bârlogul în vechea secție de poliție din cartierul chinezesc.

Conducătorii haitei se schimbau. La început fusese Kito, apoi Véronique, apoi Gabriel, iar acum era Luke. Îi plăcuse mult de Gabriel, dar Luke era mai bun. Avea o înfățișare loială și ochi blânzi, albaștri, și nu era prea chipeș, așa că nu fusese cazul să-i inspire instantaneu aversiune. Se simțea destul bine aici, cu haita, dormind în vechea secție de poliție, jucând cărți și îndopându-se cu mâncare chinezească în nopțile în care nu era lună plină, vânând prin parc, când era, iar a doua zi bând, ca să-i treacă mahmureala de după preschimbare, în Luna Vânătorului, unul dintre cele mai bune baruri underground de vârcolaci. Aici aveau bere din belșug și nimeni nu-ți cerea vreodată actele ca să verifice dacă erai minoră. Licantropia îți accelera creșterea și, câtă vreme îți dădeau blană și colți o dată pe lună, erai primit fără probleme să bei la Lună, indiferent ce vârstă aveai în ani mundani.

În prezent, rareori se mai gândea la familia ei, dar când băiatul blond în haină lungă și neagră își făcu apariția în bar, Maia înțepeni brusc. Nu semăna cu Daniel, nu prea semăna — Daniel avusese păr negru care se încrețea la ceafă și pielea de culoarea mierii, pe când băiatul ăsta era tot

alb și auriu. Dar avea același trup suplu, același mers, ca de panteră pornită după pradă, și aceeași încredere absolută în farmecele personale. Mâna ei se strânse convulsiv pe piciorul paharului și trebui să-și spună de mai multe ori în minte: *E mort. Daniel e mort.*

Un freamăt trecu prin bar îndată după sosirea băiatului, ca spuma unui val împrăștiindu-se de la prova unei corăbii. Băiatul se purta de parcă n-ar fi observat nimic, trăgând spre el un scaun înalt de bar cu vârful bocancului și cocoțându-se pe el, punându-și coatele pe tejghea. Maia îl auzi comandând un whisky în liniștea ce urmă murmurelor. Dădu de dușcă jumătate din băutură, cu o mișcare sigură din încheietură. Licoarea avea aceeași nuanță de auriu întunecat ca și părul lui. Când își ridică mâna ca să pună paharul la loc pe tejghea, Maia îi văzu pecețile negre încălecate, groase, de la încheieturi și de pe dosul palmelor.

Bat, băiatul care ședea lângă ea — ieșiseră o dată la o întâlnire amoroasă, dar acum erau prieteni —, murmură ceva în barbă care aducea a „nefilim".

Așadar asta era. Băiatul nu era nicidecum vârcolac. Era vânător de umbre, un membru al forțelor de poliție secretă a lumii tainice. Ei vegheau la păstrarea Legii, susținuți de Codex, iar tu nu puteai deveni unul dintre ai lor: trebuia să te fi născut în rândurile lor. Sângele îi făcuse ceea ce erau. Circulau multe zvonuri despre ei, deloc măgulitoare: erau aroganți, trufași, cruzi; îi priveau de sus și-i disprețuiau pe ispudiați. Puține făpturi displăceau mai mult unui licantrop decât un vânător de umbre — în afară, poate, de un vampir.

Lumea mai spunea, de asemenea, că vânătorii de umbre ucideau demoni. Maia își aduse aminte când auzise ea prima oară că demonii existau și când i se povestise despre ce făceau ei. O luase atunci cu dureri de cap. Vampirii și vârcolacii erau doar oameni cu o boală, atâta lucru înțelesese, dar de aici până la a te aștepta din partea ei să creadă în toate porcăriile alea cu rai și iad, demoni și îngeri, deși nimeni nu-i putea spune sigur dacă exista sau nu un Dumnezeu sau unde te duceai după ce mureai? Nu fusese drept. Acum credea în demoni — văzuse destul

din ceea ce făceau ei ca să nu poată nega existența lor — dar își dorea să nu fi fost nevoie.

— Presupun, zise băiatul, sprijinindu-se în coate de bar, că nu serviți Silver Bullet[1] aici. Prea multe asociații neplăcute, nu?

Ochii îi sclipeau, înguști și luminoși ca luna în primul pătrar.

Barmanul, Freaky Pete, doar se uită la băiat și clătină din cap cu dezgust. Dacă băiatul n-ar fi fost vânător de umbre, bănui Maia, Pete l-ar fi zvârlit afară din Lună; în loc de asta, se duse pur și simplu în capătul celălalt al barului și se apucă să șteargă pahare.

— De fapt, zise Bat, care nu era în stare să se țină deoparte de la nimic, nu-l servim pentru că e un cocktail de rahat.

Băiatul își întoarse ochii înguști, strălucitori, asupra lui Bat și zâmbi cu încântare. Cei mai mulți oameni nu zâmbeau cu încântare când Bat se uita pieziș la ei: Bat avea doi metri în înălțime și o cicatrice groasă, care-i desfigura jumătate din față, unde praful de pușcă amestecat cu argint îi arsese pielea. Bat nu era din adăpost, haita care trăia în secția de poliție și dormea în fostele celule. El avea apartamentul lui, chiar și o slujbă. Fusese un partener destul de bun, până în momentul în care o părăsise pe Maia pentru o roșcată pe nume Eva, care locuia în Yonkers și ținea un salon de chiromanție, amenajat în garajul ei.

— Păi și tu ce bei? se interesă băiatul, aplecându-se atât de mult spre Bat, încât era de-a dreptul o insultă. Puțin alcool să-ți dregi, cum ar veni, beția de sânge?

— Te crezi amuzant.

La acest punct al discuției, restul haitei se aplecase să tragă cu urechea, gata să-l sprijine pe Bat, dacă s-ar fi hotărât să-l pocnească pe băiatul nesuferit, încât să vadă stele verzi.

— Nu-i așa?

— Bat, zise Maia, lasă...

Se întreba dacă ea era singurul membru al haitei din bar care se îndoia că Bat ar fi fost în stare să-l pocnească pe băiat, încât să vadă stele verzi. Și nu că s-ar fi îndoit de Bat. Dar era ceva cu ochii băiatului.

---

[1] Cocktail de martini (Silver Bullet însemnând „glonț de argint").

Bat nu-i dădu atenție:

— Nu-i așa?

— Cum aș putea eu să neg evidența? Ochii băiatului alunecară peste Maia de parcă ar fi fost invizibilă și se întoarseră la Bat. Presupun că nu vrei să-mi povestești ce-ai pățit la față? Arată ca...

Iar aici se aplecă mai mult și-i spuse ceva lui Bat, atât de încet, încât Maia nu auzi. Următorul lucru de care-și dădu seama a fost că Bat repezea un pumn spre băiat care ar fi trebuit să-i mute falca din loc, numai că băiatul nu mai era acolo. Stătea la un metru și jumătate distanță, râzând, iar pumnul lui Bat nimeri în paharul lui abandonat, trimițându-l în zbor până în capătul celălalt al barului, unde se izbi de perete, provocând o ploaie deasă de cioburi.

Freaky Pete ieșise de după tejghea și-l apucase pe Bat cu mâinile lui mari de gulerul cămășii, mai înainte ca Maia să fi clipit o dată.

— Destul, zise el. Bat, de ce nu faci tu o plimbare, să te răcorești?

Bat se zbătu în strânsoarea lui Pete.

— Să fac o plimbare? N-ai auzit...?

— Am auzit. Pete vorbea cu voce joasă. E vânător de umbre. Plimbă urșii, cățelandre.

Bat înjură și se desprinse de barman. Porni cu pași mari către ieșire, cu umerii țepeni de furie. Ușa bubui, trântită în urma lui.

Băiatul nu mai zâmbea, ci se uita la Freaky Pete cu un soi de ranchiună întunecată, de parcă barmanul îi luase jucăria cu care avusese de gând să se joace.

— Nu era nevoie, zise el. Pot să mă descurc și singur.

Pete îl privi pe vânătorul de umbre.

— Este barul meu și îmi fac griji pentru el, zise el, în cele din urmă. Poate ar fi mai bine să-ți vezi de treabă în altă parte, vânătorule de umbre, dacă nu vrei necazuri.

— N-am spus că nu vreau necazuri. Băiatul se așeză iar pe scaunul înalt. De altfel, nu mi-am terminat băutura.

Maia aruncă o privire în spatele ei, unde peretele barului era fleașcă de alcool.

— Mie mi se pare că ți-ai terminat-o.

Pentru o secundă, băiatul rămase fără expresie; apoi, o ciudată scânteie de amuzament licări în ochii lui. Semăna cu Daniel atât de mult în clipa aceea, încât Maia ar fi vrut să dea înapoi.

Pete împinse un alt pahar cu lichid ca ambra peste tejghea, mai înainte ca băiatul să-i poată da ei vreun răspuns.

— Poftim, zise.

Ochii lui se abătură spre Maia. Ei i se păru că zărește un oarecare avertisment în ei.

— Pete..., începu ea.

Nu reuși să sfârșească. Ușa barului se deschise de perete. Bat apăru în prag. Maia avu nevoie de un moment până să-și dea seama că piepții și mânecile cămășii lui erau pline de sânge.

Se dădu jos de pe scaun și alergă spre el.

— Bat! Ești rănit?

Era cenușiu la față, cicatricea argintie ieșind în evidență pe obrazul lui ca o bucată de sârmă răsucită.

— Un atac, zise el. E un cadavru în gang. Un copil mort. Sânge... peste tot. Clătină din cap, uitându-se în jos, la hainele lui. Nu e sângele meu. Eu n-am nimic.

— Un cadavru? Dar cine...

Răspunsul lui Bat se pierdu acoperit de tumult. Scaunele erau părăsite, iar haita se năpusti pe ușă. Pete ieși de după tejgheaua lui, croindu-și drum prin gloată. Numai băiatul care era vânător de umbre rămase unde se afla, cu fruntea plecată deasupra paharului său.

Printre cei strânși la ușă, Maia reuși să zărească puțin pavajul cenușiu din gang, împroșcat cu sânge. Era încă ud și cursese printre crăpăturile din pavaj ca lujerii unei plante roșii.

— Are gâtul tăiat? Pete i se adresa lui Bat, a cărui culoare revenise la normal. Cum...

— Era cineva în gang. Cineva îngenuncheat deasupra lui, zise Bat. Vocea lui trăda încordarea. Nu ca un om... ca o umbră. Au fugit când

îl-au văzut pe mine. Băiatul mai era încă viu. Puțin. M-am aplecat spre el, dar...

Bat ridică din umeri. Era o mișcare degajată, dar mușchii de pe gâtul său erau umflați ca niște rădăcini groase înconjurând un trunchi de copac.

— A murit fără să spună nimic.

— Vampiri, spuse o femeie licantrop durdulie — numele ei era Anabel, își aminti Maia — care stătea lângă ușă. Copiii Nopții. Nu se poate să fi fost altcineva.

Bat se uită la ea, apoi se întoarse și străbătu cu pași hotărâți sala, până la bar. Îl apucă pe vânătorul de umbre de spatele jachetei — sau întinse mâna ca și cum ar fi vrut s-o facă, dar băiatul era deja în picioare, răsucindu-se cu agilitate.

— Care-i problema ta, vârcolacule?

Bat rămăsese cu mâna întinsă.

— Ești surd, nefilime? mârâi el. E un cadavru în gang. Unul dintre ai noștri.

— Vrei să spui licantrop sau alt soi de repudiat? Băiatul își arcui sprâncenele subțiri. Sunteți toți o apă și-un pământ pentru mine.

Se auzi un mârâit gros — dinspre Freaky Pete, observă Maia cu surprindere.

Se întorsese în bar și era înconjurat de restul haitei, toți cu ochii ațintiți asupra vânătorului de umbre.

— Era doar un cățelandru, zise Pete. Se numea Joseph.

Numele nu-i spunea nimic Maiei, dar văzu îndârjirea de pe chipul lui Pete și simți un gol în stomac. Haita era acum pe picior de război și dacă vânătorul de umbre avea vreun pic de minte, ar fi dat înapoi cu toată viteza. N-o făcea, totuși. Stătea doar acolo, uitându-se la ei cu ochii lui aurii și zâmbetul ăla șmecheresc pe față.

— Un băiat licantrop? zise el.

— Era un membru al haitei, zise Pete. N-avea decât cincisprezece ani.

— Și mai exact ce așteptați să fac eu în privința asta? zise băiatul.

Pete se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Ești nefilim, zise el. Conclavul ne datorează protecție în astfel de împrejurări.

Băiatul își roti privirile prin bar cu o mutră atât de insolentă, încât roșeața mâniei se întinse pe fața lui Pete.

— Nu văd nimic de aici pentru care ați avea nevoie de protecție, zise băiatul. În afară de decorul oarecum nefericit și o posibilă problemă cu mucegaiul. Dar ăsta se poate curăța, de regulă, cu înălbitor.

— Este un cadavru în fața ușii de la intrare a acestui bar, zise Bat, rostind cuvintele cu grijă. Nu crezi că...

— Cred că e puțin cam târziu pentru el să mai fie protejat, zise băiatul, dacă este deja mort.

Pete continua să se holbeze la el. Urechile i se ascuțiseră, iar când vorbi, glasul îi era înăbușit de caninii îngroșați.

— Trebuie să ai grijă, nefilime, zise el. Trebuie să ai mare grijă.

Băiatul se uită la el cu ochi opaci:

— Trebuie?

— Deci n-ai de gând să faci nimic? zise Bat. Asta să înțeleg?

— Am de gând să-mi termin băutura, zise băiatul, uitându-se spre paharul lui pe jumătate golit, aflat încă pe tejghea, dacă o să mă lăsați.

— Deci asta e atitudinea Conclavului, la numai o săptămână după Acorduri? zise Pete cu dezgust. Moartea repudiaților nu înseamnă nimic pentru voi?

Băiatul zâmbi, iar Maia simți furnicături pe șira spinării. Arăta exact cum arăta Daniel cu o clipă înainte de a-i rupe aripile unei buburuze.

— Faceți întocmai ca repudiații, zise el, așteptând să vină Conclavul ca să curețe mizeria în locul vostru. De parcă noi am putea fi deranjați doar pentru că un oarecare cățelandru prostănac s-a hotărât să stropească și să împroaște cu el însuși prin gangul vostru...

Și folosi atunci un cuvânt, un cuvânt pentru vârcolaci pe care ei, unii, nu-l foloseau niciodată, un cuvânt scabros și injurios, care făcea aluzie la o relație nepotrivită între vârcolaci și femeile de om.

Mai înainte să poată careva să facă vreo mișcare, Bat se aruncă asupra vânătorului de umbre — dar băiatul dispăruse. Bat se împiedică și se răsuci, cu ochii holbați. Haita tresări.

Maia rămase cu gura căscată. Băiatul care era vânător de umbre stătea pe bar, proțăpit pe picioarele depărtate. Chiar arăta ca un înger al răzbunării, gata să distribuie dreptatea divină de sus, așa cum se cuvenea să facă vânătorii de umbre. Apoi întinse o mână și strânse degetele spre el, rapid, un gest pe care ea îl cunoștea de pe terenul de joacă și care însemna „vino să mă prinzi" — iar haita se năpusti spre el.

Bat și Amabel se cățărară pe bar; băiatul se răsuci atât de repede, încât reflexia lui în oglinda din spatele barului păru să se încețoșeze. Maia îl văzu lovind cu piciorul și apoi cei doi vârcolaci gemeau la podea într-o rafală de sticle sparte. Îl putu auzi pe băiat râzând chiar și când altcineva întinse mâinile și-l trase jos de pe bar; el se cufundă în mulțime cu o asemenea ușurință, încât ai fi zis c-o făcea din propriе voință, după care nu mai putu zări nimic din el, ci doar un vârtej de brațe și picioare lovind. Totuși i se păru că-l mai aude încă râzând, chiar și când metalele sclipiră — lama unui cuțit — și se auzi pe ea însăși trăgând aer în piept.

— De ajuns.

Era glasul lui Luke, liniștit și egal ca o bătaie de inimă. Era ciudat cum întotdeauna recunoșteai vocea conducătorului haitei tale. Maia se întoarse și-l văzu stând chiar la intrarea în bar, sprijinit cu o mână de perete. Arăta nu obosit, ci devastat, de parcă îl sfâșia ceva pe dinăuntru; în ciuda acestea, vocea îi era calmă când vorbi din nou:

— De ajuns. Lăsați băiatul în pace.

Haita se topi din jurul vânătorului de umbre, lăsându-l doar pe Bat încă stând acolo, sfidător, cu o mână ținând în continuare de spatele cămășii vânătorului de umbre, în cealaltă având un cuțit cu lamă scurtă. Băiatul, la rândul lui, avea fața plină de sânge, dar nu arăta ca unul care ar fi avut nevoie să fie salvat; rânjea, cu un rânjet la fel de periculos ca și sticla spartă ce acoperise podeaua.

— Nu e băiat, zise Bat. E vânător de umbre.

— Iar ei sunt destul de bine-veniți aici, zise Luke, pe un ton neutru. Sunt aliații noștri.

— A spus că nu contează, zise Bat furios. Despre Joseph...

— Știu, zise Luke liniștit. Ochii lui se îndreptară spre băiatul blond. Ai venit aici doar să cauți o bătaie, Jace Wayland?

Băiatul — Jace — zâmbi, întinzându-și buza spartă, astfel încât un șuvoi subțire de sânge îi curse pe bărbie.

— Luke.

Bat, surprins să audă numele mic al conducătorului haitei ieșind din gura vânătorului de umbre, îi dădu drumul cămășii lui Jace.

— N-am știut...

— Nu-i nimic de știut aici, zise Luke, oboseala din ochi strecurându-se și în vocea lui.

Freaky Pete vorbi, cu glasul gros ca un huruit îndepărtat:

— A zis că nu-i pasă Conclavului de moartea unui singur licantrop, fie el și-un copil. Și asta-i abia la o săptămână de la Acorduri, Luke.

— Jace nu vorbește în numele Conclavului, zise Luke, și chiar n-ar fi putut face nimic, nici dacă ar fi vrut. Nu-i așa?

Se uită la Jace, care era foarte palid.

— De unde...

— Știu ce s-a întâmplat, zise Luke. Cu Maryse.

Jace înțepeni și, pentru un moment, Maia văzu prin masca de amuzament sălbatic ca a lui Daniel ceea ce se afla dedesubt — și acolo era întuneric și agonie, amintindu-i mai curând de ochii ei când se privea în oglindă decât de aceia ai fratelui ei.

— Cine ți-a spus? Clary?

— Nu Clary.

Maia nu-l mai auzise niciodată pe Luke rostind acest nume, dar o făcuse pe un ton care dădea de înțeles că era cineva special pentru el, la fel ca și pentru băiatul care era vânător de umbre.

— Sunt conducătorul haitei, Jace. Aud ce se întâmplă. Acum, vino. Hai să mergem în biroul lui Pete și să stăm de vorbă.

Jace ezită o clipă, apoi ridică din umeri:

— Bine, zise el, dar îmi ești dator cu whisky-ul pe care nu l-am băut.

***

— Asta a fost ultima mea idee, zise Clary cu un oftat descurajat, lăsându-se jos pe treptele din afara Muzeului Metropolitan de Artă și uitându-se nemângâiată în josul lui Fifth Avenue.

— Și-a fost bună. Simon se așeză lângă ea, întinzându-și în față picioarele lungi. Vreau să spun, e un tip căruia îi plac armele și crimele, așa că de ce nu și cea mai mare colecție de arme din tot orașul? Iar eu sunt totdeauna dornic de o vizită la Arme și Armuri, oricum. Îmi dă idei pentru campania mea.

Ea se uită surprinsă la el.

— Încă te mai joci cu Eric, Kirk și Matt?

— Desigur. De ce nu?

— Am crezut că jocurile trebuie să-și mai fi pierdut din farmec pentru tine de când...

De când viața reală a început să semene cu una din campaniile voastre. Completată cu băieți buni, băieți răi, magie cu adevărat malefică și obiecte importante vrăjite pe care trebuie să le găsești dacă vrei să câștigi jocul.

Doar că, într-un joc, băieții buni întotdeauna câștigă, îi învinge pe băieții răi și aduc acasă comoara. Pe când în viața reală, ei pierduseră comoara, iar uneori Clary tot nu era lămurită cine erau de fapt băieții răi și cine băieții buni.

Se uită la Simon și simți că o cuprinde un val de tristețe. Dacă el ar fi renunțat la jocuri, ar fi fost vina ei, cum tot ce i se întâmplase lui în ultimele săptămâni fusese din vina ei. Își aminti cât de alb la față fusese, în dimineața aceea, la chiuvetă, chiar înainte s-o sărute.

— Simon..., începu ea.

— În momentul ăsta, joc un cleric, pe jumătate trol, care vrea să se răzbune pe orcii care i-au ucis familia, zise el cu veselie. E trăsnet.

Ea tăcu, tocmai când sună telefonul. Vârî iute mâna în buzunar și-l deschise; era Luke.

— Nu l-am găsit, zise ea, mai înainte să fi apucat el s-o salute.

— Nu. Dar l-am găsit eu.

Ea se îndreptă de spate.

— Glumești. E acolo? Pot să vorbesc cu el? Prinse privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă Simon și își coborî vocea. E teafăr?

— În mare.

— Cum adică în mare?

— A iscat o bătaie cu o haită de vârcolaci. S-a ales cu vreo câteva tăieturi și vânătăi.

Clary își mijì ochii. De ce, o, de ce se luase Jace la bătaie cu o haită de lupi? Ce avusese? Apoi, din nou, el era Jace. S-ar fi luat la bătaie și cu un camion Mack, dacă l-ar fi apucat pofta.

— Cred c-ar trebui să vii până aici, zise Luke. Cineva trebuie să discute omenește cu el, iar eu nu am prea mult succes.

— Unde sunteți? întrebă Clary.

El îi spuse. Un bar numit Luna Vânătorului, pe Hester Street. Ea se întrebă dacă era ascuns de o iluzie magică. Închizându-și telefonul, se întoarse spre Simon, care se uita la ea, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Fiul risipitor s-a întors?

— Oarecum.

Se ridică anevoie în picioare și își dezmorți picioarele obosite, calculând mental cât le-ar fi luat să ajungă în cartierul chinezesc cu metroul și dacă merita să spargă banii de buzunar pe care-i dăduse Luke pentru un taxi. Probabil că nu, hotărî ea — dacă ar fi fost blocați în trafic, ar fi durat mai mult decât cu metroul.

— . . .vin cu tine? termină Simon, ridicându-se. Era pe o treaptă mai jos, ceea ce-i făcea să fie aproape la aceeași înălțime. Ce crezi?

Ea deschise gura și o închise repede la loc.

— Ă. . .

El păru resemnat.

— N-ai auzit nici un cuvânt din ce ți-am spus în ultimele două minute, nu-i așa?

— Nu, recunoscu ea. Mă gândeam la Jace. Se pare că e într-o stare destul de proastă. Îmi pare rău.

Ochii lui căprui se întunecară.

— Înțeleg că dai fuga să-i pansezi tu rănile?

— Luke m-a rugat să trec pe-acolo, zise ea. Speram să vii și tu cu mine.

Simon lovi cu bocancul în treapta de sus.

— O să vin, dar... de ce? Nu-l poate trimite Luke pe Jace înapoi la Institut fără ajutorul tău?

— Probabil. Dar crede că Jace ar vrea, mai întâi, să discute cu mine despre ce se întâmplă.

— Mă gândeam că am putea face ceva împreună, în seara asta, zise Simon. Ceva amuzant. Să vedem un film. Să luăm masa în oraș.

Ea se uită la el. În depărtare, auzea apa susurând într-o fântână arteziană de-a muzeului. Se gândi la bucătăria de la el de-acasă, la mâinile lui ude în părul ei, dar totul părea foarte îndepărtat, chiar dacă le putea vedea în minte — ca atunci când îți amintești fotografic de un incident fără să-ți mai amintești incidentul în sine.

— E fratele meu, zise ea. Trebuie să mă duc.

Simon arăta de parcă ar fi fost prea abătut și să ofteze.

— Atunci vin cu tine.

Biroul din spatele barului Luna Vânătorului era la capătul unui culoar îngust, așternut cu rumeguș. Ici și colo, rumegușul era răscolit de pași și pătat cu un lichid întunecat, care nu arăta a bere. Tot localul mirosea a fum și a murdărie, și puțin a — Clary trebui să recunoască, deși ar fi vrut să-i spună asta lui Luke — câine ud.

— Nu-i într-o dispoziție prea bună, zise Luke, oprindu-se în fața unei uși închise. L-am încuiat în biroul lui Freaky Pete după ce aproape că mi-a omorât jumătate din haită cu mâinile goale. Cu mine n-ar vorbi, așa că — Luke ridică din umeri — m-am gândit la tine.

Se uită de la fața buimăcită a lui Clary la Simon.

— Ce?

— Nu pot să cred că a venit *aici*, zise Clary.

— Nu pot să cred că știi pe cineva care se numește Freaky Pete[1], zise Simon.

[1] Ar traduce ca Pete Îngrozitorul, Pete Care-Te-Bagă-în-Sperieți.

— Știu o grămadă de oameni, zise Luke. Nu că Freaky Pete ar face parte propriu-zis dintre *oameni*, dar nu se cuvine să vorbesc tocmai eu.

Deschise larg ușa biroului. Era o cameră simplă, fără ferestre, cu pereții împodobiți cu fanioane sportive. Exista un birou pe care erau întinse ziare, împovărat cu un televizor micuț, iar lângă el, într-un scaun a cărui piele tocită era atât de crăpată, încât arăta ca marmura cu vinișoare, stătea Jace.

În clipa în care ușa se deschise, Jace apucă un creion galben de pe birou și-l azvârli. Creionul zbură prin aer și se înfipse în perete, chiar alături de capul lui Luke, unde rămase vibrând. Luke făcu ochii mari.

Jace zâmbi slab.

— Pardon, nu mi-am dat seama că ești tu.

Clary simți cum i se strânge inima. Nu-l mai văzuse pe Jace de câteva zile și arăta cumva diferit — nu doar din pricina feței pline de sânge și julituri, care era în mod cert o noutate, dar pielea de pe obraji lui părea mai întinsă, oasele mai proeminente.

Luke făcu semn spre Simon și Clary:

— Am adus pe cineva să te vadă.

Ochii lui Jace se mutară spre ei. Erau la fel de goliți de viață de parcă ar fi fost pictați.

— Din nefericire, zise el, n-am avut decât un creion.

— Jace..., începu Luke.

— Nu-l vreau pe el de față. Jace își împinse bărbia spre Simon.

— Nu-i corect ce spui.

Clary era indignată. Uitase oare că Simon îi salvase viața lui Alec și probabil și pe-a lor?

— Afară, mundane, zise Jace, arătându-i ușa.

Simon dădu din mână.

— E-n regulă. O să aștept pe hol.

Ieși, abținându-se să trântească ușa după el, deși Clary ar fi jurat că ar fi vrut s-o facă.

Ea se întoarse înapoi spre Jace.

— Chiar trebuie să fii atât de..., începu ea, apoi se opri, când îi văzu expresia chipului. Arăta atât de dezarmat, bizar de vulnerabil.

— ...nesuferit? încheie el în locul ei. Numai în zilele în care mama mea adoptivă mă aruncă afară din casă, cu instrucțiuni să nu-i mai calc niciodată pragul. De obicei, sunt remarcabil de prietenos. Pune-mă la încercare oricând nu sunt de față.

Luke se încruntă.

— Maryse și Robert Lightwood nu sunt preferații mei, dar nu pot să cred că Maryse ar fi făcut una ca asta.

Jace păru surprins.

— Îi cunoști? Pe soții Lightwood?

— Au fost și ei în Cerc cu mine, zise Luke. Am fost surprins când am auzit că ei conduceau Institutul de-aici. Se pare că au făcut o înțelegere cu Conclavul, după Răzmeriță, să-și asigure un soi de tratament mai blând pentru ei, pe când Hodge... ei bine, știm ce s-a întâmplat cu el.

Rămase tăcut un moment, apoi continuă:

— Maryse a spus de ce te exila, ca să zicem așa?

— Nu e convinsă că eu am crezut că eram fiul lui Michael Wayland. M-a acuzat că am fost în înțelegere cu Valentine tot timpul, de la bun început... a spus că eu l-am ajutat să plece cu Pocalul Mortal.

— Și-atunci de ce ai mai fi încă aici? întrebă Clary. De ce n-ai fugit împreună cu el?

— Asta n-a spus, dar bănuiesc că are impresia că am rămas ca să fiu iscoadă. O viperă la sânul ei. Nu că ar fi folosit ea cuvântul „sân", dar așa a gândit.

— O iscoadă pentru Valentine? zise Luke, aproape înspăimântat.

— Ea crede că Valentine a recurs la varianta asta întrucât, grație afecțiunii lor pentru mine, ea și Robert ar fi crezut orice le-aș fi spus eu. Prin urmare, Maryse a decis că pentru a contracara această manevră trebuie să nu mai aibă nici o afecțiune pentru mine.

— Afecțiunea nu funcționează așa, zise Luke și clătină din cap. Nu poți s-o închizi pur și simplu, ca pe robinet. Mai ales dacă ești părinte.

— Ei nu sunt părinții mei adevărați.

— A fi părinte presupune mai mult decât legătura de sânge. Ei au fost părinții tăi timp de șapte ani sub toate aspectele importante. Maryse e doar rănită în sentimentele ei.

— Rănită? repetă Jace, nevenindu-i să creadă. *Ea* e rănită în sentimentele ei?

— Ea l-a iubit pe Valentine, adu-ți aminte, zise Luke. Ca noi toți, de altfel. El a rănit-o foarte tare. Nu vrea să pățească la fel și cu fiul lui. Se teme că tu i-ai mințit. Că persoana care a crezut ea că ai fost în toți acești ani n-a fost decât o înșelăciune, o păcăleală. Va trebui s-o liniștești.

Expresia lui Jace era o combinație perfectă de încăpățânare și uluire.

— Maryse e adult! N-ar trebui să aibă nevoie s-o liniștesc eu.

— O, haide, Jace, zise Clary. Nu te poți aștepta la un comportament perfect din partea tuturor. Și adulții o pot da în bară. Întoarce-te la Institut și stai de vorbă cu ea rațional. Fii bărbat!

— Nu vreau să fiu bărbat, zise Jace. Vreau să fiu un adolescent zbuciumat care nu-și poate înfrunta propriii demoni lăuntrici și, în loc de asta, atacă verbal pe toată lumea.

— Ei bine, zise Luke, faci o treabă nemaipomenită.

— Jace, interveni Clary grăbită, înainte să se ia la harță pe bune, trebuie să te întorci la Institut. Gândește-te la Alec și la Izzy, gândește-te la ce-ar însemna asta pentru ei.

— Maryse o să născocească fără îndoială ceva ca să-i calmeze. Poate c-o să le spună că am fugit de-acasă.

— N-o să țină, zise Clary. Isabelle părea înnebunită la telefon.

— Isabelle întotdeauna pare înnebunită, zise Jace, dar arăta mulțumit.

Se lăsă pe spate în scaun. Vânătăile de pe maxilar și pometii obrajilor ieșeau în evidență, pe pielea lui, ca niște peceți negre, diforme.

— N-o să mă întorc într-un loc în care nimeni nu are încredere în mine. Nu mai am zece ani. Pot să am și singur grijă de mine.

Luke făcu o figură de parcă s-ar fi îndoit de asta.

— Unde o să te duci? Cum o să trăiești?

Ochii lui Jace sclipiră.

— Am șaptesprezece ani. Sunt aproape adult. Orice vânător de umbre adult este îndreptățit să...

— Orice *adult*. Dar tu nu ești unul. Nu poți lua salariu de la Conclav pentru că ești prea tânăr și, de fapt, soții Lightwood sunt obligați de Lege să aibă grijă de tine. Dacă nu vor, va fi desemnat altcineva să...

— Sau ce? Jace sări de pe scaun. O să mă duc la un orfelinat în Idris? O să fiu pus în cârca unei familii pe care n-am cunoscut-o niciodată? Pot să-mi iau o slujbă în lumea mundanilor pentru un an, să trăiesc ca unul dintre *ei*...

— Nu, nu poți, zise Clary. Știu asta, Jace, pentru că eu am fost una dintre ei. Ești prea tânăr pentru orice slujbă ți-ai dori și, de altfel, lucrurile la care te pricepi tu... ei bine, majoritatea asasinilor profesioniști sunt mai în vârstă decât tine. Și sunt criminali.

— Eu nu sunt un asasin.

— Dacă ai trăi în lumea mundană, zise Luke, asta ai fi.

Jace încremeni, cu gura încleștată, iar Clary își dădu seama că Luke îl atinsese unde-l durea.

— Nu înțelegi, zise Jace, cu o subită disperare în glas. Nu mă pot întoarce. Maryse vrea de la mine să spun că-l urăsc pe Valentine. Și nu pot să fac asta.

Jace își ridică bărbia, cu maxilarul strâns, îndârjit, și cu ochii ațintiți asupra lui Luke, de parcă se aștepta cumva ca bărbatul mai în vârstă să-i răspundă în zeflemea sau cu oroare. La urma urmelor, Luke avea mai multe motive să-l urască pe Valentine decât aproape oricine altcineva de pe lumea asta.

— Știu, zise Luke. Și eu l-am iubit cândva.

Jace răsuflă prelung, parcă de ușurare, iar Clary își spuse deodată: *De aia a venit aici, în locul ăsta. Nu doar să stârnească o bătaie, ci să ajungă la Luke. Pentru că Luke avea să înțeleagă.* Nu tot ce făcea Jace era smintit și sinucidere curată, își reaminti ea. Doar lăsa impresia asta.

— N-ar trebui să fii obligat să declari că-ți urăști tatăl, zise Luke. Nici măcar ca s-o liniștești pe Maryse. Ar fi trebuit să înțeleagă și ea.

Clary se uită mai cu atenție la Jace, încercând să-i citească pe față. Era ca o carte scrisă într-o limbă străină pe care ea o studiase mult prea puțin.

— Chiar a spus ea că nu vrea să te mai întorci? întrebă Clary. Sau doar ai presupus tu că asta voia să spună, așa că ai plecat?

— Mi-a spus că probabil ar fi mai bine dacă mi-aș găsi un alt loc în care să stau, pentru o vreme, zise Jace. N-a spus unde.

— I-ai dat o șansă s-o spună? zise Luke. Uite, Jace. Ești absolut bine-venit să stai la mine oricât ai tu nevoie. Vreau să știi asta.

Clary simți că-i tresaltă inima. Gândul că Jace ar fi în aceeași casă în care ar locui și ea, întotdeauna în apropiere, o umplea de un sentiment amestecat de încântare și groază.

— Mulțumesc, zise Jace.

Glasul îi era egal, dar ochii i se îndreptaseră imediat, în pofida voinței sale, spre Clary, iar ea văzu în ei același amestec teribil de emoții pe care le simțea și ea. *Luke,* gândi ea. *Uneori mi-aș dori să nu fii chiar atât de generos. Sau de orb.*

— Dar, continuă Luke, cred că ar trebui să te întorci la Institut măcar atât cât să stai de vorbă cu Maryse și să afli ce se petrece cu adevărat. Se pare că sunt mai multe lucruri în joc decât îți spune ea. Mai multe, poate, decât ți-ai dori tu să auzi.

Jace își smulse cu greu ochii dintr-ai lui Clary.

— Bine. Glasul i se înăsprise. Dar cu o condiție. Nu vreau să mă duc singur.

— Merg eu cu tine, zise Clary repede.

— Știu. Jace își coborî vocea. Și vreau să vii și tu. Dar vreau să vină și Luke.

Luke păru șocat.

— Jace... am trăit aici cincisprezece ani și n-am pus o dată piciorul în Institut. Nici măcar o dată. Mă îndoiesc că Maryse mă are la inimă...

— Te rog, zise Jace și, cu toate că vocea lui fusese lipsită de inflexiuni și o spusese liniștit, Clary aproape simți, ca pe un lucru palpabil, mândria pe care și-o călcase el ca să rostească aceste două cuvinte.

— Bine. Luke dădu din cap, încuviințând cu atitudinea unui conducător de haită obișnuit să facă numai ceea ce trebuia să facă, indiferent dacă voia sau nu. Atunci vin și eu cu tine.

Simon se sprijinea de peretele de pe culoar, în afara biroului lui Pete, încercând să nu-și plângă de milă.

Ziua începuse bine. Destul de bine, oricum. Mai întâi, fusese episodul ăla neplăcut cu filmul *Dracula* de la televizor, care-l făcuse să se simtă îngrețoșat și gata să leșine, stârnindu-i toate emoțiile și dorințele pe care încercase să și le înăbușe, să le uite. Apoi, cumva, greața îi anihilase tensiunea nervoasă și se trezise sărutând-o pe Clary, așa cum voise să o facă de atâția ani. Oamenii întotdeauna spun că lucrurile nu ies niciodată așa cum ți le-ai imaginat. Oamenii se înșelau.

Iar ea îi răspunsese la sărut...

Dar acum era acolo, cu Jace, iar Simon își simțea stomacul strâns ghem și zvârcolindu-se, de parcă înghițise un castron plin cu viermi. Era o greață cu care începuse să se obișnuiască, în ultima vreme. Nu fusese așa dintotdeauna, nici măcar după ce își dăduse seama de sentimentele lui pentru Clary. N-o zorise niciodată, nu-i impusese niciodată sentimentele lui. Întotdeauna fusese sigur că, într-o bună zi, ea se va trezi din visele ei cu prinți din desene animate și eroi de kung fu și-și va da seama de un adevăr izbitor: își aparțineau unul celuilalt. Și dacă ea nu-i arătase un interes deosebit lui Simon, cel puțin nu se arătase interesată nici de altcineva.

Până la Jace. Își amintea cum stătuseră pe treptele verandei casei lui Luke, uitându-se la Clary care-i explica lui cine era Jace și ce făcea el, în timp ce Jace își examina unghiile și se dădea superior. Simon abia o auzise. Fusese prea ocupat să observe cum se uita ea la băiatul blond cu tatuaje stranii și chip frumos, fin. Prea frumos, gândise Simon, dar Clary nu gândea la fel: ea se uita la el ca și când ar fi fost unul dintre eroii ei de desene animate, care prinsese viață. N-o mai văzuse niciodată uitându-se astfel la cineva și crezuse întotdeauna că, dacă o va vedea, el va fi cel privit astfel. Dar nu era, iar asta îl duruse mai mult decât își închipuise vreodată că l-ar putea durea ceva.

Când aflase că Jace era fratele lui Clary fusese ca și cum ar fi mers în fața plutonului de execuție și-ar fi primit o grațiere în ultima clipă. Deodată, lumea i se păruse din nou plină de promisiuni.

Acum nu mai era la fel de sigur.

— Hai salut.

Cineva venea pe culoar, cineva nu foarte înalt, croindu-și drum cu băgare de seamă printre petele de sânge.

— Aștepți să vorbești cu Luke? E înăuntru, acolo?

— Nu chiar. Simon plecă de lângă ușă. Sau cam așa ceva. E înăuntru, cu un prieten de-al meu.

Persoana, care tocmai ajunsese lângă el, se opri și se holbă. Simon constată că era o fată de vreo șaisprezece ani, cu piele netedă, de un brun pal. Părul ei șaten-auriu era strâns în zeci de codițe împletite, iar fața avea aproape forma unei inimi. Avea un corp solid, cu rotunjimi, șolduri mari arcuindu-se sub o talie îngustă.

— Tipul din bar? vânătorul de umbre?

Simon ridică din umeri.

— Ei bine, îmi pare rău să ți-o spun, zise ea, dar prietenul tău e un nemernic.

— Nu e prietenul meu, zise Simon. Și n-aș putea să nu fiu întru totul de acord cu tine, de fapt.

— Păi parcă ai zis...

— O aștept pe sora lui, zise Simon. Ea e cel mai bun prieten al meu.

— Și ea e înăuntru cu el în clipa asta?

Fata împunse prin aer spre ușă cu degetul mare. Avea câte un inel pe fiecare deget, niște cercuri primitive la vedere, lucrate cu ciocanul, din bronz și aur. Jeanșii ei erau tociți dar curați, iar când întoarse capul, el îi văzu cicatricea de pe gât, imediat deasupra gurii tricoului.

— Ei bine, zise ea cu nemulțumire, știu eu cum e cu frații nemernici. Bănuiesc că nu e vina ei.

— Nu e, zise Simon. Dar ea e probabil singura persoană de care el ar putea asculta.

— Nu mi s-a părut c-ar fi genul care să asculte, zise fata și îi surprinse căutătura piezișă cu privirea ei, la fel de piezișă. Pe față îi înflori amuzamentul. Te uitai la cicatricea mea. E locul de unde am fost mușcată.

— Mușcată? Vrei să spui că ești...

— ...vârcolac, zise fata. Ca toată lumea de aici. În afară de tine și de nemernic. Și de sora nemerniculuí.

— Dar n-ai fost dintotdeauna vârcolac. Adică, nu te-ai născut vârcolac.

— Cei mai mulți dintre noi, nu, zise fata. Asta ne deosebește pe noi de strămoșii voștri vânători de umbre.

— Ce?

Ea zâmbi fugar.

— Noi am fost oameni, cândva.

Simon nu spuse nimic la asta. După o clipă, fata îi întinse mâna.

— Eu sunt Maia.

— Simon.

Îi strânse mâna. Era uscată și moale.

Ea îl privi printre genele șaten-aurii, de culoarea pâinii prăjite cu unt.

— De unde știi că Jace e un nemernic? întrebă el. Sau, poate ar trebui să întreb, cum ai aflat?

Ea își trase mâna înapoi.

— A distrus barul. L-a bătut cu pumnii pe prietenul meu Bat. Ba a mai lăsat și vreo doi din haită fără cunoștință.

— Dar sunt teferi?

Simon se alarmă. Jace nu păruse tulburat, dar cunoscându-l, Simon nu se îndoia că putea ucide câțiva oameni într-o singură dimineață și apoi să iasă la clătite.

— S-au dus la doctor?

— La magician, zise fata. Noi nu prea avem de-a face cu doctorii muritori, cei ca noi.

— Repudiați?

Ea își arcui sprâncenele.

— Cineva te-a învățat tot jargonul, nu-i așa?

Simon se simți vexat.

— De unde știi că nu sunt și eu unul dintre ei? Sau dintre ai tăi? Un vânător de umbre sau un repudiat sau...

Ea clătină din cap până-i săltară codițele.

— Pur și simplu radiază din tine, zise ea, cu oarecare amărăciune, *omenescul* tău.

Intensitatea din vocea ei aproape îl făcu să se înfioare.

— Aș putea să bat la ușă, zise el, simțindu-se deodată stupid. Dacă vrei să vorbești cu Luke.

Ea ridică din umeri.

— Spune-i doar că Magnus e aici, verifică scena crimei din gang.

Probabil că el arăta speriat, fiindcă ea adăugă:

— Magnus Bane. E magician.

Știu, ar fi vrut Simon să spună, dar tăcu. Toată conversația fusese oricum foarte ciudată.

— Bine.

Maia se întoarse, dând să plece, dar se opri pe hol, cu o mână pe tocul ușii.

— Crezi că ea o să fie în stare să-i bage mințile în cap vorbindu-i? întrebă ea. Sora lui?

— Dacă ascultă de cineva, ea e aceea.

— Asta-i drăguț, zise Maia. Că-și iubește atâta sora.

— Da, zise Simon. E nemaipomenit.

3

INCHIZITOR

PRIMA OARĂ CÂND CLARY VĂZUSE INSTITUTUL, I SE PĂRUSE O BISERICĂ dărăpănată, cu acoperișul prăbușit, cu bandă galbenă de poliție lipită pe uși ca să rămână închisă. Acum, nici nu avea nevoie să se mai concentreze ca să risipească iluzia magică. Și de pe partea cealaltă a străzii îl vedea exact așa cum era: o catedrală gotică ale cărei turle păreau să străpungă cerul albastru-întunecat, ca pumnalele.

Luke devenise tăcut. După expresia feței lui era clar că în el se dădea un soi de bătălie. Când urcară treptele, Jace se căută în buzunar la cămașă, de parcă ăsta ar fi fost un obicei, dar când își scoase mâna, era goală. Râse fără pic de veselie.

— Am uitat. Maryse mi-a luat cheile, înainte să plec.

— Bineînțeles că ți le-a luat.

Luke stătea chiar în fața ușilor de la intrarea în Institut. Atinse ușurel simbolurile cioplite în lemn, chiar sub arhitravă.

— Ușile astea sunt exact ca acelea de la Sala Consiliului din Idris. Abia îi crezut că le voi mai vedea vreodată.

Clary aproape că se simți vinovată că-i întrerupe reveria lui Luke, însă erau chestiuni practice mai urgente.

— Dacă nu avem cheie...

— N-ar trebui să fie nevoie. Un Institut ar trebui să fie deschis oricărui nefilim care nu are nici o intenție rea față de cei dinăuntru.

— Dar dacă ei au intenții rele față de noi? murmură Jace.

Luke strâmbă din buze.

— Nu cred că asta schimbă lucrurile.

— Da, Conclavul pune întotdeauna rezerve la îndemână, în felul lui. Vocea lui Jace suna înfundat — buza de jos i se umflase, iar pleoapa ochiului stâng i se învinețise.

De ce nu s-a vindecat singur? se miră Clary.

— Ți-a luat și stela?

— N-am luat nimic când am plecat, zise Jace. N-am vrut să iau nimic din ceea ce mi-au dat soții Lightwood.

Luke se uită la el cu o oarecare îngrijorare.

— Orice vânător de umbre trebuie să aibă o stelă.

— Atunci o să fac rost de alta, zise Jace și își lipi mâna pe ușa Institutului. În numele Conclavului, zise el, cer să intru în acest sfânt lăcaș. Și în numele Îngerului Raziel, cer binecuvântarea în misiunea mea împotriva...

Ușile se deschiseră repede. Clary văzu interiorul catedralei, întunericul forfotind de umbre luminat, ici și colo, de lumânările din candelabre înalte de fier.

— Ei bine, asta-i ușor, zise Jace. Bănuiesc că binecuvântările sunt mai lesne de obținut decât am crezut. Poate ar fi trebuit să cer binecuvântare în misiunea mea împotriva tuturor celor care poartă alb după Ziua Muncii[1].

— Îngerul știe care este misiunea ta, zise Luke. Nu e nevoie să spui cuvintele cu voce tare, Jonathan.

Pentru o clipă, Clary crezu că vede ceva pe fața lui Jace — nesiguranță, surprindere și poate chiar ușurare? Dar tot ce-a răspuns el a fost:

— Nu-mi mai spune așa. Nu e numele meu.

***

[1] Tradiția americană, și în special eticheta sudistă, susține că este de prost-gust să porți alb, mai ales încălțăminte de culoare albă (care este de-a dreptul tabu), după Ziua Muncii sau înainte de Duminica Paștelui. Însă motivația exactă s-a pierdut.

înaintară la parterul catedralei, printre stranele goale și luminile arzând veșnic de pe altar. Luke se uita în jur, curios, și păru de-a dreptul surprins când liftul, ca o colivie aurită, sosi ca să-i ducă sus.

— Asta trebuie să fi fost ideea lui Maryse, zise el, când urcară în cabina liftului. E în întregime pe gustul ei.

— E aici de când am pus eu piciorul în Institut prima oară, zise Jace, în timp ce ușa se închise cu un *clang*, în urma lor.

Drumul până sus dură puțin și nici unul dintre ei nu mai spuse nimic. Clary se juca nervoasă cu franjurii eșarfei sale. Se simțea puțin vinovată pentru că-i spusese lui Simon să se ducă acasă și să aștepte să-l sune ea, mai târziu. Îi remarcase enervarea în felul în care își ținea umerii când străbătuseră Canal Street, și înțelesese că se simțise concediat la repezeală. Cu toate acestea, ea nu-și putuse închipui cum să fie și el de față — un mundan — când Luke urma să-și prezinte petiția în fața lui Maryse Lightwood, în favoarea lui Jace; n-ar fi făcut decât să îngreuneze și mai mult lucrurile.

Liftul se opri zdroncănind; ieșind din cabină, dădură cu ochii de Church — cu funda lui ușor decolorată în jurul gâtului — care-i aștepta în hol. Jace se aplecă să mângâie capul motanului cu dosul palmei.

— Unde-i Maryse?

Church scoase un sunet gutural, pe jumătate tors, pe jumătate mârâit, și o porni înaintea lor pe culoar. Îl urmară, Jace tăcut, Luke aruncând priviri în jurul lui cu vădită curiozitate.

— N-aș fi crezut că voi vedea vreodată interiorul acestui loc.

Clary întrebă:

— Arată așa cum ți l-ai imaginat?

— Am mai intrat prin Institute, la Londra și la Paris; ăsta nu e diferit de acelea, nu. Totuși e cumva...

— Cumva cum? întrebă Jace, aflat la câțiva pași mai în față.

— Mai rece, zise Luke.

Jace nu spuse nimic. Ajunseseră la bibliotecă. Church se așeză, de parcă le arăta că n-avea de gând să meargă mai departe. Prin ușa masivă

de lemn răzbătea, slab, sunet de voci, dar Jace o deschise fără să bată și intră hotărât.

Clary auzi o exclamație de surpriză. Pentru o clipă, inima i se strânse când se gândi la Hodge, care nu trăise decât în această încăpere. Hodge, cu glasul lui grav, și Hugin, corbul care fusese tovarășul lui aproape nedespărțit — și care, la ordinele lui Hodge, aproape că-i scosese ei ochii.

Nu era Hodge, bineînțeles. În spatele enormei tăblii a biroului care se sprijinea pe spinările celor doi îngeri îngenuncheați, stătea o femeie de vârstă mijlocie, cu părul negru ca smoala, ca al lui Isabelle, și constituția subțire dar vânoasă a lui Alec. Purta un costum negru, foarte simplu, în contrast cu numeroasele inele viu-colorate care-i scânteiau pe degete.

În spatele ei se afla un alt personaj: un adolescent slăbuț, fragil, cu păr negru cârlionțat și piele de culoarea mierii. Când el se întoarse să se uite la ei, Clary nu-și putu reține o exclamație de surpriză:

— Raphael?

Pentru o clipă, băiatul păru descumpănit. Apoi zâmbi, arătându-și dinții foarte albi și ascuțiți — deloc de mirare, având în vedere că era vampir.

— *Dios*, zise el, adresându-i-se lui Jace. Ce-ai pățit, frate? Arăți de parcă o haită de lupi ar fi încercat să te sfâșie.

— Ori ai ghicit șocant de bine, zise Jace, ori ai auzit ce s-a întâmplat.

Zâmbetul lui Raphael se transformă în rânjet.

— Aud ce se mai întâmplă.

Femeia din spatele biroului se ridică în picioare.

— Jace, zise ea cu vocea plină de neliniște. S-a întâmplat ceva? De ce te-ai întors așa de curând? Am crezut c-o să te duci să stai cu...

Privirea ei trecu spre Luke și Clary.

— Și tu cine ești?

— Sora lui Jace, zise Clary.

Ochii lui Maryse rămaseră o clipă la Clary.

— Da, văd. Semeni cu Valentine. Se întoarse spre Jace. Ai adus-o cu tine pe sora ta? Și un mundan, pe deasupra? Nu e sigur pentru nici unul dintre voi să vă aflați aici în clipa asta. Și *mai ales* pentru un mundan...

Luke, zâmbind vag, zise:

— Dar eu nu sunt mundan.

Expresia lui Maryse se schimbă treptat, de la uluire la șoc, în timp ce se uita la Luke — se uita de-adevăratelea la el — pentru prima oară.

— *Lucian?*

— Bună, Maryse, zise Luke. A trecut multă vreme.

Fața lui Maryse încremenise și în clipa aceea arăta deodată mult mai bătrână, mai bătrână chiar și decât Luke. Ea se așeză, cu grijă.

— Lucian, zise ea din nou, cu palmele lipite de birou. Lucian Graymark.

Raphael, care urmărea spectacolul cu ochi vii, curioși, ca ai unei păsări, se întoarse spre Luke.

— Tu l-ai ucis pe Gabriel.

Gabriel cine era? Clary se uită lung la Luke, zăpăcită. El ridică ușor din umeri.

— L-am ucis, da, la fel cum și el l-a ucis pe conducătorul haitei de dinaintea lui. Așa merg lucrurile la licantropi.

La acestea, Maryse ridică fruntea:

— Conducătorul haitei?

— Dacă acum conduci o haită, atunci e timpul să discutăm, zise Raphael, înclinându-și capul cu grație în direcția lui Luke, deși ochii lui erau îngrijorați. Totuși nu chiar în clipa asta, probabil.

— O să trimit pe cineva să se ocupe de asta, zise Luke. Am avut multă treabă, în ultima vreme. S-ar putea să fi rămas în urmă cu poveștile.

— S-ar putea, zise scurt Raphael, apoi se întoarse spre Maryse. Afacerile noastre de aici s-au încheiat?

Maryse vorbi cu un oarecare efort:

— Dacă tu spui că nu sunt implicați Copiii Nopții în crimele astea, atunci te cred pe cuvânt. Sunt obligată, cel puțin dacă nu ies la lumină alte dovezi.

Raphael se încruntă.

— La lumină? zise el. Asta nu e o expresie pe placul meu.

Atunci se întoarse, iar Clary observă cu o tresărire că putea vedea *prin* conturul lui, de parcă ar fi fost o fotografie care se ștersese pe la margini. Mâna lui stângă era transparentă și prin ea putea zări marele glob de metal pe care Hodge îl ținea totdeauna pe birou. Se auzi scoțând un mic sunet de surprindere, când transparența lui se întinse, cuprinzându-i brațele până sus — și-apoi continuând de la umeri spre piept; iar în următoarea clipă dispăru, ca un personaj șters dintr-o schiță. Maryse răsuflă ușurată.

Clary rămase cu gura căscată:

— E *mort*?

— Cine, Rapahael? zise Jace. Nu chiar. Asta a fost doar o proiecție de-a lui. Nu poate intra în Institut în carne și oase.

— De ce nu?

— Pentru că acesta e pe pământ sfințit, zise Maryse. Iar el e blestemat. Ochii ei glaciali nu-și pierdură deloc din răceală când se întoarseră spre Luke. Tu, conducător de haită, aici? întrebă ea. Presupun că n-ar trebui să mă mir. Pare să fie obiceiul tău, nu-i așa?

Luke ignoră aciditatea din tonul ei.

— Raphael a venit aici în legătură cu micul lup ucis astăzi?

— Cu acela și cu un magician mort, zise Maryse. Găsiți uciși în centru, la două zile unul după altul.

— Dar de ce se afla Raphael aici?

— Magicianul a fost secat de sânge, zise Maryse. Se pare că acela care l-a ucis pe vârcolac a fost întrerupt mai înainte de a-i putea lua sângele, dar bănuiala a căzut, firește, pe Copiii Nopții. Vampirul a venit aici ca să mă asigure că semenii lui n-au nici un amestec.

— Și tu l-ai crezut? întrebă Jace.

— N-o să discut cu tine acum despre treburile Conclavului, Jace — mai ales nu în fața lui Lucian Graymark.

— Acum mă cheamă numai Luke, zise acesta, fără emoție. Luke Garroway.

Maryse clătină din cap.

— Abia te-am recunoscut. Arăți ca un mundan.

— Asta și vreau, da.

— Noi toți am crezut că ai murit.

— Ați sperat, zise Luke, la fel de lipsit de emoție. Ați sperat că am murit.

Maryse arăta de parcă ar fi înghițit un obiect ascuțit.

— Puteți să luați loc, zise ea în cele din urmă, arătând spre scaunele din fața biroului. Acum, reluă ea, după ce se așezaseră cu toții, poate vreți să-mi spuneți și mie de ce sunteți aici.

— Jace, zise Luke fără vreun preambul, vrea un proces înaintea Conclavului. Eu sunt gata să-l susțin. Am fost acolo, la castelul Renwick, în noaptea aceea, când s-a arătat Valentine. Ne-am luptat și aproape că ne-am ucis unul pe altul. Pot confirma că tot ceea ce spune Jace că s-a întâmplat este adevărat.

— Nu sunt sigură, contracară Maryse, că are vreo greutate cuvântul tău.

— Poate că sunt licantrop, zise Luke, dar sunt și vânător de umbre, deopotrivă. Sunt gata să fiu supus la proba Sabiei, dacă asta ar ajuta.

Proba Sabiei? Asta suna de rău. Clary se uită la Jace. Deși aparent calm, cu degetele împreunate în poală, se simțea că tensiunea zbârnâia în jurul lui, de parcă era la un fir de păr distanță de a exploda. El îi prinse privirea și spuse:

— Sabia-Sufletului. Al doilea obiect dintre Instrumentele mortale. E folosită la procese, ca să stabilească dacă un vânător de umbre minte.

— Tu nu ești vânător de umbre, îi zise Maryse lui Luke, de parcă Jace n-ar fi vorbit. N-ai mai trăit după Legea Conclavului de foarte multă vreme.

— A fost un timp în care nici tu n-ai trăit după ea, zise Luke.

Obrajii lui Maryse se făcură purpurii.

— Aș fi crezut, continuă el, că până acum ai trecut peste neputința de a avea încredere în cineva, Maryse.

— Unele lucruri nu se uită niciodată, zise ea. Vocea ei căpătase o blândețe periculoasă. Crezi că înscenarea propriei morți a fost cea mai mare minciună pe care ne-a spus-o Valentine? Crezi că farmecul este totuna cu sinceritatea? Și eu am crezut cândva așa. M-am înșelat.

Se ridică în picioare și se aplecă peste birou, sprijinindu-se în mâinile ei mici.

— El ne-a spus că și-ar da viața pentru Cerc și că aștepta din partea noastră să facem la fel. Și am fi făcut-o — toți —, știam asta. Eu aproape că am și făcut-o.

Privirea ei trecu peste Jace și Clary, intersectându-se cu a lui Luke.

— Îți aduci aminte, zise ea, cum ne-a spus că Răzmerița nu va fi mai nimic, cu greu se va numi o bătălie, câțiva ambasadori neînarmați împotriva întregii puteri a Cercului. Am fost atât de încrezătoare în victoria noastră fulger, încât atunci când am plecat spre Alicante l-am lăsat pe Alec acasă. Am rugat-o pe Jocelyn să vadă de el, cât timp voi fi eu plecată. Ea a refuzat. Acum știu de ce. A *știut* — la fel și tu. Și nu ne-ați prevenit și pe noi.

— Eu am încercat să vă previn despre Valentine, zise Luke. Voi nu m-ați ascultat.

— Nu mă refer la Valentine. Mă refer la Răzmeriță! Au fost cincizeci dintre ai noștri împotriva a cinci sute de repudiați...

— Ați fost foarte dornici să-i măcelăriți pe ei neînarmați când ați crezut că nu vor fi decât vreo cinci, zise Luke, liniștit.

Mâinile lui Maryse se încleștară pe birou:

— Noi am fost măcelăriți, zise ea. În mijlocul carnajului, ne-am uitat după Valentine, să ne conducă. Dar el nu era acolo. Între timp, Conclavul înconjurase Sala Acordurilor. Ne-am gândit că Valentine fusese ucis și eram gata să ne dăm viețile într-un ultim și disperat atac. Atunci mi-am adus aminte de Alec — dacă eu muream, ce avea să se întâmple cu băiețelul meu?

Vocea i se înecă:

— Așa că am lăsat mâinile jos și m-am predat Conclavului.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Maryse, zise Luke.

Ea se întoarse spre el, cu ochi scânteietori:

— Nu mă trata de sus, vârcolacule. Dacă n-ați fi fost voi...

— Nu țipa la el! interveni Clary, aproape ridicându-se și ea în picioare. E vina voastră că ați crezut în Valentine, în primul rând...

— Ai impresia că nu știu asta? Acum, în glasul lui Maryse era o notă acută, zgrunțuroasă. O, Conclavul a punctat asta cu plăcere când am fost interogați — ei aveau Sabia-Sufletului și știau când mințeam, dar n-au reușit să ne facă să vorbim — nimic nu ne-a putut face să vorbim, până când...

— Până când ce? întrebă Luke. Eu n-am aflat-o niciodată. Întotdeauna m-am întrebat ce v-au spus ca să vă convingă să vă întoarceți împotriva lui.

— Doar adevărul, zise Maryse, parcă brusc obosită. Că Valentine nu murise acolo, în Sală. Dăduse bir cu fugiții... ne lăsase pe noi să murim fără el. Murise mai târziu, ni s-a spus, ars de viu în casa lui. Inchizitorii ne arătase oasele lui, oasele calcinate ale familiei sale. Bineînțeles, asta a fost o altă minciună...

Vocea i se stinse, dar apoi se adună din nou, cuvintele reînsuflețindu-se:

— Totul se dărâmase, între timp, oricum. Am fost lăsați în sfârșit să vorbim unii cu ceilalți, cei care fuseserăm în Cerc. Înainte de bătălie, Valentine mă trăsese deoparte și îmi spusese că, din tot Cercul, eu eram cea în care avea cel mai mult încredere, cel mai apropiat locotenent al lui. Când Conclavul ne-a interogat, am descoperit că spusese același lucru tuturor.

— Nici Infernul n-are vreo asemenea Furie[1], murmură Jace, atât de încet, încât numai Clary îl auzi.

---

[1] Citatul exact este: „Heaven has no rage like love to hatred turned/Nor hell a fury like a woman scorned" și face parte din piesa *The Mourning Bride*, a dramaturgului englez William Congrave. Înseamnă: „Nici Cerul n-are mânie ca o iubire în ură transformată,/Nici Infernul vreo Furie ca o femeie refuzată."

— A mințit nu doar față de Conclav, dar și față de noi. S-a folosit de loialitatea și afecțiunea noastră. Exact cum a făcut și când te-a trimis pe tine la noi, zise Maryse, uitându-se direct la Jace. Iar acum s-a întors și are Pocalul Mortal. A plănuit toate acestea de ani de zile, în tot acest timp, în toate amănuntele. Nu-mi pot îngădui să am încredere în tine, Jace. Îmi pare rău.

Jace nu spuse nimic. Chipul îi rămase lipsit de expresie, doar devenise mai palid, în timp ce Maryse vorbea, noile sale răni ieșind în evidență, livide, pe falca și pe obrazul său.

— Și atunci? zise Luke. Ce aștepți de la el să facă? Unde ar trebui să se ducă?

Ochii ei se opriră o clipă asupra lui Clary.

— De ce nu la sora lui? zise ea. Familia...

— Isabelle e sora lui Jace, o întrerupse Clary. Alec și Max sunt frații lui. Lor ce-o să le spui? O să te urască veșnic dacă-l dai afară pe Jace din casa ta.

Ochii lui Maryse rămaseră ațintiți asupra ei.

— Ce știi *tu* despre asta?

— Îi știu pe Alec și pe Isabelle, zise Clary.

Gândul la Valentine îi răsări în minte, nechemat; îl alungă.

— Familia e mai mult decât legătura de sânge. Valentine nu este tatăl meu. Luke este. La fel cum și Alec, Max și Isabelle sunt familia lui Jace. Dacă încerci să-l smulgi din familia ta, o să lași o rană care nu se va vindeca niciodată.

Luke se uita la ea cu un soi de respect surprins. Ceva sclipi în ochii lui Maryse — nesiguranță?

— Clary, zise Jace încet. Destul.

Părea să fi capitulat. Clary se întoarse spre Maryse:

— Ce zici de Sabie? întrebă ea.

Maryse se uită o clipă la ea cu sinceră nedumerire.

— Sabie?

— Sabia-Sufletului, zise Clary. Cea pe care o poți folosi ca să-ți dai seama dacă un vânător de umbre minte sau nu. Ați putea s-o folosiți pe Jace.

— Asta-i o idee bună. Se simți o scânteie de însuflețire în glasul lui Jace.

— Clary, intenția ta e bună, dar nu știi ce presupune proba Sabiei, zise Luke. Singura care o poate folosi este Inchizitoarea.

Jace se aplecă în scaun:

— Atunci chemați-o. Chemați-o pe Inchizitoare. Vreau să termin odată cu asta.

— *Nu*, zise Luke, dar Maryse se uita la Jace.

— Inchizitoarea, zise ea șovăitor, e deja pe drum...

— Maryse! Glasul lui Luke se frânse. Spune-mi că n-ai chemat-o în problema asta!

— N-am chemat-o! Crezi că nu s-ar fi implicat Conclavul și singur în povestea asta dementă cu războinici damnați, și portaluri, și morți încercate? După ceea ce a făcut Hodge? Suntem cu toții sub anchetă acum, mulțumită lui Valentine, sfârși ea, observând fața albă și stupefiată a lui Jace. Inchizitoarea ar putea să-l bage pe Jace la închisoare. I-ar putea jupui pecețile. Mă gândisem că ar fi fost mai bine...

— ...dacă Jace ar fi fost plecat, când ajungea Inchizitoarea aici, zise Luke. Nu-i de mirare că ai fost atât de grăbită să-l alungi pe băiat de aici.

— Cine este Inchizitoarea? se interesă Clary. Cuvântul îi trezea în minte imagini cu Inchiziția spaniolă, cu torturi, cu biciuiri și cu scări[1]. E așa rău are ea?

— Inchizitoarea este o femeie care anchetează vânătorii de umbre pentru Conclav, zise Luke. Ea se asigură că Legea nu a fost încălcată de către nefilimi. Ea a anchetat toți membrii Cercului după Răzmeriță.

— Ea a pus blestemul asupra lui Hodge? întrebă Jace. Ea v-a trimis pe voi aici?

— Ea ne-a ales locul de exil, și lui, pedeapsa. Pe noi nu ne are deloc la inimă, iar pe tatăl tău îl urăște.

---

[1] Condamnatul era legat de mâini și de picioare pe un cadru de lemn și, cu un sistem de pârghii, era întins până se dezmembra.

— Nu plec nicăieri, zise Jace, în continuare foarte palid. Ce-o să vă facă vouă, dacă ajunge aici și eu nu mai sunt? O să creadă că ați complotat ca să mă ascundeți. O să vă pedepsească pe voi — pe voi și pe Alec, pe Isabelle și pe Max.

Maryse nu spuse nimic.

— Maryse, nu te prosti, zise Luke. O să te învinovățească și mai rău dacă îl lași pe Jace să plece. Să-l ții aici și să îngădui proba cu Sabia ar fi un semn de bună credință.

— Să-l țină aici pe Jace? Nu se poate să vorbești serios, Luke! zise Clary.

Știa că folosirea Sabiei fusese ideea ei, dar începuse să regrete că adusese vorba de ea.

— Pare să fie o individă cumplită.

— Dar dacă Jace pleacă, zise Luke, nu se mai poate întoarce niciodată. Nu va mai fi niciodată vânător de umbre. Vrând-nevrând, Inchizitoarea este mâna dreaptă a Legii. Dacă Jace vrea să rămână în rândurile Conclavului, trebuie să coopereze cu ea. El are un atu, unul pe care membrii Cercului nu l-au avut după Răzmeriță.

— Și ce anume? întrebă Maryse.

Luke zâmbi slab.

— Spre deosebire de voi, zise el, Jace spune adevărul.

Maryse trase adânc aer în piept, apoi se întoarse spre Jace:

— În cele din urmă, tu hotărăști, zise ea. Dacă vrei proba, poți rămâne aici până vine Inchizitoarea.

— Rămân, zise Jace.

În tonul lui era o fermitate lipsită de orice fărâmă de mânie, care o surprinse pe Clary. Jace părea să privească dincolo de Maryse, cu o lumină licărindu-i în ochi, de parcă un foc s-ar fi reflectat în ei. În clipa aceea, Clary gândi, fără voia ei, că semăna foarte mult cu tatăl lui.

4

PUI DE CUC ÎN CUIB

... DE PORTOCALE, MELASĂ, OUĂ — EXPIRATE DE CÂTEVA săptămâni, totuși — și ceva care seamănă cu salata verde.

Salată verde? Clary aruncă un ochi peste umărul lui Simon în frigider. O, uite niște mozzarella.

Simon ridică din umeri și închise cu piciorul ușa frigiderului din bucătăria lui Luke.

Comandăm pizza?

Am comandat deja, zise Luke, intrând în bucătărie cu telefonul fără fir în mână. O pizza mare, vegetariană, trei Coka. Și am sunat la spital, adăugă el, atârnând telefonul de perete. Nici o schimbare în starea lui Jocelyn.

Oh, zise Clary.

Se așeză la masa de lemn din bucătărie. De regulă, Luke era foarte ordonat, dar în momentul ăsta masa era plină de scrisori nedeschise și de sticluțe de farfurii murdare. Geanta lui verde de voiaj atârna de spătarul unui scaun. Clary știa că ar fi trebuit să-l ajute și ea la curățenie, știind că în ultima vreme nu avusese energia necesară. Bucătăria era

mică și cam murdară în cele mai bune momente — el nu se prea omora cu gătitul, după cum se deducea și din faptul că raftul pentru mirodenii, care atârna deasupra aragazului de modă veche, era gol. În schimb, Luke îl folosea pentru a-și ține cutiile de cafea și de ceai.

Simon se așeză lângă ea, în timp ce Luke aduna farfuriile murdare de pe masă și le arunca în chiuvetă.

— Ești bine? o întrebă el, cu voce joasă.

— Sunt bine. Clary izbuti să-i zâmbească. Nu mă așteptam ca mama să se trezească astăzi, Simon. Am senzația că... așteaptă ceva.

— Ai idee ce?

— Nu. Doar că lipsește ceva.

Își ridică ochii spre Luke, dar el era ocupat să frece viguros farfuriile în chiuvetă.

— Sau cineva.

Simon se uită cercetător la ea, apoi ridică din umeri.

— Deci se pare că scena de la Institut a fost destul de intensă.

Clary se cutremură.

— Mama lui Alec și a lui Isabelle te sperie.

— Mai zi o dată, cum o cheamă?

— *Mei-ris*, zise Clary, copiind pronunția lui Luke.

— E un vechi nume de vânător de umbre.

Luke își șterse mâinile pe un ștergar de bucătărie.

— Iar Jace s-a hotărât să rămână acolo și s-o înfrunte pe Inchizitoare? N-a vrut să plece? zise Simon.

— Asta e ceea ce trebuie să facă dacă vrea să aibă vreodată o viață de vânător de umbre, zise Luke. Și să fie asta — adică, să fie unul dintre nefilimi — înseamnă totul pentru el. Am cunoscut și alți vânători de umbre ca el, pe când eram în Idris. Dacă-l lași fără asta...

Se auzi bâzâitul familiar al soneriei de la intrare. Luke aruncă ștergarul pe bufet.

— Mă întorc imediat.

De îndată ce ieși el din bucătărie, Simon zise:

— E chiar ciudat să mă gândesc la Luke ca la cineva care a fost cândva vânător de umbre. Mai ciudat decât să mă gândesc la el ca la un vârcolac.

— Zău? De ce?

Simon ridică din umeri.

— Am mai auzit de vârcolaci înainte. Sunt, într-un fel, un element cunoscut. Deci se preschimbă în lup o dată pe lună, și ce? Dar chestia cu vânătorii de umbre... sunt ca un cult.

— Nu sunt ca un cult.

— Ba chiar sunt. Să fie vânători de umbre e toată viața lor. Și se uită de sus la toți ceilalți. Pe noi ne numesc mundani. De parcă n-ar fi și ei tot ființe omenești. Nu sunt prieteni cu oamenii obișnuiți, nu frecventează aceleași locuri, nu știu aceleași bancuri, se cred superiori nouă.

Simon își puse un picior deșirat peste celălalt și învârti de tăietura franjurată din genunchiul jeanșilor.

— Am cunoscut un alt vârcolac astăzi.

— Nu-mi spune că te-ai întreținut cu Freaky Pete la Luna Vânătorului.

Avea o senzație neplăcută în stomac, dar n-ar fi putut spune exact ce anume i-o provocase. Probabil stresul copleșitor.

— Nu. Era o fată, zise Simon. Cam de vârsta noastră. Pe nume Maia.

— Maia?

Luke se întorsese în bucătărie cu o cutie pătrată, albă, de pizza în brațe. O lăsă pe masă, iar Clary întinse mâna și-i deschise capacul. Aroma de aluat fierbinte, sos de roșii și brânză îi aminti ce foame îi era. Rupse o felie, nemaiașteptând să-i împingă Luke o farfurie pe masă. El se așeză rânjind și clătinând din cap.

— Maia face parte din haită, nu? întrebă Simon, luându-și și el o felie.

Luke dădu din cap.

— Da. E o puștoaică de treabă. A venit și pe-aici de câteva ori, ca să cadă de magazinul de cărți, cât am fost eu la spital. Mă lasă s-o plătesc la cărți.

Simon se uită la Luke peste bucata lui de pizza din mână.

— O duci rău cu banii?

Luke ridică din umeri.

— Banii n-au fost niciodată importanți pentru mine, iar haita se îngrijește singură de banii ei.

Clary spuse:

— Mama zicea întotdeauna că dacă vom rămâne fără bani, o să vândă ea una dintre acțiunile lui taică-meu. Dar de vreme ce tipul despre care am crezut că era tatăl meu nu era tatăl meu și cum mă îndoiesc că Valentine avea vreo acțiune...

— Mama ta și-a vândut bijuteriile, una câte una, zise Luke. Valentine îi dăruise câteva dintre bijuteriile familiei lui, piese care rămăseseră ale Morgensternilor de generații. Chiar și pe cea mai mică dintre ele obținea un preț foarte bun la licitație.

Oftă:

— Acum s-au dus — deși Valentine poate c-a mai recuperat din ele când a distrus fostul vostru apartament.

— Sper că asta i-a dat și ei o oarecare satisfacție, zise Simon. Să-i vândă astfel lucrurile.

Luă și a treia felie de pizza. Era cu adevărat uimitor, gândi Clary, cât de mult puteau înfuleca băieții adolescenți fără să se îngrașe și fără să li se facă rău.

— Trebuie să fi fost ciudat pentru tine, îi zise ea lui Luke. S-o revezi astfel pe Maryse Lightwood, după atâta vreme.

— Nu chiar ciudat. Maryse nu e foarte diferită acum față de cum era atunci — de fapt, e mai ea însăși decât a fost vreodată, dacă se înțelege ce vreau să spun.

Clary își închipui că da. Felul în care arătase Maryse Lightwood îi amintise de fata zveltă, brunetă, din fotografia pe care i-o dăduse ei Hodge, cea cu bărbia mult ridicată.

— Ce crezi că simte pentru tine? întrebă ea. Chiar crezi c-au sperat că erai mort?

Luke zâmbi.

— Poate că nu din ură, nu, dar ar fi fost mult mai convenabil și mult mai puțin complicat pentru ei dacă aș fi murit, cu siguranță. Faptul că nu doar că sunt în viață, dar mai și conduc haita din centru nu poate fi ceva ce și-ar fi dorit. Este îndatorirea lor, la urma urmelor, să mențină pacea între repudiați — și deodată apar eu, cu o poveste despre ei și cu o grămadă de motive să vreau răzbunare. O să fie îngrijorați că sunt un factor impredictibil.

— Și ești? întrebă Simon. Nu mai aveau pizza, așa că întinse mâna după ea să se uite și luă una dintre marginile cu coajă tare roințăite de Clary. Știa că ei nu-i plac marginile de coajă tare. Un factor impredictibil, trebuie să spun?

— Nu-i nimic impredictibil la mine. Sunt impasibil. De vârstă mijlocie.

— Cu excepția faptului că, o dată pe lună, te prefaci în lup și o pornești haihui măcelărind una-alta, zise Clary.

— Ar fi putut fi mai rău, zise Luke. Se știe că pe bărbații de vârsta mea îi apucă să-și cumpere mașini sport scumpe și să se culce cu supermodele.

— N-ai decât treizeci și opt de ani, sublinie Simon. Asta nu înseamnă vârstă mijlocie.

— Mulțumesc, Simon, apreciez asta. Luke deschise cutia de pizza și descoperind că era goală, o închise cu un oftat. Deci ai mâncat toată pizza.

— N-am mâncat decât cinci felii, protestă Simon, lăsându-se cu spatele înapoi până ajunse să se balanseze precar pe cele două picioare din spate.

— Și câte felii crezi că sunt într-o pizza, deșteptule? vru Clary să știe.

— Sub cinci felii nu înseamnă o masă. Înseamnă o gustare. Simon se uită cu teamă la Luke. Asta înseamnă că o să te preschimbi în lup și-o să mă mănânci pe mine?

— Cu siguranță, nu. Luke se ridică să arunce cutia de pizza la gunoi. Ai fi atos și greu de digerat.

— Dar cușer, remarcă Simon înveselit.

— O să am grijă să-l îndrum spre tine pe orice licantrop evreu. Luke se sprijini cu spatele de chiuvetă. Dar ca să-ți răspund la întrebarea de mai devreme, Clary, a fost ciudat s-o văd pe Maryse Lightwood, dar nu din cauza *ei*. Ci din cauza locului. Institutul mi-a amintit prea mult de Sala Acordurilor din Idris — am simțit puterea runelor Cărții Gri pretutindeni în jurul meu, după cincisprezece ani în care am tot încercat să le uit.

— Și-ai putut? întrebă Clary. Ai izbutit să le uiți?

— Există unele lucruri pe care nu le uiți niciodată. Runele din Carte sunt un exemplu mai mult decât grăitor. Devin o parte din tine. E un dar pe care-l porți în sânge și pe care nu-l mai poți schimba, cum nu-ți poți schimba nici tipul de sânge.

— Mă întrebam, zise Clary, dacă poate n-ar trebui să primesc și eu niște peceți.

Simon lăsă să-i scape bucățica de coajă de pizza pe care o mânca:

— Glumești.

— Nu, nu glumesc. De ce aș glumi cu așa ceva? Și de ce să nu am peceți? Sunt vânător de umbre. Aș putea foarte bine să caut să am orice formă de protecție disponibilă.

— Protecție contra ce? întrebă Simon, aplecându-se înainte, astfel că picioarele din față ale scaunului său bufniră tare în podea. Eu credeam că toată chestia asta cu vânătorii de umbre s-a terminat. Credeam că o să încerci să revii la o viață normală.

Tonul lui Luke fu blând:

— Nu sunt sigur că există așa ceva: viață normală.

Clary se uită în jos, la brațul ei, unde Jace îi desenase singura pecete pe care o primise ea vreodată. Încă mai putea vedea arabescul liniilor albe ca o dantelă pe care-l lăsase în urmă, mai mult o amintire decât o cicatrice.

— Bineînțeles c-aș vrea să scap de tot ce-i straniu. Dar dacă straniul ăsta vine după mine? Dacă nu am de ales?

— Sau poate că nu vrei prea tare să scapi de straniu, murmură Simon. Nu câtă vreme Jace este încă implicat în el, oricum.

Luke își drese glasul.

— Cei mai mulți nefilimi trec prin mai multe niveluri de pregătire înainte să-și primească pecețile. Nu ți-aș recomanda să primești vreuna fără o oarecare instrucție. Iar dacă vrei sau nu s-o faci, depinde numai de tine, firește. Cu toate acestea, există ceva ce ar trebui să ai. Ceva ce orice vânător de umbre ar trebui să aibă.

— O atitudine arogantă și respingătoare? zise Simon.

— O stelă, zise Luke. Orice vânător de umbre ar trebui să aibă o stelă.

— Ai și tu una? întrebă Clary, surprinsă.

Fără să-i răspundă, Luke ieși din bucătărie. Se întoarse peste câteva momente, ținând un obiect învelit în pânză neagră. Punând obiectul pe masă, desfăcu pânza, scoțând la iveală un instrument ca o baghetă luminoasă, făcut din cristal opac, pal. O stelă.

— Frumos, zise Clary.

— Mă bucur că-ți place, zise Luke, pentru că vreau s-o iei tu.

— S-o iau eu? Ea se uită la el, uluită. Dar e a ta, nu-i așa?

El clătină din cap.

— Asta a fost a mamei tale. N-a vrut s-o păstreze în apartament, în caz că dădeai tu din întâmplare peste ea, așa că m-a rugat s-o țin la mine.

Clary ridică stela de pe masă. Era rece la atingere, dar știa că se încălzea până la incandescență când era folosită. Era un obiect ciudat, prea destul de lung cât să fie o armă, nu destul de scurt cât să fie un instrument de desenat ușor de mânuit. Presupuse că mărimea stelei era ceva cu care te obișnuiai, cu vremea.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur. E un model vechi, firește, de acum douăzeci de ani. Poate că i-au mai îmbunătățit designul de-atunci. Totuși e de încredere.

Simon o urmări în timp ce ea ținea stela ca pe o baghetă de dirijor, trasând cu ușurință modele invizibile prin aer, între ei.

— Asta îmi amintește de momentul în care bunicul meu mi-a dat crosa lui veche de golf.

Clary râse și lăsă mâna jos.

— Da, numai că tu n-ai folosit niciodată din astea.

— Și sper că n-o să fie nevoie s-o folosești nici tu vreodată pe asta, zise Simon și își întoarse repede privirea într-o parte, mai înainte ca ea să-i poată răspunde.

Fumul se ridica din peceți în spirale negre, iar el simțea mirosul înecăcios al propriei piei arse. Tatăl său stătea aplecat deasupra lui cu stela, vârful ei lucind roșu ca vârful unui vătrai lăsat prea mult în foc.

— Închide ochii, Jonathan, zise el. Durerea e doar cât îi îngădui tu să fie.

Dar mâna lui Jace se închisese înăuntru, refractară, de parcă pielea i se strângea și i se zvârcolea de la sine, ca să se ferească de stelă. Auzi trosnetul, când unul dintre oasele mâinii lui se rupse, apoi încă unul...

Jace deschise ochii și clipi des în beznă, glasul tatălui său pierind ca fumul risipit de vânt. În gură simți durere și un gust metalic. Își mușcase buza pe dinăuntru. Se ridică în capul oaselor, tresărind.

Trosnetul se auzi din nou, iar el se uită fără să vrea în jos, la mâna lui. Nu avea peceți. Își dădu seama că zgomotul venea din afara camerei lui. Cineva bătea la ușă, deși ezitant.

Se rostogoli dându-se jos din pat, înfiorându-se când tălpile goale atinseră podeaua rece. Adormise îmbrăcat și aruncă o privire dezgustată spre bluza lui mototolită. Probabil mirosea ca un lup. Și avea dureri în tot trupul.

Bătaia în ușă se repetă. Jace traversă camera și deschise brusc ușa. Făcu ochii mari, surprins.

— Alec?

Alec, cu mâinile în buzunarele jeanșilor, ridică din umeri, conștient de inedit.

— Îmi pare rău să te trezesc. M-a trimis mama să te chem. Vrea să te vadă, în bibliotecă.

— În clipa asta? Jace se uită scrutător la prietenul lui. Am trecut pe la tine prin cameră, mai devreme, dar nu erai acolo.

— Am fost pe-afară.

Alec nu păru dispus să dea și alte amănunte.

Jace își trecu mâna prin părul ciufulit.

— Bine. Stai puțin, doar să-mi schimb bluza.

Se duse la șifonier, scotoci prin teancurile de rufe frumos împăturite până găsi un tricou cu mâneci lungi, albastru-închis. Își scoase cu mare grijă bluza pe care o purta — în unele locuri i se lipise de piele cu sânge uscat.

Alec se uită în altă parte.

— Ce ți s-a întâmplat? Vocea îi era ciudat de gâtuită.

— M-am luat la bătaie cu o haită de vârcolaci.

Jace își trecu tricoul albastru peste cap. Îmbrăcat, ieși după Alec în hol.

— Ai ceva pe gât, observă el.

Alec arătă iute cu mâna spre gât.

— Ce?

— Arată ca o mușcătură, zise Jace. Ce-ai făcut toată ziua, de fapt?

— Nimic.

Roșu ca sfecla și cu mâna încă pe gât, Alec o luă înainte pe culoar. Jace îl urmă.

— Am fost să mă plimb prin parc. Ca să-mi limpezesc gândurile.

— Și-ai dat peste un vampir?

— Ce? Nu! Am căzut.

— Pe *gât*?

Alec scoase un sunet agasat, iar Jace hotărî să lase baltă subiectul.

— Bine, mă rog. Ce gânduri trebuia să-ți limpezești?

— Despre tine. Despre părinții mei, zise Alec. Mama a venit și mi-a explicat de ce a fost atât de mânioasă după ce ai plecat tu. Și mi-a explicat și despre Hodge. Mulțumesc că nu mi-ai spus și mie, apropo.

— Scuze. Era rândul lui Jace să roșească. Nu m-am putut hotărî s-o fac. N-am știut cum.

— Păi, nu e bine. Alec în sfârșit lăsă mâna jos de la gât și se întoarse să se uite acuzator la Jace. Se pare că ai ținut ascunse niște lucruri. Lucruri despre Valentine.

Jace se opri în loc.

— *Tu* crezi că am mințit? Când am spus că n-am știut că Valentine era tatăl meu?

— Nu! Alec păru speriat, fie de întrebare, fie de vehemența lui Jace când i-o adresase. Și nu-mi pasă cine este tatăl tău, de altfel. Asta n-are importanță pentru mine. Tu ești tot aceeași persoană.

— Oricine ar fi aceea.

Cuvintele acestea picară seci, mai înainte ca Jace să și le poată opri.

— Își spun, doar. Tonul lui Alec era împăciuitor. Tu poți fi un pic cam... crud, uneori. Doar gândește înainte de a vorbi, asta-i tot ce-ți cer. Nimeni de-aici nu e dușmanul tău, Jace.

— Bine, îți mulțumesc pentru sfat, zise Jace. De-aici pot să merg și singur până la bibliotecă.

— *Jace*...

Dar Jace deja plecase, lăsându-l pe Alec trist, în urma lui. Jace ura când ceilalți își făceau griji pentru el. Asta îi dădea de bănuit că poate chiar exista vreun motiv de îngrijorare.

Ușa bibliotecii era întredeschisă. Fără să se mai ostenească să bată, Jace intră. Dintotdeauna fusese una dintre încăperile sale preferate din Institut — era ceva liniștitor în amestecul de modă veche de accesorii de lemn și bronz, cărțile legate în piele și în catifea, aliniate de-a lungul pereților ca niște prieteni vechi, așteptându-l pe el să se întoarcă. Acum o pală de aer rece îl izbi când deschise ușa. Focul care ardea de obicei în uriașul șemineu, toată toamna și toată iarna, era doar un morman de cenușă. Lămpile fuseseră stinse. Singura lumină venea prin ochiurile de geam mobile ale ferestrelor și prin luminatorul turlei, la mare înălțime.

Fără să vrea, Jace se gândi la Hodge. Dacă ar fi fost el aici, focul ar fi fost aprins, ca și lămpile cu gaz, care ar fi aruncat pe sub abajururi băltoace de lumină aurie pe parchet. Hodge însuși ar fi stat într-un fotoliu, la gura focului, cu Hugo pe un umăr și o carte sprijinită lângă el...

Dar *era* cineva în fostul fotoliu al lui Hodge. O persoană slabă, cenușie, care se ridică din fotoliu, descolăcindu-se fluid ca o cobră la fluierul magicianului și întorcându-se spre el cu un zâmbet rece.

Era o femeie. Purta o pelerină lungă, cenușiu-închis, de modă veche, care-i cădea până la vârfurile ghetelor. Pe dedesubt, avea un costum de

culoarea ardeziei, cu un guler tunică, a cărui margine țeapănă îi apăsa gâtul. Părul ei era aproape fără culoare, blond foarte pal, prins strâns la spate cu piepteni, iar ochii erau ca două așchii de piatră cenușie. Jace îi simți, ca atingerea unei ape înghețate, în vreme ce trecură de la jeanșii lui murdari, plini de noroi, la fața lui lovită și apoi la ochii lui, unde rămaseră fixați.

Pentru o secundă, o flacără se aprinse în privirea ei, ca lumina unei lămpi prinse sub gheață. Apoi dispăru.

— Tu ești băiatul?

Înainte ca Jace să poată spune ceva, o altă voce răspunse — Maryse, care intrase în bibliotecă în urma lui. El se întrebă de ce nu o auzise apropiindu-se și își dădu seama că ea renunțase la pantofii cu toc și își luase ciizmele. Avea o robă lungă de mătase înflorată și buzele-i erau strânse.

— Da, Inchizitoare, zise ea. El este Jonathan Morgenstern.

Inchizitoarea se apropie de Jace plutind prin odaie ca un fum cenușiu. Se opri în fața lui și întinse o mână — cu degetele sale lungi și albe, lui Jace îi aminti de un păianjen albinos.

— Uită-te la mine, băiete, zise ea și deodată acele degete lungi erau sub bărbia lui, silindu-l să țină capul sus. Era incredibil de puternică. O să-mi spui Inchizitoare. N-o să mă numești în nici un alt fel. Pielea din jurul ochilor ei era un labirint de mici crăpături ca acelea apărute în vopseaua unui tablou. Două șanțuri înguste îi coborau de la colțurile gurii până la bărbie. Înțelegi?

Pentru Jace, cât trăise el, Inchizitoarea fusese un personaj îndepărtat, pe jumătate mitic. Identitatea ei, chiar și majoritatea atribuțiilor sale erau învăluite în taina Conclavului. Întotdeauna își imaginase că ea ar fi ca Frații Tăcuți, cu puterile lor aparte și misterul lor de nepătruns. Nu-și închipuise că ar fi cineva atât de direct — sau atât de rănit. Ochii ei păreau să-l taie, să-i sfâșie armura de încredere și de amuzament, jupuindu-l până la os.

— Numele meu este Jace, zise el. Nu „băiete". Jace Wayland.

— N-ai nici un drept la numele de Wayland, zise ea. Ești Jonathan Morgenstern. Dacă pretinzi numele de Wayland înseamnă că ești un mincinos. Întocmai ca tatăl tău.

— De fapt, zise Jace, prefer să cred că sunt un mincinos într-un fel unic, al meu și numai al meu.

— Înțeleg. Un mic zâmbet îi arcui gura fără culoare. Nu era un zâmbet plăcut. Ești intolerant față de autoritate, întocmai cum era și tatăl tău. La fel ca și îngerul al cărui nume îl purtați amândoi.

Degetele ei îi strânseră bărbia cu o subită ferocitate, unghiile adâncindu-se în carne dureros.

— Lucifer a fost răsplătit pentru revolta lui când Dumnezeu l-a aruncat în abisul iadului. Răsuflarea ei era acră ca oțetul. Dacă-mi sfidezi *mie* autoritatea, îți pot făgădui c-o să-i invidiezi soarta.

Îi dădu drumul lui Jace și făcu un pas înapoi. El simți cum sângele i se scurge încet pe gât din locurile unde unghiile ei pătrunseseră în carne. Mâinile îi tremurau de mânie, însă refuză să-și șteargă sângele.

— Imogen..., începu Maryse, apoi se corectă. Inchizitoare Herondale, el a fost de acord să fie supus la proba Sabiei. Poți afla dacă spune sau nu adevărul.

— Despre tatăl lui? Da. Știu că pot afla.

Gulerul tare al Inchizitoarei Herondale i se îngropă în gât, când se întoarse să se uite la Maryse.

— Știi, Maryse, Conclavul nu e mulțumit de tine. Tu și Robert sunteți custozii Institutului. Aveți doar norocul că rapoartele voastre, de-a lungul timpului, au fost relativ curate. Câteva tulburări demonice, până de curând, și liniște, în ultimele câteva zile. Nici un fel de raport, nici măcar din Idris, și prin urmare Conclavul se simte înclinat spre îngăduință. Ne-am întrebat, uneori, dacă voi într-adevăr v-ați dezbărat de loialitatea pentru Valentine. După cum se vede, el v-a întins o capcană, iar voi ați căzut drept în ea. Ar fi fost de așteptat mai multă responsabilitate din partea voastră.

— N-a fost nici o capcană, interveni Jace. Tatăl meu a știut că soții Lightwood mă vor crește dacă ar fi crezut că eram fiul lui Michael Wayland. Atâta tot.

Inchizitoarea îi aruncă o privire de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie vorbitor.

— Știi ceva despre cuci, Jonathan Morgenstern?

Jace se întrebă dacă nu cumva fiind Inchizitoare — desigur, o meserie deloc plăcută — o făcuse pe Imogen Herondale puțin sărită de pe fix.

— Despre ce?

— Despre cuci, repetă ea. Vezi tu, cucii sunt paraziți. Își depun ouăle în cuiburile altor păsări. Când iese din găoace, puiul de cuc îi aruncă pe ceilalți pui jos din cuib. Bietele păsări părinți se chinuiesc apoi din răsputeri să adune destulă mâncare cât să hrănească uriașul pui de cuc care le-a ucis copiii și le-a luat locul.

— Uriaș? zise Jace. M-ai făcut cumva gras?

— Era o analogie.

— Eu nu sunt gras.

— Iar eu, zise Maryse, nu vreau mila ta, Imogen. Refuz să cred că eu și soțul meu am putea fi pedepsiți de Conclav pentru că am fost de acord să creștem fiul unui prieten mort. Își îndreptă umerii. N-a fost ca și cum am fi făcut ceva pe ascuns, fără știrea Conclavului.

— Iar eu nu i-am făcut niciodată vreun rău nici unuia dintre membrii familiei Lightwood, zise Jace. Am muncit din greu și m-am antrenat din greu — spuneți ce vreți despre tatăl meu, dar el a scos un rânjet de umbre din mine. Mi-am câștigat prin muncă locul aici.

— Nu-i lua apărarea tatălui tău în fața mea, zise Inchizitoarea. L-am cunoscut. A fost... este cel mai josnic dintre oameni.

— Josnic? Cine spune „josnic"? Ce înseamnă, la urma urmei, porcăria asta?

Genele decolorate ale Inchizitoarei își lăsară umbrele pe obraji când ea își miji ochii, privind meditativ.

— Chiar ești arogant, zise ea, în cele din urmă. Și deopotrivă introvertit. Tatăl tău te-a învățat să te porți astfel?

— Nu cu el, zise Jace scurt.

— Atunci îl imiți. Valentine a fost unul dintre cei mai aroganți și mai lipsiți de respect oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Presupun că te-a crescut să fii ca el.

— Da, zise Jace, incapabil să se stăpânească. Am fost pregătit să fiu un creier conducător subversiv din fragedă pruncie. Smulgând aripile muștelor, otrăvind rezervele de apă potabilă ale pământului — făceam toate astea la adăpostul grădiniței. Bănuiesc că am fost cu toții norocoși că tatăl meu și-a înscenat moartea înainte să ajungă la partea cu violul și jaful din educația mea, altminteri nimeni n-ar mai fi fost în siguranță.

Maryse lăsă să-i scape un soi de geamăt îngrozit.

— Jace...

Dar Inchizitoarea îi tăie vorba:

— Și întocmai ca tatăl tău, nu-ți poți stăpâni mânia, zise ea. Soții Lightwood te-au cocolit și ți-au lăsat cele mai proaste năravuri să se dezvolte neînfrânate. Poate că arăți tu ca un înger, Jonathan Morgenstern, dar eu știu exact cum ești tu.

— E doar un băiat, zise Maryse.

Ce, acum îl *apără*? Jace îi aruncă rapid o privire, dar nu-i putu întâlni ochii.

— Și Valentine a fost doar un băiat, odată. Acum, înainte de a începe să săpăm prin capul ăla blond al tău ca să scoatem la iveală adevărul, îți sugerez să-ți potolești nervii. Iar eu știu exact unde ai putea să faci asta cel mai bine.

Jace clipi nedumerit.

— Mă trimiți în camera mea?

— Te trimit la închisoare în Orașul Tăcut. După o noapte acolo, presupun că vei fi cu mult mai cooperant.

Maryse tresări.

— Imogen... nu poți!

— Ba cu siguranță pot. Ochii ei luceau ca două tăișuri de brici. Ai ceva să-mi spui, Jonathan?

Jace nu putu decât să se uite la ea. Erau nenumărate niveluri în Orașul Tăcut, iar el nu le văzuse decât pe primele două, unde erau păstrate arhivele și unde se adunau Frații să țină sfat. Celulele închisorii se aflau în cel mai de jos nivel al Orașului, sub nivelurile mormintelor unde rămășițele pământești a mii de vânători de umbre se odihneau în tăcere.

Celulele erau rezervate pentru cei mai înrăiți criminali: vampiri ticăloșiți, vârcolaci care încălcaseră Legea Acordurilor, vânători de umbre care vărsaseră sângele altor vânători de umbre. Jace nu era din nici una dintre aceste categorii. Cum putea fie doar să propună să fie trimis el acolo?

— Foarte înțelept, Jonathan. Văd că deja înveți cea mai bună lecție pe care Orașul Tăcut trebuie să te învețe. Zâmbetul Inchizitoarei era ca un rânjet de craniu. Cum să-ți ții gura închisă.

Clary era în toiul acțiunii, ajutându-l pe Luke să strângă masa după cină, când soneria de la intrare se auzi din nou. Se îndreptă de spate și se uită repede spre Luke.

— Aștepți pe cineva?

El se încruntă, ștergându-și mâinile pe prosop.

— Nu. Stai aici.

Îl văzu întinzând mâna să ia ceva de pe unul din rafturi, după care el părăsi bucătăria. Ceva care sclipi.

— Ai văzut cuțitul ăla? Simon fluieră, ridicându-se de la masă. Se așteaptă la necazuri?

— Cred că întotdeauna se așteaptă la necazuri, zise Clary, în zilele astea.

Atunci o privire furișă pe lângă ușa bucătăriei și-l văzu pe Luke la ușa din față. Îi auzi vocea, dar nu și ce spunea. Totuși nu suna ca și cum ar fi fost supărat.

Simon își așeză mâna pe umărul ei, trăgând-o înapoi.

— Stai departe de ușă. Ce, ai înnebunit? Dacă e vreun demon de-ăla afară?

— Atunci probabil lui Luke i-ar prinde bine ajutorul nostru. Se uită la mâna lui de pe umărul ei, rânjind. Acum ești hiperprotector? Drăguț din partea ta.

— Clary! Luke o striga din camera din față. Vino puțin. Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Clary îl bătu ușurel pe mână pe Simon și-i dădu mâna la o parte.

— Mă-ntorc imediat.

Luke se sprijinea de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Cuțitul din mâna lui dispăruse ca prin farmec. O fată stătea pe treptele de la intrarea în casă, o fată cu păr creț, împletit în nenumărate codițe, și o jachetă de velur ca pielea de căprioară.

— Ea e Maia, zise Luke. Cea despre care tocmai ți-am povestit.

Fata se uită la Clary. Ochii ei de sub becul puternic de pe verandă erau de un straniu verde-auriu.

— Tu trebuie să fii Clary.

Ea confirmă.

— Deci puștiul ăla — băiatul cu păr blond, care a făcut praf Luna Vânătorului — e fratele tău?

— Jace, zise Clary scurt, displăcându-i curiozitatea fetei.

— Maia?

Simon venise în spatele lui Clary, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei sale de jeanși.

— Da. Tu ești Simon, nu? N-am memoria numelor, dar îmi amintesc de tine.

Fata zâmbi peste umărul lui Clary spre el.

— Grozav, zise Clary. Acum suntem cu toții prieteni.

Luke tuși, apoi își îndreptă poziția.

— Voiam să faceți cunoștință pentru că Maia o să lucreze la magazinul de cărți în următoarele câteva săptămâni, zise el. Dacă o vedeți intrând sau ieșind, să nu vă faceți griji. I-am dat și o cheie.

— Și o să fiu atentă la tot ce e ciudat, făgădui Maia. Demoni, vampiri, mai știu eu ce.

— Mersi, zise Clary. Mă simt în perfectă siguranță acum.

Maia clipi.

— Ești cumva sarcastică?

— Avem cu toții nervii cam încordați, zise Simon. Eu, unul, sunt fericit să știu că va fi cineva pe-aproape care să-mi supravegheze iubita când nu e nimeni acasă.

Luke își ridică sprâncenele, dar nu zise nimic. Clary spuse:

— Simon are dreptate. Scuze că te-am repezit.

— Nu face nimic. Maia părea înțelegătoare. Am auzit despre mama ta. Îmi pare rău.

— Și mie, zise Clary, întorcându-i spatele și ducându-se înapoi în bucătărie.

Se așeză la masă și își îngropă fața în palme. Peste câteva clipe, Luke o urmă.

— Scuze, zise el. Bănuiesc că n-aveai chef să cunoști pe nimeni.

Clary se uită la el printre degete.

— Unde e Simon?

— Vorbește cu Maia, zise Luke și într-adevăr Clary le putu auzi vocile, slabe ca niște murmure, din capătul celălalt al casei. M-am gândit doar că ar fi bine pentru tine să ai un prieten, în momentul de față.

— Îl am pe Simon.

Luke își împinse ochelarii pe nas.

— L-am auzit cumva spunându-ți iubita lui?

Ea aproape că izbucni în râs la vederea expresiei lui buimăcite.

— Cred că da.

— E ceva nou sau e ceva de care ar fi trebuit să știu deja, dar am uitat eu?

— N-am mai auzit nici eu asta până acum.

Își luă mâinile de pe față și le privi. Se gândi la acea rună, ochiul bachia, care împodobea dosul mâinii oricărui vânător de umbre.

— Iubita cuiva, zise ea. Sora cuiva, fata cuiva. Toate lucrurile astea despre care n-am știut până acum; și eu tot nu știu cu adevărat cine sunt.

— Nu este asta întotdeauna întrebarea, zise Luke.

Clary auzi ușa închizându-se în capătul celălalt al casei și pașii lui Simon apropiindu-se de bucătărie. Mirosul aerului rece al nopții veni împreună odată cu el.

— E vreo problemă dacă rămân aici în noaptea asta? întrebă el. E prea târziu s-o iau spre casă.

— Știi că ești întotdeauna bine-venit. Luke se uită la ceas. Mă duc să dorm puțin. Trebuie să mă trezesc la cinci dimineața ca să ajung la timp pe la șase.

— De ce la șase? întrebă Simon, după ce Luke ieși din bucătărie.

— Atunci încep orele de vizită la spital, zise Clary. Nu e nevoie să dormi pe canapea. Cel puțin, dacă nu vrei tu.

— Nu mă deranjează să-ți țin companie până mâine, zise el, scuturându-și nerăbdător părul negru din ochi. Dimpotrivă.

— Știu. Vreau să spun că nu trebuie să dormi *pe canapea* dacă nu ții neapărat.

— Și-atunci unde... Vocea i se stinse, iar ochii i se deschiseră larg în spatele ochelarilor. Oh!

— E un pat dublu, zise ea. În camera de oaspeți.

Simon își scoase mâinile din buzunare. Obrajii i se făcuseră purpurii. Jace ar fi încercat să pară degajat; Simon nu se străduí.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Traversă bucătăria până la ea și, aplecându-se, o sărută ușor și stângace pe gură. Zâmbind, ea se ridică.

— Destul cu bucătăria, zise ea. Gata cu bucătăriile.

Și, luându-l ferm de încheieturile mâinilor, îl trase după ea afară din bucătărie, către camera de oaspeți unde dormea ea.

5

PĂCATELE TAȚILOR

BEZNA TEMNIȚEI DIN ORAȘUL TĂCUT ERA MAI PROFUNDĂ DECÂT orice altă beznă pe care o cunoscuse Jace vreodată. Putea zări forma mâinii lui dacă o ridica în fața ochilor, dar nu putea vedea podeaua sau tavanul celulei sale. Știa despre celulă doar atât cât zărise la lumina torței, când fusese adus până aici, jos, de un contingent de Frați Tăcuți, care deschiseseră ușa zăbrelită a celulei și-l îmbrânciseră înăuntru de parcă ar fi fost un criminal de rând.

Dar, pe de altă parte, poate că exact asta credeau ei că era.

Știa că în celulă era o podea de dale de piatră, că trei dintre pereți erau ciopliți în stâncă și că al patrulea era făcut din drugi de electrum cu un spațiu îngust între ei, fiecare adânc înfipt în piatră. Știa că era o bară fixată în acest grilaj. Mai știa, de asemenea, că o bară lungă de metal se întindea de-a lungul peretelui estic, pentru că Frații Tăcuți prinseseră de aceasta o brățară a unei perechi de cătușe, pe cealaltă prinzându-o de încheietura mâinii lui. Putea face câțiva pași în sus și-n jos prin

celulă, zornăind ca stafia lui Marley[1], dar numai atât. Deja i se rosese carnea de la încheietura mâinii drepte smucind zadarnic de cătușă. Cel puțin el era stângaci — o mică scânteie de lumină în bezna impenetrabilă. Nu că ar fi contat prea mult, dar era liniștitor să știe că mâna cu care lupta cel mai bine îi era liberă.

Începuse o altă plimbare lentă prin celula sa, trecându-și degetele de-a lungul peretelui în timp ce mergea. Era cu totul descurajant să nu știe cât era ceasul. În Idris, tatăl lui îl învățase să afle cât e ceasul după unghiul pe care-l făcea soarele, după lungimea umbrelor de după-amiază, după poziția stelelor pe cerul nopții. Dar aici nu existau stele. De fapt, începuse să se întrebe dacă va mai vedea vreodată cerul.

Jace se opri. Acuma, de ce se întrebase asta? Bineînțeles că avea să mai vadă cerul. Conclavul nu avea de gând să-l omoare. Pedeapsa cu moartea era rezervată ucigașilor. Dar pâlpâitul spaimei îi rămase, chiar sub coaste, ciudat ca un junghi neașteptat. Jace nu suferea de atacuri neprevăzute de panică — Alec ar fi spus că ar fi putut profita dacă ar fi avut un pic mai mult de lașitate constructivă. Frica nu era ceva care să-l fi afectat pe el prea mult vreodată.

Se gândi la Maryse care-i spusese: *Ție nu ți-a fost niciodată frică de întuneric.*

Asta era adevărat. Anxietatea asta era nefirească, nu-i stătea deloc în fire. Trebuia să fie și altceva la mijloc, în afară de simpla beznă. Trase din nou puțin aer în piept. Trebuia doar să treacă de noapte. O noapte. Asta era tot. Mai făcu un pas înainte, cătușele zornăindu-i jalnic.

Un sunet tăie aerul, înghețându-l pe loc. Era un vaiet înalt, prelung ca un urlet, un sunet de groază pură și irațională. Părea să continue și să continue ca o singură notă scoasă dintr-o vioară, devenind din ce în ce mai înalt, mai subțire și mai ascuțit, până când se opri brusc.

Jace înjură. Urechile îi țiuiau și simțea groaza pe limbă, ca un metal acid. Cine s-ar fi gândit că frica avea vreun gust? Își lipi spatele de zidul celulei, adunându-și voința să se calmeze.

---

[1] Jacob Marley, personaj-stafie din romanul *Colindă de Crăciun* (1843), de Charles Dickens.

Sunetul veni din nou, mai tare de data asta, și apoi începu un alt țipăt, și apoi un altul. Ceva se zdrobi deasupra capului, iar Jace se feri din reflex, mai înainte să-și aducă aminte că era la câteva niveluri sub pământ. Auzi un alt trosnet și în minte i se înfiripă o imagine: ușile mausoleului deschizându-se brusc, cadavrele vânătorilor de umbre morți de secole ieșind clătinându-se, nimic decât schelete, oase ținute laolaltă de tendoane uscate, târându-se pe podelele albe ale Orașului Tăcut, cu degete descărnate, osoase...

Doamne! Gâfâind de efort, Jace alungă vedenia. Morții nu învie. Și, de altfel, erau cadavre de nefilimi ca și el, surorile și frații săi uciși. Nu avea nici un motiv să se teamă de ei. *Și atunci de ce îi era atât de frică?* Strânse din pumni, înfigându-și unghiile adânc în carne. Panica asta nu era dorită de el. Avea s-o stăpânească. Avea s-o înăbușe. Trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii, tocmai când un alt țipăt răsună și acesta foarte tare. Răsuflă sacadat, când ceva trosni tare, foarte aproape de el, și văzu o explozie bruscă de lumină, o floare de foc înțepându-i ochii.

Fratele Jeremiah se legănă în fața ochilor săi, în mâna dreaptă ținând o torță încă aprinsă, având gluga precum pergamentul dată pe spate și lăsând la iveală o față contorsionată de groază. Gura lui cusută se deschise larg într-un strigăt mut, firele însângerate ale cusăturilor rupte înțepându-i de buzele ferfenițite. Sângele, negru la lumina torței, îi pătă gura deschisă la culoare. Făcu vreo câțiva pași împleticiți înainte, cu mâinile întinse — și apoi, sub ochii lui Jace care privea nevenindu-i să creadă, Jeremiah se înclină și căzu pe podea. Jace auzi trosnetul oaselor sparte când corpul arhivarului se izbi de podea și torța pâlpâi, rostogolindu-se din mâna lui Jeremiah către șănțulețul de scurgere săpat în podea, imediat dincolo de ușa zăbrelită a celulei.

Jace se lăsă instantaneu în genunchi, întinzând mâna cât de mult îl lăsau lanțurile, cu degetele spre torță. N-o putea chiar atinge. Flacăra se stingea rapid, dar în lumina pe cale de a se stinge, văzu fața de mort a lui Jeremiah întoarsă către el, cu sângele încă scurgându-i-se din gură. Ochii îi erau doar niște cioturi negre și strâmbe.

Jace simți o mare apăsare în piept. Frații Tăcuți nu-și deschideau niciodată gurile, nu vorbeau niciodată, nu râdeau, nu țipau. Dar asta trebuie să fi fost ceea ce auzise Jace, acum era sigur de asta — țipetele unui om care nu strigase o dată în ultima jumătate de secol, sunetul unei spaime mai profunde și mai puternice decât străvechea Rună a Tăcerii. Dar cum se putea? Și unde erau ceilalți Frați?

Jace ar fi vrut să strige după ajutor, dar greutatea încă îi apăsa pieptul, strivitoare. Pur și simplu nu izbutea să tragă destul aer în plămâni. Se întinse din nou după torță și simți un os mic de la încheietura mâinii dislocându-i-se. Durerea îi fulgeră prin braț până la umăr, dar îi dădu centimetrul în plus de care avea nevoie. Trase torța și se ridică în picioare. Când flacăra se reînsufleți, auzi un alt zgomot. Un zgomot greoi, un soi de oribilă alunecare sau de ceva târât. Simți cum i se ridică părul pe ceafă, țeapăn ca boldurile. Repezi torța în față, mâna lui tremurătoare trimițând fulgere de lumină dansând pe pereți, iluminând orbitor umbrele.

Nu era nimic acolo.

În loc de ușurare însă, simți cum îi crește groaza. Horcăia acum, trăgând mari prize de aer pe gură, de parcă ar fi fost sub apă. Frica era cu atât mai rea, cu cât era așa de neobișnuită. Ce se întâmplase cu el? Devenise deodată un laș?

Smuci tare de cătușă, sperând că durerea avea să-i limpezească mintea. Nu i-o limpezi. Auzi din nou zgomotul acela, bufnitura alunecată, și de data asta mai aproape. Și mai era un sunet, în spatele alunecării, o șoaptă ușoară, constantă. Nu auzise niciodată vreun sunet într-atât de drăcesc. Pe jumătate ieșit din minți de groază, se dădu înapoi clătinându-se, lângă zid, și ridică torța, iar mâna-i tresăltă necontrolat.

Pentru o clipă, luminată ca ziua, văzu întreaga încăpere: celula, ușa zăbrelită, podeaua cu dale de piatră de dedesubt și trupul neînsuflețit al lui Jeremiah, ghemuit pe jos. Exista o ușă chiar în spatele lui Jeremiah. Se deschidea încet. Ceva se strecura cu greu pe ușa aceea. Ceva uriaș și întunecat și lipsit de formă. Cu ochi ca o gheață arzătoare, îngropați adânc în falduri întunecate, îl privea pe Jace cu amuzament de fiară

Apoi, creatura făcu un salt înainte. Un nor gros de aburi tumultuoși se ridică drept în fața ochilor lui Jace, ca un val măturând suprafața oceanului. Mai văzu un ultim lucru: torța lui pâlpâind verde și albastru înainte de a fi înghițită de întuneric.

Îi era plăcut să se sărute cu Simon. Era o încântare dulce, ca atunci când stai într-un hamac într-o zi de vară, cu o carte și un pahar de limonadă. Era genul de lucru pe care l-ai fi putut face la nesfârșit, fără să te simți plictisit, temător, tulburat sau deranjat de aproape nimic, în afara faptului că bara metalică a sofalei îți intra în spinare.

— Au, zise Clary, încercând să se dea la o parte de pe bară și nereușind.

— Te-am lovit?

Simon se ridică într-o rână, arătând îngrijorat. Sau poate că era doar faptul că, fără ochelari, ochii lui păreau de două ori mai mari și mai întunecați.

— Nu, nu tu... patul. E ca un instrument de tortură.

— N-am observat, zise el posomorât, în timp ce ea ridica o pernă de pe podea, unde căzuse, și o îndesa sub ei.

— N-aveai cum, râse ea. Unde rămăseserăm?

— Păi, fața mea era aproximativ unde e și acuma, dar fața ta era mult mai apropiată de a mea. Asta e ceea ce-mi amintesc, oricum.

— Ce romantic!

Ea-l trase peste ea, iar el se sprijini pe coate. Trupurile lor stăteau lipite, iar ea îi putea simți bătăile inimii prin tricourile amândurora. Părul lui, de regulă ascunse sub ochelari, îi șterseră ușor obrazul când se aplecă s-o sărute. Ea scoase un chicotit tremurat.

— Ți se pare ciudat? șopti ea.

— Nu. Cred că atunci când îți imaginezi ceva destul de des, când ajunge să se întâmple în realitate pare...

— Trivial?

— Nu. Nu!

Simon se trase înapoi, uitându-se la ea cu o convingere mioapă.

— Să nu gândești niciodată asta. E chiar pe dos de trivial. E...

Chicotelile înăbușite i se adunară în piept.

— OK, poate că nici tu nu vrei să spui chiar *asta*.

El închise ochii pe jumătate, arcuindu-și gura într-un zâmbet.

— OK, acum vreau să-ți dau o replică șmecheră, dar tot ce pot gândi este...

Ea rânji în sus la el.

— Că vrei sex?

— Încetează. Îi prinse mâinile cu ale lui și i le imobiliză pe saltea, uitându-se în jos la ea, cu seriozitate. Că te iubesc.

— Deci *nu* vrei sex?

El îi dădu drumul la mâini.

— N-am spus asta.

Ea râse și-l împinse în piept cu amândouă mâinile.

— Lasă-mă să mă ridic.

El păru alarmat.

— N-am vrut să spun că vreau numai sex...

— Nu de-asta. Vreau să mă schimb în pijama. Nu pot să iau lu crurile în serios când mai am încă șosetele în picioare.

El o urmări posac când ea-și luă pijamaua din comodă și se îndreptă spre baie. Închizând ușa, se strâmbă spre el:

— Mă întorc imediat.

Indiferent ce-i răspunsese, el se pierduse când închisese ușa. Se spălă pe dinți și lăsă apa să curgă în chiuvetă multă vreme, studiindu-se în oglinda dulăpiorului cu medicamente. Părul îi era ciufulit și obraji roșii. Se putea socoti că radiază? se întreba. Îndrăgostiții se presupune că radiază, nu-i așa? Sau poate că asta era doar pentru femeile gravide, nu-și putea aminti exact, dar cu siguranță se presupunea că arată puțin mai altfel. La urma urmelor, asta era prima repriză lungă de sărutări adevărate pe care o avusese vreodată — și era drăguț, își spuse ea, sigur, plăcut și confortabil.

Bineînțeles, îl sărutase și pe Jace, în noaptea când cu aniversarea ei, dar atunci nu fusese deloc nici sigur, nici confortabil, și nici plăcut.

Fusese ca și când tăiase o venă a ceva necunoscut în corpul ei, ceva mai fierbinte, mai dulce și mai amar decât sângele. *Nu te gândi la Jace*, își spuse cu pornită, dar uitându-se la ea însăși în oglindă, își văzu ochii întunecați și știu că trupul ei își aducea aminte, chiar dacă mintea nu voia.

Dădu drumul la apă rece și se spălă pe față, după care întinse mâna după pijama. Bravo, descoperi ea, își adusese pantalonii de pijama, dar nu și bluza. Oricât de mult ar fi apreciat Simon, era cam devreme să renunțe pregătirile de somn topless. Se duse din nou în dormitor, doar ca să îl găsească pe Simon adormit în mijlocul patului, strângând perna lângă de canapea în brațe ca pe o ființă omenească. Ea-și înăbuși râsul.

— Simon..., șopti ea — apoi auzi bipul ascuțit care semnala că tocmai primise un mesaj pe telefonul mobil.

Telefonul era închis, pe noptieră; Clary îl luă și văzu că mesajul era de la Isabelle.

Deschise telefonul și derulă grăbită textul. Îl citi de două ori, ca să fie sigură că nu-și închipuise ea lucrurile. Apoi dădu fuga la dulap să-și ia haina.

Jonathan!

Glasul vorbi din beznă: fără grabă, sumbru, familiar ca durerea. Jace clipi des, deschizând ochii, și nu văzu decât beznă. Se cutremură. Zăcea gol pe podeaua de piatră înghețată. Trebuie să fi leșinat. Simți un pâlpâit de furie pentru propria-i slăbiciune, propria-i nevolnicie.

Se rostogoli pe o parte, încheietura sa rănită zvâcnind strânsă în cătușă.

— Ți-i cineva acolo?

Cu siguranță îl recunoști pe tatăl tău, Jonathan.

Vocea se auzi din nou, iar Jace o recunoscu, într-adevăr: suna ca fiecând vechi, egală, aproape fără intonație. Încercă să se ridice în picioare, dar gheața îi alunecară într-o baltă și căzu pe spate, izbindu-se cu umerii de zidul de piatră. Dinții îi clănțăniră în gură ca un cor de clopoței de vânt din oțel.

— Ești rănit?

O lumină izbucni în sus, arzându-i ochii lui Jace. Clipi să-i treacă lacrimile din ochi și îl văzu pe Valentine stând de partea cealaltă a grilajului, alături de cadavrul Fratelui Jeremiah. O strălucitoare lampă a vrăjitoarei într-o mână arunca o strălucire orbitoare, albicioasă, în celulă. Jace putu vedea pete de sânge vechi pe ziduri — și sânge mai proaspăt, o baltă nu foarte mare, care cursese din gura deschisă a lui Jeremiah. Își simți stomacul răscolit și strângându-se ghem și se gândi la forma neagră, fără trup, pe care o văzuse înainte, cu ochi scânteietori ca giuvaierele.

— Creatura aceea, gâjâi el. Unde e? Ce a fost?

— Ești rănit. Valentine se apropie de grilaj. Cine a poruncit să fii închis aici? Conclavul? Soții Lightwood?

— Inchizitoarea.

Jace se uită în jos. Avea sânge și pe pantaloni, și pe tricou. Nu putea spune dacă era al lui. Sângele se scurgea încet de sub cătușă.

Valentine îl privea gânditor printre zăbrele. Era prima oară, după atâția ani, când Jace îl vedea pe tatăl său în echipament complet de luptă — costumul de vânător de umbre din piele groasă, care permitea libertatea de mișcare în timp ce te și proteja de veninul celor mai multe tipuri de demoni; apărătorile din electrum de pe brațe și picioare, fiecare marcată cu o serie de glife și de rune. Peste piept îi trecea o curea lată și mânerul unei săbii îi lucea deasupra umărului. Se lăsă pe vine și ajunse cu ochii lui negri și reci la același nivel cu ochii lui Jace. Acesta fu surprins să nu vadă nici urmă de mânie în ei.

— Inchizitoarea și Conclavul sunt totuna. Iar soții Lightwood n-ar fi trebuit niciodată să îngăduie să se întâmple asta. Eu n-aș fi lăsat pe nimeni să-ți facă ție una ca asta.

Jace își apăsă umerii de zid; se îndepărtase de tatăl lui atât cât îi permitea lanțul.

— Ai coborât până aici să mă ucizi?

— Să te *ucid*? De ce-aș vrea să te ucid?

— Păi, pe Jeremiah de ce l-ai ucis? Și nu te osteni să-mi vâri pe gât vreo poveste despre cum din întâmplare tu te plimbai pe aici, când el tocmai a murit spontan. Știu că tu ai făcut asta.

Pentru prima oară, Valentine aruncă o privire în jos, la cadavrul Fratelui Jeremiah.

— L-am ucis și pe el, și pe restul Fraților Tăcuți. A trebuit s-o fac. Aveau ceva care îmi trebuia mie.

— Ce? Decență?

— Asta, zise Valentine și trase sabia din teaca de la umăr dintr-o singură mișcare, agilă. Maellartach.

Jace își înăbuși exclamația de surpriză care i se ridicase în piept. O recunoscuse, fără putință de îndoială: Sabia uriașă, cu lamă grea de argint, cu mânerul în forma unor aripi întinse, era cea care atârna deasupra Stelelor Vorbitoare din sala de consiliu a Fraților Tăcuți.

— Ai luat sabia Fraților Tăcuți?

— N-a fost niciodată a lor, zise Valentine. Aparține tuturor nefiliților. Asta e sabia cu care Îngerul i-a alungat pe Adam și pe Eva afară din grădină. *Și a pus la răsărit de Grădina Edenului heruvimi și sabie de flăcări vârtitoare*[1], cită el, uitându-se la sabie.

Jace își umezi buzele uscate.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— O să-ți spun, zise Valentine, când o să cred că pot avea încredere în tine și o să știu că tu ai încredere în mine.

— Încredere în tine? După ce te-ai strecurat prin portal la Renwick acasă și l-ai spart, ca să nu mai pot veni după tine? Și după ce ai încercat s-o omori pe Clary?

— Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău surorii tale, zise Valentine, cu o străfulgerare de mânie. La fel cum nici pe tine nu te-aș fi rănit.

— Tot ce ai făcut vreodată a fost să mă rănești! Numai soții Lightwood m-au apărat!

— Nu eu sunt cel care te-a întemnițat aici. Nu eu sunt cel care te amenință și te distruge. Ăștia sunt soții Lightwood și prietenii lor din Conclav.

Valentine făcu o pauză.

---

[1] *Facerea* 3:24.

— Să te văd acum așa — că te-au amenințat și totuși ai rămas stoic —, sunt mândru de tine.

La acestea, Jace își ridică privirea cu surprindere, atât de repede, că simți un val de amețeală. În mână simțea durerea pulsând insistent. Își stăpâni durerea și făcu un efort să și-o alunge din minte până când putu respira în voie.

— Ce?

— Îmi dau seama acum ce am greșit la Renwick, continuă Valentine. Mi te închipuiam tot băiețelul pe care-l lăsasem în urmă în Idris, ascultător la orice dorință a mea. În loc de asta, am găsit un tânăr cu capul pe umeri, independent și curajos, și totuși eu te-am tratat de parcă încă ai fi fost un copil. Nu-i de mirare că te-ai ridicat rebel împotriva mea.

— Rebel? Eu...

Jace se simți strâns de gât, pierindu-i puterea de a rosti cuvintele pe care ar fi vrut să le spună. Inima începuse să-i bată în același ritm cu zvâcnetul durerii din braț.

Valentine stărui:

— N-am avut ocazia să-ți explic trecutul meu, să-ți spun de ce am făcut lucrurile pe care le-am făcut.

— Nu e nimic de explicat. Mi-ai omorât bunicii. Ai ținut-o pe mama captivă. Ai ucis alți vânători de umbre ca să-ți atingi scopurile.

Fiecare cuvânt avea gust de otravă în gura lui Jace.

— Nu cunoști faptele decât pe jumătate, Jonathan. Te-am mințit când erai copil pentru că erai prea mic ca să înțelegi. Acum ești destul de mare ca să ți se spună adevărul.

— Atunci, *spune-mi* adevărul.

Valentine întinse mâna printre gratiile celulei și își așeză palma pe creștetul lui Jace. Pielea scorțoasă, bătătorită a degetelor sale era exact cum o știa Jace, de când avea zece ani.

— Vreau să am încredere în tine, Jonathan. Pot?

Jace ar fi vrut să-i răspundă, dar cuvintele refuzau să-i vină. Simțea că peste piept are o bandă de fier care îl strângea, încet, tăindu-i răsuflarea treptat.

— Aș vrea..., șopti el.

Un zgomot răsună deasupra lor. Un zgomot ca un zăngănit de ușă metalică; apoi, Jace auzi pași, șoapte al căror ecou străbătea zidurile de piatră ale Orașului Tăcut. Valentine se ridică în picioare, strângând mâna în jurul lămpii-vrăjitoarei până când rămase doar o aură plăpândă, iar el însuși se mai vedea doar ca o umbră slab conturată.

— Mai rapid decât am crezut, murmură el și se uită în jos la Jace, printre zăbrele.

Jace privi dincolo de el, dar nu putu deslușì nimic în bezna din spatele haloului șters al lămpii-vrăjitoarei. Se gândi la silueta de întuneric înălțat pe care o zărise mai devreme, strivind toată lumina dinaintea sa.

— Cine vine? Ce e asta? întrebă el, ridicându-se în genunchi.

— Trebuie să plec, zise Valentine. Dar n-am terminat, tu și cu mine.

Jace se apucă de grilaj:

— Dezleagă-mă. Indiferent ce e, vreau să fiu în stare să mă lupt.

— Să te dezleg n-ar fi deloc o favoare, acum.

Valentine închise de tot palma în jurul pietrei lămpii-vrăjitoarei. Aceasta pâlpâi și se stinse, cufundând celula în întuneric. Jace se aruncă în grilajul celulei, mâna lui ruptă explodând de durere.

— Nu! strigă el. Tată, *te rog*.

— Când o să vrei să mă găsești, zise Valentine, o să mă găsești.

Și apoi nu se mai auzi decât zgomotul pașilor săi îndepărtându-se grăbiți și răsuflarea sacadată a lui Jace, care se lăsă moale lângă zăbrele.

În metroul care-o ducea spre nordul orașului, Clary descoperi că nu poate să stea jos. Se plimba în sus și-n jos prin vagonul aproape gol, cablul iPod-ului său legănându-i-se în jurul gâtului. Isabelle nu răspunsese la telefon când o sunase Clary, și acum o angoasă irațională o ținea strâns în gheare.

Se gândea la Jace, în Luna Vânătorului, plin de sânge. Cu dinții dezveliți în rânjetul acela mânios, arătase el însuși mai mult a vârcolac decât a vânător de umbre însărcinat cu apărarea oamenilor și menținerea ordinii printre repudiați.

Se năpusti pe scări în sus în stația de metrou de la Ninety-Sixth Street, încetinind însă pasul, ca în plimbare, când se apropie de colțul unde Institutul se înălța ca o uriașă umbră cenușie. Fusese sufocant de cald prin tuneluri, iar nădușeala de pe ceafă îi dădea acum fiori reci, în timp ce străbătea aleea de ciment crăpat spre ușa de la intrare a Institutului.

Ajunse la uriașul clopot cu sfoară care atârna de arhitravă, apoi șovăi. Ea era vânător de umbre, nu? Avea tot dreptul să intre în Institut, în egală măsură cu cei din familia Lightwood. Cu o hotărâre bruscă, apucă de clanța ușii, încercând să-și aducă aminte de cuvintele pe care le rostise Jace.

— În numele Îngerului, eu...

Ușa se deschise singură spre întunericul spuzit cu stelele zecilor de lumânări mici aprinse înăuntru. În timp ce grăbi pasul printre strane, flăcările lumânărilor pâlpâiră de parcă ar fi râs de ea. Ajunse la ascensor și închise zdroncănind ușa de metal în spatele ei, împungând butoanele cu un deget tremurător. Ar fi vrut să-și înăbușe nervozitatea — își făcea griji pentru Jace, se întrebă ea, sau era doar emoționată să-l vadă pe Jace? Fața ei, încadrată de gulerul răsfrânt al hainei, arăta foarte albă și mică, ochii mari și de un verde întunecat, buzele palide și mușcate. Deloc drăguță, aprecie ea cu tristețe, și se sforță să-și alunge acest gând. Ce conta cum arăta? Lui Jace nu-i păsa. Lui Jace nu putea să-i pese.

Liftul se opri cu un zdroncănit, iar Clary deschise ușa. Church o aștepta în foaier. O salută cu un miorlăit nemulțumit.

— Ce s-a întâmplat, Church?

Vocea ei răsună nefiresc de tare în liniștea încăperii. Se întrebă dacă era cineva în Institut. Poate că nu era decât ea. Gândul îi dădu fiori.

— E cineva acasă?

Persanul albastru se întoarse cu spatele și porni pe culoar. Trecură de sala de muzică și de bibliotecă, ambele pustii, apoi Church dădu un alt colț și se așeză în fața unei uși închise. *Bine, atunci. Aici suntem*, părea să spună atitudinea lui.

Înainte de a bate la ușă, aceasta se deschise, în prag apărând Isabelle, desculță, într-o pereche de jeanși și un tricou pufos, violet. Tresări când îl văzu pe Clary.

— Mi s-a părut că aud pe cineva venind pe hol, dar nu m-am gândit c-ai putea fi tu, zise ea. Ce cauți aici?

Clary făcu ochii mari la ea.

— Mi-ai trimis un mesaj pe telefon. Ai spus că Inchizitoarea l-a băgat pe Jace la închisoare.

— Clary! Isabelle se uită în stânga și-n dreapta pe culoar, apoi își mușcă buza. N-am vrut să spun că trebuie să dai fuga încoace chiar în clipa asta.

Clary era indignată.

— Isabelle! *Închisoare!*

— Da, dar... Cu un oftat dezarmat, Isabelle se dădu la o parte, făcându-i semn lui Clary să intre în camera ei. Uite, e mai bine să intri. Și tu șterge-o, zise ea, fluturând din mână spre Church. Du-te și fă de pază la lift.

Church îi aruncă o privire ultragiată, se întinse pe burtă și se culcă.

— *Pisicile*, bodogăni Isabelle și trânti ușa.

— Bună, Clary. Alec stătea pe patul desfăcut al lui Isabelle, cu picioarele încălțate în ghete atârnând peste marginea lui. Ce cauți aici?

Clary se așeză pe scăunelul căptușit din fața impunătoarei mese de toaletă a lui Isabelle.

— Isabelle mi-a trimis un mesaj. Mi-a spus ce i s-a întâmplat lui Jace.

Isabelle și Alec schimbară o privire cu înțeles.

— Oh, haide, Alec, zise Isabelle. Am crezut că trebuie să știe și ea. N-am știut că va veni fuga încoace!

Clary simți un gol în stomac.

— Bineînțeles c-am venit! E teafăr? De ce naiba l-a aruncat Inchizitoarea în pușcărie?

— Nu e tocmai o pușcărie. E în Orașul Tăcut, zise Alec, ridicându-se în capul oaselor și luând în poală una dintre perne. Se apucă să tragă leneș de ciucurii de mărgele cusuți pe marginea ei.

— În Orașul Tăcut? De ce?

Alec șovăi.

— Există niște celule sub Orașul Tăcut. Acolo îi țin uneori pe criminali, înainte să-i deporteze în Idris pentru a se înfățișa Consiliului, la proces. Oamenii care au comis fapte foarte rele. Ucigași, vampiri renegați, vânători de umbre care au încălcat Acordurile. Acolo se află Jace acum.

— Închis cu o adunătură de *ucigași*? Clary se ridicase în picioare, indignată. Ce-aveți, oameni buni? De ce nu sunteți mai supărați?

Alec și Isabelle schimbară o altă privire.

— E doar pentru o noapte, zise Isabelle. Și nu mai e nimeni altcineva cu el, acolo, jos. Am întrebat noi.

— Dar de ce? Ce a făcut Jace?

— I-a răspuns obraznic Inchizitoarei. Asta a fost cauza, cel puțin din câte știu eu, zise Alec.

Isabelle se cocoță pe măsuța de toaletă:

— E de necrezut.

— Atunci, Inchizitoarea asta trebuie să fie țicnită, zise Clary.

— Nu e, de fapt, zise Alec. Dacă Jace ar fi fost în armata voastră, mundană, crezi că i s-ar fi permis să le răspundă obraznic superiorilor? Categoric, nu.

— Poate nu în timp de război. Dar Jace nu e soldat.

— Ba da, noi suntem cu toții soldați. Și Jace la fel, ca oricare dintre noi. Există o ierarhie a conducerii, iar Inchizitoarea este aproape în vârful acesteia. Jace este undeva la bază. Ar fi trebuit s-o trateze cu mai mult respect.

— Dacă sunteți de acord că merită să fie întemnițat, de ce mi-ați mai cerut să vin aici? Doar ca să mă faceți să fiu și eu de acord cu voi? Nu văd rostul. Ce vreți să fac eu?

— N-am spus că merită să fie întemnițat, se răsti Isabelle. Doar că n-ar fi trebuit să-i răspundă fără respect unuia dintre membrii de cel mai înalt rang ai Conclavului. Și-apoi, adăugă ea, cu voce mai joasă, eu m-am gândit că poate ne-ajuți.

— Să v-ajut? Cum?

— Ți-am mai spus, zise Alec. Mai tot timpul Jace dădea impresia că încerca să se lase ucis. Trebuie să învețe să-și poarte de grijă singur, și asta include cooperarea cu Inchizitoarea.

— Și voi credeți că eu vă pot ajuta să-l conving să facă asta? zise Clary, cu îndoială în glas.

— Nu sunt sigură că ar putea cineva pe lume să-l convingă pe Jace să facă altceva decât vrea el, zise Isabelle, dar cred că tu îi poți aminti că are ceva pentru care să trăiască.

Alec se uită în jos, la perna din mâna lui, și smuci deodată furios de ciucuri. Mărgelele zornăiră, curgând pe pătura lui Isabelle ca o mică ploaie.

Isabelle se încruntă.

— Alec, termină.

Clary ar fi vrut să-i spună lui Isabelle că ei erau familia lui Jace, nu ea, că vocile lor aveau mai multă greutate pentru Jace decât ar avea vreodată a ei. Însă continua să-l audă pe Jace în minte, spunându-i: N-am simțit niciodată că aparțin de vreun loc sau vreo persoană. Dar tu mă faci să simt că aparțin.

— Putem merge în Orașul Tăcut să-l vedem?

— O să-i spui să coopereze cu Inchizitoarea? întrebă Alec.

Clary chibzui.

— Vreau să aud mai întâi ce are el de zis.

Alec lăsă perna despodobită pe pat și se ridică, încruntându-se. Mai înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie la ușă. Isabelle se dădu jos de pe măsuța de toaletă și se duse să răspundă.

Era un băiețel mărunt, cu părul negru și ochii pe jumătate ascunși după ochelari. Purta jeanși și un tricou prea mare pentru el, iar în mână avea o carte.

— Max, zise Isabelle, cu oarecare surprindere. Credeam c-ai adormit.

— Am fost în sala armelor, zise băiețelul — care trebuie că era meritul familiei Lightwood. Dar veneau zgomote din bibliotecă. Probabil că cineva încerca să contacteze Institutul.

Se uită în cameră, dincolo de Isabelle.

— Ea cine e?

— Ea e Clary, zise Alec. E sora lui Jace.

Max făcu ochii mari.

— Credeam că Jace n-avea frați sau surori.

— Așa am crezut și noi toți, zise Alec, luându-și puloverul pe care-l lăsase pe speteaza unui scaun și îmbrăcându-l.

Părul i se ridică în jurul capului ca un halo negru și moale, trosnind de electricitate statică. Și-l lipi de cap, nerăbdător.

— Mai bine mă duc în bibliotecă.

— O să mergem amândoi, zise Isabelle, luându-și biciul de aur, strâns într-o frânghie sclipitoare, dintr-un sertar și vârându-i mânerul la centură. Poate s-a întâmplat ceva.

— Unde sunt părinții voștri? întrebă Clary.

— Au fost chemați în oraș, acum câteva ore. Un elf a fost ucis în Central Park. Inchizitoarea s-a dus cu ei, explică Alec.

— Voi n-ați vrut să vă duceți?

— N-am fost invitați.

Isabelle își ridică în vârful capului cele două codițe negre împletite și le strânse într-un coc cu ajutorul unui mic pumnal de sticlă.

— Ai tu grijă de Max, te rog? Ne întoarcem imediat.

— Dar..., protestă Clary.

— Ne întoarcem imediat.

Isabelle se năpusti pe culoar, urmată de Alec. În clipa în care ușa se închise în urma lor, Clary se așeză pe pat și se uită la Max cu teamă. Nu petrecuse niciodată mult timp printre copii — mama ei n-o lăsase niciodată să fie babysitter — și nu prea știa cum să le vorbească sau ce i-ar putea amuza. O ajuta cât de cât faptul că băiețelul acesta îi amintea de Simon la vârsta lui, cu brațe și picioare slăbănoage și cu ochelari care păreau prea mari pentru fața lui.

Max îi întoarse privirea, cercetând-o și el, la rândul lui, nu timid, ci gânditor și reținut.

— Câți ani ai? o întrebă el, în cele din urmă.

Clary fu prinsă pe picior greșit.

— Cât îmi dai?

— Paisprezece.

— Am șaisprezece, dar lumea întotdeauna crede că am mai puțin, pentru că sunt atât de mică de înălțime.

Max dădu din cap.

— Și cu mine la fel, zise el. Am nouă ani, dar lumea întotdeauna crede că am șapte.

— Mie mi se pare că ai nouă, zise Clary. Ce ai în mână? O carte?

Max își arătă mâna de la spate. Ținea o revistă mare, cu coperte moi, aproape de mărimea unora dintre acelea care se vând la casă, la băcănii. Aceasta avea o copertă viu-colorată, cu inscripții în caractere japoneze kanji sub cuvintele în engleză. Clary râse:

— *Naruto*, zise ea. Nu știam că-ți place manga. De unde ai asta?

— Din aeroport. Îmi plac desenele, dar n-am idee cum se citește.

— Ia, dă-mi-o mie.

O deschise, arătându-i paginile.

— Se citește invers, de la dreapta la stânga, și nu de la stânga la dreapta. Și citești fiecare pagină în sensul acelor de ceasornic. Știi ce înseamnă asta?

— Firește, zise Max.

Pentru o clipă, Clary se temu că-l plictisise. Totuși păru destul de mulțumit când luă revista înapoi și-o deschise la ultima pagină.

— Asta e numărul nouă, zise el. Cred că ar trebui să le iau pe celelalte opt, înainte s-o citesc.

— Asta-i o idee bună. Poate rogi pe cineva să te ducă la Midtown Comics sau la Forbidden Planet.

— Forbidden *Planet*[1]?

---

[1] Planeta Interzisă – lanț de librării din Statele Unite, Marea Britanie și Irlanda, specializate în SF, fantasy și horror; în afară de cărți, aici se comercializează reviste de benzi desenate, cărți ilustrate, manga, DVD-uri, jocuri video și o mare varietate de jucării, accesorii vestimentare și alte mărfuri de colecție.

Max păru zăpăcit, dar mai înainte să-i poată Clary explica, Isabelle dădu buzna pe ușă, în mod vădit cu respirația tăiată.

— A fost cineva care a încercat să contacteze Institutul, zise ea, înainte să poată Clary întreba. Unul dintre Frații Tăcuți. S-a întâmplat ceva în Orașul Tăcut.

— Ce anume?

— Nu știu. N-am mai auzit niciodată până acum ca Frații Tăcuți să ceară ajutor.

Isabelle era foarte supărată. Se întoarse spre fratele ei:

— Max, du-te la tine în cameră și rămâi acolo, bine?

Max strânse din dinți.

— Tu și Alec o să plecați?

— Da.

— În Orașul Tăcut?

— Max...

— Vreau să merg și eu.

Isabelle clătină din cap; mânerul pumnalului din capul ei scânteie ca un punct de foc.

— Categoric, nu. Ești prea mic.

— Nici tu nu ai optsprezece ani!

Isabelle se întoarse spre Clary cu o expresie pe jumătate de îngrijorare, pe jumătate de disperare.

— Clary, vino puțin aici, *te rog*.

Clary se ridică în picioare, mirată — Iar Isabelle o prinse de braț și o luă pe sus afară din cameră, trântind ușa în urma ei. Se auzi o bufnitură, când Max se aruncă în ea pe partea cealaltă.

— Fir-ar, zise Isabelle, ținând de clanță, poți tu să-mi dai stela, te rog? E în buzunarul meu...

Grăbită, Clary îi întinse stela pe care i-o dăduse Luke mai devreme, în seara aceea.

— Folosește-o pe a mea.

Cu mișcări iuți, Isabelle scrijeli o rună Încuietoare pe ușă. Clary încă mai auzea protestele lui Max din partea cealaltă, când Isabelle se dădu la o parte de lângă ușă, strâmbându-se, și îi întinse stela înapoi lui Clary.

— N-am știut că ai una dintr-astea.

— A fost a mamei, zise Clary, apoi se certă în minte. *Este a mamei. Este a mamei mele.*

— Î-hm. Isabelle bușsi în ușă cu pumnul. Max, sunt niște batoane energizante în sertarul noptierei, dacă ți se face foame. O să ne întoarcem cât putem de repede.

Se auzi un alt țipăt indignat din spatele ușii; ridicând din umeri, Isabelle se întoarse și porni grăbită pe culoar, Clary alergând pe lângă ea.

— Ce spunea mesajul? întrebă Clary. Doar că aveau necazuri?

— Că a fost un atac. Atât.

Alec le aștepta în fața bibliotecii. Purta armura de piele neagră a vânătorilor de umbre peste hainele lui. Mânuși de armură îi protejau brațele și pecețile îi înconjurau gâtul și încheieturile mâinilor. Pumnalele serfailor, fiecare purtând numele unui înger, sclipeau la centura din jurul taliei sale.

— Ești gata? o întrebă el pe sora lui. Max e în siguranță?

— E bine. Își întinse mâinile. Fă-mi pecețile.

În timp ce Alec trasa runele pe dosul mâinilor lui Isabelle și la interiorul încheieturilor sale, aruncă o privire spre Clary.

— Tu ar trebui probabil să te duci acasă, zise el. N-ai vrea să fii aici când se întoarce Inchizitoarea.

— Vreau să vin cu voi, zise Clary, cuvintele ieșindu-i de pe buze înainte să le poată opri.

Isabelle își trase o mână dintr-ale lui Alec și suflă peste pielea cu peceți, de parcă răcea o cafea prea fierbinte.

— Vorbești ca Max.

— Max are nouă ani. Eu sunt de aceeași vârstă cu tine.

— Dar n-ai nici o pregătire, replică Alec. N-o să fii decât o grijă în plus pentru noi.

— Nu, n-am să fiu. A mai fost vreunul dintre voi în Orașul Tăcut? întrebă Clary. Eu am fost. Știu cum se intră acolo. Știu cum să găsesc drumul pe-acolo.

Alec se îndreptă de spate, dând stela într-o parte.

— Nu cred...

Isabelle îl întrerupse:

— Are dreptate, de fapt. Cred că ar trebui să vină, dacă vrea ea.

Alec păru că-și pierde cumpătul.

— Ultima oară când ne-am confruntat cu un demon, ea n-a făcut decât să fugă de el și să țipe. Observând căutătura veninoasă a lui Clary, îi aruncă o privire, cerându-și scuze: Îmi pare rău, dar e adevărat.

— Eu cred că are nevoie de o ocazie să învețe, zise Isabelle. Știi cum spune Jace mereu. Uneori, nu trebuie să cauți pericolul, pericolul te găsește pe tine.

— Nu mă poți încuia ca pe Max, adăugă Clary, văzând că îndârjirea lui Alec slăbește. Nu sunt copil. Și știu unde este Orașul Oaselor. Pot să ajung acolo și fără voi.

Alec se întoarse cu spatele, clătinând din cap și murmurând ceva despre fete. Isabelle întinse o mână spre Clary:

— Dă-mi stela ta, zise. E timpul să-ți primești pecețile.

6

ORAȘUL DE CENUȘĂ

PÂNĂ LA URMĂ, ISABELLE NU-I DESENĂ LUI CLARY DECÂT DOUĂ peceți, câte una pe dosul fiecărei mâini. Una era ochiul deschis ce împodobea mâna oricărui vânător de umbre. Cealaltă era ca două iatagane încrucișate; Isabelle spusese că era o rună de Protecție. Ambele rune ardeau la început, când stela atingea pielea, dar durerea scăzu când Clary, Isabelle și Alec se îndreptau spre centrul orașului, într-un taxi negru, luat din drum. Când ajunseră pe Second Avenue și coborâră din mașină, mâinile și brațele lui Clary păreau ușoare de parcă avea înotătoare și se afla într-un bazin.

Toți trei erau tăcuți când trecură pe sub arcada de fier forjat și intrară în Cimitirul de Marmură. Ultima oară când Clary fusese în această curte, alergase ca să țină pasul cu Fratele Jeremiah. Acum, pentru prima oară, observă numele săpate în pereți: *Youngblood, Fairchild, Thrushcross, Nightwine, Ravenscar.* Lângă ele erau rune. În cultura vânătorilor de umbre, fiecare familie are propriul simbol: al familiei Wayland era un ciocan de fierar, al familiei Lightwood, o torță, iar al lui Valentine, o stea.

Iarba crescuse înaltă, peste picioarele statuii Îngerului din mijlocul curții. Ochii Îngerului erau închiși, mâinile sale subțiri, închise pe piciorul unui potir de piatră, o reproducere a Pocalului Mortal. Chipul lui de piatră era impasibil, mânjit cu praf și murdărie.

Clary spuse:

— Data trecută când am fost aici, Fratele Jeremiah a folosit o rună pe statuie ca să deschidă ușa spre Oraș.

— Eu n-aș vrea să folosesc vreuna dintre runele Fraților Tăcuți, zise Alec. Fața lui era posomorâtă. Ar fi trebuit să ne simtă prezența până să ajungem aici. Acum încep să mă îngrijorez de-a binelea.

Scoase un pumnal din centură și îi trecu lama peste palma deschisă. Sângele țâșni din crestătura superficială. Strângând pumnul deasupra Pocalului de piatră, lăsă sângele să picure înăuntru.

— Sânge de nefilim, zise el. Ar trebui să funcționeze ca o cheie.

Pleoapele de piatră ale Îngerului se deschiseră brusc. Pentru o clipă, Clary aproape că se așteptă să-l vadă uitându-se mânios la ea dintre faldurile de piatră, dar ochii nu erau decât granit. O secundă mai târziu, iarba de la picioarele Îngerului începu să se despice. O linie neagră, curbă, fremătând ca spinarea unui șarpe, se întinse de la statuie în afară, iar Clary sări iute înapoi, când groapa neagră se deschise la picioarele ei.

Aruncă o privire înăuntru. Scara cobora în beznă. Ultima oară când fusese aici, întunericul fusese luminat, la intervale, de torțe, care permiteau să vezi treptele. Acum nu era decât beznă.

— E ceva în neregulă, zise Clary.

Nici Isabelle, nici Alec nu păreau dispuși să protesteze. Clary scoase din buzunar lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăduse Jace și o ridică deasupra capului. Lumina izbucni din ea, împrăștiindu-se în raze printre degetele ei răschirate.

— Hai să mergem!

Alec îi tăie calea.

— Eu intru primul, tu vii după mine, iar Isabelle încheie șirul.

Coborâră încet, ghetele ude ale lui Clary alunecând pe treptele rotunjite de vreme. La picioarele scării era un tunel scurt, care se deschidea

într-o sală enormă, o livadă de piatră, cu arcuri albe incrustate cu pietre semiprețioase. Rânduri-rânduri de mausolee se ghemuiau în umbre asemenea colibelor sub formă de ciuperci otrăvitoare dintr-un basm. Cele mai îndepărtate dispăreau în umbre, lampa-vrăjitoarei nu era suficient de puternică să lumineze întreaga sală.

Alec se uită sumbru de-a lungul șirurilor.

— N-aș fi crezut să intru vreodată în Orașul Tăcut, zise el. Nici după moarte.

— Eu n-aș lua-o așa în tragic, zise Clary. Fratele Jeremiah mi-a spus că fac cu trupul tău mort. Îl incinerează și folosesc o mare parte din cenușă pentru a face marmura Orașului.

Sângele și oasele ucigașilor de demoni sunt, ele însele, o protecție puternică împotriva Răului. Chiar și în moarte, Conclavul servește Cauza.

— Hmmm, făcu Isabelle. E considerată o onoare. De altfel, și voi, muritanii, vă ardeți morții.

Asta nu înseamnă că nu-ți dă fiori, gândi Clary. Mirosul de cenușă și de fum atârna greu în aer, familiar ei de ultima dată când fusese aici — dar mai era și altceva amestecat printre aceste mirosuri, o duhoare mai grea, mai groasă, ca de fruct putred.

Încruntându-se când o simți și el, Alec scoase unul dintre pumnalele îngerilor din centura lui cu arme.

— *Arathiel*, șopti el, și lumina pumnalului se alătură celei a lămpii vrăjitoarei pe care o ținea Clary.

Ieșiră a doua scară și coborâră într-o beznă încă și mai densă. Lampa-vrăjitoarei pulsa în mâna lui Clary ca o stea muribundă — ea se întrebă dacă rămâneau vreodată fără energie pietrele de lampa-vrăjitoarei, cum rămân lanternele fără baterii. Spera că nu. Gândul de a fi cufundată în întuneric total, în locul acesta înfiorător, o umplea de o spaimă viscerală.

Izul de fructe putrede deveni mai puternic atunci când ajunseră la capătul scării și se treziră într-un alt tunel lung. Acesta se deschidea într-un pavilion înconjurat de turle de oase cioplite — un pavilion pe care Clary și-l amintea foarte bine. Podeaua incrustată cu stele de

argint arăta ca presărată cu niște confetti prețioase. În centrul pavilionului era o masă neagră. Un fluid negricios băltea pe suprafața ei lucioasă și șiroia pe podea în mici pârâiașe.

Când Clary stătuse în fața Soborului Fraților, pe peretele din spatele mesei fusese atârnată o sabie grea de argint. Sabia dispăruse acum și, în locul ei, întins pe perete, era un mare evantai stacojiu.

— Ăsta-i sânge? șopti Isabelle.

Nu părea înfricoșată, ci doar perplexă.

— Așa pare.

Ochii lui Alec se roteau prin încăpere. Umbrele erau groase ca vopseaua și păreau să forfotească de mișcare. Mâna lui era încleștată pe pumnalul de seraf.

— Ce s-a putut întâmpla oare? zise Isabelle. Frații Tăcuți — eu credeam că erau *indestructibili*...

Vocea ei se stinse, în timp ce Clary se întoarse, lampa-vrăjitoarei din mâna ei surprinzând umbre stranii printre turle. Una, mai ales, avea o formă cu totul bizară. Și-ar fi dorit ca lampa-vrăjitoarei să fie mai puternică și într-adevăr se înteți, trimițând un fulger de lumină orbitoare până hăt-departe.

Tras în țeapă pe una dintre turle, ca un vierme într-un cârlig de pescar, era cadavrul unui Frate Tăcut. Mâinile, înfășurate în panglici de sânge, atârnau chiar deasupra podelei de marmură. Părea să aibă gâtul rupt. Sângele făcuse o baltă sub el, apărând închegat și înnegrit, la lumina lămpii-vrăjitoarei.

Isabelle exclamă:

— Alec, tu vezi...?

— Văd. Glasul lui Alec era sumbru. Și am văzut și altele mai rele. Pentru Jace îmi fac eu griji acum.

Isabelle înaintă și atinse masa de bazalt negru, plimbându-și degetele pe suprafața ei.

— Sângele ăsta e destul de proaspăt. Tot ce s-a întâmplat... s-a întâmplat nu de multă vreme.

Alec se apropie de Fratele tras în țeapă. Dâre însângerate se vedeau îndepărtându-se de balta de pe podea.

— Urme de pași, zise el. Cineva alergând.

Alec făcu semn către fete să-l urmeze. Ele îi dădură ascultare, Isabelle oprindu-se doar să-și șteargă mâinile însângerate pe apărătorile de piele de pe picioare.

Șirul urmelor ducea în afara pavilionului, coborând printr-un tunel îngust și dispărând apoi în beznă. Când Alec se opri, uitându-se în jur, Clary trecu pe lângă el nerăbdătoare, lăsând lampa-vrăjitoarei să taie o cărare albă-argintie de lumină înaintea lor. Văzu o pereche de uși duble la capătul tunelului; erau larg deschise.

Jace. Cumva îl simți, era pe-aproape. Porni aproape în fugă, ghetele ei tropăind zgomotos pe podeaua dură. O auzi pe Isabelle strigând după ea, apoi pe Alec și pe Isabelle care alergau, de asemenea, venind rapid în urma ei. Se năpusti prin ușile de la capătul culoarului și se trezi într-o încăpere mare de piatră, împărțită în două de un șir de gratii înfipte adânc în podea. Clary zări o siluetă prăbușită de partea cealaltă a grilajului. În fața celulei, zăcea nemișcat trupul unui Frate Tăcut.

Clary știu imediat că era mort. După modul în care era căzut, ca o păpușă ale cărei încheieturi fuseseră răsucite invers decât ar fi trebuit, până se rupseseră. Sutana lui de culoarea pergamentului era pe jumătate sfâșiată. Fața lui plină de cicatrice, schimonosită într-o expresie de groază extremă, era încă recognoscibilă. Era Fratele Jeremiah.

Ea trecu de cadavrul lui, spre ușa celulei. Era făcută din drugi așezați la mică distanță unul de altul și cu balamale pe o latură. Părea să nu aibă nici o încuietoare sau clanță de care să poată trage. Îl auzi pe Alec, în spatele ei, strigând-o pe nume, dar atenția ei era concentrată numai asupra ușii. Bineînțeles, nu exista nici un mod vizibil de a o deschide, își dădu ea seama; Frații nu se ocupau de ceea ce era vizibil, ci mai degrabă de ceea nu era. Ținând lampa-vrăjitoarei într-o mână, căută nerăbdătoare cu cealaltă stela mamei sale.

De dincolo de gratii veni un zgomot. Un soi de exclamație înăbușită sau șoaptă; nu era prea sigură care dintre ele, dar recunoscu sursa. *Jace.*

Crestă ușa celulei cu vârful stelei sale, încercând să-și păstreze în minte runa pentru Deschis, în timp ce aceasta apărea, neagră și zimțată pe metalul dur. Electrumul sfârâi când stela îl atinse. *Deschide-te,* îi porunci ea în gând ușii, *deschide-te, deschide-te, DESCHIDE-TE!*

Un zgomot ca de pânză sfâșiată străbătu încăperea. Clary o auzi pe Isabelle strigând, în timp ce ușa sări pur și simplu din balamale, prăbușindu-se în celulă ca un pod mobil. Clary putu auzi și alte zgomote, de metal desfăcându-se de metal, un zăngănit puternic ca produs de o mână de pietricele aruncate. Se feri, intrând în celulă, ușa căzută clămpănind sub picioarele ei.

Lampa-vrăjitoarei inundă micuța celulă, luminând-o ca ziua. Ea abia de observă șirurile de cătușe — toate de metale diferite: aur, argint, oțel și fier — care se desfăcuseră din piroanele bătute în perete și zornăiră pe podeaua de piatră. Ochii ei erau numai la silueta prăbușită într-un colț; putu vedea părul blond, mâna întinsă, cătușa desfăcută zăcând la mică distanță de el. Încheietura mâinii sale era însângerată, pe piele având brățări de răni urâte.

Îngenunche, punându-și stela deoparte, și îl întoarse, cu blândețe, cu fața spre ea. Era într-adevăr Jace. Pe obraz mai avea o vânătaie, iar obrajii îi erau foarte albi, dar putu vedea mișcarea rapidă a ochilor de sub pleoapele lui. O venă îi pulsa la gât. Era viu.

O năpădi un val fierbinte de ușurare, slăbindu-i corzile de tensiune care o ținiseră concentrată atâta vreme. Lampa-vrăjitoarei căzu pe podea lângă ea, unde continuă să strălucească. Îi dădu lui Jace părul la o parte de pe frunte cu o tandrețe necunoscută ei — nu mai avusese frați sau surori, nici măcar un verișor. Nu mai avusese niciodată ocazia să bandajeze răni sau să sărute genunchi juliți sau să aibă grijă de altcineva, efectiv.

Dar era bine să simtă tandrețe pentru Jace astfel, gândi ea, neîndurându-se să-și retragă mâna nici când pleoapele lui Jace se zbătură și el gemu. Era fratele ei; de ce nu i-ar fi păsat de ce i se întâmplase?

El deschise ochii. Pupilele îi era uriașe, dilatate. Poate că se lovise la cap? Ochii lui se fixară asupra ei cu o expresie de năuceală.

— Clary, zise el. Ce cauți aici?

— Am venit să te caut, zise ea, fiindcă ăsta era adevărul.

Un spasm îi traversă fața lui Jace.

— Chiar ești aici? Nu sunt... nu sunt mort, nu?

— Nu, zise ea, mângâindu-i obrazul. Ai leșinat, atâta tot. Probabil te-ai lovit și la cap.

Mâna lui se ridică și se lipi peste a ei, oprindu-i-o pe obraz.

— A meritat, zise el, cu o voce atât de joasă, încât ea nu fu sigură dacă într-adevăr asta spusese.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Alec, aplecându-se și intrând pe ușa secundă, cu Isabelle în urma lui.

Clary își retrase iute mâna, apoi se ocărî în gând pentru asta. Nu făcuse nimic rău.

Jace se căzni să se așeze în capul oaselor. Chipul îi era cenușiu, cămașa pătată de sânge. Expresia lui Alec se schimbă într-una de îngrijorare.

— Ești teafăr? întrebă el, îngenunchind. Ce s-a întâmplat? Poți să-ți aduci aminte?

Jace ridică mâna nevătămată.

— O întrebare o dată, Alec. Deja simt cum îmi crapă capul.

— Cine ți-a făcut asta? Vocea lui Isabelle suna uluită și furioasă.

— Nimeni nu mi-a făcut nimic. Eu mi-am făcut-o singur, încercând să-mi scot cătușele.

Jace se uită în jos, la încheietura mâinii — arăta de parcă își jupuise toată carnea de pe ea — și se strânse de durere.

— Dă-ncoace, ziseră în același timp Alec și Clary, întinzând mâinile după mâna lui.

Își încrucișară privirile, iar Clary își lăsă prima mâna jos. Alec îl luă pe Jace de mână și își scoase stela; din doar câteva mișcări iuți, îi desenă o *iratze* — o rună vindecătoare — chiar sub brățara de carne însângerată.

— Mersi, zise Jace, trăgându-și mâna înapoi.

Marginile rănilor de la încheietura sa începuseră deja să se țeasă la loc.

— Fratele Jeremiah...

— ...e mort, zise Clary.

— Știu. Ignorând sprijinul pe care i-l oferea Alec, Jace se ridică în picioare, folosindu-se de perete să se susțină. A fost ucis.

— Frații Tăcuți s-au ucis între ei? întrebă Isabelle. Nu înțeleg... nu înțeleg de ce au făcut asta...

— N-au făcut-o ei, zise Jace. I-a ucis ceva. Nu știu ce-a fost. Un spasm de durere îi schimonosi fața. Capul meu...

— Poate c-ar trebui să plecăm de-aici, zise Clary cu nervozitate. Mai înainte ca acel ceva care i-a ucis pe ei...

— ...să vină după noi? zise Jace. Se uită în jos, la tricoul lui însângerat și la mâna rănită. Cred că a plecat. Dar presupun că ar putea fi încă adus înapoi.

— Cine ar putea să aducă înapoi pe cine? întrebă Alec, dar Jace nu spuse nimic.

Fața lui se schimbă din cenușie în albă ca varul. Alec îl prinse, când începu să se scurgă pe lângă perete.

— Jace...

— N-am nimic, protestă Jace, dar se ținu strâns de mâneca lui Alec. Pot să stau în picioare.

— Mie mi se pare că te folosești de un perete ca să te susții. Nu e tocmai cum aș defini eu „a sta în picioare".

— E sprijinit, îi spuse Jace. Sprijinitul este imediat înainte de a sta în picioare.

— Nu vă mai contraziceți, zise Isabelle, dând cu piciorul la o parte din cale o torță stinsă. Trebuie să ieșim de-aici. Dacă există ceva în libertate într-atât de rău, încât să-i ucidă pe Frații Tăcuți, pe noi o să ne termine cât ai clipi.

— Izzi are dreptate. Ar trebui să plecăm. Clary își luă lampa-vrăjitoarei de jos și se ridică. Jace, te simți destul de bine cât să poți merge?

— Se poate sprijini de mine. Alec își petrecu brațul lui Jace pe după umerii lui. Jace se lăsă greu pe el. Hai, îi zise Alec, cu blândețe. O să te reparăm când ajungem afară.

Încet, se mișcară spre ușa celulei, unde Jace se opri o clipă, uitându-se în jos la trupul Fratelui Jeremiah zăcând contorsionat pe dalele de piatră. Isabelle îngenunche și îi trase Fratelui Tăcut gluga de lână cafenie peste fața schimonosită. Când se ridică, fețele tuturor erau grave.

— N-am văzut niciodată un Frate Tăcut înfricoșat, zise Alec. Nici nu credeam că ei pot simți frica.

— Toată lumea simte frica.

Jace era încă foarte palid și, cu toate că-și ținea brațul rănit la piept, Clary nu credea că era din pricina durerii fizice. Părea cumva absent, ca retras în lăuntrul său, ascunzându-se de ceva.

Se întoarseră pe aceeași cale pe care veniseră, prin culoarele întunecate, și urcară treptele înguste ce duceau la pavilionul Stelelor Vorbitoare. Când ajunseră la pavilion, Clary băgă de seamă mirosul greu, de sânge și de arsură, pe care nu-l remarcase când trecuse înainte pe-acolo. Jace, sprijinindu-se de Alec, se uita în jur cu un soi de groază amestecată cu derută. Clary observă că se uita lung la peretele îndepărtat, care fusese împroșcat cu sânge, și spuse:

— Jace, nu te uita.

Se simți stupidă; la urma urmelor, el era vânător de demoni și văzuse altele și mai rele.

El clătină din cap.

— Ceva nu-i în regulă...

— Totul e în neregulă aici. Alec își înclină capul spre pădurea de arcade ce ducea afară din pavilion. Asta e cea mai scurtă cale ca să ieșim de-aici. Hai să mergem!

Nu vorbiră prea mult pe drumul înapoi prin Orașul Oaselor. Fiecare umbră părea să tresalte, de parcă întunericul ascundea creaturi ce abia așteptau să sară asupra lor. Isabelle spunea ceva cu voce foarte scăzută. Deși Clary nu putea auzi cuvintele în sine, i se păru că ar fi din altă limbă, una veche — latină, poate.

Când ajunseră la scările care duceau afară din Oraș, Clary răsuflă ușurată, fără zgomot. Orașul Oaselor poate că fusese odinioară frumos, dar acum era înspăimântător. La ultimul șir de trepte, lumina îi înțepă

ochii, făcând-o să scoată un strigăt de surprindere. Abia de putu zări statuia Îngerului care veghea în capătul scării, scăldată de o strălucitoare lumină aurie, ca de soare, din spate. Se uită în jur, la ceilalți; arătau la fel de buimăciți precum se simțea și ea.

— Nu se poate să fi răsărit deja soarele, nu? murmură Isabelle. Cât am stat jos?

Alec se uită la ceas:

— Nu chiar atât de mult.

Jace murmură ceva, prea încet ca să audă careva ce spune. Alec își plecă urechea spre el.

— Ce-ai zis?

— Lampa-vrăjitoarei, zise Jace, mai tare, de data asta.

Isabelle sui scările în goană, Clary după ea, Alec cât putu de repede în urma lor, căznindu-se să-l care aproape pe sus pe Jace. În capul scării, Isabelle se opri brusc, încremenind. Clary o strigă, dar ea nu se clinti. În clipa următoare, Clary stătea lângă ea și era rândul ei să se uite în jur uluită.

Curtea era plină de vânători de umbre — douăzeci, poate treizeci, îmbrăcați în echipament complet de luptă, tatuați cu peceți, fiecare ținând în mână o orbitoare piatră de lampa-vrăjitoarei.

În fruntea grupului stătea Maryse, în armură neagră de vânător de umbre și o pelerină cu gluga lăsată pe spate. Dincolo de ea erau înșiruiți zeci de străini, bărbați și femei pe care Clary nu-i mai văzuse niciodată, dar care purtau pecețile de nefilimi pe arme și pe fețe. Unul dintre ei, un bărbat frumos, cu piele ca abanosul, se întoarse să se uite la Clary și la Isabelle — și, în spatele lor, la Jace și Alec, care urcaseră treptele și rămăseseră clipind zăpăciți în lumina neașteptată.

— Pe Înger, zise bărbatul. Maryse, deja a fost cineva jos, acolo.

Maryse deschise gura într-o exclamație mută când o văzu pe Isabelle. Apoi o închise la loc, strângându-și buzele într-o linie subțire și albă, ca desenată cu creta pe fața ei.

— Știu, Malik, zise ea. Ei sunt copiii mei.

7

SABIA MORTALĂ

Un murmur de surprindere trecu prin mulțime. Cei care aveau capetele acoperite își dădură gluga pe spate, iar Clary văzu din expresiile de pe fețele lui Jace, Alec și Isabelle că mulți dintre vânătorii de umbre din curte le erau cunoscuți.

— Pe Înger!

Nevenindu-i să creadă, Maryse își plimbă privirea de la Alec la Jace, peste Clary și înapoi la fiica ei. Jace se desprinsese de Alec în clipa în care Maryse vorbise și acum stătea ceva mai la o parte de ceilalți trei, cu mâinile în buzunare, în vreme ce Isabelle își răsucea cu nervozitate biciul în mâini. Alec, de asemenea, părea să aibă treabă cu telefonul lui mobil, deși Clary nu-și putea închipui pe cine ar fi vrut să sune.

— Ce căutați aici, Alec, Isabelle? S-a primit din Orașul Tăcut un mesaj urgent prin care se cerea ajutor...

— Noi am răspuns, zise Alec.

Privirea lui se plimbă neliniștită peste mulțimea adunată în curte. Clary nu-l putea învinovăți pentru că se pierduse cu firea. Acesta era cel

mai mare grup de vânători de umbre adulți — de vânători de umbre, în general — pe care ea una îl văzuse vreodată. Se tot uita de la o față la alta, observând deosebirile dintre ei — difereau foarte mult ca vârstă, rasă și înfățișare, dar cu toții dădeau aceeași impresie de putere imensă, stăpânită. Le simți privirile subtile oprindu-se asupra ei, examinând-o, evaluând-o. Unul dintre ei, o femeie cu păr argintiu, ondulat, se uita la ea cu atâta ferocitate, că nu mai era nimic subtil în asta. Clary clipi și își mută privirea, în timp ce Alec continuă:

— Voi nu erați la Institut... și nu puteam chema pe nimeni... așa că am venit noi înșine.

— Alec...

— Nu contează, oricum, zise Alec. Sunt morți. Frații Tăcuți. Sunt morți cu toții. Au fost uciși.

De data asta nu se mai auzi nici un sunet dinspre adunare. În schimb, păreau să fi încremenit cu toții, ca niște lei care ar fi ochit niște gazele.

— *Morți?* repetă Maryse. Ce vrei să spui cu sunt morți?

— Cred că e foarte clar ce vrea să spună.

O femeie într-o pelerină lungă, cenușie, se ivi deodată lângă Maryse. În lumina pâlpâitoare, lui Clary i se păru o caricatură de-a lui Edward Gorey[1], toată numai unghiuri ascuțite, cu părul dat pe spate și lipit de țeastă și ochii ca două puțuri negre scobite pe fața ei. Ținea în mână o piatră de lampa-vrăjitoarei fixată pe un lanț lung de argint, petrecut printre cele mai subțiri degete pe care le văzuse Clary vreodată.

— Sunt morți cu toții? întrebă ea, adresându-se lui Alec. N-ai găsit pe nimeni viu în Oraș?

Alec clătină din cap.

— Nu din câte am văzut noi, doamnă Inchizitor.

Deci *aceasta* era Inchizitoarea, își dădu seama Clary. Cu siguranță arăta ca o persoană capabilă să arunce adolescenți în temnițe doar pentru simplul motiv că nu le plăcea atitudinea lor.

---

[1] Scriitor și artist american (1925–2000), cunoscut pentru cărțile ilustrate cu desene macabre.

— Din câte *ați văzut*, repetă Inchizitoarea, cu ochii pătrunzători, sclipitori. Se întoarse către Maryse: Ar putea să mai fie totuși supraviețuitori. Eu i-aș trimite pe oamenii tăi în Oraș pentru a căuta cum trebuie.

Maryse strânse din buze. Din cele câteva lucruri pe care le aflase Clary despre Maryse, deduse că mamei vitrege a lui Jace nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

— Prea bine.

Se întoarse către ceilalți vânători de umbre — nu erau, începu să-și dea seama Clary, chiar atât de mulți cum crezuse ea la început, nu treizeci, mai degrabă douăzeci, deși șocul din clipa în care dăduse cu ochii de ei o făcuse să i se pară un detașament întreg.

Maryse îi vorbi lui Malik cu voce joasă. El dădu din cap, încuviințând. Luând-o de brat pe femeia cu părul argintiu, îi conduse pe vânătorii de umbre spre intrarea în Orașul Oaselor. În timp ce unul câte unul coborau scările, ducând cu ei lampa-vrăjitoarei, lumina din curte începu să scadă. Ultima din șir era femeia cu păr argintiu. La jumătatea scării, se opri, se întoarse și se uită înapoi — drept la Clary. Ochii îi erau plini de o dorință arzătoare, de parcă ar fi tânjit cu disperare să-i spună ceva lui Clary. După o clipă, își trase la loc gluga peste față și se făcu nevăzută în întuneric.

Maryse rupse tăcerea.

— De ce ar fi vrut cineva să-i ucidă pe Frații Tăcuți? Ei nu sunt războinici, nu poartă pecețile de bătălie...

— Nu fi naivă, Maryse, zise Inchizitoarea. N-a fost un atac întâmplător. Frații Tăcuți poate că nu sunt războinici, dar sunt în primul rând gardieni și încă foarte buni în ceea ce fac. Ca să nu mai spun că sunt greu de ucis. Cineva a vrut ceva din Orașul Oaselor și numai ucigându-i pe Frații Tăcuți putea să-l obțină. A fost o acțiune premeditată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Alergătura aia după potcoave de cai morți, când am fost chemați în Central Park. Copilul de elf mort.

— N-ar trebui s-o numești alergătură după potcoave de cai morți. Copilului de elf i-a fost scos tot sângele, ca și celorlalți. Omorurile

astea pot stârni conflicte serioase între Copiii Nopții și ceilalți repudiați...

— Diversiuni, zise Inchizitoarea, disprețuind ideea. El voia ca noi să fim plecați din Institut, pentru ca nimeni să nu răspundă apelului Fraților când aveau să cheme după ajutor. Ingenios, într-adevăr. Dar, pe de altă parte, el întotdeauna a fost ingenios.

— El? se trezi că întreabă Isabelle, cu fața foarte palidă între valurile negre ale părului ei. Vrei să spui...

Următoarele cuvinte ale lui Jace trimiseră o undă de șoc prin Clary, de parcă ar fi fost străbătută de curent electric.

— Valentine, zise el. Valentine a luat Sabia Mortală. De aceea i-a ucis pe Frații Tăcuți.

Deodată, un zâmbet subțire i se arcui Inchizitoarei pe față, de parcă Jace ar fi spus ceva care ar fi încântat-o din cale-afară.

Alec tresări și se întoarse să se uite la Jace.

— *Valentine?* Dar n-ai spus că el a fost acolo.

— N-a întrebat nimeni.

— Nu se poate să-i fi ucis el pe Frați. Au fost măcelăriți, făcuți bucăți. Nici un om în viață n-ar fi putut face toate astea.

— A avut probabil ajutor demonic, zise Inchizitoarea. A mai folosit el demonii în scopuri personale și înainte. Și cu protecția Pocalului asupra lui, ar putea chema niște creaturi deosebit de periculoase. Mult mai periculoase decât ravenerii, adăugă ea, cu o strâmbătură din buze.

Și, cu toate că nu se uită la Clary când vorbi, ea îi simți cuvintele ca pe o palmă. Firava speranță a lui Clary că Inchizitoarea nu o observase sau nu o recunoscuse i se risipi.

— Sau decât jalnicii damnați.

— Eu nu știu de așa ceva, zise Jace, foarte palid, cu pete aprinse pe obraji, de parcă ar fi avut febră. Însă a fost Valentine. L-am văzut. De fapt, avea Sabia la el când a coborât în celule și m-a zeflemisit printre gratii. A fost ca-ntr-un film prost, mai puțin faptul că nu și-a răsucit într-adevăr mustața.

Clary se uită la el, îngrijorată. Vorbea prea repede, gândi ea, și părea că nu se ține bine pe picioare.

Inchizitoarea nu păru să bage de seamă.

— Deci tu spui că Valentine ți-a *zis* toate astea? Ți-a spus că i-a ucis pe Frații Tăcuți pentru că voia Sabia Îngerului?

— Ce altceva ți-a mai spus? Ți-a spus unde se ducea? Ce planuri avea cu cele două Instrumente mortale? întrebă Maryse repede.

Jace clătină din cap.

Inchizitoarea se apropie de el, pelerina înfoindu-se pe lângă ea ca fumul răscolit de vânt. Ochii ei cenușii și gura ei cenușie erau ca niște linii înguste, orizontale.

— Nu te cred.

Jace doar se uită la ea.

— Nici nu m-am gândit că mă vei crede.

— Mă îndoiesc că te va crede Conclavul.

Alec spuse pătimaș:

— Jace nu e mincinos...

— Folosește-ți creierul, Alexander, zise Inchizitoarea, fără să-și ia ochii de la Jace. Lasă o clipă deoparte loialitatea față de prietenul tău. Cât de verosimil este faptul că Valentine s-a oprit la celula fiului său ca să schimbe, părintește, câteva cuvinte despre Sabia-Sufletului, dar să nu-i spună despre planurile lui cu ea, ba nici măcar unde se duce?

— „S'io credesse che mia riposta fosse", zise Jace într-o limbă pe care Clary n-o cunoștea, „a persona che mai tornasse al mondo"[1]...

— Dante. Inchizitoarea păru vag amuzată. *Infernul*. N-ai ajuns încă în iad, Jonathan Morgenstern, deși dacă mai continui să minți Conclavul, o să regreți că nu ești acolo.

Se întoarse către ceilalți:

---

[1] „De-aș sta de vorbă cu-n drumeț ce-odată/ar mai păși pe-al lumii dulce pământ..." (în limba italiană, în original) – este replica lui Guido da Montefeltro la invitația lui Dante de a-și povesti viața; Guido îl consideră pe Dante, pe care nu-l vede, tot un suflet osândit ca și el, și-i spune că, dacă ar ști că Dante se întoarce pe pământ, nu i-ar spune nimic; dar, cum știe că din Infern nu se întoarce nimeni, de oară nu mi-e teamă și-ți răspund" – *Infernul*, Dante Alighieri, EPLU, București, 1963, traducere de Eta Boeriu; Cântul XXVII, vs. 61-62.

— Și nu i se mai pare nimănui ciudat că Sabia-Sufletului a dispărut chiar în noaptea de dinainte ca Jonathan Morgenstern să treacă prin proba lamei sale — și că tocmai tatăl lui a fost cel care a luat-o?

Jace păru șocat la acestea, rămânând cu gura întredeschisă de surpriză, de parcă el nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Tata n-a luat Sabia pentru *mine*. A luat-o pentru *el*. Mă îndoiesc că știa ceva despre probă.

— Ce strașnic de convenabil pentru tine, de altfel. Și pentru el. Nu va trebui să-și mai facă vreo grijă că i-ai putea trăda secretele.

— Mda, zise Jace, era îngrozit că eu le voi spune tuturor cum a visat el dintotdeauna să fie o balerină.

Inchizitoarea se uita pur și simplu la el.

— Nu *știu* nici unul dintre secretele tatălui meu, zise el, mai puțin tăios. El nu mi-a spus niciodată nimic.

Inchizitoarea îl privea cu o expresie vecină cu plictiseala:

— Dacă tatăl tău n-a luat Sabia ca să te protejeze, atunci de ce a luat-o?

— E un Instrument mortal, zise Clary. E puternică. La fel ca și Pocalul. Valentine își dorește puterea.

— Pocalul are o utilitate imediată, zise Inchizitoarea. Îl poate folosi ca să-și alcătuiască o armată. Sabia este folosită la procese. Nu văd de ce l-ar fi interesat pe el.

— Poate a făcut-o ca să destabilizeze Conclavul, sugeră Maryse. Să ne zdruncine moralul. Să ne spună că nu există nimic pe care să-l putem ține departe de el, dacă el îl vrea într-adevăr.

Era un argument surprinzător de bun, gândi Clary, dar Maryse nu vorbise cu prea mare convingere.

— Adevărul e că...

Dar nu reușiră niciodată să mai afle care era adevărul, pentru că în clipa aceea Jace își ridică o mână, de parcă ar fi vrut să pună o întrebare, făcu o mutră surprinsă și se întinse brusc pe iarbă, de parcă l-ar fi lăsat picioarele. Alec îngenunche lângă el, dar Jace nu acceptă ajutorul lui:

— Lasă-mă. Sunt bine.

— Ba nu ești bine.

Clary veni lângă Alec, pe iarbă, Jace urmărind-o cu ochi ale cărui pupile erau larg deschise și negre, în pofida lămpii-vrăjitoarei care risipea întunericul nopții. El se uită în jos, la încheietura mâinii, unde Alec îi desenase runa *iratze*. Pecetea se șterse, fără să fi rămas în urmă nici măcar o cicatrice ușoară, ca să arate că-și făcuse efectul. Ochii ei se încrucișară cu ai lui Alec și văzu, ca într-o oglindă, neliniștea ei reflectată într-ai lui.

— Se întâmplă ceva rău cu el, zise ea. Ceva foarte grav.

— Probabil are nevoie de o rună vindecătoare. Inchizitoarea arăta ea și cum era extraordinar de agasată de faptul că Jace fusese rănit în timpul unor evenimente atât de importante. O *iratze* sau...

— Am încercat asta, zise Alec. N-are efect. Cred că e vorba de ceva de origine demonică.

— Ca o otravă demonică? Maryse dădu să se apropie de Jace, dar Inchizitoarea o ținu pe loc.

— Se preface, zise ea. Ar trebui închis în celulele Orașului Tăcut chiar în clipa asta.

Alec sări în picioare:

— Nu poți spune asta — uită-te la el! Făcu semn spre Jace, care se întinsese pe spate, în iarbă, cu ochii închiși. Nici măcar nu se poate ține pe picioare. Are nevoie de doctori, are nevoie...

— Frații Tăcuți sunt morți, zise Inchizitoarea. Sugerezi cumva un spital mundan?

— Nu. Vocea lui Alec suna gâtuită. Mă gândeam că ar putea fi dus la Magnus.

Isabelle scoase un sunet, cumva între un strănut și tuse. Se întoarse cu spatele, în timp ce Inchizitoarea se uită la Alec, impasibilă.

— Magnus?

— E un magician, zise Alec. De fapt, este Înaltul Magician din Brooklyn.

— Te referi la Magnus Bane, zise Maryse. Are reputația...

— M-a vindecat pe mine după ce m-am luptat cu un Demon Căpetenie, zise Alec. Frații Tăcuți nu putuseră face nimic, dar Magnus...

— E-o prostie, zise Inchizitoarea. Vrei de fapt să-l ajuți pe Jonathan să evadeze.

— Nu se simte destul de bine ca să evadeze, zise Isabelle. Nu poți vedea asta?

— Magnus n-ar îngădui niciodată să se întâmple așa ceva, zise Alec, cu o privire furișă spre sora lui. N-are nici un interes să stea în calea Conclavului.

— Și cum și-ar propune să împiedice asta? Vocea Inchizitoarei dădea pe-afară de sarcasm usturător. Jonathan *este* vânător de umbre; noi nu suntem așa de lesne de ținut sub cheie.

— Poate c-ar trebui să-l întrebi chiar pe el, sugeră Alec.

Inchizitoarea afișă zâmbetul ei tăios ca briciul.

— Fără nici o îndoială. Unde este?

Alec aruncă o privire în jos, la telefonul din mâna lui, și-apoi din nou spre silueta subțire și cenușie din fața lui.

— E aici, zise el. Își ridică vocea: Magnus! Magnus, vino încoace!

Până și sprâncenele Inchizitoarei se ridicară, când Magnus intră cu pași mari pe poartă. Înaltul Magician purta pantaloni negri de piele, o centură cu o cataramă în formă de M, bătută cu pietre scumpe, și o jachetă militară albastru-cobalt, deschisă peste o cămașă cu dantelă albă. Strălucea tot, numai straturi de sclipici. Privirea i se opri o clipă pe fața lui Alec cu amuzament și cu un strop de ceva în plus, apoi îi coborî spre Jace, întins pe iarbă.

— E mort? întrebă el. Pare mort.

— Nu, se răsti Maryse. Nu-i mort.

— Ați verificat? L-aș putea încerca dându-i un șut, dacă vreți.

Magnus se îndreptă spre Jace.

— Încetează! se răsti Inchizitoarea, ca învățătoarea lui Clary, în clasa a treia, când îi cerea să nu mai mâzgălească pe banca ei cu markerul. Nu e mort, dar e rănit, adăugă ea, aproape cu nemulțumire. E nevoie de

abilitățile dumitale medicale. Jonathan trebuie să fie îndeajuns de sănătos pentru interogatoriu.

— Bine, dar o să vă coste.

— Plătesc eu, zise Maryse.

Inchizitoarea nici măcar nu clipi:

— Prea bine. Dar nu poate rămâne la Institut. Doar pentru că Sabia a dispărut nu înseamnă că interogatoriul nu va continua așa cum am stabilit. Și, în același timp, băiatul trebuie ținut sub observație. În mod clar există riscul să evadeze.

— Riscul să evadeze? întrebă Isabelle. Te porți de parcă el ar fi încercat să evadeze din Orașul Tăcut...

— Păi, interveni Inchizitoarea, nu mai este în celulă acum, nu-i așa?

— Nu e drept! Doar n-ai fi vrut să stea jos, acolo, înconjurat numai de morți!

— Nu e drept? Nu e drept? Tu chiar te aștepți ca eu să cred că tu și fratele tău ați venit în Orașul Tăcut numai din pricina unui semnal de ajutor și nu pentru că voiați să-l eliberați pe Jace din ceea ce considerați, în mod evident, detenție inutilă? Și chiar te-aștepți să cred că nu veți încerca din nou să-l eliberați, dacă i se va îngădui să rămână la Institut? Chiar crezi că mă poți păcăli la fel de ușor cum îți păcălești părinții, Isabelle Lightwood?

Isabelle se făcu roșie ca sfecla. Magnus interveni înainte să poată răspunde:

— Uite, nu-i nici o problemă, zise el. Pot să-l țin pe Jace la mine, fără nici un deranj.

Inchizitoarea se întoarse spre Alec și zise:

— Magicianul tău înțelege, sper, că Jonathan e un martor de cea mai mare importanță pentru Conclav?

— Nu e magicianul meu.

Pomeții obrajilor lui Alec luară foc, într-un roșu întunecat.

— Am mai ținut prizonieri pentru Conclav și înainte, zise Magnus. Din vocea lui dispăruse tonul glumeț. Cred că vei găsi că am un raport

excelent, în departamentul ăla. Contractul meu e unul dintre cele mai bune.

Oare să fi fost doar închipuirea lui Clary, sau ochii lui chiar zăboviseră asupra lui Maryse când spusese asta? Nu avu însă vreme să se gândească; Inchizitoarea protestă cu un sunet care ar fi putut fi de amuzament sau dezgust și zise:

— Atunci ne-am înțeles. Anunță-mă când își recapătă îndeajuns puterile cât să vorbească, magicianule. Mai am încă o mulțime de întrebări pentru el.

— Bineînțeles, zise Magnus, dar Clary avu impresia că n-o mai asculta, de fapt.

Străbătuse grațios pajiștea și se aplecase deasupra lui Jace; era înalt și zvelt, iar când Clary se uită în sus către el, rămase surprinsă de câte stele acoperea cu statura lui.

— Poate vorbi? o întrebă Magnus pe Clary, arătând spre Jace.

Mai înainte să poată Clary răspunde, Jace deschise ochii. Privi în sus la magician, uluit și amețit.

— Ce cauți aici?

Magnus rânji spre Jace, iar dinții îi scânteiară ca diamantele șlefuite.

— Salut, colegul meu de cameră, zise el.

PARTEA A DOUA

Porțile Iadului

Eternă străjuiesc acest meleag,
precum eterne-s cele întâi create;
pierduți sunteți de-mi treceți peste prag[1].
— Dante, *Infernul*

[1] Foarte cunoscut este ultimul vers, în limba italiană: *Lasciate ogni speranza, voi ch'intrate* – *op. cit.*, Cântul III, vs. 7–9.

8

CURTEA ELFILOR LUMINII

În vis, Clary era din nou copil, mergând pe fâșia îngustă de plajă de lângă promenada podită, la Coney Island. Aerul era înțesat de mirosul de hot dogs și alune prăjite și de strigătele copiilor. Marea tălăzuia în depărtare, iar suprafața ei albastru-cenușie era însuflețită de lumina soarelui.

Acum se putea vedea pe ea însăși ca de la distanță, purtând niște pijamale de copil, prea mari pentru ea. Târa pe plajă marginea de jos a pantalonilor de pijama. Nisipul ud îi scârșnea printre degetele de la picioare, iar părul îi atârna greu la ceafă. Nu se vedea nici un nor, iar cerul era albastru și curat, însă ea tremura în vreme ce mergea pe malul apei către o siluetă pe care abia o deslușea în depărtare.

Când se apropie, silueta deveni deodată clară, de parcă ar fi reglat obiectivul unui aparat de fotografiat. Era mama ei, îngenuncheată între ruinele unui castel de nisip pe jumătate construit. Purta aceeași rochie albă în care o îmbrăcase Valentine la castelul Renwick. În mână avea o bucățică de lemn inform, adus de flux, argintiu de îndelungata expunere la sare și la vânt.

— Ai venit să mă ajuți? *întrebă mama ei, ridicând capul.*

Jocelyn avea părul despletit și îi flutura liber în vânt, făcând-o să arate mult mai tânără decât era.

— Sunt atâtea de făcut și timpul e atât de scurt!

Clary înghiți nodul dureros din gât.

— Mamă... mi-a fost dor de tine, mamă.

Jocelyn zâmbi.

— Și mie mi-a fost dor de tine, scumpo. Dar nu sunt moartă, știi. Sunt doar adormită.

— Și atunci eu cum să te trezesc? *strigă Clary, dar mama ei se uita tulburată spre mare, schimbată la față.*

Cerul se făcuse cenușiu metalic, ca în amurg, și apăruseră niște nori negri, care arătau ca niște bolovani grei.

— Vino aici, *zise Jocelyn, iar când Clary se duse la ea, îi spuse:* Întinde mâna.

Clary o întinse. Jocelyn mișcă bucățica de lemn pe deasupra pielii ei. Atingerea și ustura ca arsura unei stele și îi lăsa în urmă aceeași linie neagră, groasă. Runa pe care Jocelyn o desenă avea o formă pe care Clary n-o mai văzuse niciodată până atunci, dar descoperi că instinctiv, îi făcea bine s-o vadă.

— Asta ce face?

— O să te protejeze.

Mama lui Clary îi dădu drumul la mână.

— Împotriva a ce?

Jocelyn nu-i răspunse, ci doar se uită spre mare. Clary se întoarse și văzu că oceanul se retrăsese mult în depărtare, lăsând în urmă grămezi de gunoaie înnegrite, maldăre de alge și pești care se zbăteau disperați, rămași dezveliți. Apa se strânsese într-un val uriaș, înălțându-se ca o costișă de munte, ca o avalanșă gata să se prăbușească. Strigătele copiilor de pe promenada podită se transformaseră în țipete. Cum se uita îngrozită, Clary observă că panta valului era transparentă ca o membrană, iar prin ea putea vedea creaturi *care păreau să se miște sub mare, creaturi fără formă, uriașe și întunecate, care împingeau pe sub pielea apei. Își ridică brațele...*

Și se trezi, gâfâind, cu inima zbuciumându-se dureros în piept. Era în patul ei, în odaia de oaspeți din casa lui Luke, iar lumina după-amiezii se filtra printre perdele. Părul îi era lipit de gâtul nădușit, iar brațele o ardeau și o înțepau. Când se ridică în capul oaselor și aprinse veioza de la capul patului, văzu fără surprindere pecetea neagră, întinsă pe toată lungimea antebrațului său.

***

Când intră în bucătărie, descoperi că Luke îi lăsase micul dejun: o brioșă Danish într-o cutie de carton pătată de grăsime. Mai găsi și un bilet pentru ea, lipit pe frigider. *Plecat la spital.*

Clary își mâncă brioșa pe drum, în timp ce se ducea să-l întâlnească pe Simon. Trebuia să fie la marginea cartierului Bedford, lângă stația de metrou, la ora cinci, dar nu era. Simți un vag fior de neliniște, înainte să-și aducă aminte de obișnuitul lor magazin de discuri, de la colțul bulevardului Sixth. Într-adevăr, scotocea printre CD-urile din standul cu noutăți. Purta o jachetă de velur ruginie, cu o mânecă sfâșiată, și un tricou albastru având drept logo un băiat cu niște căști pe urechi, care dansa cu un pui de găină[1]. Rânji când dădu cu ochii de ea și-i zise, în loc de salut:

— Eric crede că ar trebui să schimbăm numele trupei noastre în Mojo Pie[2].

— Cum se numește acum? Am uitat.

— Clistirul cu Șampanie, zise el, alegând un CD de-al formației Yo La Tengo.

— Schimbați-l, aprobă Clary. Apropo, știu ce vrea să spună desenul de pe tricoul tău.

— Ba nu, nu știi. Se îndreptă spre tejgheaua magazinului, ca să-și cumpere CD-ul. Tu ești o fată cuminte.

Afară, vântul era rece și tăios. Clary își ridică eșarfa vărgată până la bărbie.

— Mă întrebam de ce nu te văd la stația de metrou.

Simon își trase mai bine șapca tricotată pe cap, tresărind dureros de parcă vederea soarelui i-ar fi făcut rău la ochi.

— Scuze. Mi-am amintit că voiam CD-ul ăsta și m-am gândit...

— E-n regulă. Îl opri cu un gest. Eu sunt de vină. Intru în panică mult prea ușor, în ultima vreme.

---

[1] Ilustrare amuzantă a expresiei (slang) *rock out with your cock out*, care înseamnă distrează-te dezlănțuit, distrează-te la greu, fără să-ți pese de ce cred ceilalți.

[2] *Mojo* înseamnă farmec, sex-appeal, iar *pie*, plăcintă – aluzie la filmul *American Pie*, un film despre adolescenții care vor să-și piardă virginitatea.

— Păi, după ce ai trecut prin ce-ai trecut, nimeni nu te poate învinovăți. Simon părea spăsit. Mie tot nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat în Orașul Tăcut. Nu pot să cred că tu ai fost *acolo*.

— Nici Luke. A fost de-a dreptul șocat.

— Cred și eu.

Mergeau prin McCarren Park; iarba de sub tălpile lor începuse să capete culoarea brună de iarnă, iar văzduhul era plin de lumină aurie. Câinii alergau liberi, fără lese, printre copaci. *Totul se schimbă în viața mea, iar lumea rămâne la fel*, gândi Clary.

— Ai mai vorbit cu Jace de când s-a întâmplat? întrebă Simon, păstrându-și tonul neutru.

— Nu, dar l-am vizitat cu Isabelle și Alec, de vreo câteva ori. Aparent, e bine.

— A cerut el să te vadă? De-aia mergem acolo?

— Nu *trebuie* să ceară el.

Clary încercă să-și ascundă iritarea din glas, în timp ce coteau spre strada lui Magnus. De-o parte și de alta se înșirau clădirile joase ale unor depozite care fuseseră transformate în mansarde și studiouri pentru proprietari artiști și înstăriți. Majoritatea mașinilor parcate de-a lungul trotuarului jos erau mașini scumpe.

Când se apropiară de imobilul în care locuia Magnus, Clary văzu o siluetă deșirată ridicându-se din locul unde stătuse aplecată. Alec. Purta o haină lungă și neagră, făcută din materialul rezistent, ușor lucios, pe care vânătorii de umbre îl preferau pentru echipamentul lor. Mâinile și gâtul îi erau marcate cu rune și era evident, după ușorul tremur al aerului din jurul lui că folosise o iluzie magică de invizibilitate.

— N-am știut că-l aduci și pe mundan. Ochii lui albaștri îl fulgerară neliniștiți pe Simon.

— Asta-mi place mie la voi, zise Simon. Întotdeauna mă faceți să mă simt atât de bine-venit.

— Oh, haide, Alec, zise Clary. Ce-i așa mare scofală? Doar Simon a mai fost aici.

Alec scoase un oftat teatral, ridică din umeri și porni înaintea lor, pe scări. Descuie ușa apartamentului lui Magnus folosind o cheie subțire de argint, pe care, când termină, o vârî înapoi, în buzunarul de la piept al jachetei sale, de parcă spera s-o ascundă de ochii însoțitorilor săi.

La lumina zilei, apartamentul arăta ca un club de noapte în afara orelor de program: întunecos, murdar și neașteptat de mic. Pereții erau goi, pătați ici și colo cu vopsea sclipitoare, iar dușumelele pe care spiritele naturii dansaseră cu o săptămână în urmă erau tocite și lucioase de îndelungată folosință.

— Bună, bună.

Magnus se repezi spre ei. Purta un halat de casă lung până-n podea, din mătase verde, prin deschizătura căruia se vedeau o cămașă de plasă argintie și niște jeanși negri. O piatră roșie îi scânteia în urechea stângă.

— Alec, dragul meu. Clary. Și băiatul-șobolan.

Făcu iute o plecăciune spre Simon, care păru enervat.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Am venit să-l vedem pe Jace, zise Clary. E bine?

— Nu știu, zise Magnus. Așa face el de obicei, zace pe podea fără să miște?

— Ce..., începu Alec, dar se opri când Magnus izbucni în râs. Nu-i amuzant.

— Ești așa de ușor de tachinat! Și, da, prietenul vostru este bine. Adică, în afară de faptul că-mi dă peste cap toate lucrurile și încearcă să facă ordine. Acum nu-mi mai pot găsi nimic. E compulsiv.

— Lui Jace îi place ordinea, zise Clary, gândindu-se la camera lui ca de călugăr de la Institut.

— E bine, mie nu.

Magnus îl urmărea pe Alec cu coada ochiului, în timp ce acesta se uita prin cameră, încruntat.

— Jace e acolo, dacă vreți să-l vedeți!

Arătă către o ușă din capătul celălalt al încăperii.

„Acolo" se dovedi a fi un bârlog de dimensiuni medii — surprinzător de confortabil, cu pereți vopsiți, cu draperii de catifea trase la

ferestre și jilțuri tapițate, acoperite cu huse, naufragiate ca niște aisberguri grase, pline de culoare, într-o mare de covoare bej buclate. Pe o canapea roz-aprins erau întinse cearșafuri și o pătură. Lângă ea era o geantă de voiaj plină cu haine. Nici o rază de soare nu pătrundea prin draperiile groase; singura sursă de lumină venea pâlpâind de la ecranul unui televizor, care strălucea cu putere, în ciuda faptului că aparatul nu era băgat în priză.

— Ce-i la televizor? întrebă Magnus.

— *Ce să nu porți*, răspunse o voce tărăgănată, familiară, venind dinspre o siluetă tolănită într-unul dintre jilțuri.

Se aplecă în față și Clary crezu că Jace o să se ridice și-o să-i salute. În loc de asta, el cătină din cap către ecran.

— Pantaloni kaki trei sferturi cu talie înaltă? Cine *poartă* din ăștia? Se întoarse și se uită furios la Magnus. Putere supranaturală aproape nelimitată, zise el, și tot ce faci e s-o folosești ca să te uiți la reluări. Ce irosire!

— De altfel, și TiVo[1] face cam același lucru, sublinie Simon.

— Metoda mea e mai ieftină.

Magnus bătu din palme o dată și camera fu inundată brusc de lumină. Jace, prăbușit în jilț, își ridică un braț să-și acopere fața.

— Nu poți face *asta* fără magie?

— De fapt, zise Simon, da. Dac-ai urmări reclamele, ai ști asta.

Clary simți că atmosfera din cameră se deteriorase.

— Destul, zise ea.

Se uită la Jace, care-și lăsase brațul jos și clipea înciudat la lumină.

— Trebuie să vorbim, zise ea. Cu toții. Despre ce vom face mai departe.

— Eu mă voi uita la *Project Runaway*[2], zise Jace. Asta urmează.

---

[1] Video-recorder digital pentru înregistrarea emisiunilor sau filmelor preferate de la televizor.

[2] Competiție televizată, în mai multe seriale, între creatorii de modă – de regulă, serii de câte 12 participanți, ale căror creații (pe o temă dată, cu materiale și timp de execuție prestabilit) sunt supuse aprecierilor unui juriu care îi promovează în etapa următoare sau îi elimină, până la ultimii 3 finaliști, premiați (*runaway show* – prezentare de modă).

— Ba nu, zise Magnus. Pocni din degete și televizorul se stinse, scoțând un mic norișor de fum, când imaginea dispăru. Trebuie să te ocupi de treaba asta.

— Brusc ești interesat de rezolvarea problemelor mele?

— Sunt interesat de a-mi relua în stăpânire apartamentul. M-am săturat de curățenia ta permanentă. Magnus pocni din nou din degete, amenințător: Ridică-te!

— Altminteri tu vei fi următorul care va dispărea într-un nor de fum, zise Simon încântat.

— Nu e nevoie să lămurești pocnitul meu din degete, zise Magnus. Implicația era clară, în pocnitul însuși.

— Bine.

Jace se ridică din jilț. Era desculț, iar în jurul încheieturii se vedea o fâșie de piele vinețiu-argintie, unde rănile nu se vindecaseră complet. Arăta obosit, dar nu ca și când ar fi avut dureri.

— Vreți o consfătuire la masa rotundă, putem avea o consfătuire la masa rotundă.

— Ador mesele rotunde, zise Magnus însuflețit. Îmi convin mult mai mult decât cele pătrate.

În living, Magnus făcu să apară o enormă masă rotundă, înconjurată de cinci scaune cu tăblie înaltă de lemn.

— Uluitor, zise Clary, așezându-se pe un scaun surprinzător de confortabil. Cum poți crea ceva așa, din nimic?

— Nu poți, zise Magnus. Totul vine de undeva. Astea vin dintr-un magazin de reproduceri de antichități, de pe Fifth Avenue, de pildă. Și astea — deodată, cinci pahare din hârtie cerată apărură pe masă, din care aburul se ridica ușor prin găurile din capace — vin de la Dean & DeLuca, de pe Broadway.

— Asta aduce a furt, nu? Simon trase un pahar spre el. Îi scoase capacul. O-oh, *mochaccino*. Se uită la Magnus. Ai plătit pentru astea?

— Firește, zise Magnus, în timp ce Jace și Alec pufniră în râs. Fac dolarii să apară în mod magic în casele lor de marcat.

— Pe bune?

— Nu. Magnus scoase capacul paharului său de cafea. Dar poți să-ți închipui c-am făcut-o, dacă așa te simți mai bine. Așadar, prima chestiune de pe ordinea de zi este...

Clary își uni degetele în jurul paharului său de cafea. Poate c-o fi fost furată, dar era, de asemenea, fierbinte și plină de cafeină. Ar fi putut trece pe la Dean & DeLuca să arunce un dolar în borcanul lor de bacșișuri, altă dată.

— Să ne dăm seama ce se petrece ar fi un început bun, zise ea, suflând în caimac. Jace, ai spus că masacrul din Orașul Tăcut a fost vina lui Valentine?

Jace își plecă privirea în paharul lui de cafea.

— Da.

Alec puse o mână pe brațul lui Jace.

— Ce s-a întâmplat? L-ai văzut?

— Eram în celulă, zise Jace, cu voce pierită. I-am auzit pe Frații Tăcuți țipând. Apoi Valentine a coborât până la mine cu... ceva. Nu știu ce a fost. Ca un fum cu ochi de jăratic. Un demon, dar cum n-am mai văzut niciodată înainte. A venit până la gratii și mi-a vorbit...

— Ți-a vorbit despre ce?

Mâna lui Alec urcă pe brațul lui Jace până pe umăr. Magnus își drese glasul. Alec își lăsă mâneca jos, roșu la față, în vreme ce Simon rânjea plecându-și nasul în cafeaua pe care n-o terminase.

— Maellartach, zise Jace. A vrut Sabia-Sufletului și i-a ucis pe Frații Tăcuți ca s-o ia.

Magnus se încruntă:

— Alec, noaptea trecută, când Frații Tăcuți v-au cerut ajutorul, unde erau cei din Conclav? De ce nu era nimeni la Institut?

Alec păru surprins să fie chestionat.

— S-a petrecut o crimă a unui repudiat în Central Park, noaptea trecută. Un copil elf a fost ucis. Cadavrul a fost găsit fără nici un strop de sânge.

— Pariez că Inchizitoarea crede că tot eu am comis-o și pe-asta, zise Jace. Domnia mea de teroare continuă.

Magnus se ridică și se duse la fereastră. Trase draperia deoparte, lăsând să pătrundă doar atâta lumină cât să-i contureze profilul vulturesc.

— Sânge, zise el, ca pentru sine. Am visat ceva, acum două nopți. Am văzut un oraș de sânge, cu turnuri făcute din oase și sânge curgând pe străzi ca apa.

Simon își întoarse ochii spre Jace.

— Statul la fereastră și mormăitul despre sânge e ceva ce face tot timpul?

— Nu, zise Jace, uneori stă pe canapea când o face.

Alec le aruncă amândurora o privire tăioasă.

— Magnus, ce-i în neregulă?

— Sângele, zise Magnus din nou. Nu poate fi o coincidență.

Părea să privească în jos, pe stradă. Apusul soarelui se pogora rapid peste silueta orașului din depărtare: cerul era vărgat cu zăbrele de aluminiu și de aur trandafiriu.

— Au fost mai multe crime săptămâna asta, zise el, de repudiați. Un vârcolac, ucis într-un bloc cu apartamente, pe South Street Seaport. I-au fost tăiate gâtul și încheieturile mâinilor, și secat de sânge. Un vârcolac a fost ucis la Luna Vânătorului, acum câteva zile. Și în acest caz, gâtul i-a fost tăiat.

— Sună a vampiri, zise Simon, deodată foarte palid.

— Nu prea cred, zise Jace. Cel puțin, Raphael a spus că n-a fost opera Copiilor Nopții. Părea foarte ferm în privința asta.

— Mda, fiindcă *el* e de încredere, murmură Simon.

— De data asta cred că a spus adevărul, zise Magnus, lăsând la loc draperia.

Chipul îi era colțuros, umbrit. Când veni înapoi la masă, Clary văzu că ducea o carte grea, legată, cu coperte verzi. Nu știuse că o avea în mână, acum câteva clipe.

— A existat o puternică prezență demonică în ambele locuri. Cred că altcineva e responsabil de toate cele trei crime. Nu Raphael și hoarda lui, ci Valentine.

Ochii lui Clary se îndreptară spre Jace. Gura lui era o linie subțire, dar nu întrebă decât:

— De ce spui asta?

— Inchizitoarea a crezut că uciderea elfului a fost o diversiune, zise ea repede. Ca să poată el să jefuiască Orașul Tăcut fără griji din partea oamenilor Conclavului.

— Există căi mai simple de a crea o diversiune, zise Jace, și nu e înțelept să superi spiritele naturii. N-ar fi ucis el pe cineva din clanul zânelor dacă n-ar fi avut un motiv.

— A avut un motiv, zise Magnus. A fost ceva pe care l-a vrut de la copilul elf, la fel cum a fost ceva pe care l-a vrut și de la magicianul și de la vârcolacul pe care i-a ucis.

— Ce anume? întrebă Alec.

— Sângele lor, zise Magnus și deschise marea carte verde.

Paginile sale de pergament aveau scrise pe ele cuvinte care luminau ca focul.

— Ah, zise el, uite.

Își ridică privirea, bătând în carte cu unghia ascuțită a arătătorului. Alec se aplecă să vadă.

— N-o să poți citi, îl preveni Magnus. E scris în limba demonică. Purgatică.

— Pot recunoaște totuși desenul. Asta-i Maellartach. Am mai văzut-o și înainte prin cărți.

Alec arătă o ilustrație a sabiei de argint, cunoscută lui Clary — era cea căreia îi observase lipsa de pe peretele din Orașul Tăcut.

— Ritualul Conversiunii Infernale, zise Magnus. Asta încearcă Valentine să facă.

— Conversiune din ce, în ce? se încruntă Clary.

— Orice obiect magic are o alianță, explică Magnus. Alianța Sabiei-Sufletului este serafică — precum acele pumnale pe care le folosiți voi, vânătorii de umbre, dar de o mie de ori mai puternică, pentru că puterile ei se trag din Îngerul însuși, nu doar din simpla invocare a unui

nume angelic. ceea ce vrea să facă Valentine este răsturnarea alianței sale — să-l facă un obiect cu putere demonică, în loc de îngerească.

— Legiuitul bine în legiuitul rău! zise Simon, mulțumit.

— Citează din *Dungeons and Dragons*, zise Clary. Nu-l băgați în seamă.

— Ca Sabie a Îngerului, Maellartach n-ar avea decât utilitate limitată pentru Valentine, zise Magnus. Dar ca sabie a cărei putere demonică este egală cu puterea îngerească pe care a avut-o înainte — ei bine, îi poate oferi avantaje mult mai mari. Putere asupra demonilor, de exemplu. Nu doar protecția limitată pe care ar putea să i-o ofere Pocalul, ci puterea de a chema demonii la el, de a-i sili să-i execute poruncile.

— O armată de demoni? zise Alec.

— Tipul ăsta e tare la armate, observă Simon.

— Puterea chiar de a-i aduce în Idris, probabil, încheie Magnus.

— Eu nu știu de ce ar vrea să se ducă acolo, zise Simon. Ăla e locul unde se află toți vânătorii de demoni, nu? Păi, nu i-ar *anihila* ei pe băieții demoni?

— Demonii vin din alte dimensiuni, zise Jace. Nu știm câți demoni există. Numărul lor poate fi infinit. Scuturile îi țin pe cei mai mulți dintre ei la distanță, dar dacă ar pătrunde prin ele toți odată...

Infinit, gândi Clary. Și-l aminti pe Demonul Căpetenie, Abaddon, și încercă să-și închipuie câteva sute de alții ca el. Sau mii. Se simți deodată prea subțire îmbrăcată și o luă cu frig.

— Nu pricep, zise Alec. Ce are ritualul de-a face cu repudiații morți?

— Ca să îndeplinești Ritualul de Conversiune, trebuie să încingi Sabia până la roșu, apoi s-o răcești de patru ori, înmuind-o de fiecare dată în sângele unui vlăstar al repudiaților. O dată în sângele uneia dintre odraslele lui Lilith, o dată în sângele unui copil al Lunii, o dată în sângele unui Copil al Nopții și o dată într-un copil al zânelor, explică Magnus.

— O, Doamne, zise Clary. Deci n-a terminat cu crimele? Mai e încă un copil de ucis?

— Încă doi. N-a reușit cu copilul de vârcolac. A fost întrerupt mai înainte de a putea lua tot sângele de care avea nevoie.

Magnus închise cartea, dintre paginile ei ieșind un jet de praf.

— Oricare ar fi scopul final al lui Valentine, e trecut de jumătate pe calea de a converti Sabia. Este probabil capabil de a extrage ceva putere din ea. Ar putea deja chema demonii...

— Dar nu crezi că, dacă ar face asta, ar exista rapoarte de tulburări, de exces de activitatea demonică, zise Jace. Însă Inchizitoarea a spus că-i pe dos, că totul e liniștit.

— Așa se și întâmplă, zise Magnus, dacă Valentine *a chemat toți demonii la el.* Nu-i de mirare că e liniște.

Se uitară unii la alții. Înainte ca vreunul să se poată gândi măcar la ceva de spus, un zgomot ascuțit străbătu încăperea, făcând-o pe Clary să sară speriată. Cafeaua fierbinte i se vărsă pe încheietură și tresări la durerea neașteptată.

— E mama, zise Alec, verificându-și telefonul. Mă întorc imediat.

Se duse la fereastră, cu capul plecat, vorbind prea încet ca să poată cineva să audă ce spunea.

— Dă să văd, zise Simon, luându-i mâna lui Clary.

Pe piele, unde se opărise cu lichidul fierbinte, îi apăruse o bășică roșie înfuriată.

— E OK, zise ea. Nu-i mare lucru.

Simon îi ridică mâna și sărută arsura.

— O să treacă acum.

Clary scoase un sunet de surpriză. Simon nu mai făcuse niciodată ceva de genul ăsta. Dar, pe de altă parte, era genul de lucruri pe care-l făceau băieții pentru iubitele lor, nu? Trăgându-și mâna înapoi, ea își ridică privirea și îl văzu pe Jace uitându-se la ei din partea cealaltă a mesei, cu ochi scăpărători.

— Ești vânător de umbre, îi spuse el. Știi ce trebuie să faci în privința rănilor. Împinse stela lui pe masă, spre ea. Folosește-o.

— Nu, zise Clary și împinse stela înapoi pe masă, spre el.

Jace trânti mâna peste stelă.

— Clary...

— Ți-a spus că n-o vrea, zise Simon. Ha-ha.

— Ha-ha? Jace părea că nu-i vine să creadă. *Asta* vrea să fie o replică din partea ta?

Alec își închise telefonul, apropiindu-se de masă cu o expresie nedumerită pe față.

— Ce se-ntâmplă?

— Se pare că suntem prinși într-un episod din *O viață de pierdut*[1], observă Magnus. Totul e plicticos la culme.

Alec își dădu iute la o parte o șuviță de păr care-i intra în ochi.

— I-am spus mamei despre Conversiunea Infernală.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Jace. Nu te-a crezut. Plus, a zis că numai eu sunt vinovat.

Alec se încruntă.

— Nu chiar. A spus c-o să discute asta cu membrii Conclavului, dar că nu crede că Inchizitoarea o va asculta, în momentul de față. Am senzația că Inchizitoarea a dat-o la o parte pe mama și a preluat frâiele acțiunii. Mi s-a părut furioasă.

Telefonul din mâna lui sună din nou. Alec ridică un deget:

— Scuze. E Isabelle. O secundă.

O luă din nou spre fereastră, cu telefonul în mână.

Jace aruncă o privire la Magnus:

— Cred că ai dreptate despre vârcolacul de la Luna Vânătorului. Tipul care i-a găsit cadavrul a spus că mai era cineva în gang cu el. Cineva care a fugit.

Magnus dădu din cap:

— După părerea mea, Valentine a fost întrerupt în mijlocul acțiunii lui de a colecta sângele care îi trebuie. Probabil va încerca din nou, cu alt vlăstar licantrop.

— Ar trebui să-l previn pe Luke, zise Clary, dând să se ridice de pe scaun.

[1] Aluzie la telenovela americană *One Life To Live* (difuzată pe ABC, începând din 1986), prima care a înfățișat deosebirile rasiale și socioeconomice dintre personaje, punând accent pe probleme sociale.

— Stai puțin.

Alec se întoarse, cu telefonul în mână, cu o expresie stranie pe față.

— Ce-a zis Isabelle? întrebă Jace.

Alec șovăi.

— Isabelle a zis că Regina Curții Luminii ar fi cerut o audiență cu noi.

— Cum să nu, zise Magnus. Și Madonna vrea să-i fiu eu dansator de rezervă în următorul ei turneu.

Alec păru zăpăcit:

— Cine-i Madonna?

— Cine-i Regina Curții Luminii? întrebă Clary.

— Este regina spiritelor naturii, zise Magnus. Mă rog, cea locală, oricum.

Jace își sprijini capul în mâini.

— Spune-i lui Isabelle că nu.

— Dar ea crede că-i o idee bună, protestă Alec.

— Atunci spune-i nu *de două ori*.

Alec se încruntă:

— Asta ce vrea să însemne?

— Oh, doar că unele dintre ideile lui Isabelle sunt fără seamăn, iar altele sunt absolut dezastruoase. Mai ții minte când a avut ideea aia de a ne folosi de tunelurile de metrou abandonate ca să mergem unde vrem pe sub oraș? Hai să vorbim despre șobolani uriași...

— Hai să nu, zise Simon. Aș prefera să nu vorbim deloc despre șobolani, de fapt.

— Acum e altceva, zise Alec. Vrea să ne ducem la Curtea Elfilor Luminii.

— Ai dreptate, acum e altceva, zise Jace. Acum e cea mai proastă idee a ei din toate timpurile.

— Îl știe ea pe-un cavaler de la Curte, zise Alec. El i-a spus că regina ar fi interesată de o întâlnire cu noi. Isabelle a auzit conversația mea cu mama — și s-a gândit că dacă i-am putea expune Reginei teoria

noastră despre Valentine și Sabia-Sufletului, Curtea Luminii ar trece de partea noastră, poate chiar s-ar alia cu noi împotriva lui Valentine.

— E vreo primejdie să mergem acolo? întrebă Clary.

— Bineînțeles că da, zise Jace, de parcă ea ar fi pus cea mai stupidă întrebare pe care o auzise el vreodată.

Ea îi aruncă o căutătură mânioasă:

— Eu nu știu nimic despre Curtea Elfilor Luminii. Vampiri și vârcolaci, am priceput. Sunt destule filme despre ei. Dar elfii și zânele sunt chestii pentru copiii mici. M-am costumat ca zână de un Halloween, când aveam opt ani. Mama mi-a făcut o pălărioară ca floarea de picioru-cocoșului.

— Mi-aduc aminte. Simon se lăsă pe spate în scaun, încrucișându-și brațele la piept. Eu eram un Transformer. De fapt, eram un Decepticon.

— Putem să ne întoarcem la subiect? întrebă Magnus.

— Bine, zise Alec. Isabelle crede — și eu sunt de acord — că nu e o idee bună să ignorăm elfii. Dacă ei vor să vorbim, ce rău ar putea fi în asta? Pe de altă parte, dacă am avea de partea noastră Curtea Luminii, Conclavul ar fi *silit* să asculte ce avem de spus.

Jace râse fals.

— Elfii nu-i ajută pe *oameni*.

— Vânătorii de umbre nu sunt oameni, zise Clary. Nu întru totul.

— În ochii lor, nu suntem mai breji, spuse Jace.

— Nu pot fi mai periculoși decât vampirii, murmură Simon. Și v-ați descurcat foarte bine cu ei.

Jace se uită la Simon de parc-ar fi fost cineva care și-a făcut sălaș sub chiuvetă.

— Ne-am *descurcat foarte bine cu ei*? Din asta să înțeleg că vrei să spui că am supraviețuit?

— Păi...

— Elfii și zânele, continuă Jace, de parcă Simon n-ar fi început să vorbească, sunt copiii demonilor cu îngerii, având frumusețea îngerilor și răutatea demonilor. Un vampir te poate ataca, dacă intri pe

domeniul lui, dar o zână te-ar putea face să dansezi până mori, tocindu-ți picioarele până rămân niște cioturi, te pot ademeni să înoți la miezul nopții, târându-te sub apă și lăsându-te să țipi până-ți crapă plămânii, îți pot sufla în ochi praf de zâne până ajungi să ți-i scoți din orbite...

— Jace! se răsti Clary, întrerupându-l în mijlocul peroratiei. Taci! Doamne, e destul!

— Uite, e ușor să păcălești un vârcolac sau un vampir, zise Jace. Nu sunt mai isteți decât oricine altcineva. Dar spiritele naturii trăiesc de sute de ani și sunt viclene ca șerpii. Nu pot minți, dar se dau în vânt să modifice creativ adevărul. O să ghicească lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult pe lume și-o să ți-l dăruiască — însă cu un ac veninos în coada darului care-o să te facă să regreți că ți l-ai dorit vreodată. Nu sunt chiar înclinate să ajute oamenii, oftă el, ci mai degrabă să le facă rău deghizat în bine.

— Și tu crezi că noi n-am fi destul de isteți ca să observăm diferența? întrebă Simon.

— Eu nu cred că tu ești destul de isteț ca să nu te trezești transformat în șobolan din greșeală.

Simon îl fulgeră cu privirea.

— Nu văd de ce-ar conta ce crezi tu c-ar trebui să facem, zise el. Ținând cont că tu nu poți merge cu noi, în primul rând. Nu poți pleca nicăieri.

Jace se ridică, împingându-și violent scaunul înapoi.

— N-ai s-o duci pe Clary la Curtea Luminii fără mine și *punct*!

Clary rămase cu gura căscată. Jace se înroșise la față de furie, cu dinții strânși, cu venele încordate la gât. Și, de asemenea, evita să se uite la ea.

— Pot avea eu grijă de Clary, zise Alec, cu o voce cumva îndurerată — pentru că Jace se îndoise de abilitățile sale sau din altă cauză, Clary n-ar fi putut spune.

— Alec, zise Jace, încrucișându-și privirea cu a prietenului său. Nu. Nu poți.

Alec înghiți în sec.

— O să mergem, zise el. Rostea cuvintele ca pe o scuză. Jace, o invitație din partea Curții Luminii, ar fi o prostie să o ignorăm. De altfel, Isabelle probabil deja le-a spus că o să venim.

— Nici prin gând nu-mi trece să te las să faci asta, Alec, spuse Jace cu o voce amenințătoare. Mă lupt cu tine până te pun la podea, dacă trebuie.

— Deși asta sună atrăgător, zise Magnus, aruncându-și mânecile lungi de mătase înapoi, mai există și o altă cale.

— Ce altă cale? Asta e o directivă de la Conclav. Nu pot să mă sustrag ei.

— Dar eu pot. Magnus rânji. Nu te îndoi niciodată de abilitățile mele de sustragere, vânătorule de umbre, căci sunt spectaculoase și memorabile în sinea lor. Am pecetluit prin vrajă dinadins contractul cu Inchizitoarea, astfel încât să te las să pleci, pentru scurt timp, dacă e nevoie, câtă vreme alt nefilim se oferă să-ți țină locul.

— Va trebui să găsim un alt... Oh! zise Alec, cu obedință. Te referi la mine.

Jace își ridică imediat sprâncenele.

— Oh, acum nu mai *vrei* să mergi la Curtea Luminii?

Alec roși.

— Cred că e mult mai important pentru tine să te duci, decât pentru mine. Tu ești fiul lui Valentine și sunt sigur că tu ești cel pe care vrea de fapt să-l vadă Regina. De altfel, tu ești fermecător.

Jace se uită urât la el.

— Poate că nu în clipa asta, se corectă Alec. Dar *de obicei* ești fermecător. Iar spiritele naturii sunt foarte sensibile la farmec.

— În plus, dacă rămâi tu aici, am tot sezonul unu din *Gilligan's Island*[1] pe DVD, zise Magnus.

— Nimeni n-ar putea refuza *asta*, comentă Jace.

---

[1] Serial comic de televiziune, despre șapte naufragiați pe o insulă, care nu reușesc să se mai salveze, inițial difuzat între 1963–1967, dar care a cunoscut mai multe remake-uri și noi serii de-a lungul vremii (a patra, în 2004, cu accente de reality și după modelul *Survivor*, iar a cincea fiind programată pentru 2011–2012).

În continuare, nu se uită la Clary.

— Isabelle se poate întâlni cu tine în parc, la Iazul Țestoasei, zise Alec. Știe ea intrarea secretă în Curte. O să aștepte acolo.

— Și, un ultim lucru, zise Magnus, împungând aerul cu un deget plin de inele către Jace. Încearcă să nu te lași ucis pe la Curtea Luminii. Dacă mori, o să am o grămadă de explicații de dat.

La acestea, pe fața lui Jace apăru un rânjet larg. Era un rânjet neliniștitor, mai puțin o străfulgerare de amuzament, cât o sclipire a unei lame scoase din teacă.

— Știi, zise el, am sentimentul că exact asta se va întâmpla, fie că voi fi ucis, fie că nu.

Lujeri groși de plante agățătoare și de mușchi înconjurau malul Iazului Țestoasei ca un volan de dantelă verde. Oglinda apei era netulburată, doar ici și colo încrețită de siajul vreunei rațe care plutea pe ea sau făcând ochiuri de unde, de la fulgerarea argintie a vreunei codițe de pește.

Exista un mic chioșc de lemn construit pe apă; în el stătea Isabelle, privind peste lac. Arăta ca o prințesă din basme, care aștepta în vârful turnului ei să vină cineva călare și s-o salveze.

Nu că s-ar fi potrivit cu firea lui Isabelle comportamentul tradițional al prințesei. Isabelle, cu biciul, cizmele și cuțitele ei, ar fi sfârtecat mărunt pe oricine ar fi încercat s-o țintuiască într-un turn, ar fi construit un pod din rămășițele nefericitului și ar fi pășit pe el, fără grijă, spre libertate, părul ei arătând fabulos *în tot răstimpul acesta*. Asta o făcea pe Isabelle o persoană greu de plăcut, deși Clary se străduia.

— Izzy, strigă Jace, când se apropiară de iaz, iar ea sări în picioare și se uită în jur.

Zâmbetul ei era orbitor.

— Jace!

Se repezi la el și-l îmbrățișă. Ei, ăsta era modul în care ar fi trebuit să se poarte o soră, gândi Clary. Nu înțepenită toată, și anapoda, și ciudată, ci fericită și iubitoare. Privindu-l pe Jace cum o îmbrățișa pe

Isabelle, încercă și ea să-și impună trăsăturilor o expresie fericită și iubitoare.

— Te simți bine? întrebă Simon, oarecum îngrijorat. Te uiți sașiu.

— Sunt bine. Clary abandonă încercarea.

— Ești sigură? Arăți cumva... *schimonosită.*

— De la ceva ce-am mâncat.

Isabelle se apropie, urmată de Jace. Purta o rochie neagră lungă, cizme și un pardesiu chiar și mai lung, din catifea moale, verde, culoarea mușchiului.

— Nu pot să cred că ai făcut-o! exclamă ea. Cum ai reușit să-l convingi pe Magnus să-l lase pe Jace să plece?

— L-am dat la schimb pe Alec, zise Clary.

Isabelle păru ușor alarmată.

— Nu e *permanent*?

— Nu, zise Jace. Doar pentru câteva ore. Cel puțin, dacă nu vin înapoi, adăugă el, gânditor. Caz în care poate va trebui să-l păstreze pe Alec. Consideră-l un leasing cu opțiunea de a cumpăra.

Isabelle păru să se îndoiască.

— Mama și tata n-o să fie mulțumiți, dac-o să afle.

— De ce, întrebă Simon, pentru că ai eliberat un posibil criminal, dându-l la schimb pe fratele tău unui magician care arată ca un personaj din *Sonic the Hedgehog*[1] și se îmbracă precum Child Catcher din *Chitty Chitty Bang Bang*[2]? Nu, probabil că nu vor fi.

Jace se uită la el, gânditor.

---

[1] Personajul central din mai multe serii de jocuri video, benzi desenate manga și filme de desene animate cu același nume; este un adolescent arici care se implică în numeroase acțiuni de salvare a lumii de la diverse pericole.

[2] Comedie muzicală (1967), care prezintă aventurile unui profesor inventator excentric, ce transformă o mașină veche într-una care poate zbura singură (numită Chitty Chitty Bang Bang, după zgomotele pe care le scoate motorul); cu aceasta, își duce cei doi copii în îndepărtata țară Vulgaria, unde Baronul Boomburst, cârmuitorul țării, îi fură mașina și-i declară copiii în afara legii; Child Catcher este omul negru al Baronului care vrea să-i ia pe copii; profesorul se luptă să-și recupereze mașina și să-și salveze copiii.

— Ai vreun motiv anume pentru care te afli aici? Nu sunt prea sigur că ar trebui să te ducem și pe tine la Curtea Luminii. Elfii urăsc mundanii.

Simon își rostogoli ochii în cap.

— Iar asta? Nu mai vreau.

— Iar asta ce? întrebă Clary.

— De fiecare dată când îl enervez, se retrage în căsuța lui din copac, cu Interzis Mundanilor, zise Simon arătând cu degetul spre Jace. Dă-mi voie să-ți aduc aminte, că ultima oară când ai vrut să mă lași în urmă, eu v-am salvat viețile.

— Desigur, zise Jace. O dată...

— Curțile elfilor sunt periculoase, interveni Isabelle. Nici măcar priceperea ta în trasul cu arcul nu te-ar putea ajuta. Nu e genul ăla de pericol.

— Pot să am singur grijă de mine, zise Simon.

Se stârni deodată un vânt puternic. Zburătăci frunzele uscate peste pietrișul de la picioarele lor și-l făcu pe Simon să se înfioare. Își afundă mâinile în buzunarele jachetei.

— Nu trebuie să vii, zise Clary.

El se uită la ea, cu o privire fermă, măsurată. Ea își aminti cum, acasă la Luke, el o numise „iubita mea" fără nici un fel de îndoială sau nehotărâre. Ai fi putut spune orice despre Simon, dar nu că nu știe ce vrea.

— Ba da, zise el, trebuie.

Jace scoase un geamăt înăbușit.

— Atunci bănuiesc că suntem gata, zise el. Nu te aștepta la vreun tratament special, mundane.

— Privește partea bună a lucrurilor, zise Simon. Dacă au nevoie de un sacrificiu *uman*, poți oricând să mă oferi pe mine. Nu sunt sigur că tu ai putea fi calificat astfel.

Jace se înveseli.

— E întotdeauna plăcut când cineva se oferă voluntar să fie primul pus la zid.

— Haideți, zise Isabelle. Mai e puțin până se deschide ușa.

Clary aruncă o privire în jur. Soarele apusese complet, iar luna se ridicase deja, o pată alb-gălbuie aruncându-și reflecția în iaz. Nu era chiar plină, ci umbrită la un colț, având aspectul unui ochi pe jumătate acoperit de pleoapă. Vântul nopții ciocnea între ele crengile copacilor, făcându-le să sune ca niște oase goale.

— Unde mergem? întrebă Clary. Unde e ușa?

Zâmbetul lui Isabelle era ca o șoaptă tainică.

— Veniți după mine.

O luă pe marginea apei, cizmele ei lăsând urme adânci în noroi. Clary o urmă, bucuroasă că era îmbrăcată în jeanși și nu în fustă, în timp ce Isabelle își ridică pardesiul și rochia până deasupra genunchilor, lăsând să i se vadă, deasupra carâmbilor, picioarele zvelte și goale. Pielea îi era acoperită cu peceți ca niște limbi de foc negru.

Simon, în urma ei, înjură când alunecă pe noroi; toți se întoarseră spre el, iar Jace întinse automat mâna să-l susțină. Simon își smuci brațul înapoi.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Încetați! Isabelle bătu cu cizma în apa mică de la malul lacului. Amândoi. De fapt, toți trei. Dacă nu rămânem uniți la Curtea Luminii, suntem morți.

— Dar eu n-am..., începu Clary.

— Poate că *tu* nu, dar modul în care îi lași pe-ăștia doi să se poarte...

Isabelle arătă spre băieți cu o fluturare disprețuitoare de mână.

— Dar nu le pot spune eu ce să facă!

— De ce nu? întrebă cealaltă fată. Pe cinstite, Clary, dacă nu începi să-ți folosești un pic din superioritatea feminină, nu știu ce-o să mă fac cu tine. Se întoarse spre iaz, apoi se răsuci iarăși. Și, ca să nu uit, adăugă ea sever, pentru numele Îngerului, nu mâncați și nu beți nimic cât suntem sub pământ, nici unul dintre voi. S-a înțeles?

— Sub pământ? zise Simon, îngrijorat. N-a zis nimeni nimic despre faptul că mergem sub pământ.

Isabelle își aruncă brațele în sus și porni pleoscăind prin iaz. Pardesiul ei verde se înfoie în jurul ei ca o enormă frunză de nufăr.

— Haideți! Nu avem timp decât până se mișcă luna!

Ce să facă luna? Clătinând din cap, Clary păși în iaz. Apa era puțin adâncă și curată; în strălucitoarea lumină a stelelor, putea vedea umbrele negre ale peștișorilor săgetând pe lângă gleznele ei. Scrâșni din dinți în timp ce înainta mai departe prin iaz. Frigul era pătrunzător.

În spatele ei, Jace intră în apă cu mișcări grațioase și reținute, care abia de înfiorau apa. Simon, în urma lui, pleoscăia și înjura. Isabelle, care ajunsese în mijlocul iazului, se opri, cu apa până la coaste. Întinse o mână spre Clary.

— Oprește-te!

Clary se opri. Chiar în fața ei, reflecția lunii sclipea pe apă ca un uriaș platou argintiu. În mintea ei, știa că nu trebuia să fie așa; luna trebuia să se îndepărteze de tine pe măsură ce te duceai spre ea, fugind veșnic. Dar iat-o acolo, plutind chiar la suprafața apei, de parcă ar fi fost ancorată.

— Jace, tu primul, zise Isabelle și-i făcu semn să vină. Hai!

El trecu pe lângă Clary, mirosind a piele tăbăcită udă și a mâl. Ea îl văzu zâmbind când se întoarse cu fața spre ei, apoi păși cu spatele în reflecția lunii... și dispăru.

— OK, zise Simon nefericit. OK, *asta* a fost ciudat.

Clary se uită înapoi spre el. Apa îi ajungea numai până la șold, dar tremura, ținându-se cu mâinile de coate. Ea îi zâmbi și făcu un pas cu spatele, simțind un șoc de apă mai înghețată când intră în reflecția argintie sclipitoare. Se clătină puțin, de parcă își pierduse echilibrul pe cel mai de sus cui al unei scări — apoi căzu cu spatele înainte în întuneric, în timp ce luna o înghiți.

Lovi pământul solid, se împletici și simți o mână pe braț, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Era Jace.

— Ușurel, zise el și îi dădu drumul.

Era udă fleașcă, șiroaie de apă rece curgându-i pe spatele bluzei, iar părul ud lipindu-i-se de față. Își simțea hainele ude atârnând o tonă.

Se aflau într-un culoar scobit în pământ, luminat de mușchi licărind slab. Un hățiș de lujeri atârnători închipuiau o perdea la capătul culoarului și alte tentacule lungi, păroase, atârnau ca niște șerpi morți de tavan. Rădăcini, își dădu seama Clary. Se aflau sub pământ. Și era frig aici, jos, destul de frig cât să-i facă răsuflarea să scoată aburi înghețați.

— Ți-e frig?

Jace era la fel de murat ca și ea, iar părul lui blond era aproape lipsit de culoare acolo unde i se lipise de obraji și de frunte. Apa curgea din jeanșii lui uzi și din jachetă, făcându-i transparentă cămașa albă pe care-o purta. Ea îi putu vedea prin material liniile negre ale peceților permanente și cicatricea subțire de pe umăr.

Își întoarse repede privirea. Apa îi atârna de gene, încețoșându-i vederea ca lacrimile.

— Sunt bine.

— Nu arăți bine.

Se dădu mai aproape de ea și îi simți căldura trecând chiar și prin hainele lor ude, dezmorțindu-i pielea înghețată.

O siluetă întunecată vâjâi pe lângă ei, chiar pe la coada ochilor ei, și lovi pământul cu o bufnitură. Era Simon, de asemenea ud fleașcă. Se rostogoli pe genunchi și se uită în jur, înnebunit.

— Ochelarii mei...

— I-am găsit! Clary era obișnuită să-i recupereze ochelarii lui Simon, în timpul partidelor de fotbal. Întotdeauna păreau să-i cadă exact sub tălpi, unde erau inevitabil călcați. Poftim!

El și-i puse la ochi, ștergând noroiul de pe lentile.

— Mersi.

Clary îl simți pe Jace uitându-se la ei, îi simțea privirea ca o apăsare pe umeri. Se întrebă dacă și Simon i-o putea simți. El se ridică în picioare, încruntat, exact în clipa în care Isabelle căzu din ceruri, aterizând cu grație pe picioarele ei. Apa șiroia din părul ei lung, scoțând aburi, și îi împovăra pardesiul de catifea, dar ea abia părea să le dea atenție.

— Oooh, a fost amuzant.

— Nu se mai poate, zise Jace. O să-ți fac cadou un dicționar de Crăciun, anul ăsta.

— De ce? se miră Isabelle.

— Ca să te poți uita la „amuzant". Nu sunt sigur că știi ce înseamnă asta.

Isabelle își aduse în față masa grea a părului ud și îl stoarse de parcă ar fi fost rufe.

— Las-o baltă, îmi strici distracția.

— E deja baltă, dacă n-ai observat. Jace privi în jur. Și acum? Încotro o luăm?

— Nicăieri, zise Isabelle. Așteptăm aici și vin ei să ne ia.

Clary nu era încântată de răspuns.

— Cum o să știe că suntem aici? E vreun clopoțel de intrare la care să sunăm sau ceva de genul ăsta?

— Curtea știe tot ce se petrece pe teritoriul ei. Prezența noastră aici n-o să treacă neobservată.

Simon se uită la ea bănuitor.

— Și cum se face că știi atât de multe despre spiritele naturii și Curtea Luminii, oricum?

Isabelle, spre surprinderea tuturor, roși. În clipa următoare, perdeaua de viițe se dădu la o parte și un elf păși pe sub ea, scuturându-și pe spate părul lung. Clary mai văzuse câteva spirite ale naturii și înainte, la petrecerea de la Magnus, și fusese izbită deopotrivă de frumusețea lor rece și de un oarecare supranatural sălbatic pe care-l aveau chiar și când dansau și beau. Elful de acum nu făcea excepție: părul lui cădea drept și des, negru-albăstrui, pe lângă o față fină, atrăgătoare; ochii lui erau verzi ca viițele sălbatice sau ca mușchiul, și pe un obraz avea un semn ca o frunză, fie semn din naștere, fie tatuaj. Purta o armură de un argintiu-brun, ca scoarța de copac iarna, iar când se mișca, armura scânteia într-o multitudine de culori: negru-pământiu, verde-mușchi, gri-cenușiu, albastru ca bolta cerului.

Isabelle scoase o exclamație și sări în brațele lui:

— Meliorn!

— Ah, zise Simon, încetișor și cu o urmă de amuzament, deci *așa* se face că știe.

Elful, Meliorn, se uită la ea cu gravitate, apoi o desprinse ușurel și o dădu la o parte.

— Nu e momentul pentru afecțiune, zise el. Regina Curții Elfilor Luminii a cerut o audiență cu trei nefilimi dintre ai voștri. Veniți?

Clary puse o mână protectoare pe umărul lui Simon.

— Cum rămâne cu prietenul nostru?

Meliorn păru netulburat.

— Mundanii nu sunt admiși la Curte.

— Aș fi vrut să-mi precizeze cineva asta mai devreme, zise Simon, fără să se adreseze nimănui în mod special. Înțeleg că va trebui să aștept aici, afară, până o să-nceapă iedera să crească pe mine?

Meliorn chibzui.

— Asta ți-ar putea oferi un amuzament considerabil.

— Simon nu e un mundan oarecare. Se poate avea încredere în el, zise Jace, șocându-i pe toți, pe Simon mai tare decât pe ceilalți.

Clary nu avea nici o îndoială că Simon era foarte surprins, pentru că se holbă la Jace fără absolut nici o replică. Jace continuă:

— A luat parte la multe bătălii, luptând cot la cot cu noi.

— Prin care vrei să spui o singură bătălie, murmură Simon. Două, dac-o pui la socoteală și pe aia în care eu am fost șobolan.

— N-o să intrăm în Curtea Elfilor Luminii fără el, zise Clary, cu mâna în continuare pe umărul lui Simon. Regina voastră a cerut această audiență, nu-i așa? N-a fost ideea noastră să venim aici.

În ochii verzi ai lui Meliorn se aprinse o scânteie de amuzament.

— Cum doriți, zise el. Să nu se spună că la Curtea Elfilor Luminii nu se respectă dorințele oaspeților.

Se răsuci perfect pe-un călcâi și începu să-i conducă pe culoar, fără să facă vreo pauză să vadă dacă ei veneau după el. Isabelle se grăbi să-l ajungă și să meargă lângă el, lăsându-i pe Jace, Clary și Simon să-i urmeze, în tăcere.

— E permis să-ți dai întâlnire cu elfii? întrebă Clary, într-un târziu. Ai tăi... soții Lightwood n-ar avea nimic împotrivă ca Isabelle și cum-îl-cheamă...

— Meliorn, o ajută Simon.

— ...Meliorn să iasă împreună?

— Nu sunt sigur că *ies împreună*, zise Jace, apăsând ultimele două cuvinte cu o ironie grea. Bănuiesc că stau mai mult înăuntru. Sau, în cazul de față, dedesubt.

— Pari să-i dezaprobi, zise Simon și dădu la o parte o rădăcină de copac.

Intraseră dintr-un culoar cu pereții de pământ într-unul îmbrăcat în dale de piatră netedă, doar când și când câte o rădăcină strecurându-se în jos printre pietre. Podeaua era dintr-un material lucios și dur, nu marmură, ci piatră cu vinișoare și din când în când cu linii subțiri, din ceva strălucitor ca nestematele pisate.

— Nu-i dezaprob propriu-zis, spuse Jace. Se știe că spiritele naturii cochetează câteodată cu muritorii, dar întotdeauna sfârșesc prin a-i părăsi, de regulă după ce i-au secătuit de puteri.

Cuvintele lui îi trimiseră fiori reci pe șira spinării lui Clary. În clipa aceea, Isabelle râse și Clary putu vedea acum de ce Jace își coborâse vocea, pentru că pereții de piatră trimiteau ecoul glasului lui Isabelle până la ei, amplificat, astfel încât râsul părea să sară din pereți.

— Ești atât de amuzant!

Se clătină, când tocul cizmei i se înfipse între două dale, iar Meliorn o prinse și o ajută să-și recapete echilibrul fără să-și schimbe expresia.

— Nu înțeleg cum voi, ființele omenești, puteți să mergeți în încălțări atât de înalte.

— E motoul meu, zise Isabelle, cu un zâmbet senzual. „Nimic sub șaptesprezece centimetri."

Meliorn se uită la ea impasibil.

— Vorbeam despre *tocurile* mele, zise ea. E o glumă. Știi? Un joc de cuvinte cu...

— Vino, zise cavalerul elf. Regina o să-și piardă răbdarea.

Porni de-a lungul culoarului fără să-i acorde lui Isabelle o a doua privire.

— Am uitat, șopti Isabelle, când restul grupului o prinse din urmă. Elfii n-au nici un pic de simț al umorului.

— O, eu n-aș spune asta, zise Jace. E un club de noapte pentru pixie, în centru, care se cheamă Aripi Fierbinți. Nu că aș fi fost vreodată pe-acolo, adăugă el.

Simon se uită la Jace, deschise gura ca și cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, apoi păru să se răzgândească. Închise gura cu un clănțănit, tocmai când culoarul se deschidea într-o încăpere largă, a cărei podea era din pământ bătătorit și ai cărei pereți erau căptușiți cu stâlpi înalți de piatră, înfășurați complet de viițe sălbatice și de flori strălucitoare, într-un preaplin de culoare. Pânze subțiri atârnau între stâlpi, vopsite într-un albastru-pal, aproape de aceeași culoare cu a cerului. Camera era inundată de lumină, deși Clary nu zări nici o torță, iar efectul general era mai curând de pavilion de vară însorit, decât de încăpere aflată sub pământ.

Prima impresie a lui Clary fu aceea că se afla afară; a doua, că încăperea era plină de oameni. Se auzea o muzică stranie, stricată de note dulci-acrișoare, un soi de echivalent acustic al mierii amestecate cu suc de lămâie, iar pe această muzică dansau în cerc zâne și elfi, ale căror picioare păreau că abia ating podeaua. Părul lor — albastru, negru, castaniu și stacojiu, auriu-metalic și alb-polar — flutura ca niște steaguri.

Acum vedea de ce li se spunea spirite ale naturii, căci erau într-adevăr frumoase, cu fețele lor palide, adorabile, cu aripile lor liliachii, aurii și albastre — cum putuse să-l creadă pe Jace că ele ar vrea să-i facă ei vreun rău? Muzica aceea care-i zgâria urechile la început, acum i se părea doar plăcută. Simți pofta de a-și flutura și ea părul și de a se prinde în dans, în hora lor. Muzica îi spunea că, dacă ar face asta, și ea ar fi atât de ușoară, încât picioarele abia i-ar atinge pământul. Făcu un pas înainte...

Și fu smucită înapoi de o mână încleștată pe umărul ei. Jace o privi mânios, cu ochi strălucitori ca de pisică.

— Dacă te prinzi în hora lor, îi spuse, cu voce joasă, ai să dansezi până mori.

Clary clipi des. Se simțea ca smulsă cu forța dintr-un vis, amețită și doar pe jumătate trează. Vocea îi sună încleiată când vorbi:

— Ceee?

Jace scoase un sunet de nerăbdare. În mână avea stela; ea nu văzuse când o scosese. Îi apucă încheietura mâinii și-i înscrise rapid o pecete usturătoare pe partea interioară a antebrațului.

— Acum, uită-te.

Ea se uită din nou... și încremeni. Chipurile care i se păruseră atât de atrăgătoare, erau *încă* atrăgătoare, dar în spatele lor era ascuns ceva de vulpe, de sălbăticiune. Fata cu aripi roz și albastre îi făcea semn să vină, iar Clary văzu că degetele ei erau făcute din crenguțe înmugurite. Ochii ei erau în întregime negri, fără iris sau pupilă. Băiatul care dansa lângă ea avea o piele verde ca veninul și coarne la tâmple, răsucite în sus. Când el se întoarse în dans, haina i se deschise și Clary văzu că, sub ea, pieptul lui era doar o cutie toracică goală. Printre coastele sale de os descărnat erau trecute panglici, probabil ca să-l facă mai sărbătoresc. Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos.

— Haide!

Jace o împinse și ea se împletici înainte. Când își recăpătă echilibrul, se uită în jur, neliniștită, după Simon. El se afla în fața lor și văzu că Isabelle îl ținea zdravăn de braț. De data asta, n-o deranjă. Se îndoia că Simon ar fi putut străbate încăperea de unul singur.

Ocolind cercul dansatorilor, se îndreptară către capătul îndepărtat al sălii și pe sub o perdea de mătase albastră trasă în lături. Era o ușurare să iasă din sala aceea, într-un alt culoar, acesta săpat într-o materie brună lucioasă ca o coajă de nucă. Isabelle îi dădu drumul lui Simon, iar el se opri în loc imediat; când Clary îl prinse din urmă, văzu că asta era din pricină că Isabelle îl legase la ochi cu eșarfa ei. Se lupta să-și dezlege nodul când Clary ajunse lângă el.

— Lasă-mă pe mine, zise ea, iar el rămase nemișcat până îl dezlegă și îi întinse eșarfa înapoi lui Isabelle, dând din cap, mulțumindu-i.

Simon își dădu părul pe spate; era umed, unde eșarfa i-l ținuse strâns.

— A fost ceva muzică, observă el. Un pic country, un pic rock and roll.

Meliorn, care se oprise să-i aștepte, se încruntă:

— Nu v-a plăcut?

— Mie mi-a plăcut nițel cam mult, zise Clary. Ce-a vrut să fie asta, un soi de test? O glumă?

El ridică din umeri.

— Sunt obișnuit cu muritorii ușor de vrăjit cu iluziile noastre magice de spirite ale naturii; nu atât de nefilimi. Credeam că ai protecții.

— Are, spuse Jace, încrucișându-și privirea cu aceea verde ca jadul a lui Meliorn.

Meliorn doar ridică încă o dată din umeri și porni din nou pe culoar. Simon merse pe lângă Clary vreo câteva momente, fără să vorbească, după care întrebă:

— Deci, ce-am pierdut? Femei goale dansând?

Clary se gândi la pieptul gol și coastele la vedere ale bărbatului elf și se înfioră.

— Nimic atât de plăcut.

— Există mijloace prin care muritorii pot participa la petrecerile spiritelor naturii, interveni Isabelle, care trăsese cu urechea. Dacă-ți dau un simbol — ca o frunză sau o floare — ca să-l ții, iar tu îl păstrezi toată noaptea, o să fii în regulă dimineața. Sau dacă te duci însoțit de un spirit al naturii...

Aruncă o privire spre Meliorn, dar acesta ajunsese la un paravan înfrunzit, fixat în perete, și se oprise acolo.

— Acestea sunt apartamentele Reginei, zise el. Ea a venit de la Curtea ei din Nord să vadă ce-i cu moartea copilului. Dacă e să fie război, ea vrea să fie cea care-l declară.

De aproape, Clary văzu că paravanul era făcut din vițe sălbatice strâns împletite, cu picuri de ambră ca niște muguri. Elful dădu vițele la o parte și le făcu semn să intre în camera din partea cealaltă.

Jace se aplecă și intră primul, urmat de Clary. Apoi se ridică, privind în jurul ei, curioasă.

Camera în sine era simplă, pereții de pământ fiind ascunși de draperii dintr-o țesătură deschisă la culoare. Mănunchiuri de ectoplasmă luminau în borcane de sticlă. O femeie foarte frumoasă, tolănită pe o canapea joasă, înconjurată de ceea ce trebuie să fi fost curtenii ei — o adunare pestriță de spirite ale naturii, de la spiriduși micuți până la zâne care arătau ca niște fete foarte frumoase, cu păr lung... dacă nu le puneai la socoteală ochii negri, lipsiți de pupile.

— Regina mea, zise Meliorn, făcând o plecăciune adâncă. I-am adus pe nefilimi la tine.

Regina se ridică între perne. Avea un păr lung și stacojiu care părea să plutească în jurul ei ca frunzele toamnei într-o pală de vânt. Ochii ei erau albaștri, limpezi ca sticla, iar privirea tăioasă ca briciul:

— Trei dintre aceștia sunt nefilimi, zise ea. Al patrulea e un mundan.

Meliorn păru să se facă mic, dar Regina nici măcar nu se uită la el. Privirea îi era ațintită la vânătorii de umbre. Clary îi simți greutatea, ca o atingere. În pofida frumuseții sale, Regina nu era nici pe departe fragilă. Era greu de privit, la fel de vie și orbitoare ca o stea strălucitoare.

— Ne cerem iertare, doamnă.

Jace făcu un pas în față, postându-se între Regină și tovarășii săi. Tonul lui se schimbase — acum vorbea cu totul altfel, grijuliu și delicat.

— Mundanul acesta este în responsabilitatea noastră. Îi datorăm protecție. Prin urmare, îl ținem cu noi.

Regina își înclină puțin capul într-o parte, ca o pasăre interesată. Toată atenția ei se focalizase acum asupra lui Jace.

— O datorie de sânge? murmură ea. Față de un mundan?

— Mi-a salvat viața, zise Jace.

Clary îl simți pe Simon lângă ea înțepenind de surpriză. Ea își dori să n-o fi arătat. Spiritele naturii nu puteau minți, zisese Jace, și nici Jace nu mințise, de altfel — Simon chiar îi salvase viața. Numai că nu ăsta era motivul pentru care îl aduseseră cu ei. Clary începu să aprecieze ceea ce numise Jace modul creativ de a spune adevărul.

— Te rugăm, doamnă. Noi am nădăjduit că vei înțelege. Auziserăm că ai fi la fel de bună precum ești de frumoasă și, în cazul de față, ei bine, bunătatea ta trebuie să fie cu adevărat fără egal.

Regina zâmbi încrezută și se aplecă, pentru ca părul ei lucios să-i cadă pe față, acoperindu-i-o.

— Ești la fel de seducător ca și tatăl tău, Jonathan Morgenstern, zise ea și-i făcu semn către pernele risipite pe podea. Vino și șezi lângă mine. Mănâncă. Bea. Odihnește-te. Se vorbește mai bine cu buzele umede.

Pentru o clipă, Jace păru pierdut. Șovăi. Meliorn se aplecă spre el și-i vorbi încet:

— N-ar fi înțelept să refuzi bunătatea Reginei Curții Luminii.

Isabelle îl săgetă cu privirea. Apoi ridică din umeri.

— N-o să pățim nimic dacă stăm jos.

Meliorn îi dirijă către un maldăr de pernuțe mătăsoase de lângă divanul Reginei. Clary se așeză cu precauție, aproape așteptându-se să fie un soi de rădăcină mare și ascuțită, abia așteptând să i se înfigă în dos. Ăsta părea să fie genul de lucru pe care Regina l-ar fi socotit amuzant. Dar nu se întâmplă nimic. Pernele erau foarte confortabile; se așeză mai bine, cu ceilalți în jurul ei.

O pixie cu piele albăstrie veni la ei ducând o tavă cu patru cupe de argint. Fiecare dintre ei luă o cupă cu un lichid auriu. Deasupra pluteau petale de trandafir.

Simon puse cupa jos, lângă el.

— Nu vrei să bei nimic? întrebă pixie.

— Ultima oară când am gustat din băutura elfilor nu mi-a făcut bine, murmură el.

Clary abia îl auzea. Băutura avea o aromă amețitoare, îmbătătoare, mai bogată și mai plăcută decât trandafirii. Culese o petală din lichid și o strivi între degete, aceasta răspândind și mai mult parfum.

Jace îi dădu un ghiont.

— Nu bea nici un pic, zise el, șoptit.

— Dar...

— Nu și gata.

Ea puse cupa jos, cum făcuse și Simon. Degetele îi rămăseseră pătate de trandafiriu.

— Acum, zise Regina, Meliorn îmi spune că voi susțineți că ați știi cine l-a ucis pe copilul nostru din parc, noaptea trecută. Deși, vă spun drept, pentru mine nu-i nici un mister. Un copil elf, secătuit de sânge? Să înțeleg că voi vreți să-mi dați numele unui singur vampir? Dar toți vampirii sunt de vină în treaba asta, pentru că au încălcat Legea și ar trebui pedepsiți în consecință. În pofida a ceea ce am putea părea, noi nu suntem o seminție atât de aparte.

— Oh, haide, zise Isabelle. Nu-s vampirii.

Jace îi aruncă o privire piezișă.

— Ceea ce vrea să spună Isabelle este că noi suntem aproape siguri că altcineva este criminalul. Credem că el a încercat să arunce bănuiala asupra vampirilor ca să se pună pe el la adăpost.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta?

Tonul vocii lui Jace era calm, dar umărul care aproape că-l atingea pe-al lui Clary era încordat.

— Noaptea trecută, și Frații Tăcuți au fost măcelăriți și nici unul dintre ei n-a fost golit de sânge.

— Și ce legătură e între asta și copilul nostru? Nefilimii morți sunt o tragedie pentru nefilimi, dar pentru mine nu înseamnă nimic.

Clary simți o înțepătură puternică în mâna stângă. Uitându-se în jos, văzu silueta micuță a unui spiriduș săgetând printre perne. O picătură roșie de sânge îi crescuse pe deget. Își vârî degetul în gură, tresărind. Spiridușii erau simpatici, dar mușcau rău.

— A fost furată și Sabia-Sufletului, zise Jace. Știi ceva despre Maellartach?

— Sabia care-i face pe vânătorii de umbre să spună adevărul, zise Regina, cu ironie neagră. Noi, spiritele naturii, nu avem nevoie de un astfel de obiect.

— A fost luată de Valentine Morgenstern, zise Jace. El i-a ucis pe Frații Tăcuți ca să pună mâna pe ea, iar noi credem că tot el l-a ucis și

pe elf. Are nevoie de sângele unui copil elf ca să producă o transformare asupra Sabiei. Ca s-o prefacă într-o unealtă pe care s-o poată folosi.

— Și nu se va opri, adăugă Isabelle. O să aibă nevoie de mai mult sânge, după aceea.

Sprâncenele Reginei mult arcuite se ridicară și mai mult.

— Mai mult sânge de elfi?

— Nu, spuse Jace, aruncându-i lui Isabelle o privire pe care Clary n-o putu interpreta foarte sigur. Mai mult sânge de repudiați. Are nevoie de sângele unui vârcolac și al unui vampir...

Ochii Reginei sclipiră, reflectând lumina.

— Asta nu pare să fie grija noastră.

— El l-a ucis pe unul de-al *vostru*, zise Isabelle. Nu vreți răzbunare?

Privirea Reginei trecu ușor peste ea ca o aripă de fluture de noapte.

— Nu imediat, zise ea. Suntem un neam răbdător, avem tot timpul din lume. Valentine Morgenstern e un vechi dușman de-al nostru — dar noi avem dușmani încă și mai vechi. Ne mulțumim să așteptăm și să privim.

— El invocă demoni și-i cheamă la el, zise Jace. Își strânge o armată...

— Demoni, zise Regina cu nepăsare, în timp ce curtenii murmurau în spatele ei. Demonii sunt în sarcina voastră, nu-i așa, vânătorule de umbre? Nu din pricina asta vă mențineți autoritatea asupra noastră, a tuturor? Pentru că voi sunteți cei care *ucideți demonii*?

— Nu mă aflu aici de față ca să-ți dau ordine din partea Conclavului. Noi am venit când ne-ai chemat pentru că ne-am gândit că, dacă ai afla adevărul, ai vrea să ne ajuți.

— Asta ați crezut? Regina stătea dreaptă pe divanul ei, părul ei lung fremătând viu. Adu-ți aminte, vânătorule de umbre, că unii dintre noi sunt nemulțumiți că se află sub cârmuirea Conclavului. Probabil că am obosit să mai luptăm în războaiele voastre pentru voi.

— Dar acesta nu este numai războiul nostru, zise Jace. Valentine urăște repudiații mai mult decât urăște demonii. Dacă ne învinge pe noi, o să pornească împotriva voastră, după aceea.

Ochii Reginei îl priviră scrutător.

— Iar când o va face, zise Jace, o să-ți aduci aminte că un vânător de umbre te-a avertizat în legătură cu ce avea să vină.

Se lăsă tăcerea. Toată Curtea amuțise, cu ochii la Stăpâna lor. În cele din urmă, Regina se lăsă pe spate între pernele ei și luă o înghițitură dintr-un potir de argint.

— Mă previi despre părintele tău, zise ea. Vă credeam pe voi, muritorii, capabili de afecțiune filială, cel puțin, și cu toate astea, se pare că tu nu simți nici un pic de loialitate față de Valentine, tatăl tău.

Jace nu spuse nimic. Părea, de data asta, să-și fi pierdut cuvintele.

Cu dulceață, Regina continuă:

— Sau probabil ostilitatea astea a ta e doar prefăcătorie. Dragostea îi face mincinoși pe cei din stirpea ta.

— Însă noi nu ne iubim tatăl, zise Clary, când Jace rămase înspăimântător de tăcut. Noi îl urâm.

— Serios? Regina păru aproape plictisită.

— Cunoști cum sunt legăturile de familie, doamnă, zise Jace, recăpătându-și glasul. Se strâng tare, asemenea viței sălbatice. Iar uneori, asemenea vițelor, se strâng destul de tare cât să ucidă.

Pleoapele Reginei fluturară.

— Tu ți-ai trăda propriul tată pentru binele Conclavului?

— Chiar așa, doamnă.

Ea râse, un sunet la fel de strălucitor și de rece ca țurțurii de gheață.

— Cine-ar fi crezut, zise ea, că micile experimente ale lui Valentine se vor întoarce împotriva lui?

Clary se uită la Jace, dar putu vedea din expresia lui că habar n-avea ce voia să spună Regina.

Isabelle fu aceea care vorbi:

— *Experimente?*

Regina nici măcar nu se uită în direcția ei. Privirea sa, de un albastru luminos, rămase ațintită asupra lui Jace.

— Neamul spiritelor naturii e plin de taine, zise ea. Ale noastre și ale altora. Întreabă-l pe tatăl tău, data viitoare când îl mai vezi, ce sânge curge în venele tale, Jonathan.

— Nu plănuisem să-l întreb nimic data viitoare când aveam să-l văd, zise Jace. Dar dacă așa dorești, doamnă, așa se va face.

Buzele Reginei se arcuiră într-un zâmbet.

— Cred că ești un mincinos. Dar ce mincinos fermecător! Destul de fermecător, încât să-ți jur următorul lucru: Întreabă-l asta pe tatăl tău și eu îți făgăduiesc tot ajutorul care-mi stă în puteri, dacă va trebui să lupți împotriva lui Valentine.

Jace zâmbi.

— Mărinimia ta este pe potriva frumuseții tale, doamnă.

Clary scoase un gâgâit involuntar, dar Regina păru măgulită.

— Și cred că am terminat ce-aveam de făcut aici, adăugă Jace, ridicându-se de pe perne.

Își pusese jos mai devreme cupa cu băutură neatinsă, lângă a lui Isabelle. Se ridicară cu toții, urmându-i exemplul. Isabelle deja vorbea cu Meliorn în colț, lângă ușa de viță sălbatică. Arăta cam răvășită.

— Un moment. Regina se ridică. Unul dintre voi trebuie să rămână.

Jace se opri la jumătatea drumului spre ușă și se întoarse, ca s-o privească.

— Ce vrei să spui?

Ea întinse mâna, arătând spre Clary.

— Odată ce mâncarea sau băutura noastră trece de buzele muritorului, muritorul este al nostru. Știi asta, vânătorule de umbre.

Clary înmărmurise.

— Dar n-am băut nici un pic!

Se întoarse spre Jace:

— Minte.

— Elfii nu mint, zise el, zăpăceala și îngrijorarea zugrăvindu-se una după alta pe fața lui.

Se întoarse iarăși spre Regină.

— Mă tem că te înșeli, doamnă.

— Uită-te la degetele ei și spune-mi dacă nu și le-a lins, curățându-le.

Simon și Isabelle făcuseră acum ochii mari. Clary se uită la mâna ei.

— De sânge, zise ea. Un spiriduș m-a mușcat de deget... mi-a dat sângele...

Își aminti gustul dulce al sângelui amestecat cu sucul de pe degetul ei. Pierzându-și capul, dădu s-o ia spre ușa de viță sălbatică și se opri când niște mâini invizibile o împrăncirără înapoi în cameră. Se întoarse spre Jace, șocată:

— E adevărat.

Jace se înroși la față.

— Presupun că trebuia să mă aștept la un truc ca ăsta, îi spuse el Reginei, fără pic din curtenia de până atunci. De ce faci asta? Ce vrei de la noi?

Vocea Reginei sună moale ca puful de păianjen:

— Probabil sunt doar curioasă, zise ea. Nu se întâmplă prea des să am tineri vânători de umbre atât de aproape, în puterea mea. Ca și noi, și voi aveți ascendență din Rai; asta mă intrigă.

— Dar spre deosebire de voi, zise Jace, nu e nimic din Iad în noi.

— Sunteți muritori; îmbătrâniți; muriți, zise Regina disprețuitoare. Dacă ăsta nu e iad, rogu-te, spune-mi ce e?

— Dacă vrei doar să studiați un vânător de umbre, n-o să-ți fiu de prea mare folos, interveni Clary. O durea mâna în locul unde o mușcase spiridușul și făcea eforturi să se stăpânească să nu țipe sau să nu izbucnească în plâns. Nu știu nimic despre vânătorii de umbre. Nu am prea multă pregătire. Nu pe mine trebuia să mă alegi.

Să mă muști, adăugă ea în gând.

Pentru prima oară, Regina se uită direct la ea. Clary ar fi vrut să se facă mică.

— Adevărul e, Clarissa Morgenstern, că tu ești exact persoana potrivită. Ochii ei sclipiră când îi zări deruta lui Clary. Mulțumită schimbărilor pe care tatăl tău le-a făcut în tine, tu nu ești asemenea celorlalți vânători de umbre. Darurile tale sunt diferite.

— *Darurile* mele? Clary era uluită.

— Al tău este darul cuvintelor care nu pot fi rostite, îi spuse Regina, iar al fratelui tău este darul personal al Îngerului. Tatăl tău s-a asigurat

de lucrul ăsta, când fratele tău era doar un copil și mai înainte de a te fi născut tu.

— Tata nu mi-a dăruit niciodată nimic, zise Clary. Nici măcar un nume.

Jace arăta la fel de descumpănit ca și Clary.

— Dacă elfii nu pot minți, zise el, pot însă fi mințiți. Cred că ai fost victima unei păcăleli sau a unei glume, doamnă. Nu e nimic special la mine sau la sora mea.

— Cât de abil îți minimalizezi tu farmecele, zise Regina, râzând. Deși trebuie să știi că nu ești un băiat obișnuit, Jonathan...

Se uită de la Clary la Jace, apoi la Isabelle — Isabelle își închise gura, pe care o căscase, cu un clănțănit — și înapoi la Jace.

— Oare e cu putință să nu știi? murmură ea.

— Știu că nu-mi voi lăsa sora aici, la Curtea voastră, zise Jace, și de vreme ce nu e nimic de aflat nici de la ea, nici de la mine, poate ne vei face favoarea de-a o lăsa să plece?

Acum, că ți-ai luat porția de distracție? spuneau ochii lui, deși vorba îi era politicoasă și rece ca apa.

Zâmbetul Reginei era larg și înfricoșător:

— Și dacă ți-aș spune că ar putea fi eliberată cu un sărut?

— Vrei să te *sărute* Jace? îngână Clary, năucită.

Regina izbucni în râs și, numaidecât, curtenii îi imitară veselia. Hohotele lor erau o bizară și inumană amestecătură de hăuieli, chițăituri și cotcodăceli, ca țipetele înalte ale animalelor suferinde.

— În pofida farmecului său, zise Regina, nu sărutul acela va elibera fata.

Cei patru se uitară unul la altul, speriați.

— L-aș putea săruta eu pe Meliorn, sugeră Isabelle.

— Nici acela. Pe nici unul dintre cei de la Curtea mea.

Meliorn se îndepărtă de Isabelle, care se uită la tovarășii săi, și își aruncă brațele în sus.

— Eu nu sărut pe nici unul dintre voi doi, zise ea ferm. Doar așa, că e oficial.

— Asta nu pare a fi deloc necesar, zise Simon. Dacă numai de un sărut e vorba...

Se îndreptă spre Clary, care încremenise, surprinsă. Când o apucă de coate, trebui să facă un efort ca să-și înăbușe pofta de a-l împinge deoparte. Nu că nu-l mai sărutase pe Simon înainte, dar asta ar fi fost o situație foarte ciudată, chiar dacă să-l sărute pe el ar fi fost ceva absolut confortabil, ceea ce nu era. Și totuși, acesta era răspunsul logic, nu-i așa? Nu se putu abține să nu arunce o privire furișă peste umăr, spre Jace, și îl văzu încruntându-se.

— Nu, zise Regina, cu voce cristalină. Nici ăsta nu e ceea ce vreau eu.

Isabelle își rostogoli ochii în cap.

— O, pentru numele Îngerului. Fie, dacă nu e nici o altă cale de-a ieși din asta, o să-l sărut pe Simon. Am mai făcut-o și înainte și n-a fost chiar atât de rău.

— Mersi, zise Simon. Foarte măgulitor.

— Vai! făcu Regina Curții Elfilor Luminii. Pe chip îi era clar zugrăvită un soi de încântare crudă, iar Clary se întrebă dacă nu atât sărutul era ceea ce-și dorea ea atât de mult să vadă, cât pur și simplu să-i privească pe ei frământându-se, stingheriți. Mă tem că nici ăla n-o să meargă.

— Ei bine, eu nu-l sărut pe mundan, zise Jace. Mai degrabă rămân aici și putrezesc.

— Pentru totdeauna? întrebă Simon. Pentru totdeauna e un răstimp groaznic de lung.

Jace își ridică sprâncenele.

— Știam eu, zise el. Vrei să mă săruți, nu-i așa?

Simon își deschise brațele, exasperat.

— Bineînțeles că nu. Dar dacă...

— Bănuiesc că e adevărat ce se spune, observă Jace. Nu există bărbați integri în tranșee.

— *Atei*, ticălosule, zise Simon, furios. Nu există *atei* în tranșee.

— Deși toate astea sunt foarte amuzante, zise Regina cu răceală, aplecându-se în față, sărutul care va elibera fata este sărutul pe care și-l dorește ea cel mai mult.

Satisfacția crudă de pe fața și din vocea ei se accentuaseră, iar Clary avu impresia că vorbele ei îi înțepau urechile ca niște ace.

— Numai acela și nimic altceva.

Simon arăta de parcă l-ar fi plesnit peste obraz. Clary ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar rămăsese împietrită în loc, prea îngrozită să se mai miște.

— De ce faci asta? o întrebă Jace pe Regină.

— Eu credeam că *îți* ofeream o plăcere.

Jace roși, dar nu spuse nimic. Evita să se uite la Clary.

Simon spuse:

— Asta-i ridicol. Sunt frate și soră.

Regina ridică ușor și delicat din umeri.

— Dorința nu e întotdeauna micșorată de dezgust. Nici nu poate fi acordată, ca pe o favoare, celor care o merită mai mult. Și cum cuvintele mele au legat vraja, astfel puteți afla și voi adevărul. Dacă nu-și dorește sărutul lui, nu va fi liberă.

Mânios, Simon spuse ceva, dar Clary nu-l auzi. Urechile îi vuiau de parcă un roi de albine furioase erau captive în capul ei. Simon se răsuci spre ea, arătând furios, și spuse:

— *Nu* trebuie să faci asta, Clary, e o păcăleală...

— Nu o păcăleală, zise Jace, un test.

— Păi, zise Isabelle cu voce tăioasă, nu știu ție, Simon, dar mie mi-ar plăcea s-o scot pe Clary afară de-aici.

— Ce, zise Simon, tu l-ai săruta pe Alec doar pentru că Regina Curții Elfilor Luminii ți-ar cere-o?

— Fii sigur c-aș face-o, în cazul în care cealaltă opțiune ar fi fost să rămân la Curtea Elfilor pentru totdeauna. Isabelle părea plictisită. Cui îi pasă, la urma urmelor? E doar un sărut.

— Asta-i adevărat, zise Jace.

Clary îl văzu, la marginea înceţoşată a câmpului vizual, apropiindu-se de ea şi punând o mână pe umărul ei, întorcând-o cu faţa spre el.

— E doar un sărut, zise el şi, cu toate că tonul vocii lui era aspru, mâinile îi erau inexplicabil de blânde.

Ea îl lăsă s-o întoarcă şi se uită în sus, la el. Ochii lui erau foarte întunecaţi, probabil pentru că era atât de puţină lumină aici, la Curte, sau probabil din altă pricină. Ea-şi putu vedea reflecţia proprie în fiecare dintre pupilele lui dilatate, câte o imagine mititică a ei înăuntrul ochilor lui.

El spuse:

— Poţi să închizi ochii şi să te gândeşti la Anglia, dacă vrei.

— Nici măcar n-am fost vreodată în Anglia, zise ea, dar închise ochii.

Simţi hainele ude şi grele, îngheţate şi aspre pe pielea ei, şi aerul stătut, dulceag al peşterii, mai rece încă, şi greutatea mâinilor lui Jace pe umerii ei, singurele lucruri calde. Apoi, el o sărută.

Îi simţi atingerea buzelor, uşoară la început, iar pe ale ei deschizându-se automat sub apăsarea lor. Aproape în pofida voinţei ei, se simţi devenind fluidă şi maleabilă, întinzându-se în sus ca să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui, ca o floarea-soarelui răsucindu-se spre lumină. Braţele lui se strecurară în jurul ei, mâinile i se împletiră în părul ei, iar sărutul încetă să mai fie blând şi deveni sălbatic, totul într-o singură clipă, ca iasca luând foc. Clary auzi un sunet ca un suspin străbătând Curtea, de jur împrejurul lor, un val de exclamaţii, dar care nu conta deloc, fiind acoperit de năvala sângelui ei prin vene, de senzaţia ameţitoare de imponderabilitate din trupul ei.

Mâinile lui Jace se plimbară din părul ei în jos, pe şira spinării; ea îi simţi apăsarea hotărâtă a palmelor pe omoplaţi — şi apoi se dădu înapoi, desprinzându-se încet de ea, luându-i mâinile din jurul gâtului său şi făcând un pas în spate. Pentru o clipă, Clary crezu că o să cadă; se simţea de parcă îi fusese luat cu forţa ceva esenţial, un braţ sau un picior, şi se uită la Jace uluită şi derutată — el ce simţise, nu simţise nimic? Nu credea că ar putea îndura ca el să nu fi simţit nimic.

El îi întoarse privirea, iar ea regăsi în ochii lui aceeași expresie pe care o avusese la castelul Renwick, când se uitase la portalul ce-l despărțea de casa lui, fărâmat în mii de bucățele imposibil de recuperat. Schimbul de priviri dură doar o fracțiune de secundă, după care el își întoarse capul, iar mușchii de la gât îi zvâcneau. Își ținea mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

— A fost destul de bine? întrebă el, cu fața spre Regină și curtenii din spatele ei. V-a făcut să vă simțiți bine?

Regina avea o mână la gură, acoperindu-și pe jumătate un zâmbet.

— Ne simțim într-adevăr foarte bine, zise ea. Deși cred că nu atât de bine ca voi doi.

— Nu pot decât să presupun, zise Jace, că emoțiile muritorilor vă amuză pentru că voi nu aveți vreuna a voastră.

La acestea, zâmbetul i se șterse Reginei de pe față.

— Ușurel, Jace, zise Isabelle și se întoarse către Clary: Poți pleca acum? Ești liberă?

Clary se duse către ușă și nu se mira că nu mai găsi nici o piedică în calea ei. Se opri cu mâna pe vițele sălbatice și se întoarse către Simon. Se uita la ea de parcă n-o mai văzuse niciodată.

— Ar trebui să mergem, zise ea, până nu e prea târziu.

— E deja prea târziu, zise el.

Meliorn îi conduse afară din Curtea Elfilor Luminii și îi depuse înapoi în parc, fără să scoată nici o vorbă în tot răstimpul acesta. Clary se gândi că spatele lui arăta indignat și dezaprobator. Se întoarse din drum, după ce ieșiră ei pleoscăind din iaz, fără nici măcar un cuvânt de rămas-bun pentru Isabelle, și dispăru în reflecția tremurătoare a lunii.

Încruntată, Isabelle îl privi plecând.

— E *atât* de afectat de toată povestea!

Jace scoase un sunet ca de pufnit în râs și își ridică gulerul jachetei ude. Dârdâiau toți patru. Aerul rece al nopții mirosea a mâl, a plante și a modernitate omenească — Clary avu impresia că poate adulmeca un iz de metal. Parcul era încercuit de oraș, dinspre care veneau lumini

puternice: albastru-înghețat, verde-răcoros, roșu-învăpăiat, iar lacul clipocea încetișor la malurile sale de pământ. Reflecția lunii se mutase în capătul îndepărtat al iazului și tremura acolo, de parcă i-ar fi fost teamă de ei.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Isabelle își strânse pardesiul ud pe lângă umeri. Înainte să murim de frig.

— O să dureze o veșnicie până ajungem înapoi în Brooklyn, zise Clary. Poate ar trebui să luăm un taxi.

— Sau am putea să mergem la Institut, sugeră Isabelle.

La privirea lui Jace, adăugă repede:

— Nu e nimeni acolo, oricum. Sunt toți în Orașul Oaselor, să caute indicii. N-o să dureze decât o secundă, cât treci pe-acolo să-ți iei hainele, să te schimbi cu ceva uscat. De altfel, Institutul e în continuare casa ta, Jace.

— E-n regulă, zise Jace, spre evidenta surprindere a lui Isabelle. Aveam oricum nevoie de ceva din camera mea.

Clary șovăia.

— Eu nu prea știu ce să fac. Aș putea lua pur și simplu un taxi până acasă, cu Simon.

Poate că dacă ar petrece puțin timp împreună, numai ei doi, i-ar putea povesti ce se întâmplase jos, la Curtea Elfilor Luminii, și că nu fusese ceea ce crezuse el.

Jace își examină ceasul, să vadă dacă nu se stricase de la apă. Acum se uită la ea, cu sprâncenele ridicate:

— Asta ar putea fi puțin mai dificil, zise el, având în vedere că el deja a plecat.

— El *ce*?

Clary se răsuci repede și se uită lung; ei trei erau singuri pe malul lacului. Alergă puțin în sus, pe deal, și-l strigă pe nume. În depărtare, abia îl mai putea zări, mergând hotărât pe aleea de beton ce ducea spre ieșirea din parc și spre bulevard. Îl strigă din nou, dar el nu se întoarse.

9

ȘI STĂPÂNIREA MORȚII VA-NCETA[1]

Isabelle spusese adevărul, Institutul era pustiu. Aproape pustiu, mă rog. Max dormea pe canapeaua roșie din foaier când au intrat ei. Ochelarii îi stăteau ușor pieziș și era foarte clar că nu voise să adoarmă: era o carte deschisă pe podea, unde o scăpase din mână, iar piciorul încălțat cu un tenis atârna peste brațul canapelei într-un mod care arăta că era probabil incomod.

Inima lui Clary se înduioșă pentru el imediat. Îi amintea de Simon la vârsta de nouă sau zece ani, tot numai ochelari și clipit stângaci și *urechi*.

— Max e ca o pisică. Poate dormi oriunde.

Jace se aplecă și culese ochelarii lui Max de pe nas, așezându-i pe măsuța joasă și marchetată de alături. Pe față avea o expresie pe care Clary nu i-o mai văzuse niciodată până atunci — o blândețe protegui-toare îndârjită care o surprinse.

— Oh, lasă-i lucrurile în pace — o să i le umpli de noroi, zise Isabelle supărată, descheindu-și pardesiul ud.

[1] *And Death Shall Have No Dominion*, titlul unui poem al scriitorului galez Dylan Thomas (1914–1953).

Rochia îi atârna pe trupul lung și apa îi făcea centura lată de piele, din jurul taliei, să pară întunecoasă. Sclipirea biciului încolăcit era doar puțin vizibilă în locul unde mânerul ieșea mai sus de marginea centurii. Era încruntată.

— Simt c-o să răcesc, zise ea. O să fac un duș fierbinte.

Jace o privi dispărând pe culoar, cu un soi de admirație.

— Uneori îmi amintește de poezie. „Isabel, Isabel nu s-a înfricoșat. Isabel n-a strigat, nu s-a frământat..."[1]

— Tu ai simțit vreodată nevoia să strigi? îl întrebă Clary.

— În unele momente. Jace își dădu jos haina udă și o atârnă în cui, lângă a lui Isabelle. Are dreptate cu dușul fierbinte, totuși. Cu siguranță o să fac și eu unul.

— Eu n-am cu ce să mă schimb, zise Clary, deodată dorindu-și să rămână câteva momente singură. O mâncau degetele să formeze numărul de telefon al lui Simon pe celularul ei, să afle dacă era bine. O să vă aștept aici.

— Nu fi caraghioasă! Îți împrumut eu un tricou.

Jeanșii lui erau uzi și atârnau mai jos de oasele șoldurilor, lăsând la vedere o fâșie de piele palidă, tatuată, între betelia lor și tricoul de deasupra.

Clary își întoarse privirea.

— Nu cred că...

— Vino! Tonul lui era ferm. Vreau să-ți arăt ceva, oricum.

Pe furiș, Clary cercetă ecranul telefonului ei mobil, în timp ce-l urma pe Jace pe culoar, spre camera lui. Simon nu încercase s-o sune. Gheața părea să i se cristalizeze în piept. Până în urmă cu două săptămâni, trecuseră ani de când ea și cu Simon nu se mai certaseră. Acum el părea să fie supărat pe ea tot timpul.

Camera lui Jace era exact așa cum și-o amintea ea: curată bec și austeră ca o chilie de călugăr. Nu vedeai nimic care să-ți spună ceva despre Jace: nu tu postere pe pereți, nu tu cărți stivuite pe noptieră. Până și plapuma de pe pat era albă, simplă.

---

[1] *Aventurile lui Isabel*, poezie de Ogden Nash, epigramist american (1902–1971).

Se îndreptă spre comodă și scoase dintr-un sertar un tricou împăturit, albastru, cu mâneci lungi. I-l aruncă lui Clary.

— Intră la apă, la spălat, zise el. O să fie încă mare de tine, dar... Ridică din umeri. Mă duc să fac duș. Dacă ai nevoie de ceva, strigă.

Ea dădu din cap, ținând tricoul la piept, ca pe un scut. El păru că ar vrea să mai spună ceva, dar aparent se răzgândi; ridicând din nou din umeri, dispăru la baie, închizând cu hotărâre ușa în urma lui.

Clary se lăsă pe marginea patului, cu tricoul în poală, și scoase telefonul din buzunar. Formă numărul lui Simon. După patru apeluri, intră robotul. „Salut, ai sunat la Simon. Ori sunt departe de telefon, ori te evit. Lasă-mi un mesaj și..."

— Ce faci?

Jace stătea în pragul ușii de la baie. Apa curgea zgomotos în duș, în spatele lui, iar baia era pe jumătate plină de abur. Era fără tricou și cu picioarele goale, jeanșii uzi îi coborâseră mult pe șolduri, descoperind adâncituri mari deasupra oaselor, de parcă și-ar fi înfipt cineva degetele în carnea lui, acolo.

Clary închise brusc telefonul și-l lăsă pe pat.

— Nimic. Voiam să văd cât e ceasul.

— E un ceas lângă pat, îi arătă Jace. Îl sunai pe mundan, nu-i așa?

— Îl cheamă *Simon*. Clary mototoli tricoul lui Jace, făcându-l ghem în pumni. Și nu trebuie să fii așa un ticălos față de el tot timpul. Te-a ajutat nu o dată.

Pleoapele lui Jace erau coborâte, gânditor. Baia se umplea rapid de aburi, făcându-i părul să se încrețească și mai mult.

— Iar acum te simți vinovată pentru că a șters-o, zise el. Eu nu m-aș osteni să-l sun. Sunt sigur că te evită.

Clary nici nu încercă să-și rețină mânia din glas:

— Și știi asta pentru că tu și cu el sunteți *atât de apropiați*?

— Știu asta pentru că i-am văzut expresia feței înainte să plece, zise Jace. Tu nu te-ai uitat la el. Dar eu, da.

Clary își dădu la o parte părul ud din ochi. Hainele o înțepau unde i se lipeau de piele și bănuia că mirosea ca mâlul de pe fundul bălții; nu

se putea abține să nu revadă în minte chipul lui Simon când se uitase la ea, la Curtea Elfilor Luminii — de parcă o ura.

— E vina ta, zise ea deodată, mânia umplându-i inima. N-ar fi trebuit să mă săruți așa.

El se sprijinise de tocul ușii; acum, se îndreptă.

— Și cum ar fi trebuit să te sărut? E vreun alt fel în care-ți place?

— Nu. Mâinile îi tremurau în poală. Erau reci, albe, încrețite de apă. Își împreună degetele, să-și oprească tremuratul. Doar că nu voiam să fiu sărutată de tine.

— Mie nu mi s-a părut că ar fi avut de ales vreunul dintre noi.

— Tocmai asta nu înțeleg! izbucni Clary. De ce te-a făcut ea să mă săruți? Regina, adică. De ce ne-a silit la... asta? Ce plăcere ar fi putut să obțină din asta?

— Ai auzit ce-a spus Regina. A crezut că-mi făcea mie o favoare.

— Asta nu-i adevărat.

— Ba e adevărat. De câte ori trebuie să-ți spun? Spiritele naturii nu mint.

Clary se gândi la ceea ce spusese Jace, înainte, acasă la Magnus. *O să ghicească lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult pe lume și-o să ți-l dăruiască — însă cu un ac veninos în coada darului care-o să te facă să regreți că ți l-ai dorit vreodată.*

— Atunci, s-a înșelat.

— Nu s-a înșelat. Tonul lui Jace era amar. A văzut felul în care eu mă uitam la tine și tu te uitai la mine și ne-a jucat cum a vrut.

— Eu nu mă uit la tine, șopti Clary.

— Ce?

— Am spus că *eu nu mă uit la tine.* Își deschise mâinile, pe care și le încleștase în poală. Cel puțin, încerc să n-o fac.

El își mijise ochii, doar o sclipire aurie arătându-se printre gene, iar ea își aminti de prima clipă în care-l văzuse și cum îi evocase un leu, auriu și mortal.

— De ce nu?

— Tu de ce crezi?

Cuvintele ei erau aproape de neauzit, abia șoptite.

— Și atunci *de ce*? Vocea lui tremură. De ce toată povestea asta cu Simon, de ce mă respingi și nu mă lași lângă tine...

— Pentru că e *imposibil*, zise ea, iar ultimul cuvânt îi ieși ca un soi de vaiet, în pofida eforturilor ei de a se controla. Știi asta la fel de bine ca și mine!

— Pentru că ești sora mea, zise Jace.

Ea dădu din cap, fără să vorbească.

— Probabil, zise Jace. Și din cauza asta, tu ai hotărât că vechiul tău prieten Simon ar fi o utilă distragere?

— Nu-i așa, zise ea. Îl iubesc pe Simon.

— Cum îl iubești pe Luke, zise Jace. Cum o iubești pe mama ta.

— Nu. Vocea îi era rece și ascuțită ca un țurțure. Nu-mi spune tu mie ce simt.

Lui Jace, un mușchi i se zbătu în colțul gurii:

— Nu te cred.

Clary se ridică. Nu-l putea privi în ochi, așa că în loc de asta își fixă privirea pe cicatricea ștearsă, în formă de stea, de pe umărul lui, amintirea unei răni de demult. *În viața asta de cicatrice și ucideri*, spusese Hodge cândva, *tu nu ai nici un rol.*

— Jace, zise ea, de ce-mi faci asta?

— Pentru că mă minți. Și te minți și pe tine.

Ochii lui Jace scoteau flăcări și chiar dacă își ținea mâinile în buzunare, ea putea vedea că erau strânse tare în pumni.

Ceva înăuntrul lui Clary trosni și se rupse, iar cuvintele i se revărsară, nestăvilite:

— Ce vrei să-ți spun eu? Adevărul? Adevărul e că îl iubesc pe Simon așa cum ar trebui să te iubesc pe tine, și mi-aș dori ca el să fi fost fratele meu și tu nu, dar nu pot să fac nimic în privința asta, și nici tu nu poți! Sau ai vreo idee, de vreme ce ești atât de dat naibii de deștept?

Jace își ținu respirația, iar ea-și dădu seama că nu se așteptase în veci la asta: ca ea să spună ceea ce tocmai spusese. Expresia de pe fața lui era grăitoare.

Ea se căzni să-și recapete stăpânirea de sine.

— Jace, îmi pare rău, n-am vrut...

— Nu. Nu-ți pare rău. Să nu-ți pară.

Veni spre ea, împleticindu-se — Jace, care nu făcea niciodată un pas greșit, nu se împiedica de nimic, nu făcea niciodată vreo mișcare fără grație. Își ridică mâinile, cuprinzându-i capul între palme; ea îi simți căldura din vârful degetelor la câțiva milimetri de piele; știa că ar fi trebuit să se ferească, dar rămase ca paralizată, uitându-se în sus la el.

— Nu înțelegi, zise el. Vocea îi tremura. N-am mai simțit așa pentru nimeni. Nici nu credeam că pot. Credeam că... după cum am crescut eu... tatăl meu...

— A iubi înseamnă a distruge, zise ea, amorțită. Îmi amintesc.

— Am crezut că partea aceea din inima mea îmi fusese zdrobită — zise el și era o expresie zugrăvită pe chipul lui când vorbi, de parcă era și el surprins să se audă spunând aceste cuvinte, să spună *inima mea* — pentru totdeauna. Dar tu...

— Jace. Nu. Îi acoperi mâinile cu ale sale, strângându-i degetele. N-are nici un rost.

— Asta nu-i adevărat, zise el cu disperare în voce. Dacă amândoi simțim la fel...

— Nu contează ce simțim. Nu putem face nimic.

Își auzi vocea de parcă vorbea cineva străin: îndepărtată, jalnică.

— Unde să ne ducem ca să fim împreună? Cum să trăim?

— Am putea să păstrăm secretul.

— Lumea ar afla. Și-apoi, nu vreau să-mi mint familia, tu vrei?

Răspunsul lui fu amar:

— Care familie? Soții Lightwood mă urăsc oricum.

— Ba nu te urăsc. Iar eu n-aș putea niciodată să-i spun lui Luke. Și mamei mele, dacă s-ar trezi, ce i-am spune noi ei? Asta, ce vrem noi, i-ar îngrețoșa pe toți cei la care ținem noi...

— *Îngrețoșa?*

Își lăsă mâinile jos de pe fața ei, de parcă ea l-ar fi împins. Părea uluit.

— Ce simțim noi... ce simt eu e îngrețoșător pentru tine?

Ea-și ținu respirația, zărind expresia de pe fața lui.

— Poate, zise ea în șoaptă. Nu știu.

— Atunci ar fi trebuit s-o spui de la început.

— Jace...

Dar se dăduse la o parte de lângă ea, cu fața împietrită și de nepătruns, ca o ușă încuiată. Era greu de crezut că se uitase la ea vreodată în alt fel.

— Îmi pare rău că am deschis gura, atunci. Vocea lui era înțepată, oficială. N-o să te mai sărut niciodată. Poți fi sigură de asta.

Inima lui Clary se răsuci încet, agonic, în pieptul ei, când el se îndepărtă, luă un prosop de sus, din șifonier, și se întoarse către baie.

— Dar... Jace, ce faci?

— Îmi termin dușul. Și dacă mă faci să pierd toată apa caldă, o să fiu foarte nervos.

Intră în baie, trântind ușa cu piciorul în urma lui.

Clary se prăbuși pe pat și se uită în sus, la tavan. Era la fel de inexpresiv ca fața lui Jace înainte să-i întoarcă spatele. Răsucindu-se pe o parte, își dădu seama că stătea peste tricoul lui albastru: chiar mirosea ca el, a săpun, a fum și avea și un iz metalic de sânge. Ghemuindu-se în jurul lui, cum se ghemuia când era foarte mică în jurul păturii ei preferate, închise ochii.

În vis, se uita în jos, la apa sclipitoare, întinsă sub picioarele ei ca o nesfârșită oglindă ce reflecta cerul nopții. Și la fel ca oglinda, era solidă și dură, și ea putea păși pe suprafața ei. Mergea, adulmecând aerul nopții și frunzele ude și mirosul orașului, care sclipea în depărtare ca un castel fermecat înfășurat în lumini — și unde pășea, crăpături ca pânzele de păianjen îi apăreau sub tălpi, iar cioburile argintate săreau ca apa împroșcată.

Soarele începu să strălucească. Era aprins în puncte de foc, ca vârfurile bețelor de chibrit. Cădeau, o ploaie de tăciuni din cer, iar ea se ferea, cu brațele ridicate deasupra capului. Unul căzu drept în fața ei, ca un rug aruncat, dar când lovi pământul deveni un băiat: era Jace, tot în aur arzător, cu ochii lui de aur și părul de aur, și aripi de aur alb îi creșteau din spinare, mai mari și cu pene mai dese decât ale oricărei alte păsări.

El zâmbi ca o pisică și-i arătă în spatele ei, iar Clary se întoarse să vadă că un băiat cu părul negru — era Simon? — stătea acolo, iar din spinarea lui se deschideau de asemenea aripi, cu pene negre ca miezul nopții, iar fiecare pană avea vârful muiat în sânge.

Clary se trezi tresărind, strângând în mâini tricoul lui Jace. Era întuneric în dormitor, singura lumină strecurându-se printr-o fereastră îngustă, de pe aceeași parte cu patul. Se ridică în capul oaselor. Își simțea capul greu și-i înțepenise ceafa. Își plimbă ochii prin cameră, încet, și tresări când un punct luminos strălucitor, ca un ochi de pisică în întuneric, sclipi la ea.

Jace stătea într-un fotoliu de lângă pat. Era îmbrăcat în jeanși și un pulover cenușiu, iar părul lui părea aproape uscat. Ținea ceva în mâini, lucind ca metalul. O armă? Deși împotriva cui să se înarmeze aici, în Institut — Clary nu putea să-și închipuie.

— Ai dormit bine?

Ea dădu din cap. Își simțea gura încleiată.

— De ce nu m-ai trezit?

— Am crezut că-ți poate fi de folos odihna. De altfel, ai dormit buștean. Chiar ți-a curs și saliva, adăugă el. Pe tricoul meu.

Clary își duse repede mâna la gură.

— Scuze.

— Nu ai deseori ocazia să vezi pe cineva cum îi curg balele, remarcă Jace. Mai ales într-un asemenea abandon total. Cu gura căscată larg și toate celelalte.

— Oh, mai taci.

Pipăi prin pat până găsi telefonul și verifică din nou apelurile, deși știa ce avea să vadă. Nici un apel.

— E trei dimineața, observă ea, descurajată. Crezi că Simon e în regulă?

— Cred că e ciudat, să spun drept, zise Jace. Deși asta n-are nimic de-a face cu ora.

Ea-și vârî telefonul în buzunarul de la jeanși.

— Mă duc să mă schimb.

Baia lui Jace, vopsită în alb, nu era mai mare decât a lui Isabelle, deși era considerabil mai curată. Nu exista prea mare variație între camerele din Institut, se gândi Clary, închizând ușa în urma ei, dar cel puțin aici exista intimitate. Își smulse bluza udă și-o atârnă pe suportul de prosoape, se spălă pe față și-și trecu un pieptene prin părul ciufulit.

Tricoul lui Jace era prea mare pentru ea, dar materialul era moale și plăcut pe piele. Își suflecă mânecile și se întoarse în dormitor, unde-l găsi pe Jace exact unde stătuse și înainte, uitându-se ursuz în jos, la obiectul sclipitor din mâna lui.

Ea se aplecă peste speteaza fotoliului:

— Ce-i aia?

În loc să-i răspundă, îl întoarse astfel ca să-l poată vedea ea cum trebuie. Era o bucată ascuțită, cu margini neregulate, de oglindă spartă, însă în loc să-i reflecte fața, păstra în ea o imagine, cu iarbă verde, cer albastru și crengi golașe de copac.

— N-am știut că l-ai păstrat, zise ea. Ciobul ăla din portal.

— De aceea am vrut să vin aici, zise el. Ca să-l iau. În vocea lui se amestecau dorul și dezgustul. Mă tot gândesc că poate o să-l văd pe tata într-o reflecție. O să pot să-mi dau seama ce pune la cale.

— Dar nu e acolo, nu? Eu credeam că e pe-aici, pe undeva. În oraș.

Jace clătină din cap.

— Magnus l-a căutat și nu crede că e aici.

— Magnus l-a căutat? N-am știut asta. Cum...

— Magnus n-a ajuns Înalt Magician degeaba. Puterile sale se extind asupra întregului oraș și dincolo de el. Poate simți ce se întâmplă pe-afară, până la o bună distanță.

Clary pufni cu dispreț:

— Poate simți tulburările din Forță?

Jace se răsuci în fotoliu și se încruntă la ea:

— Nu glumesc. După ce magicianul acela a fost ucis în TriBeCa[1], a început să facă niște cercetări. Când am fost și am stat la el, mi-a cerut

[1] Sau *Tribeca*, abreviere de la „Triangle Below Canal Street" – numele unui cartier din sudul Manhattanului.

ceva de-al tatălui meu, ca să-i poată lua urma mai repede. Eu i-am dat inelul Morgenstern. El a spus c-o să m-anunțe dacă îl simte pe Valentine pe undeva prin oraș, dar până acum n-a zis nimic.

— Poate că nu voia decât inelul tău, zise Clary. El, unul, poartă o grămadă de bijuterii.

— N-are decât să-l păstreze.

Jace strânse pumnul în jurul ciobului de oglindă; Clary observă, alarmată, sângele care începu să curgă în jurul marginilor zimțate ale sticlei, unde-i tăiaseră pielea.

— N-are nici o valoare pentru mine.

— Hei! zise ea și se aplecă să-i ia ciobul din mână. Ușurel cu ăsta.

Strecură bucățica de portal în buzunarul jachetei lui, care atârna într-un cui de perete. Marginile ciobului erau negre de la sânge, palmele lui Jace erau crestate cu linii roșii.

— Poate ar trebui să te ducem înapoi la Magnus, zise ea, cât de blând putu. Alec e acolo cam de multă vreme și...

— Mă îndoiesc că-l deranjează, oricum, zise Jace, dar se ridică destul de ascultător și întinse mâna după stela sa, care era sprijinită de perete.

În timp ce-și desena o rună vindecătoare pe dosul mâinii drepte însângerate, zise:

— Voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Când m-ați scos din celula din Orașul Tăcut, cum ați făcut? Cum ați descuiat ușa?

— Oh, am folosit o rună de Deschidere obișnuită și...

O întrerupse un dangăt strident și-și lipi imediat mâna pe buzunar, până să-și dea seama că sunetul pe care-l auzise era mult mai puternic și mai pătrunzător decât oricare dintre sunetele pe care le putea produce telefonul ei. Se uită în jur, derutată.

— Asta-i soneria Institutului, zise Jace, înșfăcându-și jacheta. Hai!

Erau la jumătatea drumului spre foaier, când Isabelle, cu o expresie zăpăcită, dădu buzna pe ușa dormitorului ei, purtând o mască pentru dormit, roz, de mătase, ridicată pe frunte.

— E trei dimineața! le zise ea, pe un ton care sugera că nu era decât vina lui Jace sau poate a lui Clary. Cine sună la ușa noastră la trei dimineața?

— Poate e Inchizitoarea, zise Clary, simțind că îngheață brusc.

— Ea putea intra fără să sune, zise Jace. Orice vânător de umbre ar fi putut intra. Institutul e închis doar mundanilor și repudiaților.

Clary simți cum i se strânge inima.

— Simon! zise ea. El trebuie să fie!

— Oh, pentru numele Îngerului, căscă Isabelle, chiar ne trezește la ora asta scandaloasă doar ca să dovedească dragostea lui pentru tine sau chestii de-astea? Nu putea să fi dat un telefon? Bărbații mundani sunt așa niște zevzeci!

Ajunseseră în foaier, care era pustiu; Max probabil se dusese singur la culcare. Isabelle traversă încăperea și apăsă pe un buton de pe peretele opus. Undeva în catedrală se auzi un bufnet îndepărtat și un uruit.

— Așa, zise Isabelle. Liftul e pe drum.

— Nu pot să cred că n-a avut demnitatea și prezența de spirit să se îmbete și să-și piardă cunoștința în vreun canal, zise Jace. Trebuie s-o spun, sunt dezamăgit de băiat.

Clary abia de-l auzi. O senzație din ce în ce mai acută de frică îi închega sângele în vine. Își aminti visul ei: îngerii, gheața, Simon cu aripile însângerate. Se înfioră.

Isabelle se uită la ea cu milă.

— E frig aici, observă ea. Întinse mâna și luă din cuier ceea ce părea o haină de catifea albastră. Poftim, zise ea. Pune asta pe tine.

Clary o îmbrăcă și o strânse în jurul trupului. Era prea lungă, dar călduroasă. Avea și o glugă, tivită cu satin. Clary o lăsă pe spate, ca să poată vedea ușile liftului deschizându-se.

Se deschiseră și arătară cabina ai cărei pereți cu oglinzi îi reflectară fața, palidă și speriată. Fără nici o clipă de gândire, păși înăuntru.

Isabelle se uită la ea, nedumerită.

— Ce faci?

— E Simon jos, zise Clary. Știu că el e.

— Dar...

Deodată, Jace era lângă Clary, ținând ușile deschise pentru Isabelle.

— Vino, Izzy, spuse el.

Cu un oftat teatral, ea îi urmă.

Clary încercă să-i prindă privirea, în timp ce toți trei coborau în tăcere — Isabelle prinzându-și în agrafe și ultima șuviță încolăcită a părului —, dar Jace nu voi să se uite la ea. Se uita la el însuși, dintr-o parte, în oglinda liftului, fluierând încetișor în barbă, cum făcea întotdeauna când era nervos. Ea își aminti ușorul tremur din atingerea lui când o luase în brațe, în Curtea Elfilor Luminii. Se gândi la expresia de pe fața lui Simon — și apoi la el, aproape fugind să scape de ea, dispărând în întuneric, la marginea parcului. Era un ghem de spaimă cumplită în pieptul ei și nu-și dădea seama de ce.

Ușile liftului se deschiseră spre naosul catedralei, însuflețit de luminile săltărețe ale lumânărilor. Trecu pe lângă Jace în graba mare, ieșind din lift și alergând efectiv pe culoarul strâmt dintre strane. Se împiedică de marginea hainei pe care o târa pe jos și o ridică în mâini ca să poată goni spre imensele uși duble. Pe dinăuntru, erau zăvorâte cu drugi de bronz de grosimea brațului lui Clary. Când întinse mâna după primul de sus, clopotul de la intrare răsună din nou prin catedrală. O auzi pe Isabelle șoptindu-i ceva lui Jace, apoi Clary se prinse cu mâinile de zăvor și trase, simțind palmele lui Jace peste ale ei, ajutând-o să deschidă ușile grele.

Aerul nopții se strecură înăuntru, făcând să pâlpâie lumânările în sfeșnice. Mirosea a oraș: a sare și a emisii de gaz, a beton răcit și a gunoi, iar printre toate aceste mirosuri familiare, izul metalic ca de monedă nouă de cupru.

La început, Clary crezu că nu era nimeni pe trepte. Apoi clipi și îl văzu pe Raphael stând acolo, cu buclele lui negre ciufulite de vânt și cămașa albă descheiată la gât, arătându-și cicatricea din adâncitura de deasupra sternului. La început, singurul lucru pe care-l văzu Clary, în timp ce se holba năucă la el, fu un *cadavru*. Cineva mort de-a binelea, cu

brațele și picioarele atârnând ca niște sfori, capul căzut pe spate lăsând la vedere gâtul ciopârțit. Simți mâna lui Jace strângându-se ca o menghină în jurul brațului ei, și abia când se uită mai bine văzu jacheta cunoscută de velur, cu mâneca sfâșiată, tricoul albastru de dedesubt fiind acum pătat și stropit cu sânge, și țipă.

Țipătul ei era mut. Simți c-o lasă genunchii și s-ar fi prăbușit la pământ, dacă Jace n-ar fi ținut-o în picioare.

— Nu te uita, îi zise el la ureche. Pentru Dumnezeu, nu te uita.

Dar nu putea să nu se uite la sângele care-i năclăise lui Simon părul negru, la gâtul lui sfârtecat, la mușcăturile de la încheieturile mâinilor. Puncte negre îi tulburară vederea, în timp ce se lupta să respire.

Isabelle smulse unul dintre candelabrele goale de lângă ușă și-l îndreptă spre Raphael ca pe un trident uriaș.

— Ce i-ai făcut lui Simon?

În clipa aceea, glasul ei limpede și autoritar sună exact ca al mamei sale.

— *El no es muerto*, zise Raphael, cu o voce seacă și lipsită de emoție.

Îl lăsă pe Simon jos, aproape la picioarele lui Clary, cu o surprinzătoare blândețe. Ea uitase cât de puternic trebuia să fie — el, un vampir, cu putere supranaturală, în pofida constituției sale delicate.

În lumina lumânărilor care se revărsa pe ușă, Clary putu vedea că bluza lui Simon era plină de sânge pe piept.

— Ai spus..., începu ea.

— Nu e mort, zise Jace, ținând-o mai strâns. Nu e mort.

Ea se smulse din brațele lui și îngenunche pe beton. Nu simți nici un dezgust să-i atingă lui Simon pielea însângerată, când își strecură mâinile sub capul lui, luându-l în poală. Simți doar oroarea și spaima din copilărie, de când avea cinci ani și îi spărsese mamei sale prețioasa veioză sub formă de Statuia Libertății. *Nimic*, spuse o voce din capul ei, *nimic nu va mai lipi bucățile astea la loc vreodată.*

— Simon, șopti ea, atingându-i fața. Ochelari nu mai avea. Simon, eu sunt.

— Nu te poate auzi, zise Raphael. E pe moarte.

Ridică brusc capul.

— Dar ai spus...

— Am spus că nu e mort încă, zise Raphael. Dar în câteva minute — zece, probabil —, inima lui își va încetini bătăile și se va opri. Deja nu mai poate vedea sau auzi nimic.

Brațele ei se strânseră involuntar în jurul lui.

— Trebuie să-l ducem la un spital... sau să-l chemăm pe Magnus.

— Nu-l poate ajuta nimeni, zise Raphael. Nu înțelegeți.

— Nu, zise Jace, cu glasul la fel de blând ca o mătase prevăzută cu multe vârfuri ascuțite de ac. Nu înțelegem. Și probabil ar trebui să ne explici tu. Pentru că altminteri o să consider că ești o lipitoare vătămătoare și o să-ți scot inima din piept. Așa cum ar fi trebuit să fac ultima oară când ne-am întâlnit.

Raphael zâmbi fără veselie.

— Ai jurat să nu-mi faci rău, vânătorule de umbre. Ai uitat?

— N-am apucat să închei jurământul, îi reaminti Jace.

— Iar eu nici nu l-am început, zise Isabelle, legănând candelabrul.

Raphael nu-i dădu atenție. Se uita în continuare la Jace.

— Îmi aduc aminte de noaptea în care ați pătruns în Dumort căutându-l pe prietenul vostru. De aceea l-am și adus aici — și arătă spre Simon —, când l-am găsit în hotel, în loc să-i las pe ceilalți să-i bea tot sângele și să-l ucidă. Vedeți voi, el a dat buzna, fără să ceară voie, prin urmare a fost un joc cinstit din partea noastră. Dar l-am lăsat în viață, știind că era al vostru. N-am nici un chef de război cu nefilimii.

— El a dat *buzna*? zise Clary, nevenindu-i să creadă. Simon n-ar face niciodată ceva atât de prostesc și de nebunesc.

— Dar a făcut-o, zise Raphael, cu o slabă tentativă de zâmbet, pentru că se temea să nu devină unul de-al nostru și voia să știe dacă procesul era reversibil. Poate vă amintiți că, pe când era prefăcut în șobolan, și voi ați venit să-l luați de la noi, m-a mușcat.

— Foarte îndrăzneț din partea lui, zise Jace. Am fost de acord.

— Probabil, zise Raphael. În orice caz, a rămas cu niște sânge de-al meu în gură, când a făcut-o. Știți că așa ne transmitem noi puterile de la unul la altul. Prin sânge.

Prin sânge. Clary își aduse aminte cum Simon plecase brusc de la filmul cu vampiri de la televizor, tresărind și ferindu-se de lumină, în McCarren Park.

— A crezut că se transforma într-unul de-al vostru, zise ea. A venit la hotel să vadă dacă era adevărat.

— Da, zise Raphael. Necazul e că efectele sângelui meu i-ar fi dispărut, probabil, cu timpul, dacă el n-ar fi făcut nimic. Dar acum...

Arătă spre trupul fără vlagă al lui Simon, cu un gest expresiv.

— Acum ce? zise Isabelle, cu o voce foarte tăioasă. Acum o să moară?

— Și-o să învie la loc. Acum o să fie vampir.

Vârful candelabrului se înclină spre pământ, Isabelle făcând ochii mari, șocată:

— *Ce?*

Jace prinse arma improvizată înainte să cadă la pământ. Când se întoarse spre Raphael, ochii lui erau sumbri.

— Minți.

— A înghițit sânge de vampir, zise Raphael. Prin urmare, o să moară și o să renască, dar o să fie Copil al Nopții. Și pentru asta am venit. Simon este unul de-al meu, acum.

Nu exista nimic în vocea lui, nici părere de rău, nici plăcere, dar Clary nu se putu abține să nu se gândească la bucuria ascunsă pe care trebuie s-o fi simțit pentru că avea un asemenea noroc în obținerea unui avantaj într-un târg.

— Nu se poate face nimic? Nu există nici o cale de revers? întrebă Isabelle, cu tonuri de panică în voce.

Clary gândi, distantă, că era ciudat că tocmai ei doi, Isabelle și Jace, care nu-l iubiseră pe Simon cum îl iubise ea, erau cei care purtau toată discuția. Probabil tocmai de aceea vorbeau în numele ei, pentru că ea n-ar fi putut suporta să spună nici un cuvânt.

— L-ați putea decapita și să-i ardeți inima în foc, dar mă îndoiesc c-o să faceți asta.

— Nu! brațele lui Clary se încleștară în jurul lui Simon. Să nu îndrăznești să-i faci vreun rău.

— Eu n-am nici un interes, zise Raphael.

— Nu vorbeam cu tine. Clary nu-și ridică ochii. Nici să nu-ți treacă prin gând, Jace. Nici să nu-ți treacă prin gând.

Urmă un moment de tăcere. Ea auzi respirația îngrijorată a lui Isabelle, căci Raphael, firește, nu respira deloc. Jace șovăi un moment, înainte de a spune:

— Clary, ce ar fi vrut Simon? Asta și-ar fi dorit pentru el?

Ea-și ridică brusc capul. Jace se uita în jos la ea, ținând încă în mână candelabrul cu trei vârfuri, și deodată o imagine fulgeră pe ecranul ei mental, cu Jace ținându-l pe Simon la pământ și înfigând vârfurile ascuțite ale candelabrului în pieptul lui, sângele țâșnind ca o fântână arteziană.

— *Pleacă de lângă noi!* țipă ea, atât de neașteptat și atât de tare, încât văzu siluetele îndepărtate ale trecătorilor de pe bulevardul din fața catedralei întorcându-se și uitându-se în urma lor, parcă speriate.

Jace se făcu alb ca varul, atât de alb, încât ochii lui larg deschiși păreau niște globuri de aur, neomenești și stranii, nelalocul lor.

— Clary, zise el, doar nu crezi...

Simon horcăi deodată, arcuindu-se în strânsoarea brațelor lui Clary. Ea țipă din nou și îl prinse în brațe, trăgându-l spre ea. Ochii lui erau larg deschiși, orbi și înspăimântați. Ridică o mână. Ea nu era sigură dacă el avea să încerce să-i atingă fața sau să i-o sfâșie cu ghearele, neștiind cine era.

— Sunt eu, zise ea, împingându-i încet mâna în jos, pe piept, împletindu-și degetele printre degetele lui. Simon, sunt eu. Sunt Clary.

Mâinile ei alunecară peste ale lui; când se uită în jos, văzu că erau ude de sânge de pe tricoul lui și de lacrimile care curseseră pe fața ei, fără să-și dea seama.

— Simon, te iubesc, zise.

Mâinile lui le strânseră pe-ale ei. Răsuflă o dată — un sunet aspru, hârjâit —, după care nu mai trase din nou aer în piept.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Ultimele cuvinte spuse lui Simon îi răsunau lui Clary în urechi ca un ecou, când el căzu fără vlagă în brațele ei. Isabelle veni deodată lângă ea, spunându-i ceva la ureche, dar Clary n-o auzi. Sunetul unei ape năvalnice, ca un val de flux, îi astupa urechile. Se uită cum Isabelle încerca să-i desprindă blând mâinile de pe Simon și nu reușea. Clary era surprinsă. Nu credea că ținea de el atât de strâns.

Renunțând, Isabelle se ridică în picioare și se întoarse mânioasă spre Raphael. Țipa. La jumătatea tiradei sale, auzul lui Clary intră din nou în funcțiune, ca un radio care în sfârșit găsește un post pe lungimea de undă.

— ...și acum ce-ar trebui să facem? striga Isabelle.

— Să-l îngropați, zise Raphael.

Candelabrul din mâna lui Jace se ridică din nou.

— Asta n-a fost amuzant.

— Nici n-aveam intenția, zise vampirul, netulburat. Așa ne facem noi. Suntem goliți de sânge și îngropați. Când își sapă drumul din mormânt înapoi spre lumină, acela este momentul în care un vampir se naște.

Isabelle scoase un sunet slab de dezgust.

— Nu cred că aș putea să fac asta.

— Unii nu pot, zise Raphael. Dacă nu e nimeni prin jur ca să-i ajute să-și sape drumul până afară, rămân așa, captivi ca șobolanii sub pământ.

Un sunet izbucni din gâtlejul lui Clary. Un suspin la fel de crud ca un țipăt.

— Eu n-am să-l pun în pământ, zise ea.

— Atunci o să rămână așa, zise Raphael fără milă. Mort, dar nu chiar mort. Fără să mai umble niciodată.

Se uitară cu toții în jos, la ea. Isabelle și Jace de parcă și-ar fi ținut răsuflarea, așteptându-i răspunsul, Raphael fără curiozitate, aproape plictisit.

— N-ai intrat în Institut pentru că nu poți, nu-i așa? întrebă Clary. Pentru că e pământ sfințit și tu ești blestemat.

— Asta nu-i chiar..., începu Jace, dar Raphael îl opri cu un gest.

— Ar fi trebuit să-ți spun, zise băiatul vampir, că nu e prea mult timp. Cu cât mai mult durează până să fie pus în pământ, cu atât mai puțin va fi în stare să-și sape singur calea ca să iasă.

Clary se uită în jos, la Simon. Chiar arăta de parcă ar fi dormit, de n-ar fi fost rănile lungi și adânci din carnea lui.

— Putem să-l îngropăm, zise ea. Dar vreau să fie într-un cimitir evreiesc. Și vreau să fiu acolo când se trezește.

Ochii lui Raphael sclipiră:

— N-o să fie deloc plăcut.

— Niciodată nu e plăcut. Își încleștă fălcile. Hai să mergem. Nu mai avem decât câteva ore până la răsărit.

10

UN LOC FRUMOS ȘI RETRAS

CIMITIRUL SE AFLA LA MARGINEA CARTIERULUI QUEENS, UNDE imobilele de apartamente cedau locul unor case victoriene cu aspect ordonat, vopsite în culori de turtă-dulce: roz, alb și bleu. Străzile largi erau în mare parte pustii, bulevardul urcând către cimitirul neluminat decât de un singur felinar de stradă. Le-a luat puțin timp ca să deschidă, cu stelele, porțile încuiate și încă un timp până să găsească un loc destul de ascuns unde Raphael să-nceapă să sape. Locul era în vârful unui deal, adăpostit vederii din stradă de un șir des de copaci. Clary, Jace și Isabelle erau protejați de-o iluzie magică, dar nu era nici o metodă de a-l ascunde pe Raphael sau a face nevăzut corpul lui Simon, așa că șirul copacilor oferea o bine-venită acoperire.

Pantele dealului care nu aveau vedere la stradă erau înțesate de pietre funerare, multe dintre ele purtând steaua lui David în vârf. Acestea luceau netede și albe ca laptele în lumina lunii. În depărtare, era un lac, a cărui suprafață se încrețea în unde sclipitoare. Un loc frumos, gândi Clary. Un loc potrivit pentru a veni și a depune flori pe mormântul cuiva, pentru a te așeza un timp și a te gândi la viața lor, la ceea ce însemnaseră ei

pentru tine. Nu un loc plăcut pentru a veni noaptea, la adăpostul întunericului, ca să-ți înmormântezi prietenul într-o groapă nu foarte adâncă, direct în pământ, fără beneficiile unui sicriu sau ale unei slujbe.

— A suferit? îl întrebă ea pe Raphael.

El se uită în sus, din groapa pe care o săpa, sprijinindu-se în mânerul cazmalei precum groparul din *Hamlet*.

— Ce?

— Simon. A suferit? L-au chinuit vampirii?

— Nu. Să ți se sugă sângele nu e așa o moarte rea, zise Raphael, cu vocea lui melodioasă, alinătoare. Mușcătura te sedează. E plăcut, ca o cufundare în somn.

Un val de amețeală trecu peste ea și, pentru o clipă, crezu c-o să leșine.

— Clary. Vocea lui Jace o smulse din reverie. Vino. Nu e nevoie să privești asta.

Îi întinse mâna. Uitându-se dincolo de el, o putu vedea pe Isabelle stând cu biciul în mână. Îi înfășuraseră corpul lui Simon într-o pătură și acum zăcea pe pământ, la picioarele ei, de parcă ea ar fi vegheat mortul. *Nu mortul*, își reaminti Clary, cu înverșunare. *Pe Simon.*

— Vreau să fiu aici în momentul în care se trezește.

— Știu. O să ne întoarcem imediat.

Cum ea nu se clinti, Jace o apucă de braț, iar ea nu-i opuse rezistență, și o conduse afară din luminiș, apoi pe micul deal, în jos. Aici erau niște bolovani, chiar dincolo de prima linie de morminte; el se așeză pe unul, trăgându-și fermoarul jachetei până sus. Era surprinzător de frig. Pentru prima oară, în anotimpul acesta, Clary își vedea aburii respirației.

Se așeză și ea pe bolovan, lângă Jace, și se uită spre lac. Auzi bufniturile cazmalei lui Raphael izbind pământul și apoi bulgării lovind pământul din afara gropii. Raphael nu era om; lucra repede. N-avea să-i ia mult ca să sape o groapă. Iar Simon nu fusese prea masiv; mormântul nu trebuia să fie prea adânc.

O durere ascuțită i se răsculă în abdomen. Se aplecă în față, ținându-se de burtă.

— Mi-e rău.

— Știu. De aceea te-am adus aici, mai la o parte. Arătai de parcă ai fi fost gata să verși pe picioarele lui Raphael.

Ea scoase un geamăt ușor.

— Asta poate i-ar fi șters zâmbetul încrezut de pe mutră, observă Jace, gânditor. Merită luată în calcul și asta.

— Taci!

Durerea slăbise. Își dădu capul pe spate, uitându-se la lună, un cerc de argint ciobit și lustruit, plutind pe o mare de stele.

— E vina mea.

— Nu e vina ta.

— Ai dreptate. E vina *noastră*.

Jace se întoarse către ea, cu exasperare vădită în linia umerilor.

— De unde ai dedus asta?

Ea se uită la el în tăcere, un moment. Avea nevoie de o tunsoare. Părul lui se ondula ca vițele sălbatice când creșteau prea lungi, în lujeri spiralați, de culoarea aurului alb în lumina lunii. Cicatricele de pe față și de pe gâtul lui arătau de parcă ar fi fost scrijelite cu cerneală metalică. Era frumos, gândi ea nefericită, frumos și nu avea nimic, nici o expresie, nici o linie a pomeților sau a obrajilor, nici o arcuire a buzelor care să indice vreo trăsătură de familie, vreo asemănare cu ea sau cu mama ei. Nu semăna nici măcar cu Valentine.

— Ce-i? zise el. De ce te uiți la mine așa?

Îi venea să se arunce în brațele lui și să plângă, la fel de tare cum îi venea și să se repeadă asupra lui cu pumnii. În schimb, zise:

— Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat la curtea zânelor, Simon ar fi încă în viață.

El se aplecă și smulse cu sălbăticie un smoc de iarbă din pământ. Țărâna atârna de rădăcini. Îl aruncă în lături.

— Am fost siliți să facem ce-am făcut. N-a fost ca și cum am fi făcut-o să ne simțim noi bine sau să-l rănim pe el. De altfel, zise el, cu năluca unui zâmbet, tu ești sora mea.

— N-o mai spune așa...

— Ce, „soră"? Clătină din cap. Când eram mic, mi-am dat seama că dacă rostești un cuvânt repetat și îndeajuns de repede, își pierde tot înțelesul. Stăteam treaz și-mi repetam diverse cuvinte, la nesfârșit — „zahăr", „oglindă", „șoaptă", „întuneric". „Soră", zise el, încetișor. Tu ești sora mea.

— Nu contează de câte ori o s-o spui. Tot o să fie adevărat.

— Și nu contează ce nu mă lași tu să spun, căci și aia o să fie tot adevărat.

— *Jace!*

O altă voce, strigându-l pe nume. Era Alec, cu răsuflarea tăiată de fugă. Ținea o pungă de plastic neagră într-o mână. În urma lui venea Magnus, cu pași mari, anormal de înalt și de zvelt, strălucind într-o haină lungă de piele care flutura în vânt ca aripile unui liliac. Alec se opri în fața lui Jace și-i întinse punga.

— Am adus sânge, zise el. Așa cum ai cerut.

Jace deschise punga, se uită în ea și strâmbă din nas.

— Oare vreau să știu de unde ați făcut rost de ăsta?

— De la o măcelărie din Greenpoint, zise Magnus, apropiindu-se de ei. Ei scurg carnea de sânge ca să fie pregătită conform cu shari'a[1]. E sânge de animal.

— Sângele e sânge, zise Jace și se ridică în picioare. Se uită în jos, la Clary, și șovăi. Când Raphael a zis că n-o să fie plăcut, n-a mințit. Poți să stai aici. O trimit pe Isabelle jos, să aștepte cu tine.

Ea-și dădu capul pe spate, ca să se uite la el. Lumina lunii îi arunca pe față umbrele ramurilor.

— Tu ai mai văzut vreodată un vampir înviind?

— Nu, dar eu...

— Atunci nu știi sigur, nu?

Se ridică și ea în picioare, iar haina albastră de la Isabelle căzu în jurul ei în falduri foșnitoare.

— Vreau să fiu acolo. *Trebuie* să fiu acolo.

---

[1] Codul de legi bazat pe Coran.

Putea să-i vadă numai o parte din față în umbră, dar se gândi că arăta aproape... impresionat.

— Îmi dau seama că n-are rost să-ți spun că acolo nu e nimic pe care să-l poți face tu, zise el. Hai să mergem.

Raphael bătătorea un mare dreptunghi de pământ când se întoarseră înapoi în luminiș, Jace și Clary puțin mai înaintea lui Magnus și-a lui Alec, care păreau să se certe pe ceva. Trupul lui Simon nu mai era. Isabelle stătea pe jos, cu biciul încolăcit pe gleznă ca un cerc de aur. Tremura.

— Doamne, e frig, zise Clary, punând haina grea a lui Isabelle în jurul ei.

Catifeaua era călduroasă, cel puțin. Încercă să ignore faptul că poalele erau pătate de sângele lui Simon.

— Parcă s-a întors iarna peste noapte.

— Fii mulțumită că nu e iarnă, zise Raphael, sprijinind cazmaua de trunchiul unui copac din apropiere. Pământul îngheață ca fierul, iarna. Uneori e cu neputință să sapi, iar novicele trebuie să aștepte luni în șir, chinuit de foame sub pământ, până să se poată naște.

— Așa îi numiți voi? Novici? întrebă Clary.

Cuvântul părea impropriu, cumva prea prietenos. Îi amintea de bobocii de rață.

— Da, zise Raphael. Înseamnă încă nenăscut sau nou-născut.

În clipa aceea, dădu cu ochii de Magnus și, pentru o fracțiune de secundă, păru surprins, după care expresia i se șterse cu grijă de pe față.

— Înaltule magician, zise el, nu mă așteptam să te văd aici.

— Eram curios, zise Magnus, cu ochii lui de pisică lucind. N-am văzut niciodată un Copil al Nopții înviind.

Raphael aruncă o privire spre Jace, care se rezemase de un trunchi de copac.

— Te tot afli în surprinzător de ilustre companii, vânătorule de umbre.

— Iar vorbești despre tine însuți? întrebă Jace. Netezi pământul răscolit cu vârful bocancului. Asta pare lăudăroșenie.

— Poate se referă la mine, zise Alec.

Toată lumea se uită la el, cu surprindere. Alec făcea extrem de rar glume. Zâmbi crispat.

— Scuze, zise el. Nervii.

— Nu-i nevoie de asta, zise Magnus, întinzând mâna spre umărul lui Alec.

Alec se feri iute de atingere, iar mâna întinsă a lui Magnus căzu pe lângă el.

— Așadar, ce facem acum? întrebă Clary, strângându-se în brațe, să-și țină de cald.

Frigul părea să i se fi strecurat în fiecare por al corpului. Neîndoielnic, era prea frig pentru sfârșitul verii.

Raphael, observându-i gestul, zâmbi vag:

— E întotdeauna frig la răsărit, zise el. Novicii își trag puterea din ființele vii care se află în jurul lor, luând de la ele energia de a se ridica din morți.

Clary se uită la el cu dușmănie:

— Tu nu dai semne că ți-ar fi frig.

— Eu nu sunt viu.

Făcu un pas înapoi de pe marginea mormântului — Clary se silea să se gândească la el ca la un mormânt, de vreme ce exact asta era — și făcu semn către ceilalți să-i urmeze exemplul.

— Faceți loc, zise el. Simon n-o să se poată ridica, dacă stați toți deasupra lui.

Se dădură grăbiți înapoi. Clary se trezi că Isabelle se agață de cotul ei și, când se întoarse, o descoperi pe cealaltă fată, lividă la față.

— Ce-i în neregulă?

— Totul, zise Isabelle. Clary, poate c-ar fi trebuit să-l lăsăm pur și simplu să se ducă...

— Să-l lăsăm să moară, vrei să spui. Clary își smulse brațul din strânsoarea lui Isabelle. Bineînțeles că asta gândești. Crezi că toată lumea care nu e aidoma ție e mai bine să fie moartă oricum.

Chipul lui Isabelle era un portret viu al jalei.

— Nu asta...

Un zgomot tulbură luminișul, unul cum Clary nu mai auzise niciodată până atunci — un soi de bătaie ritmică venind din adâncul pământului, de parcă dintr-odată bătaia inimii lumii devenise audibilă.

Ce se întâmplă? gândi Clary, și atunci pământul se înălță și se lăsă sub ea. Căzu în genunchi. Mormântul se ondula ca un ocean agitat. Valuri apărură la suprafața lui. Deodată explodă în lături, bulgării de pământ zburând cât colo. Un mic munte de pământ, ca un mușuroi de furnici, se ridică. În mijlocul muntelui era o mână, cu degetele răschirate, răcâind pământul.

— *Simon!* Clary încercă s-o zbughească înainte, dar Raphael o smuci înapoi. Dă-mi drumul! Încercă să se elibereze, dar strânsoarea mâinii lui Raphael era ca de oțel. Nu vezi că are nevoie de ajutorul nostru?

— Trebuie să facă asta singur, zise Raphael, fără să-i dea drumul. E mai bine în modul ăsta.

— E modul tău! Nu e al meu!

Se smulse din strânsoarea lui și alergă spre mormânt, exact în clipa în care se înălța, trântind-o pe ea la pământ. O siluetă gheboșată își croia drum afară din groapa săpată în grabă, degetele ca niște gheare murdare înfigându-se adânc în pământ. Brațele sale goale erau negre, mânjite de noroi și sânge. Se eliberă din pământul cleios, se târî vreun metru și se prăbuși.

— Simon! șopti ea.

Pentru că bineînțeles că era Simon, *Simon*, nu un mort. Ea se căzni să se ridice și alergă spre el, tenișii afundându-i-se mult în pământul răscolit.

— Clary! strigă Jace. Ce faci?

Ea se împletici, sucindu-și glezna, când piciorul i se împotmoli adânc. Căzu în genunchi lângă Simon, care zăcea la fel de nemișcat de parcă ar fi fost cu adevărat mort. Părul îi era murdar și lipit cu bulgări de pământ, ochelari nu mai avea, tricoul era sfâșiat într-o parte, pe pielea de sub el văzându-se sânge.

— Simon, zise ea și întinse mâna să-i atingă umărul. Simon, ești...

Corpul lui se crispă sub degetele ei, fiecare mușchi încordându-se și pielea devenindu-i tare ca fierul.

— ...bine? sfârși ea.

El își întoarse capul, iar ea îi văzu ochii. Erau lipsiți de expresie, lipsiți de viață. Cu un țipăt ascuțit, el se rostogoli și sări asupra ei, rapid ca un șarpe când atacă. O lovi în plin, răsturnând-o în noroi.

— Simon! strigă ea, dar el nu păru s-o audă.

Fața îi era contorsionată, de nerecunoscut, când se aplecă deasupra ei, trăgându-și buzele și dezvelindu-și caninii ascuțiți, dinții ca niște colți, sclipind în lumina lunii ca niște ace de os alb. Îngrozită deodată, îl lovi cu picioarele, dar el o înșfăcă de umeri și o trânti cu putere înapoi, la pământ. Mâinile lui erau însângerate, unghiile rupte, dar era incredibil de puternic, mai puternic și decât mușchii ei de vânător de umbre. Oasele umerilor ei scrâșniră dureros, când el se aplecă deasupra ei...

Și fu smuls și aruncat prin aer cât colo, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât o pietricică. Clary sări în picioare, gâfâind, și întâlni privirea încruntată a lui Raphael.

— Ți-am spus să stai departe de el, zise el și îi întoarse spatele, îngenunchind lângă Simon, care aterizase la mică distanță și se ghemuise, zvârcolindu-se, pe pământ.

Clary trase aer în piept. Sună ca un suspin.

— Nu mă cunoaște.

— Te cunoaște. Dar nu-i pasă. Raphael se uită peste umăr la Jace. E flămând. Are nevoie de sânge.

Jace, care, alb la față, înlemnise la marginea mormântului, făcu un pas spre el și, mut, îi întinse punga de plastic, ca pe o ofrandă. Raphael i-o smulse din mâini și-o sfâșie. Mai multe pachete cu fluid roșu căzură din ea. Luă unul, bombănind, și îl rupse la un colț cu unghiile sale ascuțite, împroșcându-și cu sânge cămașa albă, murdară de noroi.

De parcă ar fi adulmecat sângele, Simon se ridică în mâini și slobozi un vaiet jalnic. Încă mai era scuturat de spasme; mâinile lui cu unghiile rupte frământau pământul, iar ochii îi erau dați peste cap, arătându-și

doar albul. Raphael îi întinse pachetul de sânge, lăsând să curgă puțin lichid roșu pe obrazul lui, desenându-i dâre stacojii pe fața albă ca varul.

— Dă-i înainte, că merge strună, zise el, aproape fredonând. Bea, micuțule novice, bea!

Iar Simon, care fusese vegetarian de la zece ani, care n-ar fi băut lapte care nu era organic, care leșina la vederea acelor de seringă — Simon înșfăcă pachetul cu sânge din mâna fină, măslinie a lui Raphael și îl sfâșie cu dinții. Înghiți sângele din câteva înghițituri și aruncă pachetul, slobozind un nou vaiet; Raphael era pregătit cu al doilea pachet și i-l puse apăsat în mână.

— Nu bea prea repede, îl avertiză el. O să ți se facă rău.

Simon, bineînțeles, nu-i dădu ascultare; izbutise să deschidă al doilea pachet fără ajutor și-i înghițea lacom conținutul. Sângele i se scurgea pe la colțurile gurii, pe gât în jos, și îi stropi mâinile cu picături mari, roșii. Ținea ochii închiși.

Raphael se întoarse să se uite la Clary. Ea îl simți pe Jace uitându-se de asemenea la ea, și pe ceilalți, cu expresii identice de oroare și dezgust.

— Data viitoare când se hrănește, zise calm Raphael, n-o să mai fie chiar așa de haotic.

Haotic. Clary se întoarse cu spatele și ieși împleticindu-se din luminiș, auzindu-l pe Jace strigând după ea dar ignorându-l, pornind să alerge când ajunse la copaci. Era la jumătatea drumului pe panta dealului când durerea o lovi. Se lăsă în genunchi, icnind, de parcă tot ce era în stomacul ei se ridica într-o revărsare forțată. Când termină, se târî în patru labe mai departe și se prăbuși pe pământ. Știa că se întinsese probabil pe mormântul cuiva, dar nu-i păsa. Își lipi fața fierbinte de pământul rece și se gândi, pentru prima oară, că poate morții nu erau atât de nenorocoși, la urma urmelor.

11

FUM ȘI OȚEL

SECȚIA DE REANIMARE DIN SPITALUL BETH ISRAEL ÎI AMINTEA întotdeauna lui Clary de fotografiile cu Antarctica: era rece și părea îndepărtată, iar totul era fie cenușiu, fie alb sau bleu-pal. Pereții salonului mamei sale erau albi, tuburile care șerpuiau în jurul capului ei și bancurile de instrumente ce piuiau la nesfârșit în jurul patului său erau cenușii, iar pătura trasă până în jurul pieptului ei era bleu-pal. Fața îi era albă. Singura pată de culoare din salon era părul ei roșu, bătător la ochi pe întinderea ca de zăpadă a pernei, ca un steag viu-colorat, nepotrivit, plantat la Polul Sud.

Clary se întrebă cum izbutise Luke să plătească pentru această rezervă, de unde veniseră banii și cum făcuse el rost de ei. Își dădu cu părerea că l-ar fi putut întreba când avea să se întoarcă de la tonomatul de cafea din micuța și urâta cafenea de la etajul al treilea. Cafeaua de la tonomatul de acolo arăta și avea gust precum catranul, dar Luke părea dependent de substanța aia.

Picioarele metalice ale scaunului de lângă pat scârțâiră pe podea când Clary îl trase lângă ea și se așeză, încet, netezindu-și fusta pe picioare.

Ori de câte ori venea s-o viziteze pe mama ei la spital era nervoasă și își simțea gura uscată, de parcă urma să fie pedepsită pentru ceva. Poate pentru că singurele dăți când îi văzuse fața ca acum, lipsită de expresie și de însuflețire, era când mama ei era la un pas de a exploda de furie.

— Mamă, zise ea.

Întinse brațul și-i apucă mâna stângă; încă mai avea un semn de înțepătură la încheietură, acolo unde Valentine îi înfipsese un capăt al tubului. Pielea mâinii mamei sale — întotdeauna aspră și crăpată, pătată cu vopsea și terebentină — era acum ca scoarța uscată a unui copac. Clary își strânse degetele în jurul degetelor lui Jocelyn, simțind că i se pune un nod în gât:

— Mamă, eu... Își drese glasul. Luke zice că mă poți auzi. Nu știu dacă e adevărat sau nu. Oricum, am venit pentru că am nevoie să stau de vorbă cu tine. Nu-i nimic dacă nu-mi poți răspunde. Vezi tu, chestia e că... Înghiți din nou și se uită spre fereastră, la fâșia de cer albastru vizibilă la marginea zidului de cărămidă care se ridica în fața spitalului. E vorba de Simon. S-a întâmplat ceva cu el. Ceva care a fost din vina mea.

Acum, când nu se mai uita la fața mamei sale, povestea se revărsă cu ușurință, toată: cum îi întâlnise pe Jace și pe ceilalți vânători de umbre, cum căutaseră Pocalul Mortal, despre trădarea lui Hodge și bătălia de la Renwick, cum aflase că Valentine era și tatăl ei și al lui Jace. Apoi îi povesti și evenimentele mai recente: despre vizita din timpul nopții în Orașul Oaselor, despre Sabia-Sufletului și ura Inchizitoarei față de Jace și despre femeia cu păr argintiu. Iar la urmă îi povesti mamei sale despre Curtea Elfilor Luminii, despre prețul pe care îl ceruse Regina și ce se întâmplase cu Simon după aceea. Își putea simți lacrimile usturându-i gâtul în timp ce vorbea, dar era o ușurare să spună, să se confeseze cuiva, chiar și cuiva care, probabil, n-o putea auzi.

— Deci, în esență, zise ea, am stricat totul magistral. Îmi amintesc cum spuneai că începi să crești când ai lucruri pe care ți le amintești și pe care ai vrea să le poți schimba. Bănuiesc că asta înseamnă că acum am crescut. Doar că... doar că eu...

Am crezut că vei fi și tu aici, când o voi face. Se înecă în propriile lacrimi, exact în clipa în care auzi pe cineva în spatele ei dregându-și glasul.

Clary se răsuci și-l văzu pe Luke stând în prag, cu un pahar de plastic în mână. Sub luminile fluorescente ale spitalului, observă cât de obosit arăta. Încărunțise mai mult și bluza lui de flanelă era boțită.

— De cât timp stai acolo?

— Nu de mult, zise el. Ți-am adus niște cafea.

Îi întinse paharul, dar ea îl refuză cu un gest.

— Urăsc chestia aia. Are gust de picioare murdare.

La acestea, el zâmbi.

— De unde știi ce gust au picioarele murdare?

— Știu eu.

Se aplecă peste pat și sărută obrazul rece al lui Jocelyn, înainte de a se ridica.

— Pa, mamă.

Camioneta albastră a lui Luke era în parcarea de beton de sub spital. Abia când ieșiră pe autostrada FRD, el începu să vorbească.

— Am auzit ce-ai spus mai devreme, la spital.

— M-am *gândit* eu că ai tras cu urechea, zise ea fără supărare.

Nu exista ceva pe care să i-l fi spus mamei sale, fără ca Luke să nu-l afle.

— Ce s-a întâmplat cu Simon n-a fost vina ta.

Ea îi auzi cuvintele, dar acestea părură să ricoșeze din ea ca și cum s-ar fi lovit de un zid invizibil care o-nconjura. Ca zidul pe care îl construise Hodge în jurul ei când o trădase lui Valentine, însă de data asta nu putea auzi nimic prin el, nici nu putea simți nimic. Era amorțită de parcă ar fi fost prinsă într-un cub de gheață.

— M-ai auzit, Clary?

— E drăguț ce spui, dar bineînțeles că a fost vina mea. Tot ce i s-a întâmplat lui Simon a fost vina mea.

— Pentru că era supărat pe tine când s-a dus din nou la hotel? Dar nu s-a dus din nou la hotel pentru că era supărat pe tine, Clary. Am mai auzit de astfel de situații și înainte. Lor li se spune „întunericiți", celor

pe jumătate transformați. Se poate să se fi simțit atras înapoi la hotel de un imbold pe care nu și l-a putut controla.

— Pentru că avea sângele lui Raphael în el. Însă nici asta nu s-ar fi întâmplat vreodată dacă n-ar fi fost pentru mine. Dacă nu l-aș fi dus la petrecerea aceea...

— Te-ai gândit că era un loc sigur acolo. Nu l-ai pus în nici o primejdie care pe tine să nu te fi pândit. Nu te poți tortura așa, zise Luke, întorcând spre Brooklyn Bridge. Apa aluneca sub ei în fâșii de un cenușiu-argintiu. N-are nici un rost.

Ea se lăsă mai jos în scaun, strângându-și degetele în mânecile hanoracului verde, cu glugă, tricotat. Marginile acestuia aveau ciucuri, iar firele îi gâdilau obrazul.

— Uite, continuă Luke, în toți anii ăștia de când îl cunosc, a fost întotdeauna un loc precis în care Simon a vrut să se afle și întotdeauna s-a bătut cu disperare să fie sigur că ajunge acolo și rămâne acolo.

— Unde e ăla?

— Oriunde te aflai tu, zise Luke. Îți mai aduci aminte când ai căzut din copac, la fermă, când aveai zece ani, și ți-ai rupt mâna? Îți aduci aminte cum i-a făcut pe cei de la salvare să-l lase să vină cu tine în mașină până la spital? A dat din mâini și din picioare și a zbierat până au cedat.

— Tu ai râs, își aminti Clary, iar mama te-a lovit cu palma în umăr.

— Era greu să nu râzi. Hotărâre ca aia într-un băiețel de zece ani e un spectacol ce merită văzut. Era ca un pit bull.

— Dacă pit bull-ii ar purta ochelari și ar fi alergici la polen.

— Nu poți spune ce preț are o asemenea loialitate, zise Luke, mai serios.

— Știu. Nu mă face să mă simt mai prost.

— Clary, eu îți spun că el ia singur hotărârile lui. Iar tu te învinuiești pentru că *ești cea care ești*. Iar asta nu e vina nimănui și nu poți schimba nimic. Tu i-ai spus adevărul, iar el a hotărât ce voia să facă în privința asta. Toată lumea are o alegere de făcut; nimeni nu are dreptul să ne anuleze posibilitatea de a alege. Nici măcar din dragoste.

— Dar tocmai asta e, zise Clary. Când iubești pe cineva, n-ai de ales.

Se gândi la cum i se strânsese inima când Isabelle o sunase să-i spună că Jace dispăruse. Plecase de-acasă fără să se gândească nici un moment sau să ezite.

— Iubirea îți anulează alegerile.

— E mult mai bine decât invers.

Luke cârmi camioneta și intră pe Flatbush. Clary nu-i răspunse; doar se uita tâmp pe fereastră. Zona de la ieșirea de pe pod nu era una dintre cele mai frumoase din Brooklyn; de o parte și de alta, bulevardul era mărginit de clădiri de birouri urâte și magazine de piese auto. De regulă, nu putea s-o sufere, dar în clipa aceea, priveliștea se potrivea cu starea ei de spirit.

— Deci, mai ai vești de la...? începu Luke, părând să decidă că era momentul să schimbe subiectul.

— Simon? Da, știi că am.

— De fapt, voiam să spun Jace.

— Oh!

Jace o sunase pe mobil de mai multe ori și-i lăsase mesaje. Ea nu-i răspunsese, nici nu-l sunase înapoi. A nu vorbi cu el era penitența ei pentru ceea ce i se întâmplase lui Simon. Era cel mai aspru mod în care se putuse gândi să se pedepsească.

— Nu, n-am.

Vocea lui Luke era grijuliu neutră:

— Poate ai vrea, totuși. Doar ca să vezi dacă e bine. Trece probabil printr-o perioadă grea, având în vedere...

Clary se foi în scaunul ei.

— Am crezut că te interesezi tu la Magnus. Te-am auzit vorbind cu el despre Valentine și toată povestea cu preschimbarea Sabiei-Sufletului. Sunt sigură că ți-ar fi spus el dacă Jace n-ar fi fost bine.

— Magnus mă poate asigura în privința sănătății fizice a lui Jace. Sănătatea mintală, pe de altă parte...

— Las-o baltă. Nu-l sun pe Jace. Clary își auzi răceala din voce și rămase aproape șocată de ea însăși. Trebuie să fiu disponibilă pentru

Simon, în momentul de față. Nici el n-o duce mai bine cu sănătatea mintală.

Luke oftă.

— Dacă-i este greu să se împace cu noua sa condiție, poate ar trebui...

— Bineînțeles că are greutăți!

Îi aruncă lui Luke o privire acuzatoare, dar el era concentrat la trafic și nu observă.

— Mai ales tu ar trebui să înțelegi cum e să...

— ...să te trezești într-o zi monstru? Luke n-o spuse cu amărăciune, ci doar obosit. Ai dreptate, într-adevăr, înțeleg. Și dacă vrea vreodată să stea de vorbă cu mine, aș fi bucuros să-i spun tot ce știu. O să treacă de asta, chiar dacă își închipuie că nu.

Clary se încruntă. Soarele apunea chiar în spatele lor, făcând oglinda retrovizoare să lucească precum aurul. O usturau ochii din cauza strălucirii.

— Nu-i aceeași situație, zise ea. Cel puțin tu ai crescut știind că vârcolacii erau reali. Înainte să poată spune cuiva că el e vampir, va trebui să-i convingă întâi că vampirii *există*.

Luke dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Erau acum în Williamsburg, străbătând pe jumătate pustiul Kent Avenue, printre depozitele ce se ridicau de-o parte și de alta.

— Totuși. I-am făcut rost de ceva. E în torpedou. Pentru orice eventualitate...

Clary deschise brusc torpedoul și se încruntă. Scoase o broșură lucioasă, împăturită, de genul celor care se păstrează în învelitori de plastic transparent prin sălile de așteptare ale spitalelor.

— „Cum să le dai părinților vestea că ești homosexual", citi ea cu voce tare. LUKE! Nu fi caraghios! Simon nu e gay, e vampir.

— Știu, dar broșura este despre cum să le spui părinților adevărurile dificile despre tine, pe care ei s-ar putea să nu vrea să le accepte. Poate ar putea să adapteze unul dintre discursuri sau doar să asculte sfatul, în general...

— Luke!

Se răsti atât de tăios, încât el opri camioneta cu un scrâșnet prelung de frâne. Erau chiar în fața casei lui, apa din East River sclipind posomorât în stânga lor, sub cerul vârstat de funingine și umbre. O altă umbră, mai neagră, stătea ghemuită pe veranda casei lui Luke.

Luke își miji ochii. În forma sa de lup, îi mărturisise el lui Clary, vederea lui era perfectă; în forma umană, rămăsese miop.

— Ăla e...?

— Simon. Da. Îl recunoștea chiar și după conturul corpului. Mă duc să vorbesc cu el.

— Sigur. Eu o să... ă... mai fac niște drumuri. Mai am niște chestii de luat.

— Ce chestii?

El îi făcu semn să-și vadă de drum.

— Chestii de mâncat. O să mă întorc într-o jumătate de oră. Nu stați afară, totuși. Intrați în casă și încuiați ușa.

— Știi c-o să încui.

Ea se uită în urma camionetei care luă viteză și se îndepărtă, apoi se întoarse spre casă. Inima îi bătea cu putere. Vorbise cu Simon la telefon de vreo câteva ori, dar nu-l mai văzuse de când îl aduseseră, turmentat și plin de sânge, la Luke acasă, în primele ore sumbre ale dimineții aceleia oribile, ca să se spele și-apoi să-l conducă acasă la el, cu mașina. Ea se gândise că ar fi trebuit să-l ducă la Institut, dar firește că asta era imposibil. Simon n-avea să mai calce niciodată într-o biserică sau sinagogă.

Ea se uitase lung după el, cum străbătuse aleea până la intrarea casei lui, cu umerii aduși în față de parcă ar fi mers împotriva unui vânt ce sufla cu putere. Când lumina de pe verandă se aprinse automat, el se ferise de ea, și Clary știuse că o făcuse din pricină că el crezuse c-ar fi fost lumina soarelui; și începuse să plângă, în tăcere, pe bancheta din spate a camionetei, lacrimile spărgându-se de ciudata pecete negricioasă de pe antebrațul ei.

„Clary", șoptise Jace și dăduse s-o ia de mână, dar ea se ferise de el întocmai cum se ferise Simon de lumină. Nu voia să-l atingă. N-avea

să-l mai atingă niciodată. Asta era penitența ei, plata pentru ceea ce îi făcuse lui Simon.

Acum, în timp ce urca treptele spre veranda lui Luke, simți cum gura i se usucă și i se umflă gâtul, sub presiunea lacrimilor. Își porunci să nu plângă. Plânsul n-avea decât să înrăutățească lucrurile.

El ședea în umbrele de la colțul verandei, privind-o. Ea îi zări sclipirea ochilor în întuneric. Se întrebă dacă mai avusese tipul ăsta de lumină în ei și înainte; nu-și putea aminti.

— Simon?

El se ridică dintr-o singură mișcare, grațioasă, care-i dădu lui Clary fiori pe șira spinării. Simon fusese oricum, dar niciodată grațios. Și mai era ceva schimbat la el, ceva foarte diferit...

— Scuze dacă te-am speriat.

Vorbi măsurat, aproape oficial, de parcă erau străini.

— E-n regulă, doar... De cât timp ești aici?

— Nu de mult. Nu pot merge pe afară decât după ce soarele începe să apună, îți amintești? Din întâmplare, am scos mâna pe fereastră vreo doi centimetri, ieri, și aproape că mi-am făcut scrum degetele. Norocul e că mă vindec repede.

Ea scotoci neîndemânatică după chei, descuie ușa și o deschise larg. O lumină palidă se revărsă pe verandă.

— Luke a zis că ar trebui să stăm înăuntru.

— Pentru că noaptea bântuie creaturile rele, zise Simon, trecând pe lângă ea.

Livingul era inundat de lumină galbenă, caldă. Clary închise ușa în urma lor și puse siguranța. Haina albastră a lui Isabelle mai atârna încă în cuier, lângă ușă. Voise să o ducă la o curățătorie, ca să vadă dacă i se puteau scoate petele, dar nu avusese ocazia. Se uită la ea un moment, făcându-și curaj, înainte de a se întoarce să se uite la Simon.

El stătea în mijlocul camerei, stingherit, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei. Purta jeanși și un tricou uzat cu I ♥ NEW YORK, care fusese al tatălui său. Totul la el îi era familiar lui Clary și totuși i se părea un străin.

— Ochelarii tăi, zise ea, dându-și seama cu întârziere ce anume i se păruse straniu, pe verandă. Nu-i mai porți.

— Ai văzut vreodată un vampir cu ochelari?

— Păi, nu, dar...

— Nu mai am nevoie de ei. Vederea perfectă pare că vine odată cu noua sferă de interes.

Se așeză pe canapea, iar Clary îi urmă exemplul, așezându-se lângă el, dar nu prea aproape. De la distanța asta, putu vedea cât de palidă îi era pielea, venele albastre deslușindu-i-se pe sub ea. Ochii fără ochelari păreau uriași și întunecați, iar genele ca niște linii trase în tuș.

— Bineînțeles că mai trebuie să-i port prin casă, altminteri mai-că-mea s-ar speria de moarte. Va trebui să-i spun că am de gând să port lentile de contact.

— Va trebui să-i spui, după o perioadă, zise Clary cu mai multă siguranță decât simțea. Nu-ți poți ascunde... condiția veșnic.

— Pot încerca. Își trecu degetele prin părul negru, strâmbându-se. Clary, ce-o să *fac*? Mama îmi tot aduce de mâncare, iar eu trebuie s-o arunc pe fereastră... n-am ieșit pe-afară în astea două zile, dar nu știu cât o mai pot duce pretextând că am gripă. În cele din urmă, o să mă ducă la doctor — și atunci? Inima mea *nu bate*. El o să-i spună că sunt *mort*.

— Sau o să scrie despre tine ca despre un miracol medical, zise Clary.

— Nu-i amuzant.

— Știu, doar încercam să...

— Mă gândesc încontinuu la sânge, zise Simon. Îl visez. Mă trezesc cu el în minte. Foarte curând o să ajung să scriu poezii morbide emo despre asta.

— Nu ai sticlele alea cu sânge pe care ți le-a dat Magnus? Doar n-ai rămas fără, nu?

— Le am. Sunt în minifrigiderul meu. Dar nu mi-au mai rămas decât trei. Glasul îi era gâtuit de încordare. Și ce-o să fac când o să rămân fără?

— N-ai să rămâi. O să-ți mai aducem noi, zise Clary, cu mai multă încredere decât simțea.

Se gândea că l-ar putea întotdeauna mitui pe furnizorul prietenos de sânge de miel al lui Magnus, însă toată treaba asta îi făcea greață.

— Uite, Simon, Luke crede c-ar trebui să-i spui mamei tale. Nu te poți ascunde de ea la nesfârșit.

— Aș putea să încerc naibii.

— Gândește-te la Luke, zise ea cu disperare. Poți încă să mai ai o viață normală.

— Și cum rămâne cu noi? Vrei un iubit vampir?

Râse cu amărăciune.

— Pentru că prevăd multe picnicuri romantice în viitorul nostru. Tu, bând o *piña colada* virgină. Eu, bând sângele unei virgine.

— Gândește-te la asta ca la un handicap, îl îndemnă Clary. Trebuie doar să înveți cum să-ți duci viața adaptându-te. Mulți oameni o fac.

— Nu sunt sigur că eu sunt om. Nu *mai* sunt.

— Pentru mine ești, zise ea. Oricum, să fii om e o condiție supraevaluată.

— Cel puțin, Jace nu mă mai poate numi *mundan* de-acum încolo. Ce ai în mână? întrebă el, observând broșura, încă strânsă sul în mâna ei stângă.

— Oh, asta? O ridică în fața ochilor. „Cum să le dai vestea părinților că ești homosexual."

El făcu ochii mari.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Nu-i pentru mine. E pentru tine.

I-o dădu.

— Eu nu trebuie să-i dau vestea mamei că sunt homosexual, zise Simon. Ea deja mă crede gay, pentru că nu mă interesează sporturile și n-am avut încă o relație serioasă cu o fată. Nu că ar ști ea ceva despre asta, oricum.

— Dar trebuie să-i dai vestea că ești vampir, îi atrase atenția Clary. Luke s-a gândit că, știi tu, ai putea folosi una dintre sugestiile de discurs din broșură, însă folosind cuvântul „nemort", în loc de...

— Înțeleg, înțeleg. Simon deschise broșura. Uite, o să fac exerciții pe tine. Își drese glasul. „Mamă, am ceva să-ți spun. Sunt nemort. Acum, știu că s-ar putea să ai niște idei preconcepute despre nemorți. Știu că s-ar putea să nu fii foarte împăcată cu ideea că eu sunt nemort. Dar vreau să-ți spun că nemorții sunt întocmai ca tine și ca mine." Simon făcu o pauză. Adică, bine. Probabil mai mult ca mine decât ca tine.

— SIMON!

— Bine, bine. Continuă să citească: „Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că eu sunt aceeași persoană care am fost dintotdeauna. Faptul că sunt nemort nu este cel mai important lucru din existența mea. E doar o parte din ceea ce sunt eu. Al doilea lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că aceasta nu este o opțiune. Am fost născut în felul acesta." Simon aruncă pe furiș o privire spre ea, peste broșură. Pardon, „*renăscut* în felul acesta".

Clary oftă:

— Nu te străduiești.

— Cel puțin pot să-i spun că m-ai îngropat într-un cimitir evreiesc, zise Simon, abandonând broșura. Poate ar trebui să încep de jos. Să-i spun mai întâi soră-mii.

— Vin și eu cu tine, dacă vrei. Poate le ajut eu să înțeleagă.

El se uită la ea, surprins, și văzu cum se crapă platoșa lui de umor negru, lăsând să i se întrezărească frica de dedesubt.

— Ai face tu asta?

— Păi..., începu Clary, dar fu întreruptă de un asurzitor scrâșnet de frâne și de zgomot de parbriz spart.

Sări în picioare și dădu fuga la fereastră, urmată de Simon. Trase perdeaua deoparte și se uită afară.

Camioneta lui Luke era cățărată pe peluză, cu motorul mergând, iar dâre negre de cauciuc ars tăiau trotuarul de-a curmezișul. Unul dintre farurile camionetei era aprins; celălalt fusese zdrobit și se vedea o pată negricioasă pe radiatorul din față — și ceva gheboșat, alb și nemișcat, zăcând în fața roților. Clary simți că i se umple gura de fiere. Călcase

oare Luke pe cineva? Dar nu... nerăbdătoare, răcâi iluzia magică din câmpul ei vizual, cum ar fi răcâit noroiul de pe un geam. Creatura de sub roțile lui Luke nu era omenească. Era netedă, albă, aproape larvară, și se zvârcolea ca un vierme prins cu boldul de o scândură.

Portiera din partea șoferului se deschise brusc și Luke sări jos. Neluând în seamă creatura prinsă sub roțile sale, se repezi cu toată viteza peste peluză, spre verandă. Urmărindu-l cu privirea, Clary văzu că în umbrele verandei era o formă neagră întinsă. Forma aceasta *era* omenească — micuță, cu păr deschis la culoare, împletit în multe codițe...

— Aia e fata vârcolac, Maia. Simon păru uluit. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Clary își înșfăcă stela de pe raftul de sus al bibliotecii. Coborâră tropăind pe scări și goniră spre umbrele unde Luke se ghemuise, cu mâinile pe umerii Maiei, ridicând-o și sprijinind-o blând de o latură a verandei. Clary văzu că bluza îi fusese sfâșiată la piept și că în umărul ei se vedea o rană, din care se sângele curgea în valuri lente, cu fiecare puls.

Simon încremeni în loc. Clary, aproape ciocnindu-se de el, îi aruncă o exclamație de surpriză și o privire mânioasă, înainte să-și dea seama. *Sângele.* Lui Simon îi era frică de el, frică să se uite la el.

— E-n regulă, zise Luke, în timp ce Maia își roti capul și gemu. O bătu ușurel cu palma pe obraz, iar pleoapele ei tremurară și se deschiseră. Maia! Maia, mă poți auzi?

Ea clipi și dădu din cap, ametită.

— Luke? șopti ea. Ce s-a întâmplat? Se chirci. Umărul meu...

— Hai mai bine să te duc înăuntru.

Luke o ridică în brațe, iar Clary își aduse aminte că întotdeauna gândise că el era surprinzător de puternic pentru cineva care lucra într-o librărie. Forța aceea o pusese pe seama faptului că tot timpul avea de mânuit cutiile acelea grele de cărți. Acum știa mai bine.

— Clary! Simon! Veniți!

Intrară înapoi în casă, unde Luke o așeză pe Maia pe canapeaua ponosită de velur cenușiu. Îl puse pe Simon să dea fuga după o pătură și

pe Clary la bucătărie, după un prosop. Când Clary se întoarse, o descoperi pe Maia ridicată în capul oaselor și sprijinită de una dintre perne, roșie la față și febrilă. Vorbea rapid și nervos cu Luke:

— Străbăteam peluza când... am adulmecat ceva. Ceva putred, precum gunoiul. M-am întors și m-a atacat...

— Cine te-a atacat? zise Clary, întinzându-i prosopul lui Luke.

Maia se încruntă.

— Nu l-am putut vedea. M-a doborât la pământ și după aceea... am încercat să-l lovesc și să-l arunc de pe mine, dar era prea rapid...

— Am văzut, zise Luke, cu voce egală. Veneam cu mașina spre casă și te-am văzut când traversai peluza, apoi l-am văzut urmărindu-te, în umbră, imediat în spatele tău. Am încercat să strig pe fereastră la tine, dar nu m-ai auzit. Apoi, te-a pus la pământ.

— Cine a urmărit-o? întrebă Clary.

— Un demon drevak, zise Luke, cu voce sumbră. Ăștia sunt orbi. Iau urma prăzii după miros. Am intrat cu mașina pe peluză și l-am strivit.

Clary aruncă o privire pe fereastră spre camionetă. Creatura care se zvârcolise sub roți dispăruse — nimic surprinzător: demonii întotdeauna se întorceau în dimensiunea lor originară când mureau.

— De ce să fi atacat-o pe Maia? Își coborî vocea, când îi răsări un gând în minte: Crezi că a fost Valentine? Căutând sânge de vârcolac pentru vraja lui? Și-a fost întrerupt în ultima clipă...

— Nu prea cred, zise Luke, spre surprinderea ei. Demonii devrak nu sug sângele și categoric n-ar fi putut comite măcelul pe care l-ați văzut voi în Orașul Tăcut. De regulă, ei sunt iscoade și mesageri. Cred că pur și simplu Maia i-a ieșit în cale.

Se aplecă să se uite la Maia, care gemea încetișor, cu ochii închiși.

— Poți să-ți ridici mâneca, să-ți văd umărul?

Fata vârcolac își mușcă buza și încuviință dând din cap, apoi duse o mână și-și suflecă mâneca puloverului. Imediat sub umăr avea o rană lungă. Sângele se uscase, făcându-se crustă pe brațul ei. Clary își ținu respirația văzând că tăietura zimțată și roșie era tivită cu ceea ce păreau mici ace negre, ieșindu-i grotesc de sub piele.

Maia se uită la brațul ei, cu evidentă groază.

— Ce sunt astea?

— Demonii devrak nu au colți; au ghimpi veninoși în gurile lor, zise Luke. Câțiva dintre ghimpii ăia s-au rupt și au rămas în pielea ta.

Maia începu să clănțăne din dinți.

— Venin? O să mor?

— Nu și dacă ne mișcăm repede, o liniști Luke. O să fiu nevoit să ți-i extrag totuși, iar asta o să doară. Crezi că poți rezista?

Fața lui Maia se schimonosi de durere. Izbuti să dea din cap:

— Tu... scoate-i odată.

— Ce să scoată? întrebă Simon, intrând în clipa aceea, cu o pătură strânsă sul.

Scăpă din mână pătura când îi văzu brațul Maiei și se dădu involuntar un pas înapoi.

— Ce sunt *ăia*?

— Ți se face rău când vezi sânge, mundane? zise Maia, cu un zâmbet firav și strâmb. Apoi tresări. Oh! Doare...

— Știu, zise Luke, înfășurându-i partea de jos a brațului cu prosopul.

De la centură scoase un cuțit cu lamă subțire. Maia aruncă o privire spre cuțit și închise ochii strâns.

— Fă ce trebuie să faci, zise ea cu voce pierită. Dar... nu vreau să se uite ceilalți.

— Înțeleg.

Luke se întoarse spre Simon și Clary.

— Mergeți în bucătărie, amândoi, zise el. Sunați la Institut. Spuneți-le ce s-a întâmplat și rugați-i să ne trimită pe cineva. Nu ne mai pot trimite un Frate, așa că să vină, de preferat, cineva cu pregătire medicală sau un magician.

Simon și Clary se holbau la el, paralizați la vederea cuțitului și a brațului Maiei învinețindu-se treptat.

— Duceți-vă odată! repetă Luke, mai răstit, și de data asta îl ascultară.

12

OSTILITATEA VISELOR

SIMON O URMĂRI PE CLARY, CARE SE REZEMĂ DE FRIGIDER, MUȘCÂNDU-ȘI buza cum făcea întotdeauna când era supărată. Adesea uita cât de gingașă era, cât de fragilă și delicată, dar în momente ca acesta — momente când ar fi vrut s-o ia în brațe — era oprit de gândul că dac-ar fi strâns-o prea tare, ar fi putut s-o rănească, mai ales acum, când nu-și mai cunoștea propriile puteri.

Știa că Jace nu simțea asta. Simon privise, cu o senzație de leșin, incapabil să se uite în altă parte, cum Jace o luase în brațe pe Clary și o sărutase cu atâta forță, încât Simon crezuse că unul dintre ei sau amândoi s-ar fi putut sfărâma. O strânsese în brațe de parcă ar fi vrut s-o strivească de el, de parcă ar fi putut să facă din ei doi o singură persoană.

Desigur, Clary era puternică, mai puternică decât o crezuse Simon. Era vânător de umbre, cu tot ce presupunea asta. Însă nu contase; ceea ce fusese între ei încă mai exista la fel de plăpând ca o flacără de lumânare pâlpâitoare, la fel de delicat ca o coajă de ou — și el știa că dacă-l sfărâma, dacă-l lăsa cumva să se spargă și să fie distrus, ceva

dinăuntrul lui avea să se sfărâme de asemenea, ceva care nu va mai putea fi niciodată reparat.

— Simon. Vocea ei îl readuse cu picioarele pe pământ. Simon, mă asculți?

— Ce? Da, te-ascult. Firește.

Se rezemă de chiuvetă, încercând să pară atent. Robinetul picura, ceea ce pe moment îi distrase din nou atenția — fiecare picătură argintie de apă părea să sclipească, într-o perfectă formă de lacrimă, înainte să cadă. Privirea de vampir era o chestie stranie, gândi el. Atenția îi tot era atrasă de cele mai banale lucruri — scânteierile apei, crăpăturile înflorite într-o bucată de asfalt, lucirile petelor de ulei de pe stradă —, de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

— Simon! zise Clary din nou, exasperată.

El își dădu seama că îi întindea ceva roz și metalic. Noul ei telefon mobil.

— Am spus că vreau să-l suni pe Jace.

Asta îl trezi de-a binelea.

— *Eu* să-l sun pe el? Pe mine mă urăște.

— Nu, nu te urăște, zise ea, deși își dădu seama din privirea lui că nici ea nu era decât pe jumătate convinsă de asta. Oricum, eu nu vreau să vorbesc cu el. Te rog!

— Bine.

Luă telefonul din mâna ei și derulă lista de contacte până la numărul lui Jace.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i ce s-a întâmplat. O să știe el ce-i de făcut.

Jace răspunse la al treilea apel, cu respirația tăiată:

— Clary, zise el, făcându-l pe Simon să tresară, până când își dădu seama că, bineînțeles, pe ecranul telefonului său trebuie să fi apărut numele lui Clary. Clary, ești bine?

Simon șovăi. Jace avea o voce pe care nu i-o mai auzise niciodată, o îngrijorare neliniștită, fără urmă de sarcasm sau eschivare. Așa îi vorbea el lui Clary când erau singuri? Simon se uită la ea; îl urmărea cu ochii

ei verzi larg deschiși, rozându-și fără să-și dea seama unghia degetului arătător de la mâna dreaptă.

— Clary, zise din nou Jace. Am crezut că mă eviți...

Un fulger de iritare îl străbătu pe Simon. Îi veni să-i urle în telefon: *Tu ești fratele ei, atâta tot. Nu îți aparține. N-ai nici un drept să vorbești așa, cu... cu...*

...cu inima zdrobită. Asta era expresia potrivită. Deși nu se gândise niciodată că Jace ar fi putut avea o inimă care să poată fi zdrobită.

— Ai ghicit, zise el, cu răceală. Încă o face. Sunt Simon.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Simon se întrebă dacă Jace nu închisese.

— Alo?

— Te aud. Vocea lui Jace era acum uscată și rece ca frunzele de toamnă, fără strop de vulnerabilitate. Dacă m-ai sunat doar ca să trăncănim, mundane, trebuie să fii mai singur decât am crezut.

— Crede-mă, nu te-aș fi sunat, dacă aș fi avut de ales. Fac asta pentru Clary.

— Ea e bine? Vocea lui Jace era încă uscată și rece, dar cu un surplus de nuanță acum, ca frunzele de toamnă acoperite de o pojghiță dură de gheață. Dacă s-a întâmplat ceva cu ea...

— Nu s-a întâmplat nimic cu ea.

Simon se luptă să nu-i răzbată mânia în voce. Cât de scurt putu, îl puse pe Jace la curent cu evenimentele din seara aceea și cu starea Maicii. Jace așteptă până termină, apoi turui o rafală de instrucțiuni scurte. Simon ascultă năucit și se trezi dând din cap, până să-i treacă prin gând că, firește, Jace nu-l putea vedea. Începu să vorbească și-și dădu seama că era ascultat de... nimeni; celălalt închisese. Rămas fără cuvinte, Simon închise telefonul și i-l întinse lui Clary.

— Vine aici.

Ea se lăsă moale, sprijinindu-se de chiuvetă.

— Acum?

— Acum. Magnus și Alec o să fie cu el.

— Magnus? zise ea zăpăcită, iar apoi: Oh, bineînțeles. Jace trebuie să fi fost la Magnus acasă. Eu credeam că era la Institut, dar bineînțeles că nu avea cum să fie acolo. Eu...

Un strigăt îndurerat răsunând din living îi tăie vorba. Făcu ochii mari. Simon simți cum i se ridică părul la ceafă.

— E-n regulă, zise el, cât de liniștitor putu. Luke nu i-ar face vreun rău Maiei.

— Îi face rău. N-are de ales, zise Clary și clătină din cap. Se tot întâmplă, zilele astea. Niciodată nimeni nu are de ales.

Maia strigă din nou, iar Clary se prinse cu mâinile de bufet, de parcă ea însăși suferea.

— *Urăsc* asta! izbucni ea. Urăsc totul! Întotdeauna să fii speriat, întotdeauna să fii vânat, întotdeauna să te întrebi cine va fi următorul rănit. Îmi doresc să mă pot întoarce înapoi, la cum obișnuiau să fie lucrurile.

— Dar nu poți. Nici unul dintre noi nu poate, zise Simon. Măcar tu încă mai poți ieși afară la lumina zilei.

Ea se întoarse spre el, cu gura întredeschisă, cu ochii mari și întunecați.

— Simon, n-am vrut să...

— Știu că n-ai vrut. Bătu în retragere, simțindu-se de parcă i-ar fi rămas ceva în gât. Mă duc să văd cum se descurcă, dincolo.

Pentru o clipă, crezu că o să vină și ea, dar ea lăsă ușa de la bucătărie să se închidă între ei, fără să intervină.

Toate luminile erau aprinse în living. Maia zăcea lividă la față pe canapea, cu pătura pe care o adusese el trasă până peste piept. Ținea tampon prosopul pe brațul drept; prosopul era aproape plin de sânge. Ochii îi erau închiși.

— Unde e Luke? rosti Simon, apoi tresări, întrebându-se dacă tonul lui nu fusese prea aspru, prea interogator.

Ea arăta groaznic, cu ochii adânciți în orbitele livide, cu gura încleștată de durere. Deschise ochii cu greu și-i fixă asupra lui.

— Simon, șuieră ea. Luke s-a dus până afară, să mute mașina de pe peluză. Își făcea griji din cauza vecinilor.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Văzu lumina farurilor trecând peste casă, când Luke aduse mașina pe alee.

— Cum te simți? întrebă el. Ți-a scos chestiile alea din braț?

Ea dădu din cap, vlăguită.

— Sunt atât de obosită, șopti ea printre buzele crăpate. Și... mi-e sete.

— Ți-aduc eu niște apă.

Erau o carafă și câteva pahare pe bufetul de lângă masa de sufragerie. Simon turnă un pahar plin cu lichidul călduț și i-l aduse Maiei. Mâinile îi tremurară ușor și vărsă câteva picături, când ea luă paharul de la el. Își ridicase capul, vrând să spună ceva — „mulțumesc", probabil —, când degetele lor se atinseră, iar ea se dădu înapoi cu o smucitură, încât paharul zbură cât colo. Se ciocni de marginea măsuței de cafea și se sparse, apa împrăștiindu-se pe parchetul lustruit.

— Maia? Ești bine?

Ea se chirci, ferindu-se de el, apăsându-și umerii de speteaza canapelei, dezvelindu-și dinții. Ochii îi deveniseră galbeni și luminoși. Un mârâit gros îi ieși din gâtlej, ca de câine încolțit.

— Maia? zise Simon din nou, înspăimântat.

— *Vampir*, mârâi ea.

El își simți capul aruncat pe spate, de parcă ea l-ar fi plesnit peste obraz.

— Maia...

— Am crezut că ești uman. Dar ești un monstru. O lipitoare.

— Sunt uman... adică, *am fost* uman. Am fost prefăcut în vampir. Acum câteva zile. Mintea îi plutea în derivă; se simțea amețit și îngrețoșat. La fel cum ai fost și tu...

— Nu te compara tu cu mine vreodată!

Se chinuise să se ridice în capul oaselor, în timp ce ochii aceia fantomatici încă erau lipiți de el, țintuindu-l cu dezgust.

— Eu sunt încă umană, încă vie... tu ești o creatură moartă care se hrănește cu sânge.

— Sânge *de animal*...

— Doar pentru că nu te poți atinge de sânge omenesc, altminteri vânătorii de umbre te-ar arde de viu...

— Maia, zise el, iar numele ei în gura lui era pe jumătate furie, pe jumătate implorare.

Făcu un pas spre ea, iar mâna ei țâșni, cu unghiile ieșite din degete precum ghearele, dintr-odată imposibil de lungi. Îi sfâșiară obrazul, făcându-l să se dea înapoi și să se clatine, cu mâna lipită de față. Sângele îi șiroi pe obraz, intrându-i în gură. Îi simți gustul sărat și stomacul lui chiorăi.

Maia era ghemuită pe brațul canapelei acum, cu genunchii ridicați la piept, degetele cu gheare lăsând găuri adânci în catifeaua cenușie. Un mârâit grav ieși din gâtlejul ei, iar urechile i se lungiră și i se lipiră de țeastă. Când își dezveli iarăși dinții, erau lungi și ascuțiți — nu subțiri ca acul, cum erau ai lui, ci puternici, albi, de câine. Lăsase să cadă prosopul însângerat care-i înfășurase brațul, iar el văzu adânciturile rămase în urma ghimpilor, sclipirea sângelui izvorând, risipindu-se...

O durere ascuțită în buza de jos îl anunță că și lui îi ieșiseră colții din tecile lor. O parte din el ar fi vrut să se lupte cu ea, s-o pună la pământ și să-i înțepe pielea cu colții, să-i bea sângele. Restul din el parcă țipa. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul, cu mâinile întinse de parcă ar fi putut s-o țină la distanță.

Ea se încordă să facă saltul, tocmai când ușa de la bucătărie se deschise brusc și Clary dădu buzna în cameră. Sări pe măsuța de cafea, aterizând cu ușurința unei pisici. Ținea ceva în mână, ceva care, când își ridică brațul, scânteie alb-argintiu. Simon văzu că era un pumnal cu o lamă arcuită elegant ca o aripă de pasăre; un pumnal care șuieră pe lângă părul Maiei, la câțiva milimetri de fața ei, și se înfipse până la plăsele în perna canapelei cenușii. Maia încercă să se dea înapoi și icni; lama trecuse prin mâneca ei și o țintuise de canapea.

Clary smulse lama înapoi. Era unul dintre pumnalele lui Luke. În clipa în care crăpase ușa bucătăriei și văzuse ce se întâmpla în living, pornise

glonț spre locul secret unde-și păstra el armele, în biroul său. Maia poate că era slăbită și suferindă, dar arăta îndeajuns de nebună să ucidă, iar Clary nu se îndoia de abilitățile ei.

— Ce naiba v-a apucat? Ca de la o mare depărtare, Clary se auzi vorbind, iar tonul de oțel din vocea ei o ului și pe ea. Vârcolaci, vampiri — amândoi sunteți repudiați.

— Vârcolacii nu rănesc oamenii, nici unul pe altul. Vampirii sunt ucigași. Unul a ucis un băiat în gang la Luna Vânătorului chiar deunăzi...

— Ăla n-a fost un vampir. Clary o văzu pe Maia îngălbenindu-se la siguranța din vocea ei. Și dacă v-ați putea opri să mai dați vina unii pe alții tot timpul, pentru orice lucru rău care se întâmplă în Lumea de Jos, poate că nefilimii ar începe să vă ia în serios și să facă într-adevăr ceva pentru voi.

Se întoarse spre Simon. Crestăturile feroce din obrazul lui deja se vindecaseră și se mai vedeau doar ca niște linii roșii-argintii.

— Ești bine?

— Da. Glasul abia i se auzea. Clary îi putu vedea privirea îndurerată și, pentru o clipă, fu nevoită să se lupte cu pofta de a o gratula pe Maia cu un potop de injurii. Sunt bine.

Clary se întoarse iar spre fata vârcolac.

— Ai noroc că el nu e la fel de bigot ca tine, altminteri aș face o plângere la Conclav și aș pune toată haita să plătească pentru purtarea ta.

Maia se zbârli.

— Nu pricepi. Vampirii sunt cum sunt pentru că sunt infectați cu energii demonice...

— La fel și licantropii! zise Clary. Poate că n-oi ști eu multe, dar pe-asta o știu.

— Păi tocmai asta e problema. Energiile demonice ne schimbă pe noi, ne face să fim diferiți — poți s-o numești boală sau cum vrei, însă demonii care au creat vampirii și demonii care au creat vârcolacii provin din specii care se dușmănesc reciproc. Demonii s-au urât între ei, așa că

e transmis în sângele nostru să ne urâm, deopotrivă. N-avem ce face. Un vârcolac și un vampir nu pot fi niciodată prieteni din cauza asta.

Se uită la Simon. Ochii ei străluceau și de mânie, și de altceva.

— O să-ncepi să mă urăști destul de curând, îi zise ea. O să-l urăști și pe Luke. N-ai să te poți abține.

— Să-l urăsc pe Luke?

Simon era alb la față, dar înainte să poată Clary să-l liniștească, ușa de la intrare se deschise de perete. Ea se uită într-acolo, așteptându-se să-l vadă pe Luke, dar nu era Luke. Era Jace. Era îmbrăcat complet în negru, cu două pumnale de seraf vârâte la cingătoarea ce-i înconjura șoldurile înguste. Alec și Magnus erau în spatele lui, Magnus purtând o pelerină lungă și înfoiată, care arăta de parcă era împodobită cu sticlă pisată.

Ochii aurii ai lui Jace, cu precizie de laser, se fixară imediat asupra lui Clary. Dacă ea crezuse că el ar fi putut arăta spăsit, îngrijorat sau chiar rușinat după tot ce se întâmplase, se înșelase. Arăta doar mânios.

— Ce-ți închipui că faci? întrebă el, cu o voce tăioasă și intenționat agasată.

Clary se uită în jos, la ea însăși. Încă mai era cocoțată pe măsuța de cafea, ținând în mână cuțitul. Se abținu cu mare greutate să nu-l ascundă la spate.

— Am avut o neînțelegere. M-am ocupat eu de ea.

— Zău! Vocea lui Jace mustea de sarcasm. Știi măcar cum să folosești cuțitul ăla, Clarissa? *Fără* să dai o gaură în tine însăți sau în vreun privitor nevinovat?

— N-am rănit pe nimeni, zise Clary printre dinți.

— A găurit canapeaua, zise Maia cu voce greoaie, închizând ochii.

Obrajii îi erau încă aprinși de febră și furie, dar restul feței îi era alarmant de palidă.

Simon se uită la ea, îngrijorat.

— Cred că se simte mai rău.

Magnus își drese vocea. Fiindcă Simon nu se clinti, spuse pe un ton de imensă plictiseală:

— Dă-te din drum, mundane.

Își aruncă pelerina pe spate, pășind țanțoș în living până la canapeaua pe care stătea întinsă Maia:

— Să înțeleg că tu ești pacienta mea? întrebă el, privind-o printre genele încărcate cu sclipici.

Maia se holbă la el, cu ochi rătăciți.

— Eu sunt Magnus Bane, continuă el pe un ton liniștitor, întinzându-și mâinile pline de inele. Scântei albastre începură să danseze printre ele, ca organismele luminiscente prin apă. Eu sunt magicianul care a venit să te vindece. Nu ți-au spus că vin?

— Știu cine ești, dar... Maia părea buimăcită. Arăți atât de... atât de... *strălucitor.*

Alec scoase un sunet care semăna foarte mult cu o pufnire în râs, preschimbată imediat în tuse, în timp ce mâinile subțiri ale lui Magnus țesură o perdea albastră scânteietoare de magie în jurul fetei vârcolac.

Jace nu râdea.

— Unde e Luke? întrebă el.

— E afară, răspunse Simon, să mute camioneta de pe peluză.

Jace și Alec schimbară o privire rapidă.

— Curios, zise Jace. Nu l-am văzut când am urcat scările.

Un tentacul subțire de panică se desfășură în nervuri ca de frunză în pieptul lui Clary.

— I-ați văzut camioneta?

— Am văzut-o eu, zise Alec. Era pe alee. Avea farurile stinse.

La acestea, până și Magnus, concentrat asupra Maiei, își ridică ochii. Prin plasa de magie pe care o țesuse în jurul lui și a fetei vârcolac, trăsăturile sale păreau șterse și nedeslușite, ca și cum s-ar fi uitat la ei prin apă.

— Nu-mi place asta, zise el, vocea sunându-i adâncă și îndepărtată. Nu după atacul unui drevak. Ăștia umblă în haite.

Jace își ducea deja mâna spre unul dintre pumnalele de seraf.

— Mă duc să văd unde e. Alec, tu rămâi aici, să păzești casa.

Clary sări de pe măsuță.

— Vin cu tine.

— Nu, nu vii.

Și se îndreptă spre ușă, fără să arunce vreo privire să vadă dacă ea îl urma sau nu.

Ea țâșni cu toată viteza și se aruncă între el și ușa de la intrare.

— *Stai!*

Pentru o clipă, crezu că el o să continue să meargă, chiar dacă ar fi fost silit să treacă prin ea, dar se opri, la câțiva centimetri de ea, atât de aproape, încât ea îi simți răsuflarea în păr când vorbi:

— Chiar o să te pun la podea dacă va trebui, Clarissa.

— Nu-mi mai spune așa.

— Clary, zise el cu voce joasă, iar numele ei rostit de el era atât de intim, încât simți un fior străbătându-i șira spinării.

Aurul din ochii lui căpătase un luciu dur, metalic. Se întrebă pentru o clipă dacă ar fi putut într-adevăr să sară la ea, cum ar fi dacă ar lovi-o, dacă ar doborî-o la pământ sau chiar ar apuca-o de încheieturi. Să se lupte cu el era ca sexul pentru alții. Gândul că el ar atinge-o îi aduse sângele în obraji.

Vorbi, cu răsuflarea tăiată:

— E unchiul meu, nu al tău...

Un umor sălbatic îi traversă fața:

— Orice unchi al tău este și unchiul meu, scumpă soră, zise el, iar el nu-i rudă de sânge cu nici unul dintre noi.

— Jace...

— De altfel, n-am avut timp să-ți fac vreo pecete, zise el, măsurând-o cu ochi leneși, și tot ce ai e cuțitul ăla. N-o să fie de prea mare folos dacă avem de-a face cu demonii.

Ea înfipse cuțitul în perete, lângă ușă, și fu răsplătită cu o expresie surprinsă din partea lui.

— Și ce? Ai două pumnale de seraf; dă-mi unul.

— Oh, pentru numele lui... Vorbise Simon, cu mâinile îndesate în buzunare, cu ochii arzând ca doi tăciuni negri pe fața lui albă. O să mă duc *eu*.

Clary zise:

— Simon, nu...

— Cel puțin, eu nu-mi pierd timpul stând aici și flirtând, câtă vreme nu știm ce s-a întâmplat cu Luke.

Le făcu semn să se dea la o parte din ușă.

Jace avea buzele crispate:

— Mergem toți.

Spre surprinderea lui Clary, își scoase repede un pumnal de seraf de la cingătoare și i-l întinse ei:

— Ia-l!

— Cum se numește? întrebă ea, dându-se la o parte din ușă.

— Nakir.

Clary își lăsase jacheta în bucătărie, iar aerul rece venind dinspre East River pătrunse imediat prin tricoul ei subțire, de cum ieși pe veranda întunecată.

— Luke? strigă ea. *Luke!*

Camioneta era trasă pe alee, cu o portieră deschisă larg. Lumina din plafon era aprinsă, aruncând o lumină slabă. Jace se încruntă:

— Cheile sunt în contact. Motorul e pornit.

Simon închise ușa în urma lor.

— De unde știi?

— Îl aud. Jace se uită la Simon contemplativ. Și l-ai fi putut auzi și tu, dacă ai fi încercat, lipitoare.

Coborî sprinten scările, un slab chicotit plutind în urma lui în vânt.

— Cred că îmi plăcea mai mult „mundan" decât „lipitoare", bombăni Simon.

— Cu Jace nu prea poți să-ți alegi singur porecla.

Clary scotoci prin buzunar până dădu de piatra rece, netedă. Ridică lampa-vrăjitoarei, strălucirea ei ieșind în raze printre degete, ca lumina unui soare mic.

— Vino!

Jace avusese dreptate; motorul camionetei era pornit. Când se apropiară, Clary simți gazele de eșapament, iar inima i se strânse. Luke n-ar

fi lăsat niciodată portiera mașinii deschisă și cheile în contact, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva.

Jace dădu târcoale camionetei, încruntându-se.

— Adu lampa-vrăjitoarei mai aproape.

Îngenunche în iarbă, trecându-și degetele ușor pe deasupra ei. Dintr-un buzunar interior scoase un obiect pe care Clary îl recunoscu: o bucată de metal neted, gravat peste tot cu rune delicate. Un senzor. Jace îl trecu peste iarbă, iar acesta îl răsplăti cu o serie de pocnituri puternice, ca un Geiger care o luase razna.

— Categoric, activitate demonică. Detectez urme puternice.

— N-ar putea fi rămășițele de la demonul care a atacat-o pe Maia? întrebă Simon.

— Nivelurile sunt prea ridicate. Au fost mai mulți demoni aici, în noaptea asta. Jace se ridică în picioare, gata de acțiune. Poate voi doi ar trebui să vă duceți înăuntru. Trimiteți-l pe Alec încoace. El a mai avut de-a face cu treburi de genul ăsta.

— Jace...

Clary era iarăși foarte furioasă. Se întrerupse când observă ceva. O mișcare rapidă, dincolo de stradă, pe malul întărit cu ciment și piatră al lui East River. Era ceva în mișcarea asta — un unghi, când un gest trecu prin lumină, ceva prea rapid, prea *alungit* ca să fie uman...

Clary întinse brațul, arătând:

— Uite! Lângă apă!

Privirea lui Jace o urmări pe a ei și el trase aer în piept. Apoi o rupse la fugă și ei alergau după el, traversând Kent Street și intrând prin iarba mare care acoperea malul râului. Lampa-vrăjitoarei se legăna în mâna lui Clary în timp ce alerga, luminând porțiuni din malul râului cu raze haotice: aici, un desiș de bălării; colo, un colț de placă de beton sfărâmată care aproape c-o dădu peste cap, o grămadă de gunoaie și de sticlă spartă — și apoi, când ajunseră în porțiunea deschisă de lângă apa ce clipocea la mal, silueta unui bărbat căzut.

Era Luke — Clary își dădu seama de asta instantaneu, deși cele două forme gheboșate aplecate peste el îi ascundeau fața de vederea ei.

Era întins pe spate, atât de aproape de râu, încât ea se întrebă panicată, pentru o clipă, dacă făpturile aplecate nu-l țineau cumva cu capul sub apă, încercând să-l înece. Apoi ele se dădură înapoi, șuierând prin gurile perfect circulare, lipsite de buze, iar ea văzu că Luke avea capul pe pietrișul de pe mal. Fața lui era inertă și cenușie.

— Demoni raum, șopti Jace.

Simon făcu ochii mari.

— Ăștia sunt la fel cu ăla care-a atacat-o pe Maia...?

— Nu. Sunt mult mai răi.

Jace le făcu semn lui Simon și lui Clary să treacă în spatele lui.

— Voi doi stați deoparte.

Își ridică pumnalul de seraf:

— Israfiel! strigă el și deodată o lumină orbitoare izbucni din lamă, de parcă ar fi luat foc.

Jace sări înainte, lovind cu pumnalul spre cel mai apropiat dintre demoni. În lumina pumnalului de seraf, înfățișarea demonului se vedea neplăcut de clară: piele albă ca de mort, acoperită cu solzi, o gaură neagră în loc de gură, ochi bulbucați ca de broască și brațe care se terminau cu tentacule acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile. Își repezi acum unul dintre tentaculele acelea, șfichiuind cu el către Jace, cu o viteză incredibilă.

Dar Jace era mai rapid. Se auzi un scârbos zgomot de tăiere, când Israfiel pătrunse prin încheietura demonului, iar apendicele lui cu tentacule zbură prin aer. Vârful tentaculului ajunse la picioarele lui Clary, încă tresăltând. Era alb-cenușiu și-n vârf avea niște ventuze roșii ca sângele. În fiecare ventuză se vedea un ciorchine de dinți mici și ascuțiți.

Simon icni. Clary înclina să fie de acord cu el. Lovi cu piciorul în mănunchiul spasmodic de tentacule, trimițându-l de-a dura prin iarba murdară. Când își ridică ochii, văzu că Jace îl doborâse pe demonul rănit și acum se rostogoleau încleștați unul de altul către pietrele de la malul râului. Lumina pumnalului de seraf al lui Jace trimitea elegante arcuri de lumină tremurătoare pe apă, în timp ce el se zvârcolea și se răsucea ca să evite tentaculele rămase ale creaturii — fără să mai pomenim de sângele

negru care țâșnea din încheietura retezată. Clary șovăi — să se ducă la Luke sau să-l ajute pe Jace? —, iar în clipa aceea de ezitare îl auzi pe Simon strigând:

— Clary, ferește-te!

Și atunci se întoarse, apucând să-l vadă pe-al doilea demon plonjând către ea.

Nu mai era timp să-și scoată pumnalul de seraf de la cingătoare, nu mai era timp să-și amintească numele și să i-l strige. Își întinse mâinile în față, iar demonul o izbi, dând-o peste cap. Căzu și strigă, lovindu-se cumplit la umăr de pământul denivelat. Tentacule lucioase îi râcâiră pielea. Unul i se înfășură ca o brățară în jurul brațului, strângând-o dureros; celălalt șuieră prin aer încolăcindu-i gâtul.

Își duse înnebunită mâna la gât, încercând să tragă șarpele biciuitor la o parte, să poată respira. Deja simțea că-i explodează plămânii. Lovi cu pumnii și picioarele, se zbătu...

Și deodată, apăsarea dispăru; creatura nu mai era deasupra ei. Trase aer în piept horcăind și căzu în genunchi. Demonul era pe jumătate ghemuit, fixând-o cu ochii lui negri, lipsiți de pupile. Se pregătea să mai sară o dată? Își apucă pumnalul, scuipă:

— Nakir.

Și atunci, o suliță de lumină țâșni dintre degetele ei. Nu mai ținuse niciodată un pumnal de seraf. Mânerul tremura și vibra în mâna ei; parcă era viu.

— *NAKIR!* strigă ea, ridicându-se anevoie în picioare și îndreptând mâna întinsă, ținând lama, spre demonul raum.

Spre mirarea ei, demonul se dădu repede înapoi, cu tentaculele fluturând, aproape ca și cum i-ar fi fost — deși asta nu era cu putință — *frică* de ea. Îl văzu pe Simon alergând spre ea cu ceea ce părea să fie o țeavă de oțel în mâna lui; în spatele său, Jace se ridica în genunchi. Nu-l mai putea vedea pe demonul cu care se luptase el; probabil că-l omorâse. Cât despre al doilea demon raum, gura lui era deschisă și scotea un zgomot deznădăjduit, un vaiet ca o bufniță monstruoasă.

Pe neașteptate, se întoarse și, cu tentaculele fluturând, se repezi spre mal și sări în râu. Un jet de apă neagră țâșni în urma lui și demonul dispăru, pierind în apă fără nici măcar un bolborosit de bule de aer care să-i trădeze poziția.

Jace ajunse lângă ea tocmai când demonul dispărea. Stătea îndoit de mijloc, gâfâind, mânjit tot cu sânge negru de demon.

— Ce... s-a întâmplat? întrebă el între două răsuflări.

— Nu știu, recunoscu Clary. M-a atacat... am încercat să mă apăr, dar era prea rapid... și apoi, pur și simplu *a plecat*. De parcă a văzut ceva care l-a speriat.

— Ești bine?

Simon veni alunecând și se opri în fața ei, fără să gâfâie — nu mai respira, trebui să-și amintească ea —, dar îngrijorat, ținând în mână o ditamai țeava.

— De unde-ai luat aia? întrebă Jace.

— Am smuls-o de lângă un stâlp de telefon. Simon arăta de parcă amintirea l-ar fi surprins. Bănuiesc că poți face orice când îți crește adrenalina.

— Sau când ai forța nelegiuită a afurisitului, zise Jace.

— O, tăceți odată, amândoi! se răsti Clary, primind o privire de martir din partea lui Simon și un rânjet din partea lui Jace. Își făcu loc printre ei doi, luând-o spre malul râului. Sau ați uitat de Luke?

Luke era încă inconștient, dar respira. Era palid cum fusese și Maia, iar mâneca lui era sfâșiată la umăr. Când Clary îi dădu la o parte pânza scorțoasă de sânge, cu toată blândețea de care era în stare, văzu că pe umăr avea un ciorchine de răni circulare roșii, unde tentaculele se prinseseră de el. Din fiecare se prelingea un amestec de sânge și de fluid negricios. Tresări.

— Trebuie să-l ducem înăuntru.

Magnus îi aștepta pe veranda din fața casei, când Simon și Jace, cărându-l pe Luke între ei, urcară scările. După ce terminase cu Maia, Magnus o dusese în pat, în camera lui Luke, așa că acum îl așezară pe Luke pe canapeaua pe care fusese întinsă ea și îl lăsară pe Magnus să se ocupe de el.

— O să fie bine? întrebă Clary, învârtindu-se în jurul canapelei, când Magnus aduna focul albastru care scânteia între mâinile sale.

— O să fie bine. Otrava de raum e puțin mai complexă decât înțepătura unui drevak, dar nu-i ceva cu care să nu mă descurc. Magnus îi făcu semn să se îndepărteze. Cel puțin, dacă te dai tu la o parte și mă lași să lucrez.

Călcându-și pe inimă, ea se lăsă să cadă într-un fotoliu. Jace și Alec erau la fereastră, cu frunțile apropiate. Ea își dădu seama că Jace îi explica lui Alec cum se desfășurase lupta cu demonii. Simon, arătând stingherit, se sprijinea de peretele de lângă ușa de la bucătărie. Părea pierdut în gânduri. Fiindcă nu voia să se uite la fața trasă și lividă a lui Luke, Clary își lăsă privirea să zăbovească asupra lui Simon, meditând la cum părea el deopotrivă foarte cunoscut și foarte străin. Fără ochelari, ochii lui arătau de două ori mai mari și foarte închiși la culoare, mai degrabă negri decât căprui. Pielea îi era foarte palidă și netedă ca marmura albă, desenată cu vene mai întunecate pe la tâmple, și pomeții foarte ascuțiți. Până și părul îi părea mai închis, în contrast izbitor cu albeața pielii. Își aminti cum se uitase la mulțimea din hotelul lui Raphael, întrebându-se de ce nu vedea nici un vampir urât sau neatrăgător. Poate că era vreo regulă a lor să nu facă vampiri din persoanele neatrăgătoare fizic, gândise ea atunci, însă acum se întreba dacă vampirismul în sine nu transforma, netezind tenul cu acnee, adăugând culoare și strălucire ochilor și părului. Probabil era un avantaj al evoluției speciei. Frumusețea nu putea decât să le fie de folos vampirilor ca să-și ademenească prada.

Își dădu seama în clipa aceea că și Simon se uita la ea, cu ochii lui întunecați larg deschiși. Smulgându-se din reverie, ea își întoarse privirea și atunci îl văzu pe Magnus ridicându-se în picioare. Lumina albastră dispăruse. Luke ținea mai departe ochii închiși, dar culoarea cenușie înfricoșătoare îi pierise din obraji, iar respirația îi era adâncă și regulată.

— S-a făcut bine! exclamă Clary, iar Alec, Jace și Simon se apropiară repede să arunce și ei o privire.

Simon își strecură mâna într-a lui Clary, iar ea își strânse degetele peste ale lui, bucuroasă de gestul lui de încurajare.

— Deci o să trăiască? întrebă Simon, când Magnus se prăbuși pe brațul celui mai apropiat fotoliu.

Magicianul arăta sleit de oboseală, tras la față și pământiu.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur, răspunse Magnus. Eu sunt Înaltul magician din Brooklyn; știu ce fac.

Ochii lui alunecară spre Jace, care tocmai îi spusese ceva lui Alec cu o voce prea joasă ca să fie auzit de oricare dintre cei de față.

— Ceea ce îmi amintește, continuă Magnus, înțepat — iar Clary se gândi că nu-l mai auzise niciodată vorbind scorțos înainte —, că nu-mi dau seama prea bine ce e în mintea voastră, de mă chemați de fiecare dată când unul dintre voi are fie și o unghie de la picior crescută în carne care trebuie tăiată cu unghiera. Ca Înalt Magician, timpul meu e prețios. Sunt destui magicieni mai mici în grad care ar fi foarte bucuroși să facă un serviciu pentru voi la un preț mult mai redus.

Clary clipi uimită la el.

— Ne pui la *plată*? Dar Luke e prieten!

Magnus scoase o țigaretă subțire și albastră din buzunarul de la cămașă.

— Nu e prietenul meu, zise el. L-am întâlnit doar în cele câteva ocazii când mama ta l-a luat cu ea, când vrăjile aruncate asupra memoriei tale trebuiau reîmprospătate.

Își trecu mâna peste vârful țigării și o aprinse cu o flacără multicoloră.

— Credeai că vă ajutam din mărinimia inimii mele? Sau eu sunt singurul magician pe care se întâmplă să-l cunoașteți?

Jace ascultase acest mic discurs cu o furie mocnită, scoțând scântei ce-i prefăceau ochii lui ca ambra în aur pur.

— Nu, zise el acum, dar tu ești singurul magician pe care îl cunoaștem și care se întâmplă să-și dea întâlniri cu un prieten de-al nostru.

Pentru o clipă, toată lumea se uită la el — Alec îngrozit pur și simplu, Magnus cu o uluire mânioasă, iar Clary și Simon cu surprindere. Alec fu acela care vorbi primul, cu tremur în voce:

— De ce spui una ca asta?

Jace păru contrariat.

— Una ca asta — cum?

— Că mă întâlnesc... că noi ne... nu-i adevărat, zise Alec, vocea ridicându-i-se și coborând câteva octave, în timp ce făcea eforturi s-o controleze.

Jace se uită sever la el.

— N-am spus că se întâlnea cu *tine*, zise el, dar ce ciudat că ai știut exact la cine mă gândeam, nu?

— Nu ne dăm întâlniri, zise Alec din nou.

— Oh? zise Magnus. Deci ești numai foarte prietenos cu toată lumea, așa-i?

— *Magnus.* Alec se uită implorator la magician.

Magnus, totuși, părea să se fi săturat. Își încrucișă brațele peste piept și se lăsă pe spate, în tăcere, privind scena din fața lui, cu ochii mijiți.

Alec se întoarse către Jace:

— Tu nu..., începu el. Vreau să spun, doar n-ai crezut...

Jace clătina din cap, nedumerit.

— Ceea ce nu pricep este de ce stărui până într-atât să-ți ascunzi relația cu Magnus de mine, când știi bine că n-aș fi avut nimic împotrivă dacă mi-ai fi vorbit deschis despre ea.

Dacă voise să spună ceva liniștitor, era foarte clar că n-o nimerise. Alec se albi îngrijorător la față și nu răspunse nimic. Jace se întoarse spre Magnus:

— Ajută-mă să-l conving, zise el, că într-adevăr nu-mi pasă.

— Oh, zise Magnus liniștit, cred că te crede în privința asta.

— Atunci, eu tot nu...

Uluirea era evidentă pe fața lui Jace și, pentru o clipă, Clary îi surprinse expresia lui Magnus și își dădu seama că murea de poftă să-i răspundă. Năpădită de o milă subită pentru Alec, își trase mâna dintr-a lui Simon și zise:

— Jace, destul! Las-o baltă!

— Ce să lase baltă? întrebă Luke.

Clary se răsuci pe călcâi și îl văzu ridicat în capul oaselor pe canapea, strâmbându-se puțin de durere, dar altminteri îndeajuns de refăcut.

— Luke!

Se repezi spre canapea, gândindu-se dacă să-l îmbrățișeze, văzând cum se ținea de umăr, dar renunță la idee.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Luke își trecu o mână peste față. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am ieșit afară la camionetă. Ceva m-a lovit în umăr și m-a smucit într-o parte. Îmi amintesc de o durere incredibilă... oricum, cred că trebuie să fi leșinat după asta. Următorul lucru pe care îl știu e că ascultam cinci oameni care se certau. Despre ce era vorba, de fapt?

— Nimic, răspunseră în cor Clary, Simon, Alec, Magnus și Jace, într-un surprinzător și probabil irepetabil unison.

În pofida vlăguirii evidente, Luke ridică din sprâncene, dar nu spuse decât:

— Aha!

De vreme ce Maia încă dormea în camera lui Luke, el declară că avea să-i fie foarte bine pe canapea. Clary încercă să-i propună patul din dormitorul ei, dar el refuză să-l accepte. Renunțând, se îndreptă spre holul îngust ca să aducă niște cearșafuri și pături din dulapul cu lenjerii. Tocmai trăgea o pilotă de pe un raft de sus, când simți pe cineva în spatele ei. Clary se răsuci, scăpând pătura pe care o ținea în mână, grămadă, la picioare.

Era Jace.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— E-n regulă. Se aplecă să ia pătura de jos.

— De fapt, nu-mi pare rău, zise el. E singura emoție pe care am obținut-o de la tine în atâtea zile.

— Nu te-am văzut de mai multe zile.

— Și din vina cui? Te-am sunat. N-ai răspuns la telefon. Și nu ai cum să spui c-aș fi putut pur și simplu să vin să te văd. Sunt la închisoare, în caz că ai uitat.

— Ei, nu chiar la închisoare. Încercă să vorbească degajat, ridicându-se. Îl ai pe Magnus care să-ți țină companie. Și ai *Gilligan's Island*.

Jace sugeră că actorii din *Gilligan's Island* ar putea face un lucru anatomic neverosimil cu ei înșiși.

Clary oftă.

— N-a trebui să pleci odată cu Magnus?

Gura lui se strâmbă, iar ea văzu ceva frângându-se în spatele ochilor lui, o explozie de durere.

— Abia aștepți să scapi de mine?

— Nu.

Strânse pătura la piept și se uită în jos, la mâinile lui, nefiind în stare să-i susțină privirea. Degetele lui subțiri erau pline de cicatrice, frumoase, cu o ușoară bandă de piele mai deschisă la culoare, încă vizibilă, acolo unde purtase inelul Morgensternilor pe arătătorul de la mâna dreaptă. Dorința de a-l atinge era atât de puternică, încât îi venea să dea drumul păturii și să țipe.

— Vreau să spun, nu, nu de-asta te-am întrebat. Nu te urăsc, Jace.

— Nici eu nu te urăsc.

Ea își ridică ochii spre el, ușurată.

— Mă bucur să aud asta...

— Mi-aș dori să te urăsc, zise el. Vorbea glumeț și gura i se arcuise într-un nepăsător început de zâmbet, dar ochii lui erau bolnavi de mâhnire. Vreau să te urăsc. Încerc să te urăsc. Ar fi fost mult mai ușor dacă te-aș fi urât. Uneori, cred că te urăsc în sfârșit, după care te văd, și atunci...

Mâinile ei amorțiseră strângând pătura.

— ...ce?

— Tu ce *crezi*? Jace clătină din cap. De ce ar trebui să-ți spun eu totul despre ce și cum simt, când tu nu-mi spui niciodată nimic? Parcă m-aș da cu capul de un perete, numai că, dacă într-adevăr m-aș da cu capul de-un perete, aș fi în stare și să mă opresc.

Buzele lui Clary tremurau atât de puternic, încât vorbi cu mare greutate.

— Și crezi că pentru mine e ușor? întrebă ea. Crezi că...

— Clary?

Simon intrase în hol, păşind cu noua lui graţie fără zgomot, făcând-o să tresară atât de rău, că scăpă din nou pătura din mână. Îşi întoarse capul, dar nu destul de repede cât să-şi ascundă expresia de ochii lui sau lumina din ochi, care-o dădea de gol.

— Înţeleg, zise el, după o pauză lungă. Scuze de întrerupere.

Dispăru la loc în living, lăsând-o pe Clary să se uite în urma lui printre lacrimi.

— *La naiba!* Se întoarse spre Jace. Ce-i cu tine? întrebă ea, cu mai multă înveninare decât voise. De ce trebuie să strici tu *totul*?

Îi aruncă pătura în braţe, grăbită, şi o luă la fugă după Simon.

El ajunsese deja la uşa de la intrare. Îl prinse din urmă pe verandă, lăsând uşa să se trântească în spatele ei.

— Simon! Unde te duci?

El se întoarse, aproape cu lehamite.

— Acasă. E târziu... nu vreau să mă prindă răsăritul pe-aici.

De vreme ce mai erau ore bune până la răsărit, lui Clary i se păru o scuză cusută cu aţă albă.

— Ştii că eşti binevenit să stai şi să dormi aici în timpul zilei, dacă vrei să te fereşti de mama ta. Poţi să dormi în camera mea...

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce nu? Nu înţeleg de ce pleci.

El îi zâmbi. Era un zâmbet trist, ascunzând altceva dedesubt.

— Ştii care e cel mai rău lucru pe care mi-l pot închipui?

Ea clipi nedumerită:

— Nu.

— Să nu am încredere în persoana iubită.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui. El nu se feri, dar nici nu-i răspunse la atingere.

— Vrei să spui...

— Da, zise el, ştiind ce voia să întrebe ea. Vreau să spun, tu.

— Dar *poţi* avea încredere în mine.

— Obişnuiam să cred că pot, zise el. Dar am senzaţia că mai degrabă te agăţi de cineva cu care n-ar fi niciodată posibil să fii, decât să fii cu cineva cu care poţi.

N-avea nici un rost să se mai prefacă.

— Dă-mi timp, zise ea. Am nevoie doar de un timp să depășesc... să trec peste toată povestea.

— N-ai de gând să-mi spui că mă înșel, nu? zise el. Ochii lui păreau foarte mari și întunecați, în lumina slabă de pe verandă. Nu și de data asta.

— Nu și de data asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Se întoarse cu spatele la ea și la mâna ei întinsă, îndreptându-se spre treptele verandei. Cel puțin, e adevărat.

Cât o prețui treaba asta. Ea își vârî mâinile în buzunare, petrecându-l cu privirea până fu înghițit de întuneric.

Se dovedi că Magnus și Jace nu erau pe picior de plecare; Magnus voia să mai petreacă vreo câteva ore acolo, ca să se asigure că Maia și Luke se refăceau așa cum se aștepta. După câteva minute de conversație stingherită cu un Magnus plictisit, în vreme ce Jace, stând pe scăunelul din fața pianului lui Luke și studiind sârguincios o partitură, nu o băga în seamă, Clary se hotărî să se ducă la culcare mai devreme.

Dar somnul nu voia să vină. Îl auzea pe Jace, prin pereți, cântând încet la pian, dar nu asta o ținea trează. Se gândea la Simon, plecând către o casă pe care n-o mai simțea casa lui, la disperarea din glasul lui Jace când spusese *Vreau să te urăsc*, și la Magnus care nu-i spusese adevărul lui Jace, acela că Alec nu voise ca Jace să știe despre relația lui pentru că încă era îndrăgostit de el. Se gândi la satisfacția pe care ar fi avut-o Magnus să spună cu voce tare cuvintele, să dezvăluie adevărul, dar n-o făcuse — lăsându-l pe Alec să continue să mintă și să se prefacă — pentru că asta era ceea ce-și dorea Alec, iar Magnus ținea îndeajuns de mult la Alec ca să-i dăruiască asta. Poate că, la urma urmelor, era adevărat ce spusese Regina Elfilor: dragostea te face mincinos.

13

O CEATĂ DE ÎNGERI REBELI

GASPARD DE LA NUIT, A LUI RAVEL, ARE TREI PĂRȚI DISTINCTE; JACE O cântase pe prima, în felul lui, apoi se ridicase de la pian, se dusese în bucătărie, luase telefonul lui Luke și dăduse un singur telefon. După aceea, se întorsese la pian și la *Gaspard*.

Ajunsese pe la jumătatea părții a treia când văzu o lumină trecând peste peluza din fața casei lui Luke. Aceasta se închise, o clipă mai târziu, cufundând priveliștea din fața casei în beznă, dar Jace era deja în picioare și își căuta jacheta.

Închise ușa de la intrare în urma lui, fără zgomot, și coborî sprinten scara, sărind câte două trepte o dată. Pe peluză, lângă alee, era o motocicletă, al cărei motor încă păcănea ușor. Avea o înfățișare straniu de organică: țevile se împleteau ca niște vene și treceau peste șasiu, iar unicul far, acum pe poziție, semăna cu un ochi luminos. Într-un fel, arăta la fel de viu ca băiatul care se rezema de motocicletă și se uita curios la Jace. Purta o jachetă de piele cafenie, iar buclele părului său negru îi cădeau, la spate, peste guler, iar în față îi acopereau fruntea până la nivelul ochilor. Rânjea, etalându-și dinții albi și ascuțiți. Bineînțeles, gândi

Jace, nici băiatul, nici motocicleta nu erau *într-adevăr* vii; ambii funcționau cu energie demonică, alimentați de noapte.

— Raphael, zise Jace, în chip de salut.

— Vezi, zise Raphael, am adus-o, așa cum mi-ai cerut.

— Văd asta.

— Totuși, aș putea adăuga, am fost foarte curios să știu de ce voiai o motocicletă demonică. Nu sunt tocmai conforme Codexului, în primul rând, iar în al doilea rând se zvonește că ai avea deja una.

— E adevărat că am una, recunoscu Jace, înconjurând motocicleta ca s-o vadă din toate părțile. Dar e pe acoperișul Institutului și nu pot să mă duc s-o iau în momentul de față.

Raphael chicoti încetișor.

— Se pare că nici tu, nici eu nu suntem bineveniți la Institut.

— Voi, lipitorile, sunteți încă pe lista Celor mai căutați?

Raphael se aplecă într-o parte și scuipă, delicat, pe pământ.

— Ne acuză pe noi de crime, zise, cu mânie. De moartea vârcolacului, a elfului, ba chiar și a magicianului, deși eu le-am spus că noi nu bem sânge de magician. E amar și poate produce schimbări ciudate în cei care-l consumă.

— I-ai spus asta lui Maryse?

— Maryse. Ochii lui Raphael sclipiră. N-aș putea să vorbesc cu ea nici dac-aș vrea. Toate deciziile sunt luate acum de către Inchizitoare, toate întrebările și toate cererile trec pe la ea. E o situație nasoală, prietene, e-o situație nasoală.

— Mie-mi spui? făcu Jace. Și nu suntem prieteni. N-am fost de acord să anunț Conclavul despre ce s-a întâmplat cu Simon, pentru că aveam nevoie de ajutorul tău. Nu pentru că te simpatizam.

Raphael rânji, iar dinții lui părură un fulger alb în întuneric.

— Mă simpatizezi. Își înclină capul într-o parte. E ciudat, cugetă el. Aș fi crezut că o să fii altfel acum, când ai ajuns în dizgrația Conclavului. Când nu mai ești fiul lor favorit. Aș fi crezut c-o să-ți mai scadă din aroganță. Dar ești neschimbat.

— Sunt adeptul consecvenței, zise Jace. O să mă lași să mă folosesc de motocicletă sau nu? Nu am decât câteva ore până la răsărit.

— Înțeleg din asta că n-o să mă duci până acasă?

Raphael se dădu grațios la o parte de lângă motocicletă și, când se mișcă, Jace prinse sclipirea lănțișorului de aur de la gâtul lui.

— Nu. Jace se urcă pe motocicletă. Dar poți dormi în pivnița de sub casă, dacă îți faci griji în legătură cu răsăritul.

— Hmm...

Raphael păru să cugete; era cu câțiva centimetri mai scund decât Jace și, cu toate că arăta mai tânăr, ochii lui erau mult mai bătrâni.

— Deci acum suntem chit pentru Simon, vânătorule de umbre?

Jace ambală motocicleta, întorcând-o spre râu:

— N-o să fim niciodată chit, vampirule, dar măcar e un început.

Jace nu se mai plimbase cu motocicleta de când vremea se schimbase și fu prins nepregătit de vântul înghețat care venea dinspre râu și care-l străpungea cu ușurință prin jacheta subțire și prin materialul jeanșilor, cu zeci de ace de frig. Jace începu să dârdâie și se bucură că măcar avea mănuși de piele ca să-și protejeze mâinile.

Deși soarele apusese de puțină vreme, lumea deja arăta ștearsă, lipsită de culoare. Râul părea de oțel, cerul era cenușiu ca o turturică, orizontul, ca o linie neagră și groasă, trasată în depărtare. Luminile clipeau și licăreau pe întinderea Williamsburgului și pe lângă Manhattan Bridge. Aerul mirosea a zăpadă, deși iarna era la câteva luni distanță.

Ultima oară când zburase peste râu, fusese și Clary cu el, și-și ținuse brațele în jurul lui și mâinile ei mici încleștate în materialul jachetei lui. Atunci nu-i fusese frig. Suci de ghidonul motocicletei și o simți cum se clatină pe-o parte; crezu că vede propria umbră zburând pe apă, înclinată nebunește. Îndreptând motocicleta, o văzu: o ambarcațiune cu bordaj de metal negru, fără nume și aproape fără lumini, cu prova ca o lamă îngustă brăzdând apa dinaintea ei. Îi amintea de un rechin, subțire, rapid și mortal.

Frână și se lăsă cu precauție în jos, fără zgomot, ca o frunză prinsă într-un șuvoi de apă. Nu simțea că pică, mai curând părea că vasul se ridica să-l întâlnească, luat de un curent de aer ascendent. Roțile vehiculului atinseră puntea și alunecară încet, oprindu-se. Nu era nevoie să închidă motorul; de cum se dădu jos de pe șa, uruitul scăzu la un mârâit, apoi la tors, apoi liniște. Când se uită în spate la motocicletă, aceasta părea să se încrunte la el, ca un câine nefericit după ce i s-a poruncit să șadă.

El îi rânji:

— O să mă întorc la tine, zise. Trebuie doar să verific vasul ăsta.

Era destul de mult de verificat. Se afla pe o punte largă, cu apa în partea dreaptă. Totul era vopsit în negru: puntea, parapetele care o înconjurau; chiar și ferestrele cabinei lungi și înguste erau acoperite cu vopsea neagră. Vasul era mai mare decât se așteptase el: probabil de lungimea unui teren de fotbal, poate mai mult. Nu semăna cu nici o altă navă pe care o mai văzuse până atunci: prea mare să fie un iaht, prea mică să fie un vas de-al marinei și în plus nu mai văzuse niciodată un vas pe care totul să fie vopsit în negru. Jace se întrebă de unde făcuse rost tatăl lui de el.

Lăsând motocicleta în urmă, porni într-un circuit lent în jurul punții. Norii se risipiseră și stelele străluceau anormal de luminoase. Putea vedea orașul iluminat, și în dreapta și în stânga lui, de parcă ar fi stat într-un pasaj îngust, delimitat de ziduri făcute din lumini. Bocancii răsunau a gol pe punte. Se întrebă deodată dacă Valentine era măcar acolo. Jace rareori mai fusese într-un loc care să pară atât de pustiu.

Se opri pentru o clipă la prova vasului, uitându-se spre râul care își tăia drumul printre Manhattan și Long Island ca o cicatrice. Apa era agitată în valuri cenușii, tivite cu argintiu pe creste, și bătea un vânt puternic și constant, genul de briză care suflă întotdeauna pe apă. Își întinse brațele în lături și lăsă vântul să-i ia jacheta și să i-o umfle în spate ca pe niște aripi, să-i biciuiască fața, să-i înțepe ochii până la lacrimi.

Existase un lac, în apropiere de conacul de la țară, în Idris. Tatăl lui îl învățase să navigheze pe el, îl învățase limbajul vântului și al apei, al

plutirii și al aerului. *Toți bărbații ar trebui să știe cum să navigheze*, spusese el. Fusese unul dintre puținele momente în care vorbise așa, spunând *toți bărbații* și nu *toți vânătorii de umbre*. Era o scurtă reamintire a faptului că, orice altceva ar fi putut fi Jace, ar fi făcut mereu parte din rasa umană.

Se întoarse cu spatele la proră, usturându-l ochii, văzu o ușă în peretele cabinei, între două ferestre înnegrite. Traversând puntea repede, încercă mânerul; era încuiat. Cu stela, trasă rapid o pereche de rune de Deschidere în metal, iar ușa se deschise, balamalele scârțâind ascuțit un protest și împrăștiind fulgi de rugină roșie. Jace se aplecă intrând pe ușa scundă și se trezi pe niște scări de metal slab luminate. Aerul mirosea a rugină și a paraginǎ. Făcu încă un pas înainte, iar ușa se închise în urma lui cu un bang metalic amplificat de ecou, cufundându-l în întuneric.

Înjură, pipăindu-și buzunarul după piatra-rună de lampa-vrăjitoarei. Mănușile îl incomodau, iar degetele îi erau amorțite de frig. Era mai frig înăuntru decât fusese afară, pe punte. Aerul era ca gheața. Își scoase mâna din buzunar, înfiorându-se și nu doar din pricina temperaturii. Simțea furnicături pe ceafă, iar nervii îi erau încordați la maximum. Ceva nu era în regulă.

Își ridică piatra-rună și lumina izbucni orbitoare, făcându-i ochii să lăcrimeze și mai tare. Prin ceața aceea, văzu silueta firavă a unei fete stând în fața lui, cu mâinile strânse la piept, cu părul roșu ca o pată de culoare pe fundalul metalului negru din jurul lor.

Mâna îi tremură, împrăștiind săgeți săltărețe de lumină, ca și când un roi de licurici s-ar fi ridicat în zbor din bezna de dedesubt.

— *Clary?*

Ea se uita la el, albă la față, cu buzele tremurătoare. Întrebările îi muriră pe buze — ce căuta ea aici? Cum ajunsese pe vas? Un spasm de groază îl cuprinse, mai rău decât orice altă frică pe care o simțise vreodată pentru el însuși. Era ceva rău cu ea, cu Clary. Făcu un pas înainte, tocmai când ea își desprinse brațele de la piept și le întinse spre el. Erau mânjite de sânge. Sângele îi păta toată partea din față a rochiei sale albe, ca o bavetă stacojie.

El o prinse cu un braț, când ea se prăbuși înainte. Aproape că scăpă lampa-vrăjitoarei din mână, când se lăsă cu toată greutatea peste el.

Îi simți bătăile puternice ale inimii, atingerea părului ei moale pe bărbie, atât de familiară. Totuși, mirosul ei era diferit. Mirosul pe care el îl asociase cu Clary, un amestec de săpun floral și bumbac curat, nu se mai simțea; acum, deslușii doar sânge și metal. Capul ei căzu pe spate și ea își dădu ochii peste cap. Bătăile nebunești ale inimii ei încetiniră... se opriră...

— Nu! O zgâlțâi tare și capul ei se rostogoli pe brațul lui. Clary! Trezește-te!

O zgâlțâi din nou și, de data asta, pleoapele i se zbătură; el își simți ușurarea potopindu-l ca o nădușeală rece; ochii ei erau deschiși, dar nu mai erau verzi; erau de un alb opac și luminos, albi și orbitori ca felinarele pe un drum întunecat, albi ca larma asurzitoare din mintea lui. *Am mai văzut ochii ăștia înainte*, gândi el, iar atunci, valul beznei se ridică peste el, aducând tăcerea.

Erau spărturi care perforau întunericul, puncte sclipitoare de lumină pe fundalul negru. Jace închise ochii, încercând să-și calmeze propria respirație. În gură avea un gust coclit, ca de sânge, și își dădu seama că stătea întins pe o suprafață de metal rece și că frigul se strecura prin hainele lui, intrându-i adânc în carne. Numără în minte descrescător, de la o sută, până când respirația îi încetini. Apoi deschise din nou ochii.

Întunericul era în continuare acolo, dar se definitivase în familiarul cer al nopții presărat cu stele. Se afla pe puntea vasului, întins pe spate lângă Brooklyn Bridge, la umbra lui, care se înălța la prova ca un munte cenușiu de metal și piatră. Gemu și se ridică în coate — apoi încremeni, când deslușii o altă umbră, în care recunoscu o siluetă omenească, aplecându-se deasupra lui.

— Te-ai lovit destul de urât la cap, zise vocea care îi bântuia coșmarurile. Cum te simți?

Jace se ridică imediat și regretă, căci stomacul i se revoltă. Dacă ar fi mâncat ceva în ultimele zece ore, era convins că ar fi vomitat. Însă așa, doar gustul acid al bilei îi năvăli în gură.

— Mă simt ca dracu'.

Valentine zâmbi. Stătea pe o stivă de cutii goale, turtite, purtând un costum cenușiu impecabil și cravată, de parcă s-ar fi aflat în spatele elegantului birou de mahon din conacul de la țară al familiei Wayland, în Idris.

— Mai am o întrebare evidentă pentru tine. Cum m-ai găsit?

— Prin tortură, de la demonul raum, zise Jace. Tu m-ai învățat unde-și au inimile. L-am amenințat, iar el mi-a spus — ce-i drept, nu sunt prea deștepți, dar a izbutit să-mi îngaime că a venit de pe un vas aflat pe râu. M-am uitat pe apă și am văzut umbra vasului tău. Mi-a mai spus și că tu îl invocaseși, dar asta deja știam.

— Înțeleg. Valentine păru să-și ascundă un zâmbet. Data viitoare ar fi mai bine să mă anunți dinainte că vii. Te-ar scuti de o ciocnire neplăcută cu gărzile mele.

— Gărzi? Jace se sprijini cu spatele de parapetul rece de metal și trase adânc în piept aerul curat, rece. Vrei să spui demoni, nu? Ai folosit Sabia ca să-i chemi.

— Nu neg, zise Valentine. Fiarele lui Lucian mi-au zdrobit armata de damnați și n-am avut nici timp, nici poftă să creez alții. Acum, când am Sabia Mortală, nu mai am nevoie de ei. Am alții.

Jace se gândi la Clary, însângerată și murind în brațele sale. Își duse o mână la frunte. Își simți palma rece, acolo unde atinsese parapetul de metal.

— Chestia aia de pe scări, zise el. Nu era Clary, nu?

— Clary? Glasul lui Valentine sună ușor surprins. Asta ai văzut tu?

— De ce n-ar fi asta ce-am văzut eu?

Jace se strădui să-și păstreze vocea egală, nepăsătoare. Nu că ar fi fost neobișnuit sau incomodat de secrete — fie ale lui, fie ale altor persoane —, dar sentimentele sale pentru Clary erau unele pe care el decisese că le putea îndura numai dacă nu le privea prea de-aproape.

Dar avea de-a face cu Valentine. El se uita la tot foarte de-aproape, îl studia și analiza în ce fel l-ar fi putut întoarce în avantajul lui. În privința asta, îi amintea lui Jace de Regina Curții Elfilor Luminii: rece, amenințător, calculat.

— Ceea ce ai întâlnit pe scări, zise Valentine, era Agramon, Demonul Fricii. Agramon ia forma a ceea ce te înspăimântă mai tare pe tine.

Când termină să se hrănească din groaza ta, te ucide, presupunând că mai ești viu până atunci. Cei mai mulți bărbați — și femei — mor înainte de momentul ăsta. Meriți să fii felicitat pentru că ai rezistat atât de mult cât ai făcut-o.

— Agramon? Jace era stupefiat. Ăsta e un Demon Căpetenie. Cum ai făcut să supui unul ca ăsta?

— Am plătit un magician tânăr și încrezut să-l invoce pentru mine. El a crezut că dacă demonul rămâne în interiorul pentagramei lui, îl va putea controla. Din nefericire pentru el, cea mai mare frică a lui a fost că demonul pe care îl invoca avea să rupă pavezele pentagramei și să-l atace, și exact asta s-a întâmplat când Agramon a sosit.

— Deci așa a murit, zise Jace.

— Cine a murit?

— Magicianul, zise Jace. Numele lui era Elias. Avea șaisprezece ani. Dar știai asta, nu? Ritualul Conversiunii Infernale...

Valentine râse.

— Dar *chiar* ai fost ocupat, nu? Deci știi de ce i-am trimis pe demonii ăia acasă la Lucian, nu?

— O voiai pe Maia, zise Jace. Pentru că ea este un vârcolac copil. Îi voiai sângele.

— I-am trimis pe demonii drevak să iscodească și să vină să-mi raporteze ce văzuseră acasă la Lucian, zise Valentine. Lucian l-a ucis pe unul dintre ei, dar când celălalt a raportat prezența unui tânăr licantrop...

— Ai trimis demonii raum s-o ia. Jace se simți deodată foarte obosit. Pentru că Luke o îndrăgește și voiai să-i faci un rău, dacă ai fi putut.

Făcu o pauză și apoi spuse, pe un ton măsurat:

— Ceea ce e destul de josnic, chiar și din partea ta.

Pentru o clipă, o scânteie de mânie se aprinse în ochii lui Valentine; apoi își dădu capul pe spate și scoase un muget, înveselit:

— Îți admir încăpățânarea. Îmi semeni atât de mult!

Se ridică în picioare și-i întinse o mână lui Jace:

— Vino! Hai să te plimbi pe punte cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Jace ar fi vrut să ignore cu dispreț mâna oferită, dar nu era sigur, dată fiind durerea din capul lui, că s-ar fi putut ridica în picioare fără ajutor. De altfel, era probabil mai bine să nu-l scoată din pepeni pe tatăl lui prea curând; orice ar fi zis Valentine despre lăudabila răzvrătire a lui Jace, nu avusese niciodată prea multă răbdare cu purtările neascultătoare.

Mâna lui Valentine era rece și uscată, iar strânsoarea ei, ciudat de liniștitoare. Când Jace fu pe picioarele lui, Valentine îi dădu drumul și scoase o stelă din buzunar.

— Dă-mi voie să te scap de rănile alea, zise el, întinzând mâna spre cea a fiului său.

Jace își trase mâna în lături — după o secundă de ezitare pe care Valentine cu siguranță că o observase.

— Nu vreau ajutorul tău.

Valentine puse stela la loc.

— Cum dorești.

Începu să meargă, iar Jace, după o clipă, porni după el, silit să alerge ca să-l prindă din urmă. Îl cunoștea pe tatăl lui destul de bine cât să știe că nu s-ar fi întors niciodată să se uite dacă Jace venea după el, dar se aștepta s-o fi făcut și avea să înceapă să vorbească în consecință.

Avusese dreptate. Până să ajungă Jace lângă el, Valentine deja vorbea. Își ținea mâinile la spate și pășea cu o grație degajată, nepăsătoare, neobișnuită pentru un bărbat înalt, cu umeri lați, ca el. Se apleca înainte în mers, de parcă ar fi înfruntat un vânt puternic.

— ...dacă-mi amintesc bine, zicea Valentine, tu știi de fapt *Paradisul pierdut* al lui Milton?

— Nu m-ai pus să-l citesc decât de vreo zece sau cincisprezece ori, zise Jace. E mai bine să fii domn în iad decât slugă în rai, etcetera și așa mai departe.

— *Non serviam*, zise Valentine. „Nu voi sluji". Asta și-a scris Lucifer pe flamură, când a pornit călare cu hoarda sa de îngeri rebeli împotriva unei autorități corupte.

— Și ce vrei să spui? Că tu ești de partea diavolului?

— Unii spun că Milton însuși i-ar fi ținut partea diavolului. Satan al lui este, cu siguranță, un personaj mult mai interesant decât Dumnezeul lui.

Ajunseseră aproape în partea din față a vasului. Valentine se opri și se rezemă de parapet.

Jace se duse lângă el. Trecuseră de podurile de pe East River și se îndreptau spre larg, printre Staten Island și Manhattan. Luminile din centrul financiar al orașului licăreau pe apă, ca niște lampa-vrăjitoarei. Cerul era pudrat cu diamante și râul își ținea secretele ascunse sub o pojghiță lucioasă neagră, sfâșiată ici și colo de o sclipire argintie care ar fi putut fi coada unui pește — sau a unei sirene. *Orașul meu*, gândi Jace, de încercare, dar cuvintele îi aduceau în minte tot Alicante și turnurile lui de cristal, nu zgârie-norii din Manhattan.

După un moment, Valentine zise:

— De ce ai venit aici, Jonathan? M-am întrebat, după ce te-am văzut în Orașul de Oase, dacă ura ta pentru mine era de neîmblânzit. Aproape că îmi luasem nădejdea de la tine.

Tonul său era potolit, cum era de cele mai multe ori, dar în el se mai strecurase ceva — nu vulnerabilitate, ci un soi de curiozitate sinceră, de parcă și-ar fi dat seama că Jace era capabil să-l surprindă.

Jace privi în depărtare, pe apă.

— Regina Curții Elfilor Luminii m-a pus să te întreb ceva. Mi-a zis să te întreb ce sânge curge prin venele mele.

Surprinderea trecu peste chipul lui Valentine ca o mână care i-ar fi șters toată expresia.

— Ai vorbit cu Regina?

Jace nu spuse nimic.

— Ăsta e stilul spiritelor naturii. Tot ce spun ele are mai mult de un înțeles. Spune-i, dacă mai întreabă, că prin venele tale curge sângele Îngerului.

— Ca și prin venele oricărui vânător de umbre, zise Jace, dezamăgit. Nădăjduia într-un răspuns mai interesant. N-ai minți-o pe Regina Curții Elfilor Luminii, nu-i așa?

Tonul lui Valentine fu sec.

— Nu. Și tu n-ai venit aici doar ca să-mi pui întrebarea asta ridicolă. De ce ești de fapt aici, Jonathan?

— Trebuia să vorbesc cu cineva.

Nu era atât de bun în a-și controla vocea cum era tatăl său; își auzi durerea, ca o rană sângerândă foarte aproape de suprafață.

— Soții Lightwood... nu sunt decât o pacoste pentru ei. Luke probabil că mă urăște acum. Inchizitoarea vrea să mă vadă mort. Am făcut ceva și l-am rănit pe Alec, și nici măcar nu sunt sigur ce anume.

— Și sora ta? întrebă Valentine. Clarissa ce spune?

De ce trebuie să strici tu totul?

— Nici ea nu e prea încântată de mine. Jace șovăi. Mi-am amintit ce mi-ai spus, în Orașul Oaselor. Că n-ai avut nici o șansă să-mi spui adevărul. Nu am încredere în tine, adăugă el. Vreau să știi asta. Dar m-am gândit că ți-aș da o șansă să-mi spui *de ce.*

— Trebuie să mă întrebi mai mult decât de ce, Jonathan.

Exista o notă în vocea tatălui său care-l șocă pe Jace — o smerenie aspră care părea să-i înmoaie trufia lui Valentine, la fel cum oțelul poate fi înmuiat de foc.

— Sunt atât de multe „de ce"-uri.

— De ce i-ai ucis pe Frații Tăcuți? De ce ai luat sabia Mortală? Ce plănuiești? De ce nu ți-a fost de ajuns Pocalul Mortal?

Jace se stăpâni mai înainte de a putea da glas și celorlalte întrebări care-l frământau. *De ce m-ai părăsit a doua oară? De ce mi-ai spus că nu mai eram fiul tău și apoi ai venit după mine, totuși?*

— Știi ce vreau eu. Conclavul este corupt fără speranță și trebuie distrus și construit din nou. Idris trebuie eliberat de influența raselor degenerate, iar Pământul trebuie izolat împotriva amenințării demonice.

— Mda, cât despre amenințarea demonică... Jace se uită în jur, de parcă n-ar fi fost surprins să vadă umbra neagră a lui Agramon ridicându-se la el. Am crezut că urăști demonii. Acum îi folosești ca slujitori ai tăi. Ravenerul, demonii drevak, Agramon — sunt *angajații* tăi. Gărzi, măcelar, bucătar personal și mai știu eu ce.

Valentine bătu darabana pe parapet.

— Eu nu sunt prieten cu demonii, zise el. Sunt nefilim, oricât de mult aș crede că Acordurile sunt nefolositoare și Legea este frauduloasă. Nu-i obligatoriu ca un om să fie de acord cu ocârmuirea ca să fie patriot, nu? E datoria adevăratului patriot să se opună, să spună că-și iubește țara mai mult decât îi pasă de poziția sa în ordinea socială. Am fost defăimat pentru alegerea mea, silit să trăiesc ascuns, expulzat din Idris. Dar sunt — și voi fi totdeauna — nefilim. Nu pot schimba sângele din venele mele nici dac-aș vrea — și nu vreau.

Eu, da. Jace se gândi la Clary. Privi din nou în jos, la apa întunecată, știind că nu era adevărat. Să renunțe la vânătoare, la ucideri, la cunoașterea propriei viteze de a se avânta și la abilitățile certe — era imposibil. *Era* un războinic. N-ar fi putut fi nimic altceva.

— Tu vrei? întrebă Valentine.

Jace își întoarse repede ochii, întrebându-se dacă tatăl lui îi putea citi pe față gândurile. Stătuseră împreună, numai ei doi, singuri, atâția ani. Îi știuse fața tatălui său mai bine decât pe-a lui însuși, cândva. Valentine era singura persoană față de care simțea că n-ar putea niciodată să-și ascundă sentimentele. Sau prima persoană, cel puțin. Uneori, avea impresia că și Clary putea privi drept prin el, de parc-ar fi fost de sticlă.

— Nu, răspunse el. Nu vreau.

— Ești vânător de umbre pentru totdeauna?

— Sunt, până la urmă, ceea ce tu m-ai făcut, zise Jace.

— Bine, zise Valentine. Asta voiam să aud.

Se lăsă pe spate, peste parapet, uitându-se în sus la cerul nopții. În părul lui alb-argintiu se strecuraseră fire cărunte. Jace nu le mai observase până atunci.

— Ăsta e un război, zise Valentine. Singura întrebare este de care parte vei lupta tu?

— Am crezut că suntem cu toții de aceeași parte. Am crezut că suntem noi împotriva lumii demonilor.

— Bine ar fi fost, dacă s-ar fi putut. Nu înțelegi că, dacă aș fi simțit că mai presus de orice Conclavul ține la binele și interesele acestei lumi,

dacă aș fi considerat că ei își făceau datoria în cel mai bun mod cu putință, pe Înger, de ce m-aș fi luptat cu ei? Ce motiv aș fi avut?

Puterea, gândi Jace, dar nu spuse nimic. Nu mai știa sigur ce trebuia să spună și încă mai puțin ce să creadă.

— Dacă se continuă în Conclav așa ca acum, zise Valentine, demonii o să le vadă slăbiciunea și o să atace, iar Conclavul, distras de nesfârșitele lor ploconeli față de rasele degenerate, nu va fi în stare să lupte împotriva lor și să-i alunge. Demonii o să atace și o să distrugă tot, n-o să mai rămână absolut nimic.

Rasele degenerate. Cuvintele aveau o familiaritate stingheritoare; îi aminteau lui Jace de copilăria sa, într-un mod care nu era pe de-a-ntregul plăcut. Când se gândea la tatăl său și la Idris, avea întotdeauna aceleași amintiri începețoșate — un soare fierbinte scăldând pajiștile verzi din fața conacului lor de la țară și o siluetă înaltă, întunecată, cu umeri lați, aplecându-se să-l ridice pe el din iarbă și să-l ducă înăuntru. Trebuie să fi fost foarte mic pe-atunci, și totuși nu uitase niciodată nici cum mirosea iarba — verde, strălucitoare și proaspăt cosită —, nici cum soarele îi prefăcea părul tatălui său într-un nimb alb, nici senzația de a fi purtat în brațe. De a fi în siguranță.

— Luke, zise Jace, cu o oarecare greutate, Luke nu e un degenerat...

— Lucian e diferit. El a fost odată vânător de umbre. Tonul lui Valentine era sec și categoric. Problema nu e despre repudiați particulari, Jonathan. Este despre supraviețuirea fiecărei creaturi vii din lumea asta. Îngerul l-a ales pe nefilim dintr-un anumit motiv. Noi suntem cei mai buni din lumea asta și avem menirea de-a o salva. Noi suntem cele mai apropiate ființe din lumea asta de zei — și trebuie să folosim puterea asta ca să salvăm lumea de distrugere, oricât ne-ar costa.

Jace își sprijini coatele de parapet. Era frig aici: vântul înghețat pătrundea prin hainele lui, iar vârful degetelor îi erau amorțite. Dar în minte vedea colinele înverzite, apa albastră și pietrele de culoarea mierii ale conacului Wayland.

— În povestea veche, zise el, când i-a ispitit să păcătuiască, Satana le-a spus lui Adam și Evei: „Veți fi asemenea zeilor". Și au fost alungați din grădina raiului din cauza asta.

Urmă o pauză, după care Valentine râse și rosti:

— Vezi, de-asta am nevoie de tine, Jonathan. Tu mă ferești de păcatul mândriei.

— Există tot soiul de păcate. Jace se îndreptă și se întoarse spre tatăl lui. Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre demoni, tată. Cum justifici faptul că-i invoci, că te *înhăitezi* cu ei? Plănuiești să-i trimiți împotriva Conclavului?

— Bineînțeles că da, zise Valentine fără ezitare, fără nici o clipă de gândire dacă era înțelept să-și dezvăluie planurile cuiva care le-ar fi putut transmite dușmanilor săi.

Nimic nu l-ar fi zdruncinat mai tare pe Jace decât să-și dea seama cât de sigur era tatăl lui de reușită.

— Conclavul nu va deschide ochii decât cu forța. Am încercat să alcătuiesc o armată de damnați; cu Pocalul, aș fi putut crea o armată de vânători de umbre, dar asta ar lua ani. Eu n-am ani la dispoziție. Noi, rasa umană, nu avem ani la dispoziție. Cu Sabia pot să chem sub comanda mea o armată de demoni. Ei îmi vor servi ca unelte, să facă orice le voi porunci. Nu vor avea de ales. Și când o să termin treaba cu ei, o să le poruncesc să se autodistrugă, și ei o vor face.

Glasul lui era lipsit de emoție.

Jace strânse de marginea parapetului atât de tare, încât degetele începură să-l doară.

— Nu poți ucide orice vânător de umbre care ți se opune. Asta-i crimă.

— Nu va trebui s-o fac. Când Conclavul o să vadă puterea pregătită împotriva sa, toți se vor preda. Nu sunt sinucigași. Și există printre ei unii care mă susțin. Vor ieși în față când va veni vremea.

Nu exista nici pic de aroganță în vocea lui Valentine, ci doar o siguranță calmă.

— Cred că subestimezi Conclavul. Jace încercă să vorbească, fără ca vocea să-i tremure. Nu cred că înțelegi cât de mult te urăsc ei.

— Ura nu înseamnă nimic dacă e pusă în balanță cu supraviețuirea, Valentine duse mâna la cingătoare, unde mânerul sabiei sclipea sumbru. Dar nu mă crede pe cuvânt. Ți-am spus că voiam să-ți arăt ceva. Uite!

Scoase Sabia din teacă și i-o întinse lui Jace. Jace văzuse această Maellartach și înainte, în Orașul Oaselor, atârnată pe perete în pavilionul Stelelor Vorbitoare. Și-i mai văzuse și mânerul ieșind din teaca de umăr a lui Valentine, dar n-o examinase niciodată de aproape. *Sabia Îngerului.* Era dintr-un metal argintiu-închis, greu, sclipind, cu un luciu întunecat. Lumina părea să se miște pe deasupra și prin lama ei, de parcă era făcută din apă. În mânerul ei înflorea un trandafir învăpăiat de lumină.

Jace vorbi, simțindu-și gura uscată:

— Foarte frumoasă.

— Vreau s-o ții în mână.

Valentine îi prezentă Sabia fiului său, așa cum îl învățase și pe el, cu mânerul înainte. Sabia părea să reflecte negru în lumina stelelor.

Jace șovăi.

— Eu nu...

— Ia-o! Valentine i-o apăsă în palmă.

În clipa în care degetele lui Jace se închiseră pe mâner, o suliță de lumină țâșni din mânerul Sabiei, prin miezul lamei, până sus. El se uită repede spre tatăl lui, dar Valentine era de nepătruns.

O durere surdă se răspândi prin brațul lui Jace și până în piept. Nu pentru că Sabia ar fi fost grea; nu era. Dar părea că voia să-l tragă în jos, să-l târască prin vas, prin apa verde a oceanului, prin scoarța subțire a pământului însuși. Jace simți că tot aerul i-a fost scos din plămâni. Își ridică fruntea și se uită în jur...

Și văzu că noaptea se schimbase. O plasă sclipitoare de sârme de aur fusese aruncată peste cer, iar stelele luminau prin ea, strălucitoare ca niște flori de cuie bătute cu ciocanul în întunecime. Jace văzu arcuirea lumii care aluneca departe de el, iar pentru moment fu izbit de frumusețea

întregii priveliști. Apoi, cerul nopții păru să se crape ca sticla și, revărsându-se prin spărtură, începu să se apropie o hoardă de forme întunecate, cocoșate și diforme, strâmbe și lipsite de chip, urlând un țipăt mut care-i pârjolea mintea. Vântul înghețat îl arse când caii cu șase picioare se năpustiră pe deasupra lui, copitele lor scoțând scântei de sânge din puntea vasului. Făpturile care îi călăreau erau cu neputință de descris. Deasupra acestora, creaturi fără ochi, cu aripi de piele, se roteau, țipând și lăsând să picure o mâzgă verde ca veninul.

Jace se aplecă peste parapet, icnind incontrolabil, ținând încă Sabia strâns în mână. Sub el, apa clocotea de demoni ca o tocană otrăvitoare. Văzu creaturi cu țepi, cu ochi injectați cât niște farfurii, zbătându-se, și târâte sub masele viermuitoare de tentacule negre alunecoase. O sirenă prinsă în strânsoarea unui păianjen de apă cu zece picioare țipă deznădăjduită când acesta își înfipse colții în coada ei care bătea înnebunită, ochii lui roșii licărind ca niște picături de sânge.

Sabia căzu din mâna lui Jace și zăngăni pe punte. Brusc, sunetul și spectacolul dispărură, iar noaptea deveni tăcută. Se ținu strâns de balustradă, uitându-se în jos la mare, fără să-i vină să creadă. Era goală, suprafața sa fiind încrețită numai de vânt.

— Ce-a fost asta? șopti Jace.

Îl ustura gâtlejul de parcă ar fi fost râcâit cu șmirghel. Se uită înnebunit la tatăl lui, care se aplecase să ridice Sabia-Sufletului de pe punte, unde o scăpase Jace.

— Ăștia sunt demonii pe care i-ai chemat deja?

— Nu. Valentine vârî Sabia în teacă. Aceștia sunt demonii care au fost atrași la marginile lumii acesteia de către Sabie. Mi-am adus vasul în locul ăsta pentru că scuturile sunt mai subțiri aici. Ceea ce ai văzut e armata mea, așteptând în partea cealaltă de scuturi — așteptând să-i chem eu la mine.

Ochii lui erau gravi.

— Mai crezi că nu vor capitula cei din Conclav?

Jace închise ochii și spuse:

— Nu toți... nu soții Lightwood...

— I-ai putea convinge tu. Dacă stai cu mine, îți jur că nu li se va întâmpla nici un rău.

Întunericul din spatele pleoapelor lui Jace începu să se prefacă în roșu. Își închipuise cenușa vechiului cămin al lui Valentine, oasele înnegrite ale bunicilor pe care nu îi cunoscuse niciodată. Acum vedea alte chipuri. Al lui Alec. Al lui Isabelle. Al lui Max. Al lui Clary.

— Le-am făcut deja atât de mult rău, șopti el. Nimic nu trebuie să li se mai întâmple, nici unuia dintre ei. Nimic.

— Bineînțeles. Înțeleg.

Iar Jace își dădu seama, spre uluirea lui, că Valentine *chiar* înțelegea, că, într-un fel, el vedea ceea ce nimeni altul nu părea în stare să înțeleagă.

— Tu crezi că e vina ta, toate necazurile care s-au abătut asupra prietenilor tăi, asupra familiei tale.

— Este vina mea.

— Ai dreptate. Este.

La acestea, Jace își ridică privirea absolut stupefiat. Era surprins că i se dădea dreptate și era, în egală măsură, îngrozit și ușurat.

— Este?

— Răul nu este voit, bineînțeles. Dar tu ești ca mine. Noi otrăvim și distrugem tot ce iubim. Există un motiv pentru asta.

— Ce motiv?

Valentine își ridică privirea spre cer.

— Noi suntem meniți unui scop mai înalt, tu și cu mine. Distracțiile lumii sunt numai atât, distracții. Dacă îngăduim să fim abătuți de la cursul nostru de către ele, suntem pedepsiți corespunzător.

— Iar pedeapsa noastră e ispășită de toată lumea la care ținem? Pare un pic cam aspru pentru *ei*.

— Soarta nu e niciodată dreaptă. Ești prins într-un curent mult mai puternic decât tine, Jonathan; înoată împotriva lui și te vei îneca, iar pe lângă tine, o să-i îneci și pe cei care încearcă să te salveze. Înoată cu el și o să supraviețuiești.

— Clary...

— Nici un rău nu i se va întâmpla surorii tale dacă mi te vei alătura. O să merg până la capătul pământului s-o apăr. O s-o aduc în Idris, unde nimic nu i se poate întâmpla. Îți promit asta.

— Alec. Isabelle. Max...

— Copiii Lightwood, de asemenea, vor avea protecția mea.

Jace spuse cu glas scăzut:

— Luke...

Valentine șovăi, apoi spuse:

— Toți prietenii tăi vor fi protejați. De ce nu mă poți crede, Jonathan? Asta e singura cale prin care poți să-i salvezi. Jur!

Jace nu putea vorbi. Închise ochii din nou. Înăuntrul lui, frigul toamnei se lupta cu amintirea verii.

— Te-ai hotărât? întrebă Valentine.

Jace nu-l privi, dar simți nuanța definitivă din întrebare. Era chiar nerăbdător.

Jace deschise ochii. Lumina stelelor era o explozie albă în irisurile lui; pentru o clipă, nu putu vedea nimic altceva. Răspunse:

— Da, tată. M-am hotărât.

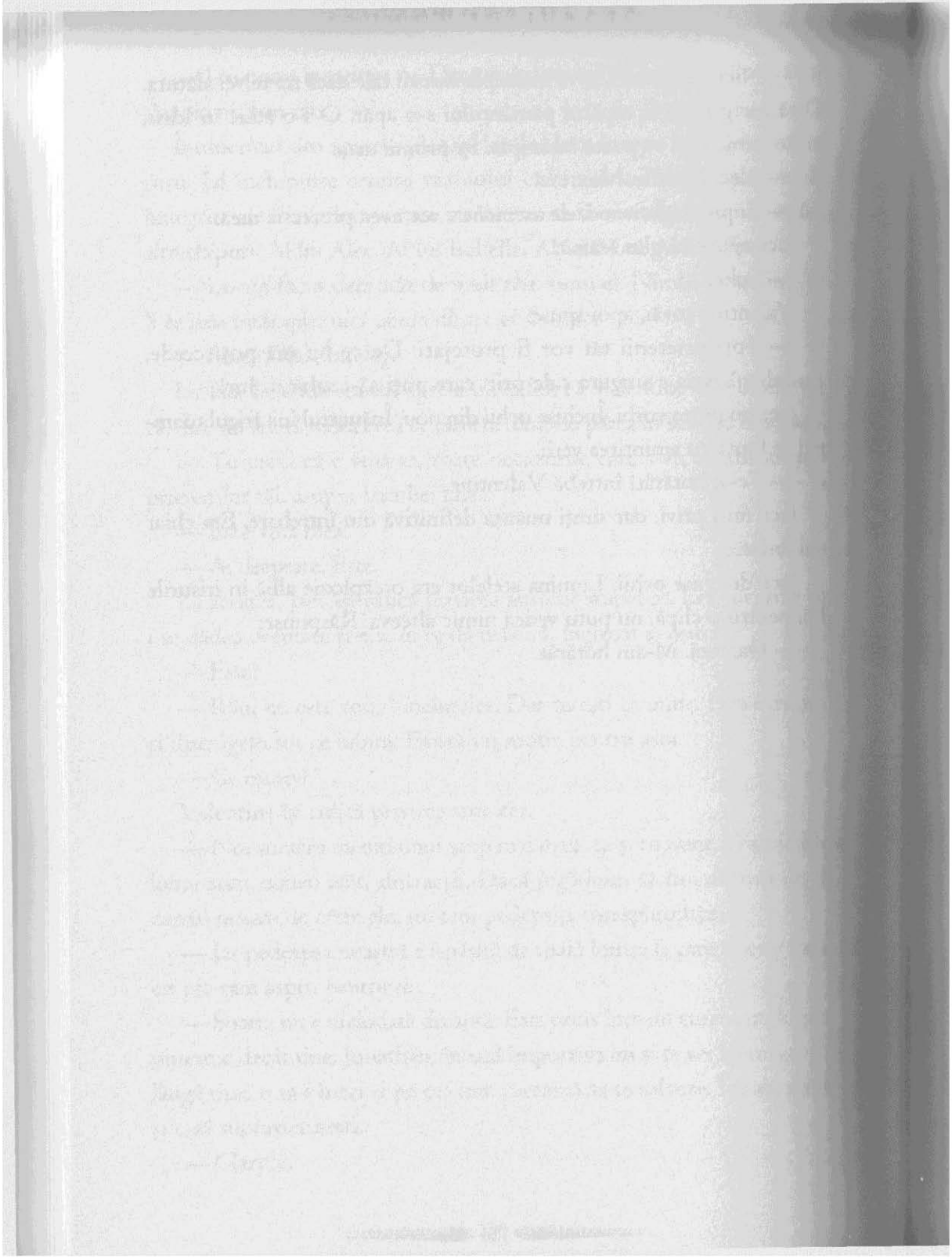

PARTEA A TREIA

Ziua mâniei

În ziua mâniei, în ziua aceea de foc,
Vestesc tulburați văzător și proroc,
Scrum și cenușă fi-va pământul tot.
— Abraham Coles

14

NEÎNFRICAT

CÂND CLARY SE TREZI, LUMINA SE REVĂRSA PE FEREASTRĂ; ÎN OBRAZUL stâng simțea o durere vie. Răsucindu-se, văzu că adormise cu capul pe caietul ei de schițe și colțul acestuia îi intrase în carne. De asemenea, stiloul îi căzuse din mână pe plapumă și o pată neagră se întinsese pe cearșaf. Gemând, se ridică în capul oaselor, frecându-și tristă obrazul, și se duse să facă un duș.

În baie se vedeau urmele activității din noaptea trecută; erau pansamente însângerate îngrămădite în coșul de gunoi și o dâră de sânge uscată pe chiuvetă. Înfiorată, Clary intră sub duș, cu o sticlă de gel de grepfrut, hotărâtă să se curețe bine de senzația stăruitoare de neliniște.

După aceea, îmbrăcată într-un halat de baie de-al lui Luke și cu părul ud înfășurat în prosop, deschise ușa de la baie și dădu nas în nas cu Magnus care pândea de partea cealaltă, ținând un prosop într-o mână și părul strălucitor în cealaltă. Trebuie să fi dormit pe el, gândi ea, pentru că o parte a țepilor sclipitori arătau turtiți.

— De ce le ia fetelor atât de mult timp să facă duș? întrebă el. Fetele muritorilor, vânătoarele de umbre, femeile magicieni, toate sunteți la fel. Nu întineresc deloc așteptând aici.

Clary se dădu la o parte, lăsându-i cale liberă.

— Câți ani *ai*, apropo? îl întrebă ea, curioasă.

Magnus îi făcu cu ochiul.

— Trăiam pe vremea când Marea Moartă se simțea ca un lac puțin cam sărăcuț.

Clary își dădu ochii peste cap.

Magnus o goni cu un gest.

— Acum mișcă-ți poponețul de-aici! Trebuie să intru eu; părul meu e un *dezastru*.

— Nu-mi consuma tot gelul de duș, că e scump, îi spuse Clary și se îndreptă spre bucătărie, unde scormoni după niște filtre și dădu drumul la cafetiera Mr. Coffee. Familiarul bolborosit al aparatului și mirosul de cafea îi atenuară senzația de neliniște. Câtă vreme exista cafea pe lume, cât de rău puteau sta lucrurile?

Se întoarse în dormitor, să se îmbrace. Zece minute mai târziu, în jeanși și un pulover cu dungi albastre și verzi, se afla în living, trezindu-l pe Luke. El se ridică în capul oaselor gemând, ciufulit și cu fața boțită de somn.

— Cum te simți? întrebă Clary, întinzându-i o cană ciobită, în care era cafea aburindă.

— Mai bine, acum. Luke își studie bluza sfâșiată; marginile despicăturii erau pătate de sânge. Unde-i Maia?

— Doarme în camera ta, nu ții minte? Ai spus c-o poate folosi ea.

Clary se așeză pe brațul canapelei.

Luke se frecă la ochii săi încercănați.

— Nu-mi amintesc prea bine noaptea trecută, recunoscu el. Știu că am ieșit afară, să mut camioneta, dar știu mai puțin din ce-a urmat.

— Mai erau și alți demoni ascunși afară. Te-au atacat. Jace și cu mine ne-am ocupat de ei.

— Alți demoni drevak?

— Nu. Clary n-ar fi vrut să vorbească. Jace le-a spus demoni raum.

— Demoni raum? Luke se ridică deodată, atent. E serioasă treaba. Demonii drevak sunt păcătoși și periculoși, dar raum...

— E-n regulă, îi spuse Clary. Am scăpat de ei.

— Voi ați scăpat de ei? Sau Jace a făcut-o? Clary, nu vreau ca tu...

— N-a fost așa. Clătină din cap. A fost...

Luke o întrerupse, evident supărat:

— Nu era Magnus aici? El de ce n-a mers cu voi?

— Pentru că eu o vindecam pe *Maia*, de-aia, zise Magnus, intrând în living mirosind puternic a grepfrut.

Avea părul înfășurat într-un prosop și era îmbrăcat într-un trening de satin albastru, cu vipușcă argintie.

— Unde e recunoștința?

— *Sunt* recunoscător. Luke arăta de parcă era în același timp mânios și gata să izbucnească în râs. Doar că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Clary...

— Atunci, Maia ar fi murit dacă m-aș fi dus cu ei, zise Magnus, prăbușindu-se într-un fotoliu. Clary și Jace s-au descurcat foarte bine cu demonii, nu-i așa? se întoarse el spre Clary.

Ea se foi în loc.

— Vezi, tocmai asta e...

— Ce e? întrebă Maia, îmbrăcată încă în hainele pe care le purtase în ajun, cu unul dintre puloverele mari ale lui Luke tras peste tricoul ei.

Veni pășind înțepenită prin odaie și se așeză, binișor, pe un scaun.

— Îmi miroase cumva a cafea? întrebă ea cu speranță, încrețindu-și nasul.

Pe bune, gândi Clary, nu era drept deloc pentru un vârcolac să fie frumoasă și apetisantă; ar fi trebuit să fie hirsută, probabil cu smocuri de păr ieșindu-i din urechi. *Iar ăsta*, adăugă în minte Clary, *este exact motivul pentru care nu am nici o prietenă și îmi petrec tot timpul cu Simon. Ar trebui să-mi vin în fire.* Se ridică în picioare:

— Vrei să-ți aduc?

— Da, te rog, încuviință Maia. Cu lapte și zahăr! strigă în urma lui Clary, după ce aceasta ieșise din cameră.

Dar când se întoarse din bucătărie, cu o cană aburindă în mână, fata vârcolac era încruntată.

— Nu-mi amintesc foarte clar ce s-a întâmplat noaptea trecută, zise ea, dar era ceva în legătură cu Simon, ceva care mă supărase...

— Păi, ai încercat să-l ucizi, zise Clary, așezându-se la loc pe brațul canapelei. Poate că asta e.

Maia păli, cu ochii în cana de cafea.

— Uitasem. El e vampir acum. Își ridică ochii spre Clary. N-am vrut să-i fac rău. A fost doar...

— Da? Clary își ridică sprâncenele. Doar ce?

Fața Maiei căpătă încet o culoare roșu-aprins. Puse cana de cafea jos, pe măsuța de lângă ea.

— Nu vrei să te întinzi? zise Magnus, prevenitor. Socotesc că asta ajută când îți dai seama deodată de o chestie oribilă, care te zdrobește.

Ochii Maiei se umplură deodată de lacrimi. Clary se uită la Magnus, îngrozită — el părea deopotrivă șocat, observă el —, apoi la Luke.

— *Fă ceva*, îi șopti ea, încet.

Magnus poate că era un magician care putea tămădui răni mortale cu un jet de foc albastru, dar Luke era maestru în a trata adolescente care plângeau.

Luke își dădu pătura la o parte, pregătindu-se să se ridice, însă înainte de a fi în picioare, ușa de la intrare se deschise brusc și intră Jace, urmat de Alec, care ducea în brațe o cutie albă. Magnus își dădu grăbit prosopul jos din cap și-l lăsă să cadă în spatele fotoliului. Fără gel și sclipici, părul lui era negru și drept, lung până aproape de umeri.

Clary își ațintă imediat ochii asupra lui Jace, cum făcea întotdeauna; nu se putea abține, dar cel puțin nimeni altcineva nu părea să bage de seamă. Jace arăta încordat, atent și gata de acțiune, dar și epuizat, cu ochii adumbriți de cearcăne. Privirea lui trecu peste ea fără expresie și se opri asupra Maiei, care încă plângea pe mutește, de parcă nici nu-i auzise pe băieți intrând.

— Văd că toată lumea e bine dispusă, observă el. Stați bine cu moralul?

Maia se șterse la ochi.

— Rahat, mormăi ea. Urăsc să plâng în fața vânătorilor de umbre.

— Atunci du-te și plângi în altă cameră, zise Jace, fără pic de căldură în glas. Cu siguranță, n-avem nevoie de smiorcăielile tale pe-aici, în timp ce noi discutăm, nu?

— Jace, începu Luke pe un ton de avertisment, dar Maia deja se ridicase în picioare și pornise glonț către ușa bucătăriei.

Clary se întoarse spre Jace:

— Discutăm? Păi, nu discutăm.

— Dar o să discutăm, zise Jace, lăsându-se să cadă pe băncuța din fața pianului, întinzându-și picioarele lungi. Magnus vrea să țipe la mine, nu-i așa, Magnus?

— Da, zise Magnus, desprinzându-și cu greu privirile de la Alec, răstimp suficient ca să se încrunte. Unde naiba ai fost? Am crezut că am vorbit limpede când ți-am spus că trebuie să stai în casă.

— *Eu* am crezut că n-are de ales, zise Clary. Am crezut că trebuia să stea unde te aflai tu. Știi, din cauza magiei.

— În mod normal, da, zise Magnus oțărât, dar noaptea trecută, după tot ce am făcut, magia mea a fost... epuizată.

— Epuizată?

— Ei, da. Magnus părea furios la culme. Nici măcar Înaltul Magician din Brooklyn nu are resurse inepuizabile. Sunt om. Mă rog, se corectă el, pe jumătate om, oricum.

— Dar trebuie să fi știut că resursele tale se consumaseră, nu-i așa? zise Luke, nu lipsit de simpatie.

— Da, și l-am pus pe ticălosul ăsta mic să jure că va sta în casă. Magnus îl fulgeră cu privirea pe Jace. Acum știu câte parale fac mult lăudatele voastre jurăminte de vânători de umbre.

— Trebuie să știi cum să mă faci să jur cum trebuie, zise Jace, netulburat. Numai un jurământ pe Înger are valoare.

— E adevărat, zise Alec — era primul lucru pe care-l spunea de când intrase.

— Unde ai fost toată noaptea, apropo? întrebă Magnus, cu voce acră. Cu Alec?

— N-am putut să dorm, așa că am ieșit la o plimbare. Când m-am întors, am dat peste nefericitul ăsta patrulând pe lângă verandă, zise Jace arătând spre Alec.

Magnus se însenină.

— Ai fost acolo toată noaptea? îl întrebă el pe Alec.

— Nu, răspunse Alec. Am fost acasă și m-am întors. Am alte haine, nu se vede? Uite.

Toată lumea se uită. Alec purta un pulover închis la culoare și jeanși, adică exact ce purtase și în ajun. Clary hotărî să-i lase avantajul îndoielii.

— Ce-i în cutie? întrebă ea.

— Oh! Ah! Alec privi cutia de parcă uitase de ea. Gogoși, de fapt. Deschise cutia și o așeză pe măsuța de cafea. Vrea cineva?

Toată lumea, după cum se dovedi, voia gogoașă. Jace a vrut două. După ce înghiți gogoașa cu cremă pe care i-o aduse Clary, Luke păru ceva mai întremat; dădu în sfârșit pătura la o parte și se ridică pe canapea.

— Un singur lucru nu pricep, zise el.

— Numai unul? Ești cu mult înaintea noastră, zise Jace.

— Voi doi ați ieșit afară după mine, când ați văzut că nu mai veneam înapoi, zise Luke, uitându-se la Clary și la Jace.

— Noi trei, zise Clary. A venit și Simon.

Luke arăta îndurerat.

— Bine. Voi trei. Erau doi demoni, dar Clary spune că n-ați ucis nici unul. Așadar, ce s-a întâmplat?

— Eu l-aș fi ucis pe-al meu, dar a fugit, zise Jace. Altminteri...

— Dar de ce să fi făcut asta? întrebă Alec. Ei doi, voi trei — să se fi simțit în inferioritate numerică?

— Fără nici o intenție de a vă jigni, dar singurul dintre voi care pare de temut este Jace, zise Magnus. Un vânător de umbre fără pregătire și un vampir speriat...

— Cred că s-ar putea să fi fost din cauza mea, zise Clary. Cred că probabil eu i-am speriat.

Magnus clipi des.

— N-am spus adineauri că...

— Nu vreau să spun că i-am speriat pentru că sunt atât de înfricoșătoare, zise Clary. Cred că a fost din cauza asta.

Își ridică mâna, întorcând-o astfel încât să vadă și ei pecetea de pe antebrațul său.

Se lăsă brusc tăcerea. Jace se uită la ea cu atenție, apoi își întoarse privirea; Alec clipi nedumerit, iar Luke păru uluit.

— N-am mai văzut niciodată pecetea asta, zise el, în cele din urmă. A mai văzut-o cineva?

— Nu, zise Magnus. Dar nu-mi place.

— Nu știu sigur ce este sau ce înseamnă, zise Clary, lăsându-și brațul jos. Dar nu provine din Cartea Gri.

— Toate runele vin din Cartea Gri, zise Jace ferm.

— Nu și asta, răspunse Clary. Am văzut-o într-un vis.

— Într-un *vis*? Jace se uită la ea furios, de parcă l-ar fi insultat personal. De-a ce te joci, Clary?

— Nu mă joc de-a nimic. Nu-ți mai aduci aminte când am fost la Curtea Elfilor...

Jace se schimbă la față, de parcă i-ar fi dat o palmă. Clary continuă, grăbită, mai înainte să poată el spune ceva:

— ...și Regina ne-a spus că noi am fost experimente? Că Valentine făcuse... ne făcuse *ceva* care să fim diferiți, speciali? A spus că darul meu era cel al cuvintelor care nu pot fi rostite, iar al tău, darul Îngerului însuși?

— Aia a fost o aiureală de zână.

— Zânele nu mint, Jace. Cuvintele care nu pot fi rostite — se referea la rune. Fiecare are un înțeles diferit, dar sunt făcute pentru a fi desenate, nu rostite cu voce tare. Clary continuă, ignorând privirea lui neîncrezătoare: Îți aduci aminte când m-ai întrebat cum am intrat în celula ta din Orașul Tăcut? Ți-am spus că am folosit o rună obișnuită de Deschidere...

— Asta a fost tot ce-ai făcut? se miră Alec. Eu am ajuns acolo imediat după ce-ai făcut-o, dar mi s-a părut că smulsese cineva ușa aia din țâțâni.

— Iar runa mea nu a descuiat doar ușa, zise Clary. A descuiat și tot ce era în celulă. I-a desfăcut și cătușele lui Jace.

Trase aer în piept.

— Cred că Regina voia să spună că eu pot desena rune care sunt mai puternice decât runele obișnuite. Și chiar pot crea unele noi.

Jace clătină din cap.

— Nimeni nu poate crea rune noi...

— Poate că ea este în stare, Jace, zise Alec, gânditor. E adevărat, nici unul dintre noi n-a mai văzut vreodată pecetea aceea de pe brațul ei.

— Alec are dreptate, zise Luke. Clary, vrei să ne arăți caietul tău de schițe?

Ea se uită la el cu oarecare surprindere. Ochii lui albaștri-cenușii erau obosiți, puțin afundați, dar aveau aceeași statornicie ca pe vremea când Clary avea șase ani și el îi făgăduise că, dacă ea avea să urce în modulul Jungle Gym de pe terenul de joacă din Prospect Park, el întotdeauna avea să stea dedesubt s-o prindă, dacă ar fi căzut. Și întotdeauna fusese acolo.

— Bine, zise ea. Mă întorc imediat.

Ca să ajungă în camera de oaspeți, Clary trebuia să treacă prin bucătărie, unde o găsi pe Maia așezată pe un taburet lângă bufet, arătând profund nefericită.

— Clary, zise ea, sărind de pe taburet. Pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Tocmai mă duceam în camera mea ca să aduc ceva...

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Simon. Deliram doar.

— O, zău? Și cum rămâne cu afirmația „vârcolacii sunt meniți să urască vampirii"?

Maia scoase un oftat de exasperare.

— E adevărat, dar... bănuiesc că nu trebuie să grăbesc eu procesul.

— Nu-mi explica mie; explică-i lui Simon.

Maia roși din nou, obrajii devenindu-i de un roșu întunecat.

— Mă îndoiesc că el o să vrea să stea de vorbă cu mine.

— S-ar putea s-o facă. E destul de iertător.

Maia se uită la ea mai atent.

— Nu că aș vrea să-mi bag nasul, dar voi doi sunteți împreună?

Clary simți că începe să roșească și le mulțumi pistruilor pentru că-i ofereau cât de cât protecție.

— De ce vrei să știi?

Maia ridică din umeri.

— Prima oară când l-am întâlnit a zis despre tine că erai prietena lui cea mai bună, dar a doua oară te-a numit iubita lui. Mă întrebam doar dacă e o relație instabilă.

— Cam așa ceva. La început am fost prieteni. E o poveste lungă.

— Înțeleg. Roșeața dispăruse din obrajii Maiei, iar pe față îi reapăruse zâmbetul superior de fată dură. Ei bine, ești norocoasă, asta-i tot. Chiar dacă el e vampir acum. Trebuie să fii destul de obișnuită cu tot soiul de chestii ciudate, fiind vânător de umbre, așa că pariez că asta nu te impresionează.

— Ba mă impresionează, zise Clary, mai tăios decât ar fi vrut. Eu nu sunt Jace.

Zâmbetul încrezut deveni mai larg.

— Nimeni nu e. Și am senzația că o știe și el.

— Asta ce vrea să însemne?

— Oh, știi tu. Jace îmi aduce aminte de un fost iubit de-al meu. Unii tipi se uită la tine ca și cum ar vrea să facă sex. Jace se uită la tine ca și cum *ar fi făcut* deja sex cu tine, a fost mișto, dar acum nu mai sunteți decât prieteni — chiar dacă tu ai vrea mai mult. Scot fetele din minți. Înțelegi ce vreau să spun?

Da, gândi Clary.

— Nu, spuse ea.

— Bănuiesc că nu poți, fiindcă ești sora lui. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Va trebui. Clary aproape că ieșise pe ușă, când un gând îi veni în minte și se întoarse. Ce s-a întâmplat cu el?

Maia arătă nedumerită.

— Ce s-a întâmplat cu cine?

— Cu fostul iubit. Cel de care îți amintește Jace.

— Oh, zise Maia. El este cel care m-a transformat în vârcolac.

— Gata, l-am adus, zise Clary, intrând înapoi în living, ținând caietul de schițe într-o mână și o cutie de creioane Prismacolor în cealaltă.

Trase un scaun de la masa de sufragerie rar folosită — Luke mânca întotdeauna în bucătărie sau în biroul lui, iar masa era acoperită cu ziare și facturi vechi — și se așeză, punând caietul în fața ei. Se simțea ca la un test de la școala de artă. *Desenează mărul acesta.*

— Ce vreți să fac?

— Tu ce crezi?

Jace încă mai stătea pe băncuța de la pian, cu umerii aduși în față; arăta de parcă nu închisese un ochi toată noaptea. Alec se rezemase de pian, în spatele lui, probabil pentru că acolo era locul cel mai îndepărtat de Magnus în care putea sta.

— Jace, ajunge. Luke stătea în capul oaselor, dar părea să depună eforturi. Ai spus că poți desena rune, Clary?

— Am spus că așa cred.

— Păi, aș vrea să încerci.

— Acum?

Luke zâmbi slab:

— Cel puțin, dacă nu plănuiai să faci altceva?

Clary deschise caietul la o pagină nouă și se uită lung la ea. Niciodată o foaie de hârtie nu i se mai păruse atât de goală. Putea simți neclintirea din încăpere, toată lumea cu ochii la ea: Magnus cu vechea lui curiozitate temperată; Alec prea preocupat de problemele sale pentru a-și bate capul cu ale ei; Luke cu speranță; Jace cu o lipsă de emoție rece și înfricoșătoare. Ea-și aminti cum spusese că ar fi vrut s-o poată urî și se întrebă dacă într-o bună zi nu avea să reușească.

Puse creionul jos.

— Nu pot s-o fac pur și simplu așa, la comandă. Nu fără o idee.

— Ce fel de idee? zise Luke.

— Vreau să spun, nici măcar nu știu ce rune există deja. Trebuie să mă gândesc la un înțeles, la un cuvânt, înainte să pot desena o rună pentru el.

— E destul de greu și pentru noi să ne amintim fiecare rună..., începu Alec, dar Jace, spre surprinderea lui Clary, îi tăie vorba.

— Ce zici de „Neînfricare"? spuse el, liniștit.

— Neînfricare? repetă ea.

— Există rune pentru curaj, zise Jace. Dar niciodată ceva care să-ți înlăture orice frică. Dar dacă tu, așa cum spui, poți crea rune noi... Privi în jur și văzu expresiile uluite ale lui Alec și Luke. Uite, tocmai mi-am amintit că nu există una ca asta, atâta tot. Și mi se pare destul de benignă.

Clary se uită la Luke, care ridică din umeri:

— Bine, zise el.

Clary luă un creion cenușiu-închis din cutie și puse vârful pe hârtie. Se gândi la forme, linii, înfloriturii; se gândi la semnele din Cartea Gri, străvechi și perfecte, întrupări ale unei limbi prea desăvârșite pentru a fi vorbite. O voce blândă îi vorbi în cap: *Cine ești tu, să crezi că poți vorbi limba raiului?*

Creionul se mișcă. Era aproape sigură că nu-l mișcase ea, alunecă pe hârtie, trasând o singură linie. Simți un gol în inimă. Se gândi la mama ei, stând și visând în fața pânzelor sale, creând propria viziune despre lume, în tuș și vopsea în ulei. Se gândi: *Cine sunt eu? Eu sunt fiica lui Jocelyn Fray.* Creionul se mișcă din nou și, de data asta, i se tăie respirația; descoperi că pronunța cuvântul, abia șoptit: „Neînfricare, Neînfricare". Creionul făcu o buclă peste cap, iar acum ea îl conducea pe el, nu se mai lăsa condusă de el. Când termină, puse creionul jos și se uită lung, mirându-se, la rezultat.

Runa Neînfricării era o matrice de linii spiralate. O rună cutezătoare și aerodinamică precum un vultur. Smulse pagina și o ridică s-o vadă și ceilalți.

— Poftim, zise ea și fu răsplătită cu o privire speriată din partea lui Luke — deci el n-o crezuse — și cu o imperceptibilă mărire a ochilor din partea lui Jace.

— Mișto, zise Alec.

Jace se ridică în picioare și traversă camera, luându-i foaia de hârtie din mână.

— Dar funcționează?

Clary se întrebă dacă vorbea serios sau voia doar să fie nesuferit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cum ne dăm seama dacă funcționează? În clipa asta nu e decât un desen — nu poți să iei frica unei foi de hârtie, căci ea nu are nici una. Va trebui s-o încercăm pe unul dintre noi, ca să fim siguri că e o rună reală.

— Nu sunt sigur că asta e o idee bună, zise Luke.

— E o idee fabuloasă. Jace lăsă hârtia pe masă și începu să-și dezbrace jacheta. Am o stelă pe care o putem folosi. Cine vrea să mi-o facă?

— O regretabilă combinație de cuvinte, murmură Magnus.

Luke se ridică în picioare.

— Nu, zise el. Jace, tu deja te porți ca și cum n-ai fi auzit niciodată cuvântul „frică". Nu reușesc să-mi închipui cum o să ne putem da seama de deosebire, dacă *într-adevăr* are vreun efect asupra ta.

Alec își înăbuși un chicotit. Jace doar zâmbi, un zâmbet forțat, neprietenos.

— Am auzit cuvântul „frică", zise el. Numai că prefer să cred că nu mi se potrivește.

— Exact asta e problema, zise Luke.

— Păi, atunci de ce să nu încercăm pe tine? zise Clary, dar Luke clătină din cap.

— Nu poți însemna cu peceți repudiații, Clary, nu cu un efect autentic. Boala demonică împiedică pecețile să aibă efect, cauzând licantropia.

— Atunci...

— Încercați pe mine, zise Alec pe neașteptate. Mi-ar prinde bine niște neînfricare.

Își dădu jacheta jos, o aruncă pe băncuța pianului și traversă încăperea, așezându-se în fața lui Jace.

— Poftim. Însemnează-mi brațul.

Jace aruncă o privire spre Clary:

— Dacă nu crezi că tu ar trebui s-o faci...?

Ea clătină din cap.

— Nu. Tu te pricepi mai bine decât mine să aplici peceți.

Jace dădu din umeri.

— Ridică-ți mâneca, Alec.

Ascultător, Alec își suflecă mâneca până sus. Era deja o pecete permanentă pe brațul lui, o elegantă spirală de linii menită să-i confere echilibru perfect. Cu toții își lungiră gâturile, chiar și Magnus, în timp ce Jace trasa cu atenție contururile runei Neînfricării pe brațul lui Alec, imediat sub pecetea deja existentă. Alec tresări când stela arse desenul pe pielea lui. Când Jace termină, își strecură stela la loc în buzunar și se opri un moment să-și admire opera.

— Ei bine, măcar *arată* frumos, anunță el. Dacă funcționează sau nu...

Alec își atinse noua pecete cu vârful degetelor, apoi își ridică privirea, descoperind că toți ceilalți din încăpere se holbau la el.

— Ei? întrebă Clary.

— Ei ce? Alec își lăsă mâneca în jos, acoperind pecetea.

— Așadar, cum te simți? Diferit cumva?

Alec păru să cântărească în minte.

— Nu chiar.

Jace își ridică mâinile:

— Deci nu funcționează.

— N-ai de unde ști, zise Luke. Ar putea fi pur și simplu din pricină că nu se petrece nimic care s-o activeze. Probabil că nu există nimic aici de care lui Alec să-i fie frică.

Magnus aruncă o privire spre Alec și își ridică sprâncenele:

— Buuu! făcu el.

Jace rânjea.

— Ei, haide, sigur ai tu o fobie. Ce te sperie?

Alec se gândi o clipă.

— Păianjenii, zise el.

Clary se întoarse spre Luke:

— Ai vreun păianjen pe undeva?

Luke făcu o mină exasperată:

— De ce aș avea vreun păianjen? Arăt eu ca unul care i-ar colecționa?

— Fără supărare, zise Jace, dar cam da.

— Știi — tonul lui Alec era acru —, poate că ăsta e doar un experiment stupid.

— Dar întunericul? sugeră Clary. Te-am putea încuia în pivniță.

— Sunt un vânător de demoni, zise Alec, cu răbdare exagerată. E clar că *nu mi-e frică de întuneric*.

— Ei, ar fi putut să-ți fie.

— Dar nu mi-e.

Zbârnâitul soneriei de la intrare o scuti pe Clary de o altă replică. Se uită spre Luke, ridicându-și sprâncenele.

— Simon?

— Nu poate fi el. E ziuă.

— Oh, așa e! Iar uitase. Vrei să mă duc eu să răspund?

— Nu. Se ridică în picioare, icnind scurt de durere. Sunt bine. E probabil cineva care se întreabă de ce librăria e închisă.

Străbătu încăperea și deschise larg ușa. Umerii îi înțepeniră imediat de surprindere. Clary auzi lătratul familiar al unei voci stridente și supărate de femeie, iar în clipa următoare Isabelle și Maryse Lightwood trecură pe lângă Luke, intrând în cameră, urmate de silueta cenușie și amenințătoare a Inchizitoarei. În urma lor era un individ înalt și solid, cu părul negru și piele măslinie, cu o barbă neagră deasă. Deși fusese făcută cu mulți ani în urmă, Clary îl recunoscu din fotografia veche pe care i-o arătase Hodge: era Robert Lightwood, tatăl lui Alec și al lui Isabelle.

Magnus ridică imediat capul. Jace păli considerabil, dar nu arătă nici o emoție. Iar Alec — Alec se uită de la sora lui, la mama lui, la tatăl lui și apoi la Magnus, cu ochii lui curați, albastru-deschis, umbriți de o hotărâre de neclintit. Făcu un pas înainte, plasându-se între părinții lui și toți ceilalți din încăpere.

Maryse, văzându-și fiul în mijlocul livingului lui Luke, făcu o dublă criză:

— Alec, ce *naiba* cauți tu aici? Am crezut că am vorbit destul de clar...

— Mamă — vocea lui Alec care o întrerupse pe mama lui era fermă, implacabilă și nu lipsită de bunăvoință —, tată, trebuie să vă spun ceva. Le zâmbi. Mă văd cu cineva.

Robert Lightwood se uită la fiul lui cu o oarecare exasperare.

— Alec, zise el. Nu-i momentul potrivit.

— Ba da, este. E important. Înțelegeți, nu doar că mă văd cu cineva.

Cuvintele păreau să se reverse șuvoi din Alec, în vreme ce părinții lui își întorceau privirile, descumpăniți. Isabelle și Magnus se uitau la el cu expresii aproape identice de perplexitate.

— Mă văd cu un repudiat. Mai exact, mă văd cu un ma...

Degetele lui Magnus se mișcară iute ca fulgerul în direcția lui Alec. În jurul lui, aerul începu să strălucească ușor, apoi Alec își dădu ochii peste cap și căzu la podea, doborât ca un copac.

— Alec!

Maryse își duse o mână la gură. Isabelle, care stătuse cel mai aproape de fratele ei, se lăsă în genunchi, lângă el. Dar Alec deja începuse să se miște, deschizându-și pleoapele.

— Ce... ce... de ce sunt pe podea?

— Bună întrebare. Isabelle se uită urât la fratele ei aflat pe jos. Ce-a fost asta?

— Ce-a fost ce? Alec se ridică, ținându-se de cap. O expresie alarmată îi traversă chipul. Stai... am spus ceva? Înainte să leșin, adică.

Jace pufni.

— Știi că ne întrebam dacă o să funcționeze sau nu ceea ce a făcut Clary? întrebă el. Funcționează de minune.

Alec păru extraordinar de îngrozit.

— Ce am spus?

— Ai spus că te vezi cu cineva, îl lămuri tatăl lui. Deși n-a fost foarte clar de ce era important.

— Nu e, zise Alec. Adică, nu mă văd cu nimeni. Și nu e important. Sau nu ar fi, dacă m-aș vedea cu cineva, ceea ce nu fac.

Magnus se uită la el ca la un idiot.

— Alec delirează, zise el. Efecte secundare de la vreo toxină demonică. Foarte neplăcut, dar o să-și revină curând.

— Toxină demonică? Vocea lui Maryse deveni înaltă, ascuțită. Nimeni n-a raportat vreun atac al demonilor la Institut. Ce se petrece aici, Lucian? Asta e casa ta, nu-i așa? Știi foarte bine că dacă a fost un atac al demonilor, trebuia să raportezi...

— Și Luke a fost atacat, zise Clary. A fost fără cunoștință.

— Ce potrivеală! Toată lumea e ba lipsită de cunoștință, ba delirantă, zise Inchizitoarea. Vocea ei ca un cuțit spintecă încăperea, reducându-i pe toți la tăcere. Repudiatule, știi foarte bine că Jonathan Morgenstern n-ar fi trebuit să fie în casa ta. Ar fi trebuit să fie închis, în grija magicianului.

— Am un nume, știi, zise Magnus. Apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit s-o mai întrerupă pe Inchizitoare, adăugă: Nu că ar conta, într-adevăr. De fapt, uită ce-am spus.

— Îți știu numele, Magnus Bane, zise Inchizitoarea. Ți-ai încălcat datoria o dată; n-o să mai ai a doua ocazie.

— Mi-am încălcat datoria? Magnus se încruntă. Numai pentru că l-am adus pe băiat aici? Nu există nimic în contractul pe care l-am semnat care să spună că nu-l pot lua cu mine unde și când vreau.

— Nu asta a fost greșeala ta, zise Inchizitoarea. Faptul că l-ai lăsat să-și vadă tatăl noaptea trecută, *asta* a fost greșeala ta.

Se lăsă o tăcere stupefiată. Alec se ridică anevoie de pe podea, căutându-i ochii lui Jace — dar Jace nu se uita la el. Fața lui era ca o mască.

— Asta-i ridicol, zise Luke. Clary rar îl mai văzuse atât de furios. Jace nici măcar nu știe unde e Valentine. Încetează să-l mai hăituiești.

— Hăituirea e îndatorirea mea, repudiatule, zise Inchizitoarea. E meseria mea. Se întoarse către Jace. Spune adevărul, acum, băiete, și totul va fi mult mai ușor.

Jace își ridică bărbia:

— Nu am să-ți spun nimic.

— Dacă ești nevinovat, de ce nu te aperi? Spune-ne unde ai fost noaptea trecută. Spune-ne despre micul vas de agrement al lui Valentine.

Clary se holbă la el. *Am ieșit la o plimbare,* spusese el. Dar asta nu însemnase nimic. Poate chiar ieșise la o plimbare. Însă i se făcu rău — o dureau inima, măruntaiele. *Știi care e lucrul cel mai rău pe care mi-l pot închipui?* spusese Simon. *Să nu ai încredere în persoana iubită.*

Fiindcă Jace nu vorbi, Robert Lightwood spuse, cu vocea lui gravă, profundă:

— Imogen? Spui că Valentine este... a fost...

— Pe un vas în mijlocul lui East River, zise Inchizitoarea. Este adevărat.

— De-aceea nu l-am putut găsi eu, zise Magnus, aproape ca pentru sine. Toată apa aia... mi-a întrerupt vraja.

— Ce caută Valentine în mijlocul râului? zise Luke, uluit.

— Întreabă-l pe Jonathan, zise Inchizitoarea. El a împrumutat o motocicletă de la căpetenia unui clan de vampiri din oraș și a zburat cu ea până pe vas. Nu-i așa, Jonathan?

Jace nu răspunse. Fața lui era imposibil de citit. Inchizitoarea arăta totuși flămândă, de parcă se hrănea cu suspansul din încăpere.

— Bagă mâna în buzunarul jachetei tale, zise ea. Scoate obiectul pe care-l porți la tine de când ai părăsit Institutul.

Fără grabă, Jace făcu ceea ce îi ceruse. Când scoase mâna din buzunar, Clary recunoscu obiectul sclipitor, albastru-cenușiu. Ciobul de oglindă din portal.

— Dă-l încoace! și Inchizitoarea i-l smulse din mână.

El tresări; ciobul îl tăiase, iar sângele îi țâșni de-a lungul palmei. Maryse scoase o exclamație firavă, dar nu se mișcă.

— Știam c-o să te întorci la Institut după ăsta, zise Inchizitoarea, privindu-l acum de-a dreptul cu nesaț. Știam că în sentimentalismul tău nu te-ai fi îndurat să-l lași acolo.

— Ce e ăla? întrebă Robert Lightwood, nedumerit.

— O bucățică de portal în formă de oglindă, zise Inchizitoarea. Când portalul a fost distrus, imaginea ultimei sale destinații s-a păstrat.

Întoarse ciobul de oglindă între degetele ei lungi, ca de păianjen.

— În cazul de față, conacul Wayland.

Ochii lui Jace urmăriră mișcarea oglinzii. În bucățica aceea, părea să fie prins un petic de cer senin — putu vedea Clary. Se întrebă dacă ploua vreodată în Idris.

Cu o mișcare bruscă, violentă, contrastând cu tonul ei calm, Inchizitoarea dădu cu bucățica de oglindă de pământ. Se sparse instantaneu în așchii subțiri. Clary îl auzi pe Jace trăgându-și scurt respirația, dar el nu făcu nici o mișcare.

Inchizitoarea își puse o pereche de mănuși cenușii, îngenunche între fărâmele de cioburi și își plimbă degetele printre ele până găsi ceea ce căuta — o bucățică mică de hârtie subțire. Se ridică în picioare, ținând-o în sus, pentru ca toată lumea din încăpere să vadă runa groasă scrisă pe ea cu cerneală neagră.

— Eu am marcat această hârtie cu o rună care să ia urma și am strecurat-o între bucata de oglindă și învelișul din spate. Apoi am pus-o la loc în odaia băiatului. Nu trebuie să te simți prost pentru că n-ai observat-o, îi zise ea lui Jace. Și alte capete mai coapte și mai înțelepte decât al tău au fost păcălite de Conclav.

— M-ai spionat, zise Jace, iar acum vocea lui era marcată de mânie. Asta face Conclavul, invadează intimitatea camarazilor vânători de umbre ca...

— Ai grijă ce vorbești. Nu ești tu singurul care a încălcat Legea.

Privirea de gheață a Inchizitoarei se plimbă de jur împrejur prin încăpere.

— Prin eliberarea ta din Orașul Tăcut, prin scoaterea ta de sub controlul magicianului, și prietenii tăi au făcut la fel.

— Jace nu e prietenul nostru, zise Isabelle. E fratele nostru.

— În locul tău, eu aș fi mai atentă la ce spun, Isabelle Lightwood, zise Inchizitoarea. Ai putea fi considerată complice.

— Complice? Spre surprinderea tuturor, Robert Lightwood fu acela care vorbi. Fata încerca doar să te oprească să ne destrami familia. Pentru numele lui Dumnezeu, Imogen, ei toți sunt doar niște copii...

— Copii? Inchizitoarea își întoarse privirea glacială către Robert. La fel cum și voi erați copii când Cercul a complotat distrugerea Conclavului? La fel cum și fiul meu a fost un copil când...

Se opri cu un soi de exclamație, de parcă își impuse cu mari eforturi să se stăpânească.

— Deci e vorba despre Stephen, de fapt, zise Luke, cu un soi de milă în glas. Imogen...

Fața Inchizitoarei se contorsionă.

— Nu e vorba despre Stephen! E vorba despre *Lege*!

Degetele subțiri ale lui Maryse tresăreau, în timp ce își frământa mâinile.

— Și Jace, zise ea, ce se va întâmpla cu el?

— O să se întoarcă în Idris cu mine, mâine, zise Inchizitoarea. V-ați pierdut dreptul de a ști mai mult de-atât.

— Cum poți să-l duci înapoi în locul ăla? întrebă Clary. Când o să se întoarcă?

— Clary, nu! zise Jace.

Cuvintele lui erau o rugăminte, dar ea continuă să se bată.

— Nu Jace este problema aici! Valentine este problema!

— Las-o baltă, Clary! răcni Jace. Pentru binele tău, las-o baltă!

Clary nu se putu abține, se feri de el, dându-se la o parte — nu mai țipase niciodată așa la ea, nici măcar când îl târâse după ea în rezerva de spital a mamei sale. Văzu expresia de pe fața lui când îi observă eschiva, și ea își dori să și-o fi luat cumva înapoi.

Mai înainte de a putea spune orice altceva, mâna lui Luke coborî pe umărul ei. Vorbi el, cu vocea la fel de gravă ca în noaptea în care îi spusese povestea vieții lui.

— Dacă băiatul s-a dus la tatăl lui, zise el, știind ce soi de tată a fost Valentine, este pentru că noi i-am întors spatele lui, nu pentru că el ne-a întors nouă spatele.

— Păstrează-ți sofismele pentru tine, Lucian, zise Inchizitoarea. Ai devenit la fel de slab ca un mundan.

— Are dreptate, zise Alec, stând pe marginea canapelei, cu brațele încrucișate și gura strânsă ferm. Jace ne-a mințit pe noi. Nu există nici o scuză pentru asta.

Jace rămase cu gura căscată. Fusese sigur pe loialitatea lui Alec, cel puțin, iar Clary nu-l învinovăți. Până și Isabelle se uită cu oroare la fratele ei:

— Alec, cum poți să spui asta?

— Legea e Lege, Izzy, zise Alec, fără să se uite la sora lui. Nu există nici o cale ocolitoare.

La acestea, Isabelle scoase o mică exclamație de furie și uimire și se repezi pe ușă afară din casă, lăsând-o să se legene deschisă în urma ei. Maryse făcu un gest s-o urmeze, dar Robert o opri pe soția lui, spunându-i ceva cu voce joasă.

Magnus se ridică în picioare:

— Sunt convins că ăsta e un semn și pentru mine să plec, zise el.

Clary observă că evită să se uite la Alec.

— Aș zice că a fost o plăcere să mă întâlnesc cu voi toți, dar, în realitate, n-a fost. A fost chiar stânjenitor și, pe cinstite, data viitoare când o să mai văd fie și pe unul dintre voi o să mi se pară mult prea curând.

Alec își ținu privirea în podea când Magnus ieși țanțoș din living și-apoi pe ușa de la intrare. De data asta, ușa se trânti puternic în urma lui.

— Doi au căzut, zise Jace, cu un amuzament palid. Cine-i următorul?

— Destul cu prostiile tale, zise Inchizitoarea. Dă mâinile încoace.

Jace întinse mâinile și Inchizitoarea scoase o stelă dintr-un buzunar secret și începu să-i traseze o pecete în jurul încheieturilor. Când termină, încheieturile lui Jace erau una peste alta, legate cu ceea ce arăta ca un cerc de flăcări arzătoare.

Clary strigă:

— Ce faci? O să-l rănești...

— Sunt bine, surioară.

Jace vorbise destul de calm, dar ea observă că părea să nu se poată uita la ea.

— Flăcările n-o să mă ardă, cel puțin dacă nu încerc să-mi eliberez mâinile.

— Cât despre tine, adăugă Inchizitoarea și se întoarse spre Clary, spre marea ei surprindere, căci până acum Inchizitoarea abia părea să bage de seamă că era vie. Ai avut mare noroc că ai fost crescută de Jocelyn și ai scăpat fără să te molipsești de la tatăl tău. Cu toate acestea, o să stau cu ochii pe tine.

Luke o strânse mai tare de umăr pe Clary:

— Asta-i o amenințare?

— Conclavul nu amenință, Lucian Graymark. Conclavul face promisiuni pe care și le ține.

Vocea Inchizitoarei părea aproape veselă. Era singura din încăpere care ar fi putut fi descrisă astfel; toți ceilalți arătau zdruncinați, în afară de Jace. Dinții lui erau dezgoliți într-un rânjet, deși Clary se îndoia că el își dădea seama de asta. Arăta ca un leu prins în cursă.

— Haide, Jonathan, zise Inchizitoarea. Mergi înaintea mea. Dacă faci o singură încercare să fugi, îți înfig un pumnal între umeri.

Jace făcu eforturi să deschidă mânerul rotund al ușii de la intrare, cu mâinile sale legate. Clary trebui să strângă tare din dinți ca să nu țipe, iar apoi ușa se deschise și Jace plecă, la fel și Inchizitoarea. Familia Lightwood îi urmă în șir indian, Alec tot cu ochii în pământ. Ușa se închise după ei, iar Clary și Luke rămaseră singuri în living, muți, nevenindu-le să creadă.

15

DINTELE ȘARPELUI[1]

— LUKE, ÎNCEPU CLARY, ÎN CLIPA ÎN CARE UȘA SE ÎNCHISE ÎN URMA ultimului Lightwood. Ce-o să facem...

Luke își prinse capul în mâini, de parcă voia să-l împiedice să i se crape în două.

— Cafea, declară el. Am nevoie de cafea.

— Ți-am adus cafea.

El își lăsă mâinile jos și oftă.

— Am nevoie de mai multă.

Clary îl urmă în bucătărie, unde el își mai turnă o porție de cafea, apoi se așeză la masă, trecându-și absent degetele prin păr.

— E rău, zise el. Foarte rău.

— Crezi? Clary nu se putea gândi să mai bea vreo gură de cafea în clipa aceea. Deja își simțea nervii întinși și firavi ca niște sârme. Ce se întâmplă dacă îl duc în Idris?

---

[1] Titlul unui episod din drama polițistă *Lege și ordine* (difuzată pe NBC din 1991), în care este vorba despre doi băieți adolescenți, principalii suspecți în uciderea părinților.

— Judecata în fața Conclavului. O să-l găsească probabil vinovat. Apoi, pedeapsa. E tânăr, așa că s-ar putea să-i jupoaie doar pecețile, fără să-l anatemizeze.

— Ce înseamnă asta?

Luke își feri ochii.

— Înseamnă că-i vor lua pecețile, n-o să-l mai lase să fie vânător de umbre și-o să-l arunce afară din Conclav. O să fie mundan.

— Dar asta l-ar ucide. Pe bune, l-ar ucide. Mai degrabă ar muri.

— Nu crezi că știu asta? Luke își terminase cafeaua și se uita posomorât la cană, apoi o așeză din nou pe masă. Însă asta n-o să conteze deloc pentru Conclav. Nu pot pune mâna pe Valentine, așadar o să-l pedepsească în schimb pe fiul lui.

— Bine, și eu? Sunt fiica lui.

— Dar nu ești din lumea lor. Jace este. Ceea ce nu înseamnă că nu-ți sugerez să stai în colțișorul tău o vreme. Mi-aș dori să ne putem duce la fermă...

— Nu putem să-l lăsăm pur și simplu pe Jace cu ei! Clary era înspăimântată. Eu nu plec nicăieri.

— Bineînțeles că nu pleci. Luke îi scurtă protestele cu un gest. Am spus că mi-aș dori să ne putem duce, nu că m-am gândit să ne ducem. Rămâne întrebarea: ce va face Imogen acum, când știe unde e Valentine, bineînțeles? S-ar putea să ne trezim în mijlocul unui război.

— Nu-mi pasă dacă vrea să-l ucidă pe Valentine. E binevenită să se ocupe de Valentine. Eu vreau doar să-l iau înapoi pe Jace.

— S-ar putea să nu fie atât de simplu, zise Luke, având în vedere că, de data asta, el chiar a făcut lucrul de care este acuzat.

Clary era indignată.

— Ce, tu crezi că el i-a ucis pe Frații Tăcuți? Crezi...

— Nu. Nu cred că i-a ucis el pe Frații Tăcuți. Cred că a făcut exact ceea ce l-a văzut Imogen făcând: s-a dus să-l vadă pe tatăl lui.

Amintindu-și ceva, Clary întrebă:

— Ce ai vrut să spui când ai zis că noi i-am întors spatele lui, nu invers? Vrei să spui că nu îl învinovățești?

— Da și nu. Luke părea obosit. A fost o prostie din partea lui. În Valentine nu poți avea încredere. Dar când soții Lightwood i-au întors spatele, ce se așteptau să facă el? E doar un copil, încă mai are nevoie de părinți. Dacă ei nu vor să-l mai aibă, el va pleca să caute pe cineva care să-l vrea.

— Eu m-am gândit că poate, zise Clary, poate avea să te caute *pe tine*.

Luke arăta nespus de trist.

— Și eu m-am gândit la fel, Clary, și eu m-am gândit la fel.

Foarte slab, Maia auzea sunetul vocilor venind din bucătărie. Terminaseră cu țipatul în living. Era timpul să iasă. Împături biletul pe care îl scrisese în grabă, îl lăsă pe patul lui Luke și traversă camera spre fereastra la care își petrecuse ultimele douăzeci de minute ca s-o deschidă forțat. Aerul rece se revărsă prin ea — era una dintre acele zile de toamnă timpurie, când cerul pare incredibil de albastru și adânc, iar în aer e un ușor iz de fum.

Se aplecă peste pervaz și se uită în jos. Ar fi fost o săritură care ar fi îngrijorat-o înainte de a se fi preschimbat; acum ezită doar o clipă, gândindu-se la umărul ei rănit, înainte să sară. Aterizâ ghemuindu-se pe betonul crăpat din curtea din spate a casei lui Luke. Îndreptându-se, aruncă o privire înapoi, spre casă, dar nimeni nu deschise brusc vreo ușă, nici nu strigă după ea să se întoarcă.

Își înăbuși cu greu un ghimpe rătăcit de dezamăgire. Nu-i dăduseră prea multă atenție nici când fusese în casă, se gândi ea, cățărându-se pe gardul înalt de sârmă care despărțea curtea din spate de alee, deci de ce ar fi remarcat că plecase? Ea era în mod evident personaj secundar, așa cum fusese întotdeauna. Singurul dintre ei care o tratase de parcă ar fi avut vreo importanță fusese Simon.

Gândul la Simon o făcu să tresară, când își dădu drumul de partea cealaltă a gardului și o luă la fugă pe alee spre Kent Avenue. Îi spusese lui Clary că nu-și mai aducea aminte incidentul din noaptea trecută, dar nu era adevărat. Își amintea expresia de pe fața lui când ea dăduse

înapoi — de parcă ar fi fost gravată pe dosul pleoapelor ei. Lucrul cel mai straniu fusese că în clipa aceea el încă mai arătase uman în ochii ei, mai uman decât aproape oricare altul pe care-l cunoscuse vreodată.

Traversă strada ca să evite să treacă tocmai pe sub ferestrele lui Luke. Strada era aproape pustie, căci locuitorii din Brooklyn dormeau până târziu, duminica. Se îndreptă spre metroul de pe Bedford Avenue, cu mintea încă la Simon. Simțea un gol în capul pieptului, unde o durea când se gândea la el. El fusese prima persoană în care voise să aibă încredere, după atâția ani, și tocmai ea făcuse imposibilă încrederea în el.

Vezi să nu, dacă să ai încredere în el e imposibil, atunci de ce ești pe drum să-l vezi pe el chiar în clipa asta? veni șoapta din mintea ei, cea care întotdeauna vorbea cu vocea lui Daniel. *Mai taci,* îi spuse ea ferm. *Chiar dacă nu putem fi prieteni, îi datorez măcar scuze.*

Cineva râse. Sunetul ieși în ecou dintre pereții înalți ai fabricii din stânga ei. Cu inima strânsă de-o frică subită, Maia se întoarse repede, dar strada era pustie în spatele ei. Doar o bătrână își plimba câinele pe malul râului, însă Maia se îndoia că s-ar fi putut auzi până la ea.

Grăbi pasul, oricum. Îi putea întrece în mers pe oricare dintre oameni, își aminti ea, ca să nu mai punem la socoteală fuga. Și așa, în starea ei de acum, cu brațul care-o durea de parcă ar fi lovit-o cu un baros în umăr, nu se putea teme de vreun hoț sau vreun violator. Doi adolescenți care aveau asupra lor cuțite încercaseră s-o prindă când mergea prin Central Park într-o noapte, la scurt timp după ce ajunsese în oraș, și numai Bat o împiedicase să nu-i ucidă pe amândoi.

Deci de ce era atât de panicată?

Aruncă o privire peste umăr. Bătrâna nu se mai vedea; Kent Avenue era pustiu. Cele două fabrici de zahăr Domino abandonate se ridicau în fața ei. Simțind nevoia subită de a nu mai fi pe stradă, coti pe prima alee de lângă ele.

Se trezi într-un spațiu îngust, între cele două clădiri, plin de gunoaie, sticle aruncate, și fojgăind de șobolani. Acoperișurile clădirilor, deasupra capului ei, se atingeau, obturând soarele și făcând-o să se simtă de parcă ar fi intrat într-un tunel. Zidurile erau de cărămidă, străpunse

de ferestre mici, murdare, multe dintre ele sparte de vandali. Prin acestea, putea vedea etajul fabricilor abandonate, șiruri după șiruri de cazane metalice, furnale și cuve. Aerul mirosea a zahăr ars. Se sprijini de unul dintre ziduri, încercând să-și domolească bătăile rapide ale inimii. Aproape izbutise să se calmeze, când o voce imposibil de familiară îi vorbi din umbră:

— Maia?

Se întoarse imediat. El stătea la intrarea în alee, cu părul luminat din spate, strălucind ca un halo în jurul feței sale frumoase. Ochii negri, tiviți cu franjurii genelor lungi, o priveau curioși. Purta jeanși și, în pofida aerului rece, un tricou cu mâneci scurte. Încă mai arăta de cincisprezece ani.

— *Daniel*, șopti ea.

El se apropie de ea, pașii lui nefăcând nici un zgomot.

— Nu te-am mai văzut de mult, surioară.

Ea ar fi vrut să fugă, dar își simțea picioarele prefăcute în două pungi cu apă. Se lipi cu spatele de zid, de parcă ar fi putut dispărea în el.

— Dar... *ai murit.*

— Și tu n-ai plâns la funeraliile mele, nu-i așa, Maia? Nici o lacrimă pentru fratele tău mai mare?

— Ai fost un monstru, șopti ea. Ai încercat să mă ucizi...

— Nu m-am străduit destul.

În mâna lui apăruse acum ceva lung și ascuțit, ceva care lumina ca un foc de argint în penumbră. Maia nu știa sigur ce era; vederea i se tulburase de groază. Se lăsă moale la pământ, în timp ce el veni spre ea, picioarele refuzând s-o mai susțină.

Daniel îngenunche lângă ea. Acum ea putea vedea ce avea în mână: un ciob cu marginile ascuțite, smuls dintr-una din ferestrele sparte. Teroarea se ridică și se sparse în ea ca un val, dar nu frica de arma din mâna fratelui său o copleșise, ci golul din ochii lui. Putea privi acum în ei, dar nu vedea decât întuneric.

— Îți mai aduci aminte, zise el, când ți-am spus c-o să-ți tai limba înainte să te las să mă părăsești la mama și la tata?

Paralizată de spaimă, ea nu putu decât să se uite la el. Deja simțea sticla tăindu-i pielea, gustul înecăcios al sângelui umplându-i gura, și își dori să fi fost moartă, deja moartă, oricum altfel decât pradă ororii și groazei...

— Destul, Agramon.

O voce de bărbat străbătu ceața și mintea ei. Nu era vocea lui Daniel — era blândă, cultivată, incontestabil omenească. Îi amintea de cineva — dar de cine?

— Cum dorești, stăpâne Valentine.

Daniel răsuflă, un ușor suspin de dezamăgire — iar atunci fața lui începu să i se șteargă și să se surpe. În clipa următoare dispăruse, iar odată cu el și senzația de groază paralizantă, care o strivea până-n măduva oaselor și amenința s-o sufoce până la moarte. Trase cu disperare aer în piept.

— Bine. Respiră, se auzi din nou vocea bărbatului, acum enervată. Zău așa, Agramon, câteva secunde în plus și ar fi fost moartă.

Maia își ridică privirea. Bărbatul — Valentine — stătea lângă ea, foarte înalt, îmbrăcat cu totul în negru, până și mănușile din mâini și bocancii cu talpă groasă din picioare. Cu vârful unui bocanc o sili să-și ridice bărbia. Când îi vorbi, vocea îi era rece, nepăsătoare:

— Câți ani ai?

Fața aplecată în jos spre a ei era îngustă, cu oase ascuțite, lipsită de orice culoare, cu ochii negri și părul atât de alb, încât arăta ca negativul unei fotografii. În partea stângă a gâtului său, chiar deasupra gulerului paltonului, avea o pecete în spirală.

— Tu ești Valentine? șopti ea. Dar am crezut că tu...

Bocancul coborî pe mâna ei, trimițându-i un junghi ascuțit în lungul brațului. Ea țipă.

— Ți-am pus o întrebare, zise el. Câți ani ai?

— Câți ani am? Durerea din mână, amestecată cu duhoarea înțepătoare a gunoiului din jur îi întorcea stomacul pe dos. Du-te dracului!

O bară de lumină păru să salte printre degetele lui; o repezi în jos și peste fața ei atât de iute, încât ea nu avu timp să se dea înapoi. O linie

de durere usturătoare, arzătoare, îi brăzdă obrazul; ea-și lipi o palmă pe față și simți sângele udându-i degetele.

— Acum, zise Valentine, cu aceeași voce stăpânită și rafinată, câți ani ai?

— Cincisprezece. Am cincisprezece ani.

Mai degrabă îi simți decât îi văzu zâmbetul:

— *Perfect.*

Odată întorși la Institut, Inchizitoarea îl conduse pe Jace departe de oricare dintre membrii familiei Lightwood, pe scări în sus, către sala de antrenamente. Prinzând cu privirea reflecția sa în lungile oglinzi aliniate pe lângă pereți, tresări șocat. Nu se mai uitase într-adevăr la el de vreo câteva zile, iar noaptea trecută fusese o noapte proastă. Ochii îi erau înconjurați de cercuri negre, bluza îi era mânjită de sânge uscat și murdară de noroiul de pe malul lui East River. Fața îi era trasă și lividă.

— Te admiri? Vocea Inchizitoarei îl întrerupse din reverie. N-ai să mai arăți atât de frumos când Conclavul o să termine cu tine.

— Pari de-a dreptul obsedată de înfățișarea mea. Jace se întoarse cu spatele la oglindă, cu o oarecare ușurare. Să fie oare pentru că te simți atrasă de mine?

— Nu fi revoltător! Inchizitoarea scoase patru lame lungi din tolba cenușie care-i atârna la brâu. Pumnale de serafi. Ai putea să-mi fii fiu.

— Stephen. Jace își aduse aminte ce spusese Luke, în urmă, acasă la el. Așa se numea, nu?

Inchizitoarea se întoarse repede spre el. Pumnalele din mâna ei vibrau de furia ei.

— *Tu să nu-i rostești niciodată numele!*

Pentru o clipă, Jace se întrebă dacă într-adevăr ar fi încercat să-l ucidă. Nu spuse nimic, până când ea își recăpătă stăpânirea de sine. Fără să se uite la el, îi făcu semn cu unul dintre pumnale.

— Stai acolo, în centrul încăperii, te rog.

Jace se supuse. Deși încercă să nu se uite la oglinzi, își putu vedea reflecția — și pe a Inchizitoarei — cu colțul ochiului, oglinzile

reflectându-le înapoi una la alta până când un număr infinit de Inchizitoare stăteau acolo, amenințând un număr infinit de Jace.

Se uită în jos, la mâinile lui legate. Încheieturile sale și umerii trecuseră de la durere la un junghi ascuțit, sever, dar nu tresări când Inchizitoarea privi una dintre lame, o numi Jophiel și o înfipse în scândurile lustruite ale dușumelei de la picioarele ei. El aștepta, dar nu se întâmplă nimic.

— Bum? zise el, în cele din urmă. Ar fi trebuit să se întâmple ceva aici?

— Ține-ți gura! Tonul Inchizitoarei era categoric. Și stai acolo unde ești.

Jace stătu, urmărind cu o curiozitate crescută cum ea se duse în partea cealaltă de el, numi o a doua lamă Harahel și o înfipse și pe aceasta în podea.

Cu cea de-a treia lamă — Sandalphon —, el își dădu seama ce făcea. Primul pumnal fusese înfipt în podea la sud de el, al doilea la est, iar următorul la nord. Marca punctele unei busole. Se chinui să-și aducă aminte ce însemna asta, dar chiar n-avea idee. Era în mod clar un ritual de-al Conclavului, dincolo de orice fusese el învățat. Când ea ajunse la ultimul pumnal, Taharial, palmele lui erau nădușite și iritate acolo unde se frecaseră una de alta.

Inchizitoarea se îndreptă de spate, mulțumită de sine.

— Așa.

— Așa ce? întrebă Jace, dar ea ridică o mână.

— Nu-i gata încă, Jonathan. Mai trebuie un lucru.

Se duse la pumnalul dinspre sud și îngenunche în fața lui. Cu o mișcare rapidă, scoase o stelă și desenă o singură rună întunecată pe podea, chiar sub pumnal. Când se ridică în picioare, un clinchet înalt, ascuțit și dulce răsună prin încăpere, sunetul unui clopoțel delicat când e lovit. Lumina țâșni din cele patru lame al pumnalelor, atât de orbitoare, încât Jace își întoarse fața, închizându-și ochii pe jumătate. Când se întoarse înapoi, un moment mai târziu, văzu că stătea în interiorul unei cuști ai cărei pereți arătau de parc-ar fi fost țesuți din filamente de lumină. Nu erau statice, ci mișcătoare, ca perdelele de ploaie iluminată.

Inchizitoarea era acum doar o siluetă înceţoşată în spatele unui perete luminos. Când Jace strigă la ea, până şi vocea lui sună tremurătoare şi cavernoasă, de parcă striga la ea prin apă.

— Ce e asta? Ce-ai făcut?

Ea râse.

Mânios, Jace făcu un pas înainte, apoi încă unul; umărul lui atinse în trecere un perete luminos. De parcă ar fi atins un gard electrificat, şocul ce pulsă prin el a fost ca o lovitură, doborându-l din picioare. Se rostogoli stângace pe podea, incapabil să se folosească de mâini ca să-şi atenueze căderea.

Inchizitoarea râse din nou.

— Dacă încerci să treci prin perete, o să primeşti mai mult decât un şoc. Conclavul numeşte această pedeapsă specială Configuraţia Malachi. Pereţii aceştia nu pot fi străpunşi atâta vreme cât pumnalele de serafi rămân unde sunt acum. Nu te-aş sfătui, adăugă ea, când Jace, îngenunchind, făcu o mişcare spre cel mai apropiat pumnal. Atinge pumnalele şi vei muri.

— Dar tu le poţi atinge, zise el, incapabil să-şi ascundă aversiunea din glas.

— Eu pot, dar n-am s-o fac.

— Şi cum rămâne cu mâncarea? Apa?

— Toate la timpul lor, Jonathan.

El se ridică în picioare. Prin peretele înceţoşat, o văzu întorcându-se să plece.

— Dar mâinile mele... Se uită la încheieturile lui. Metalul arzător îi rodea pielea ca acidul. Sângele apăruse în jurul cătuşelor învăpăiate.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te duci să-l vezi pe Valentine.

— Nu prea mă faci să mă tem de răzbunarea Consiliului. Ei nu pot fi mai răi decât tine.

— Oh, dar n-ai să mergi la Consiliu, zise Inchizitoarea.

Era o linişte calmă în tonul ei care lui Jace nu-i plăcu.

— Ce vrei să spui, cum adică nu merg la Consiliu? Parcă ai spus că mâine mă duci în Idris?

— Nu. Plănuiesc să te returnez tatălui tău.

Șocul la cuvintele ei aproape că-l doborî iar din picioare.

— *Tatălui meu?*

— Tatălui tău. Plănuiesc să i te dau la schimb pentru Instrumentele mortale.

Jace se holbă la ea.

— Glumești, desigur.

— Nicidecum. E mai simplu decât un proces. Bineînțeles, o să fii expulzat din Conclav, adăugă ea, ca un fel de răzgândire, dar presupun că te așteptai la asta.

Jace clătină din cap.

— Ți-ai greșit omul. Sper că-ți dai seama de asta.

O expresie de plictiseală îi traversă rapid fața:

— Am crezut că te-am dezbărat de prefăcuta-ți nevinovăție, Jonathan.

— Nu mă refeream la mine. Mă refeream la tatăl meu.

Pentru prima oară de când o întâlnise, ea păru nedumerită.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Tata n-o să dea la schimb Instrumentele mortale pentru mine.

Cuvintele erau amare, dar tonul lui Jace, nu. Era degajat.

— O să te lase să mă ucizi în fața lui, dar tot n-o să-ți dea Sabia sau Pocalul.

Inchizitoarea clătină din cap.

— Tu nu înțelegi, zise ea, și în vocea ei se strecură un derutant resentiment. Copiii nu înțeleg niciodată. Dragostea unui părinte pentru un copil... nimic nu se compară cu ea. Nici o altă dragoste nu-i atât de mistuitoare. Nici un tată — nici măcar Valentine — nu și-ar sacrifica fiul pentru o grămadă de metal, indiferent cât de puternic.

— Nu-l cunoști pe tata. O să-ți râdă în nas și o să-ți ofere niște bani să-mi trimiți cadavrul prin poștă în Idris.

— Nu fi absurd...

— Ai dreptate, zise Jace. Dacă mă gândesc mai bine, probabil o să te pună pe tine să plătești singură taxele de transport.

— Văd că ești fiul tatălui tău. Nu vrei ca el să piardă Instrumentele mortale — ar fi o pierdere și a puterii tale, totodată. Nu vrei să-ți trăiești viața ca dizgrațiatul fiu al unui criminal, așa că o să spui orice ca să-mi schimbi hotărârea. Dar pe mine nu mă prostești.

— Ascultă!

Inima lui Jace bătea foarte tare, însă el încercă să vorbească liniștit. Era musai să-l creadă.

— Știu că mă urăști. Știu că mă consideri un mincinos ca tata. Dar îți spun adevărul acum. Tatăl meu crede cu tărie în ceea ce face. Tu îl socotești rău. Dar el crede că are dreptate. El crede că face lucrarea lui Dumnezeu. N-o să renunțe la asta pentru mine. M-ai urmărit când am fost acolo, la el, trebuie să fi auzit ce a spus...

— Te-am *văzut* vorbind cu el, zise Inchizitoarea. N-am *auzit* nimic.

Jace înjură cu voce joasă.

— Uite, îți jur pe ce vrei tu, ca să-ți dovedesc că nu mint. El folosește Sabia și Pocalul pentru a invoca demonii și pentru a-i controla. Cu cât pierzi mai mult timp cu mine, cu atât mai multă armată își adună el. Până o să-ți dai seama că el nu va face nici un târg, n-o să mai ai nici o șansă împotriva lui...

Inchizitoarea îi întoarse spatele, cu un sunet de dezgust.

— M-am săturat de minciunile tale.

Jace își ținu respirația, nevenindu-i să creadă, când ea porni cu pași hotărâți către ușă.

— *Te rog!* strigă el.

Ea se opri la ușă și se întoarse să se uite la el. Jace nu vedea decât umbrele ascuțite ale chipului ei, bărbia ascuțită și adâncimile negre ale tâmplelor. Veșmintele ei cenușii dispăruseră în umbră, astfel încât arăta ca un craniu plutitor, lipsit de corp.

— Să nu crezi, zise ea, că te înapoiez tatălui tău fiindcă așa *vreau* eu să fac. Valentine Morgenstern nu merită un asemenea bine.

— Dar ce merită?

— Să țină trupul neînsuflețit al copilului său în brațe. Să-și vadă fiul mort și să știe că nu poate face nimic, nici o vrajă, nici un descântec, nici un pact cu diavolul care să i-l aducă înapoi... Se întrerupse. El ar trebui *să știe*, zise ea în șoaptă și împinse ușa, bâjbâind.

Ușa se închise în urma ei cu un declic, lăsându-l pe Jace, cu încheieturile arzând, uitându-se lung după ea, în confuzie.

Clary puse receptorul jos, încruntându-se.

— Nici un răspuns.

— Pe cine încerci să suni?

Luke era la a cincea cană de cafea, iar Clary începuse să fie îngrijorată pentru el. Sigur atâta cafeină nu-l otrăvea? El nu părea a fi la un pas să facă o criză sau altceva, dar ea scoase din priză pe furiș filtrul de cafea, întorcându-se spre masă, pentru orice eventualitate.

— Pe Simon?

— Nu. Mă simt ciudat să-l trezesc în timpul zilei, deși el a zis că nu-l deranjează, atâta vreme cât nu trebuie să vadă lumina zilei.

— Deci...

— O sunam pe Isabelle. Voiam să aflu ce se mai întâmplă cu Jace.

— Și n-a răspuns?

— Nu.

Lui Clary îi chiorăi stomacul. Se duse la frigider, scoase un iaurt cu piersici și-l mâncă mecanic, fără să simtă nici un gust. Era la jumătatea drumului spre coșul de gunoi, când își aminti ceva.

— Maia, zise ea. Ar trebui să trecem pe la ea să vedem dacă e bine. Puse iaurtul jos. Mă duc eu.

— Nu, eu sunt conducătorul haitei sale. Are încredere în mine. Pot s-o calmez, dacă e supărată, zise Luke. Mă întorc imediat.

— Nu spune asta, îl rugă Clary. Urăsc când oamenii spun asta.

El îi zâmbi strâmb și dispăru pe culoar. În câteva minute se întorcea, uluit.

— Nu mai e.

— Nu mai e? Cum nu mai e?

— Vreau să spun că a plecat pe furiș din casă. A lăsat asta.

Puse pe masă o foaie de hârtie împăturită. Clary o luă și citi încruntată frazele mâzgălite pe ea:

Scuze pentru totul. Am plecat să îndrept lucrurile. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Maia

— A plecat să îndrepte lucrurile? Ce vrea să spună?

Luke oftă.

— Speram să știi tu.

— Ești îngrijorat?

— Demonii raum sunt copoi, zise Luke. Ei găsesc persoanele și le aduc celui care i-a invocat. Demonul ăla ar mai putea fi încă pe urmele ei.

— Oh, șopti Clary. Păi, bănuiesc că a vrut să spună că se duce să-l vadă pe Simon.

Luke păru surprins.

— Știe unde stă el?

— Nu știu, recunoscu Clary. Păreau cumva apropiați. Se poate.

Băgă mâna în buzunar, după telefonul ei.

— O să-l sun.

— Parcă spuneai că te simți ciudat să-l suni.

— Nu la fel de ciudat precum mă fac să mă simt toate celelalte care se întâmplă.

Derulă agenda telefonului până găsi numărul lui Simon. Sună de trei ori până îi răspunse, buimac.

— Alo?

— Eu sunt.

Se întoarse cu spatele la Luke când începu să vorbească, mai mult din obișnuință decât din dorința de a-și ascunde conversația de el.

— Știi că acum sunt nocturn, zise el gemând. Ea-l auzi răsucindu-se în pat. Asta înseamnă că dorm toată ziua.

— Ești acasă?

— Da, unde în altă parte să fiu? Vocea i se limpezi, somnul risipindu-i-se. Ce-i, Clary, ce s-a întâmplat?

— Maia a fugit. A lăsat un bilet în care spune că ar trece pe la tine pe-acasă.

Simon vorbi buimac:

— Ei bine, n-a trecut. Sau dacă o face, nu a apărut încă.

— Mai e cineva acasă în afară de tine?

— Nu, mama e la serviciu, iar Rebecca are ore. Deci tu chiar crezi că Maia o să vină pe-aici?

— Dă-ne un telefon dacă vine...

Simon o întrerupse:

— Clary. Tonul lui era grăbit. Stai o clipă. Cred că cineva încearcă să intre hoțește în casa mea.

Timpul trecea în închisoare, iar Jace urmărea cu un soi de interes detașat ploaia argintie căzând de jur împrejurul lui. Degetele începuseră să-i amorțească, ceea ce bănuia el că era un semn rău, dar nu se putea concentra să-i pese. Se întrebă dacă membrii familiei Lightwood știau că era aici, sus, sau dacă intrând careva în sala de antrenamente ar fi avut o surpriză neplăcută când l-ar fi găsit încuiat înăuntru. Dar, nu, Inchizitoarea nu era neglijentă. Trebuie să le fi spus că sala era restricționată până ce avea să dispună ea de prizonier în modul care i se părea ei cel mai potrivit. Presupuse că el ar fi trebuit să fie mânios, chiar înfricoșat, dar nu se putea convinge să-i pese nici de asta. Nimic nu i se mai părea acum real: nici Conclavul, nici Codexul, nici Legea, nici măcar tatăl lui.

Un pas ușor îl avertiză de prezența altcuiva în încăpere. Zăcea întins pe spate, uitându-se în tavan; acum se ridică în capul oaselor, privirea lui rotindu-se rapid prin încăpere. Văzu o siluetă întunecată, chiar în spatele cortinei de ploaie strălucitoare. *Trebuie să fie Inchizitoarea.* Se întorsese probabil să-i mai râdă în nas. Își adună curajul — apoi văzu, cu o tresărire, părul negru și chipul familiar.

Poate mai existau încă lucruri de care îi păsa, totuși.

— Alec?

— Eu sunt.

Alec îngenunche de partea cealaltă a peretelui luminos. Era de parcă s-ar fi uitat la cineva printr-o apă limpede înfiorată de curenți; Jace îl vedea clar pe Alec acum, dar din când în când trăsăturile păreau să i se tulbure și să se dizolve, în timp ce ploaia primejdioasă licărea și se ondula.

Era în stare să-ți dea rău de mare, gândi Jace.

— Pentru numele Îngerului, ce-i chestia asta? Alec întinse mâna să atingă peretele.

— Nu!

Jace întinse mâna, dar și-o trase repede la loc, înainte de a intra în contact cu peretele.

— O să-ți dea șocuri, poate chiar o să te ucidă dacă încerci să treci prin el.

Alec își trase mâna înapoi, fluierând încetișor.

— Inchizitoarea nu glumește.

— Bineînțeles că nu. Eu sunt un criminal periculos. Sau n-ai auzit?

Jace își auzi tonul acid, îl văzu pe Alec tresărind și pe moment se bucură, răutăcios.

— Nu ți-a zis chiar criminal...

— Nu. Sunt doar un băiat foarte neascultător. Fac tot felul de chestii rele. Dau cu șutul în pisici. Fac gesturi obscene către călugărițe.

— Nu glumi. Asta e o treabă serioasă. Ochii lui Alec erau sumbri. Ce naiba a fost în capul tău când te-ai dus să-l vezi pe Valentine? Adică, nu, pe bune, ce ți-a trecut prin cap?

O mulțime de răspunsuri istețe îi veniră pe buze lui Jace, dar descoperi că nu voia să-l dea pe nici unul. Era prea obosit.

— M-am gândit că el e tatăl meu.

Alec arăta de parcă ar fi numărat în minte până la zece ca să-și păstreze răbdarea.

— Jace...

— Dar dacă ar fi fost tatăl tău? Tu ce-ai fi făcut?

— Tatăl *meu*? Tatăl meu n-ar face niciodată lucrurile pe care Valentine...

Capul lui Jace țâșni în sus:

— Tatăl tău *a făcut lucrurile alea!* A fost în Cerc, alături de tatăl meu! Și mama ta la fel! Părinții noștri au fost la fel. Singura deosebire e că ai tăi au fost prinși și pedepsiți, iar ai mei nu!

Chipul lui Alec se crispă. Însă nu zise decât:

— *Singura* deosebire?

Jace se uită la mâinile lui. Cătușele arzătoare n-ar fi trebuit să dureze atât de mult. Pielea de sub ele era plină de bășici de sânge.

— Eu doar voiam să spun, zise Alec, că nu pricep cum de-ai putut să vrei să-l vezi, nu după tot ce a făcut, în general, ci după tot ce ți-a făcut *ție*.

Jace nu spuse nimic.

— Atâția ani, zise Alec, te-a lăsat să crezi că era mort. Poate că nu-ți amintești cum era când aveai zece ani, dar eu îmi amintesc. Nimeni dacă te-ar fi iubit n-ar fi putut să facă... n-ar fi putut să facă așa ceva.

Dâre subțiri de sânge își croiau drum în jos pe mâinile lui Jace, ca niște ațe roșii despletindu-se.

— Valentine mi-a spus, zise el liniștit, că dacă l-aș sprijini împotriva Conclavului, dacă aș face asta, ar lua măsuri ca nici unul dintre cei la care țin să nu fie rănit. Nici tu, nici Isabelle, nici Max. Nici Clary. Nici părinții voștri. A spus...

— Nimeni nu va fi rănit? Alec repetă zeflemitor. Vrei să spui că nu i-ar răni el personal. Drăguț.

— Am văzut ce poate face, Alec. Genul de forță demonică pe care o poate invoca. Dacă își mână armata de demoni împotriva Conclavului, o să fie război. Iar oamenii sunt răniți în războaie. Mor în războaie.

Șovăi.

— Dacă tu ai avea șansa să-i salvezi pe toți cei pe care îi iubești...

— Dar ce fel de șansă e asta? Cât valorează cuvântul lui Valentine?

— Dacă jură pe Înger că va face ceva, o va face. Îl cunosc.

— *Dacă* îl sprijini pe el împotriva Conclavului.

Jace dădu din cap.

— Trebuie să fi fost foarte enervat când ai spus nu, observă Alec.

Jace își ridică ochii de la încheieturile lui însângerate și se holbă la el.

— Ce?

— Am spus...

— Știu ce ai spus. Ce te face să crezi că am spus nu?

— Păi, ai făcut-o. Nu-i așa?

Foarte încet, Jace dădu din cap.

— Te cunosc, zise Alec, cu o încredere desăvârșită, și se ridică în picioare. I-ai spus Inchizitoarei despre Valentine și planurile lui, nu? Și ei nu i-a păsat?

— N-aș spune că nu i-a păsat. Mai curând nu m-a crezut. Și-a făcut un plan și crede că-l va anihila pe Valentine. Singura problemă e că planul ei e prost.

Alec dădu din cap.

— O să-mi povestești tu despre asta mai târziu. Mai întâi și mai întâi, trebuie să ne gândim cum te scoatem de-aici.

— Ce? Nevenindu-i să creadă, Jace se simți ușor amețit. Credeam că ai plusat hotărât pentru a merge direct la închisoare, pentru a nu trece pe Interzis, pentru a nu ridica două sute de dolari. „Legea e Lege, Isabelle." Ce-a fost toată chestia aia de-ai îndrugat-o?

Alec păru foarte surprins.

— Doar n-ai crezut că vorbeam serios. Nu voiam decât ca Inchizitoarea să aibă încredere în mine, ca să nu mă urmărească tot timpul, cum îi urmărește pe Izzy și pe Max. Despre ei știe că sunt de partea ta.

— Și tu? Ești de partea mea?

Jace simți asprimea din propria întrebare și fu aproape copleșit de cât de mult însemna răspunsul pentru el.

— Sunt cu tine, zise Alec, întotdeauna. De ce mai trebuie să întrebi? Poate că respect Legea, dar ceea ce ți-a făcut ție Inchizitoarea n-are nimic de-a face cu Legea. Nu știu exact care-i treaba, dar ura pe care ți-o poartă e personală. Nu e deloc legată de Conclav.

— O zgândăresc, zise Jace. Nu mă pot abține. Birocrații absurzi îmi dau mâncărime.

Alec clătină din cap.

— Nu-i nici asta. Este o ură veche. O pot simți.

Jace se pregătea să-i răspundă, când clopotele catedralei începură să bată. Fiind atât de aproape de acoperiș, sunetul răsuna foarte puternic. El se uită în sus — aproape se mai aștepta încă să-l vadă pe Hugo zburând printre grinzile de lemn în cercurile sale lente, contemplative. Corbului îi plăcea întotdeauna să stea acolo sus, între grinzi și tavanul arcuit, de piatră. Pe vremea aceea, Jace crezuse că păsării îi plăcea să-și înfigă ghearele în lemnul moale; acum își dădea seama că de pe grinzi avea un post de observație excelent pentru a spiona.

În adâncul minții lui Jace, o idee începea să capete formă, deocamdată întunecată și nedeslușită. Cu voce tare spuse numai:

— Luke a zis ceva despre Inchizitoarea care ar fi avut un fiu pe nume Stephen. A zis că ea încerca să plătească pentru el cu aceeași monedă. Am întrebat-o despre el și și-a ieșit din minți. Cred că asta trebuie să aibă o legătură cu faptul că mă urăște atât de tare.

Clopotele se opriseră. Alec răspunse:

— Posibil. I-aș putea întreba pe părinții mei, dar mă îndoiesc că mi-ar spune ceva.

— Nu, nu-i întreba pe ei. Întreabă-l pe Luke.

— Să mă duc înapoi până în Brooklyn, vrei să spui? Uite, să mă furișez până acolo o să fie de-a dreptul imposibil...

— Folosește telefonul lui Isabelle. Trimite-i mesaj lui Clary. Cere-i să-l întrebe pe Luke.

— Bine. Alec făcu o pauză. Vrei să-i mai spun și altceva din partea ta? Lui Clary adică, nu lui Isabelle.

— Nu, zise Jace. Nu am nimic să-i spun.

— Simon! Strângând telefonul în mână, Clary se răsuci spre Luke. A spus că încearcă cineva să intre cu forța în casa lui.

— Spune-i să iasă de-acolo.

— Nu pot să ies de-aici, zise Simon încordat. Cel puțin dacă nu vreau să iau foc.

— Lumina zilei, îi spuse ea lui Luke, dar văzu că el deja își dăduse seama de problemă și căuta ceva în buzunare. Cheile mașinii. Le ridică și le scutură.

— Spune-i lui Simon că venim. Spune-i să se încuie într-o cameră până ajungem acolo.

— Ai auzit asta? Încuie-te într-o cameră.

— Am auzit.

Glasul lui Simon suna foarte încordat; Clary auzi un râcâit ușor, apoi o bufnitură grea.

— Simon!

— Sunt bine. Doar îngrămădesc niște lucruri în ușă.

— Ce soi de lucruri?

Ieșise acum pe verandă, tremurând în puloverul ei subțire. Luke, în spatele ei, încuia ușa casei.

— Un birou, zise Simon cu oarecare satisfacție. Și patul meu.

— *Patul* tău?

Clary se urcă în mașină, lângă Luke, chinuindu-se să-și pună centura de siguranță cu o mână, în timp ce Luke porni; roțile au scrâșnit ieșind de pe alee și mașina s-a lansat ca o rachetă pe Kent Avenue. Întinse el o mână și prinse centura pentru ea.

— Cum ți-ai urnit patul din loc?

— Uiți. Superputere de vampir.

— Întreabă-l ce aude, zise Luke.

Mergeau cu viteză, ceea ce ar fi fost în regulă dacă strada dinspre apă a Brooklynului ar fi fost reparată, așa însă Clary rămânea fără aer de fiecare dată când dădeau într-o groapă din asfalt.

— Ca auzi? întrebă ea, ținându-și respirația.

— Am auzit cum a fost spartă ușa de la intrare. Cred că a spart-o cineva cu piciorul. Apoi, Yossarian a venit glonț în camera mea și s-a ascuns sub pat. Așa mi-am dat seama că, fără îndoială, era cineva străin în casă.

— Și acum?

— Acum nu aud nimic.

— Asta-i de bine, nu? Clary se întoarse spre Luke. Zice că nu mai aude nimic acum. Poate c-au plecat.

— Poate. Luke părea să se îndoiască.

Erau acum pe autostradă, gonind spre cartierul lui Simon.

— Ține-l la telefon, oricum.

— Ce faci acum, Simon?

— Nimic. Am îngrămădit tot ce-am avut în cameră și am blocat ușa. Acum încerc să-l scot pe Yossarian din spatele climatizorului.

— Lasă-l acolo unde e.

— Toate astea o să fie foarte greu de explicat mamei, zise Simon și telefonul amuți.

Se auzi un clic și apoi liniște. Beculețul care arăta CONVORBIRE ÎNTRERUPTĂ pâlpâia pe ecranul digital.

— Nu. Nu!

Clary apăsă pe butonul de *redial*, cu degetele tremurânde.

Simon răspunse imediat.

— Scuze! Yossarian m-a zgâriat și am scăpat telefonul din mână.

Gâtul o ardea de ușurare.

— N-are nimic, atâta vreme cât tu ești bine și...

Un zgomot ca un val de flux se sparse prin telefon, acoperindu-i vocea lui Simon. Ea dădu brusc la o parte telefonul de la ureche. Pe ecran era încă afișat CONVORBIRE ÎN DERULARE.

— *Simon!* țipă ea în telefon. Simon, mă auzi?

Zgomotul de năruire se opri. Se auzi un alt zgomot, de ceva zgâlțâit, și un urlet strident, nepământean — Yossarian? Apoi o bufnitură — ceva greu căzând la pământ.

— Simon? șopti ea.

Se auzi un clic și apoi o voce tărăgănată, amuzată, vorbi în urechea ei.

— Clarissa, spuse, ar fi trebuit să-mi dau seama că tu ești la celălalt capăt al firului.

Ea închise strâns ochii, simțind un gol subit în stomac, de parcă ar fi fost într-un *roller coaster* la prima cădere.

— Valentine.

— Vrei să spui „tată", zise el, sincer supărat. Deplâng acest obicei modern de a le spune părinților pe numele lor mic.

— Cum aș vreau eu să-ți spun de fapt e cu mult mai necuviincios decât numele tău, se răsti ea. Unde-i Simon?

— Te referi la băiatul vampir? Tovărășie îndoielnică pentru o fată vânător de umbre de familie bună, nu crezi? De acum încolo, mă aștept să am un cuvânt de spus când îți alegi prietenii.

— *Ce i-ai făcut lui Simon?*

— Nimic, răspunse Valentine. Încă.

Și închise.

Când Alec se întoarse în sala de antrenament, Jace stătea întins pe podea, imaginându-și șiruri de fete dansând, în efortul de a-și ignora durerea din încheieturile mâinilor. Nu mergea deloc.

— Ce faci? întrebă Alec, îngenunchind cât mai aproape de strălucitorul perete al închisorii.

Jace încercă să-și amintească dacă atunci când Alec îi punea întrebarea asta chiar voia să afle ce făcea și dacă era ceva pe care odinioară îl considera mai degrabă afectuos decât enervant. Nu reuși.

— M-am gândit să zac pe podea și să mă zvârcolesc de durere o vreme, mormăi el. Mă relaxează.

— Serios? Oh, ești sarcastic. Ăsta-i semn bun, probabil, zise Alec. Dacă poți sta în capul oaselor, poate-ai vrea s-o faci. O să încerc să-ți strecor ceva prin perete.

Jace se ridică atât de repede, că-l luă cu amețeală.

— Alec, nu...

Dar Alec deja făcuse o tentativă de a împinge ceva spre el cu ambele mâini, ca și cum ar fi rostogolit o minge către un copil. O sferă roșie străbătu perdeaua luminoasă și se rostogoli până la Jace, ciocnindu-se ușor de genunchiul lui.

— Un măr. Îl ridică de jos cu oarecare dificultate. Cât de potrivit!

— M-am gândit că poate ți-e foame.

— Îmi e.

Jace mușcă o dată din măr; zeama i se prelinse pe mâini și sfârâi în flăcările albastre care-i încătușau încheieturile.

— I-ai trimis mesaj lui Clary?

— Nu. Isabelle nu m-a primit în camera ei. Aruncă în ușă cu diverse lucruri și țipă. A spus că dacă intru, o să sară pe fereastră. Și știu că ar face-o.

— Probabil.

— Am senzația, zise Alec și zâmbi, că nu m-a iertat pentru că te-am trădat, după cum vede ea lucrurile.

— Draga de ea, zise Jace, apreciativ.

— Eu nu te-am trădat, *idiotule*.

— Intenția contează.

— Bine, pentru că ți-am mai adus și altceva. Nu știu dac-o să meargă, dar merită să încercăm.

Strecură ceva mic și metalic prin perete. Era un disc argintiu cam cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți. Jace lăsă mărul deoparte și ridică discul, curios.

— Ce e ăsta?

— L-am luat de pe biroul din bibliotecă. I-am văzut mai demult pe părinții mei folosindu-l pentru a-și tăia legăturile. Cred că e o rună de Descuiere. Merită încercat...

Tăcu, văzând că Jace își atinse cu discul încheieturile, ținându-l cu greu între două degete. În clipa în care atinse linia de flăcări albastre, cătușele pâlpâiră și dispărură.

— Mulțumesc.

Jace își frecă încheieturile, pe fiecare având pielea roasă, ca o brățară, sângerândă. Începea să-și simtă din nou vârfurile degetelor.

— Nu e tocmai o pilă ascunsă într-un tort aniversar, dar mă ajută să-mi păstrez mâinile, să nu cadă.

Alec se uită la el. Liniile tremurătoare ale ploii ca o perdea îi făceau fața să pară alungită, îngrijorată — sau poate că era într-adevăr îngrijorat.

— Știi, mi-a venit o idee, când vorbeam adineauri cu Isabelle. I-am spus că nu poate sări pe fereastră și nici să nu încerce, altminteri va muri.

Jace încuviință:

— Sună a sfat bun, de frate mai mare.

— Dar apoi am început să mă întreb dacă e adevărat și în cazul tău — adică, te-am văzut făcând lucruri care practic înseamnă că zburai. Te-am văzut căzând de la etajul trei și aterizând ca o pisică, sărind de pe pământ pe un acoperiș...

— Să aud povestea isprăvilor mele e cu siguranță încântător, dar nu văd unde vrei s-ajungi, Alec.

— Vreau să spun că aici sunt patru pereți, la cușca asta, nu cinci.

Jace se uită lung la el.

— Deci Hodge nu mințea când spunea că vom avea nevoie de geometrie în viața noastră de zi cu zi. Ai dreptate, Alec. Cușca asta are patru pereți. Acuma, dacă Inchizitoarea s-ar fi mulțumit cu doi, aș fi putut...

— JACE, îl opri Alec, pierzându-și răbdarea. Vreau să spun că nu există capac la cușca asta. Nu e nimic între tine și tavan.

Jace își dădu capul pe spate. Grinzile păreau să se legene amețitor, sus de tot, pierdute în umbre.

— Ești nebun.

— Poate, zise Alec. Sau poate doar știu ce poți face tu. Ridică din umeri: Ai putea măcar să încerci.

Jace se uită la Alec — la fața lui deschisă, sinceră, și la ochii lui albaștri, hotărâți. *E nebun*, gândi Jace. Era adevărat, în focul luptei, el făcuse unele lucruri uluitoare, dar tuturor li se întâmpla asta. Sângele de vânător de umbre, anii de antrenament... dar nu putea sări patru metri și jumătate în sus, prin aer.

De unde știi că nu poți, zise o voce blândă în capul lui, *dacă n-ai încercat niciodată?*

Vocea lui Clary. Se gândi la ea și la runele ei, la Orașul Tăcut și la cătușele care săriseră de la mâinile lui de parcă s-ar fi spart sub o presiune enormă. El și Clary aveau același sânge. Dacă ea putea face lucruri care n-ar fi trebuit să fie posibile...

Se ridică în picioare, aproape în silă, și se uită în jur, făcând încet inventarul lucrurilor din sală. Putea încă vedea oglinzile lungi până la

podea și mulțimea de arme atârnate pe pereți, cu lamele lor care luceau mohorât, prin cortina de foc argintiu care-l înconjura. Se aplecă și luă de pe podea mărul pe jumătate mâncat, se uită un moment la el, gânditor, apoi își lăsă brațul pe spate și-l azvârli cu toată puterea. Mărul pluti în aer, lovi un perete strălucitor și izbucni într-o coroană topită, cu flăcări albastre.

Jace îl auzi pe Alec trăgându-și scurt respirația. Deci Inchizitoarea nu exagerase. Dacă ar fi lovit prea tare vreunul dintre pereții închisorii lui, ar fi murit.

Alec se ridicase în picioare, șovăind deodată:

— Jace, nu știu dacă...

— Taci, Alec. Și nu te uita la mine. Nu m-ajută.

Dacă Alec îi răspunse și ce anume, Jace nu mai auzi. Făcea deja o întoarcere lentă, cu ochii fixați asupra grinzilor. Runele care îi confereau o excelentă vedere la distanță se activară deodată, grinzile devenind mai clare: le putea vedea marginile cioplite, spiralele și articulațiile, petele negre de vreme. Dar erau trainice. Ar fi susținut acoperișul Institutului încă multe sute de ani. Aveau să țină un adolescent. Își flexă degetele, respirând adânc, încet, controlat, exact așa cum îl învățase tatăl lui. Cu ochii minții se văzu pe el însuși sărind, înălțându-se, apucându-se cu ușurință de o grindă și, din balans, ridicându-se deasupra ei. El era ușor, gândi el, ușor ca o săgeată, avea să zboare prin aer fără greutate, iute și de neoprit. Floare la ureche, își spuse el. Floare la ureche.

— Eu sunt săgeata lui Valentine, șopti Jace. Chiar dacă el o știe sau nu.

Și sări.

16

O INIMĂ DE PIATRĂ

CLARY APĂSĂ PE BUTON PENTRU A-L SUNA DIN NOU PE SIMON, ÎNSĂ telefonul intră direct pe robot. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji; aruncă telefonul în torpedou.

— La dracu', la dracu'...

— Aproape că am ajuns, zise Luke.

Ieșiseră de pe autostradă, iar ea nici nu observase. Opriră în fața casei lui Simon, o casă de lemn pentru o familie, a cărei fațadă era vopsită într-un roșu vesel. Clary coborî din mașină și alergă pe aleea din față mai înainte ca Luke să fi apucat să tragă frâna de mână. Ea-l auzi strigând-o pe nume, când se repezi pe trepte și bătu nebunește cu pumnii în ușa de la intrare.

— Simon! strigă ea. *Simon!*

— Clary, gata! Luke veni lângă ea, pe veranda din față. Vecinii...

— Să-i ia dracu' pe vecini!

Duse mâna la centură după inelul cu chei, găsi cheia potrivită și o vârî în încuietoare. Deschise ușa de perete și păși cu grijă în hol, Luke venind imediat în spatele ei. Aruncară o privire în prima încăpere din

stânga, bucătăria. Totul arăta exact cum fusese întotdeauna, de la bufetul meticulos curățat până la magneții de pe frigider. Acolo era chiuveta unde ea îl sărutase pe Simon, cu numai câteva zile în urmă. Razele de soare se revărsau pe ferestre, inundând încăperea cu o lumină galben-pal. Lumină care era în stare să-l prefacă pe Simon în scrum.

Camera lui Simon era ultima din capătul holului. Ușa era întredeschisă, însă Clary nu văzu nimic prin deschizătură decât întuneric.

Își scoase stela din buzunar și o strânse cu putere. Știa că nu era chiar o armă, dar și numai s-o simtă în mână îi făcea bine. Înăuntru, camera era întunecată, draperii negre fiind trase la ferestre, singura lumină venind dinspre ceasul digital de pe noptieră. Luke întinsese mâna pe lângă ea ca să aprindă lumina, când ceva — ceva care șuiera și scuipa și mârâia ca un demon — se repezi la el din beznă.

Clary țipă, iar Luke o prinse de umeri și-o împinse violent într-o parte. Ea se împiedică și fu gata să cadă; când își recăpătă echilibrul, se întoarse și-l văzu pe Luke, uluit, ținând în mână un motan alb, care se zbătea și miorlăia, cu blana zbârlită pe tot corpul. Arăta ca o minge de vată cu gheare.

— Yossarian! exclamă Clary.

Luke îi dădu drumul motanului. Yossarian o zbughi prompt printre picioarele ei și dispăru pe hol.

— Motan prost, zise Clary.

— Nu-i vina lui. Pe mine nu mă plac pisicile.

Luke întinse mâna spre întrerupător și aprinse lumina. Clary tresări. În cameră era o ordine desăvârșită, nu era nimic deranjat, nici măcar covorul nu era îndoit. Până și cuvertura era întinsă frumos pe pat.

— Asta-i iluzie magică?

— Probabil că nu. Probabil e doar magie.

Luke înaintă până în mijlocul odăii, privind în jur, gânditor. Când se duse să dea o draperie la o parte, Clary văzu ceva lucind pe covor, la picioarele lui.

— Luke, stai!

Se duse în locul unde rămăsese el și îngenunche să ia obiectul de jos. Era telefonul argintiu al lui Simon, deformat rău, cu antena smulsă. Cu inima bătând nebunește, Clary deschise telefonul. În pofida crăpăturii de pe toată lungimea ecranului de afișaj, un singur mesaj se mai putea încă citi pe el: *Acum îi am pe toți.*

Clary se prăbuși pe marginea patului, cuprinsă de amețeală. Ca din depărtare, simți cum Luke îi luă telefonul din mână. Îl auzi trăgând aer în piept, când citi mesajul.

— Ce înseamnă asta? „Acum îi am pe toți"? întrebă Clary.

Luke puse telefonul lui Simon pe birou și își trecu o mână peste față.

— Mă tem că înseamnă că acum îl are pe Simon și, cum am putea deduce, o are și pe Maia. Înseamnă că are tot ce-i trebuie pentru Ritualul de Conversiune.

Clary se holbă la el.

— Vrei să spui că n-a făcut asta doar ca să lovească în mine... și în tine?

— Sunt sigur că Valentine socotește asta ca pe un plăcut efect colateral. Dar nu ăsta e scopul lui principal. Scopul lui principal este să inverseze caracteristicile Sabiei-Sufletului. Iar pentru asta are nevoie...

— De sângele copiilor repudiaților. Dar Maia și Simon nu sunt copii. Sunt adolescenți.

— Când vraja a fost creată, vraja care să întoarcă Sabia-Sufletului în slujba întunericului, cuvântul „adolescent" nici măcar nu fusese inventat. În societatea vânătorilor de umbre, ești adult când ai împlinit optsprezece ani. Până atunci, ești copil. Pentru scopurile lui Valentine, Maia și Simon sunt copii. Avea deja sângele unui copil de elf și sângele unui copil magician. Mai avea nevoie doar de un vârcolac și un vampir.

Clary se simți de parcă o lovise cineva în piept, lăsând-o fără aer.

— Atunci de ce n-am făcut ceva? De ce nu ne-am gândit să-i protejăm cumva?

— Până acum Valentine a făcut doar ce i-a fost la îndemână. Nici una dintre victime nu fusese aleasă din alte motive decât că îi ieșise în cale și era disponibilă. Magicianul a fost ușor de găsit; Valentine n-a trebuit decât

să-l tocmească sub pretextul că voia să invoce un demon. E destul de simplu să ochești un spirit al naturii într-un parc, dacă știi unde să te uiți. Iar Luna Vânătorului este exact locul în care te-ai duce ca să găsești un vârcolac. Să se pună deodată în acest pericol gratuit și să accepte o bătaie de cap în plus, doar ca să ne facă nouă un rău, când nimic nu s-a schimbat...

— Jace, zise Clary.

— Ce vrei să spui? Ce-i cu el?

— Cred că pe Jace încearcă să se răzbune. Jace trebuie să fi făcut ceva pe vas, noaptea trecută, ceva care chiar l-a scos din țâțâni pe Valentine. Și l-a scos din țâțâni destul de tare cât să-și abandoneze planul anterior și să treacă la unul nou.

Luke păru zăpăcit:

— Ce te face să crezi că schimbarea de plan a lui Valentine are vreo legătură cu fratele tău?

— Pentru că, zise Clary cu o certitudine sumbră, numai Jace ar putea scoate pe cineva din țâțâni în asemenea hal.

— Isabelle! Alec bătu în ușa surorii lui. Isabelle, deschide ușa. Știu că ești înăuntru.

Ușa se crăpă o idee. Alec încercă să arunce o privire prin ea, dar nu apăru nimeni din partea cealaltă.

— Nu vrea să-ți vorbească, zise o voce bine cunoscută.

Alec se uită în jos și văzu ochii cenușii privindu-l aspru din spatele unei perechi de ochelari strâmbi.

— Max, zise el, hai, frățioare, lasă-mă să intru.

— Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine.

Max începu să împingă ușa la loc, dar Alec, rapid ca o șfichiuire de bici de-a lui Isabelle, își vârî piciorul în deschizătură.

— Nu mă sili să te împing și să te dau jos, Max.

— N-ai s-o faci. Max împinse înapoi cu toate puterile sale.

— Nu, dar m-aș putea duce la părinții noștri și bănuiesc că Isabelle n-ar vrea asta. Nu-i așa, Isabelle? întrebă el, ridicând vocea destul de mult pentru ca sora lui să-l audă din cameră.

— O, pentru Dumnezeu! Isabelle părea furioasă. E-n regulă, Max, lasă-l să intre.

Max se dădu la o parte și Alec împinse ușa și intră, lăsând-o apoi să se închidă în urma lui. Isabelle era îngenuncheată în ambrazura ferestrei de lângă patul ei, cu biciul ei de aur încolăcit pe brațul stâng. Purta echipamentul de vânătoare, pantalonii negri groși și bluza mulată pe corp, cu desenele argintii, aproape invizibile, ale runelor. Cizmele îi erau încheiate până la genunchi, iar părul ei negru flutura în briza din fereastra deschisă. Se uită încruntată la el, amintindu-i foarte tare pentru o clipă de Hugo, corbul negru al lui Hodge.

— Ce naiba faci? Încerci să te sinucizi? întrebă el, străbătând furios camera spre sora lui.

Biciul ei șerpui prin aer, încolăcindu-se de gleznele lui. Alec încremeni în loc, știind că doar cu un zvâcnet al încheieturii ei Isabelle l-ar fi putut prinde de picioare, trântindu-l legat fedeleș pe podeaua dură.

— Nu te apropia mai mult de mine, Alexander Lightwood, zise ea cu cea mai furibundă voce posibilă. Nu simt prea multă îngăduință pentru tine, în clipa asta.

— Isabelle...

— Cum ai putut să te întorci așa împotriva lui Jace? După toate cele prin care a trecut? Și ai mai și făcut legământul acela de a vă ajuta unul pe altul...

— Nu dacă era vorba despre a încălca Legea, îi aminti el.

— *Legea!* replică Isabelle cu dezgust. Există o lege mai înaltă decât a Conclavului, Alec. Legea familiei. Jace e din familia ta.

— Legea familiei? N-am mai auzit de asta până acum, zise Alec, iritat.

Știa că ar fi trebuit să se apere, dar era greu să nu se lase distras de obișnuința de-o viață de a-și corecta frații mai mici atunci când nu aveau dreptate.

— Oare să fie pentru că tocmai ai inventat-o tu acum?

Isabelle zvâcni din încheietură. Alec simți că-i fug picioarele de sub el și se răsuci, să îndulcească impactul cu podeaua punând mâinile în față. Aterizâ, se rostogoli pe spate și atunci o văzu pe Isabelle aplecată asupra lui. Max era lângă ea.

— Ce-ar trebui să facem cu el, Maxwell? întrebă Isabelle. Să-l lăsăm legat aici, în cameră, până-l vor găsi părinții?

Alec se sătură. Scoase iute un pumnal din teaca de la încheietură, se răsuci și tăie biciul din jurul gleznelor sale. Sârma de electrum plesni cu un zbârnâit, iar el sări în picioare, când Isabelle își duse mâna în spate, sârma șuierând în jurul ei.

Un chicotit înfundat detensionă momentul.

— Bine, gata, l-ai torturat destul. Sunt aici.

Isabelle făcu ochii mari:

— Jace!

— Același.

Jace intră în camera lui Isabelle, închizând ușa după el.

— Nu-i nevoie să vă bateți între voi...

Se chirci de durere, când Max se aruncă în el, strigându-i numele.

— Ușurel, zise el, desprinzându-se blând din brațele băiatului. Nu sunt în cea mai bună formă, în clipa asta.

— Văd asta, zise Isabelle, cercetându-l din cap până-n picioare, îngrijorată.

Încheieturile lui erau însângerate, părul lui blond era lipit de nădușeala de pe gât și de pe frunte, iar fața și mâinile îi erau mânjite de murdărie și limfă.

— Inchizitoarea te-a rănit?

— Nu prea rău. Jace îi întâlni privirea lui Alec. Doar m-a încuiat în sala armelor. Alec m-a ajutat să ies.

Biciul se ofili în mâna lui Isabelle, ca o floare.

— Alec, e adevărat?

— Da. Alec îi scutura hainele prăfuite de la rostogolirea pe podea cu ostentație fățișă. Nu rezistă să nu adauge: Ei, și?

— Păi, ar fi trebuit *să spui.*

— Iar tu ar fi trebuit să ai puțină încredere în mine...

— Gata. Nu-i timp de ceartă, zise Jace. Isabelle, ce fel de arme ai aici? Și bandaje, ai bandaje?

— Bandaje? Isabelle lăsă biciul jos și scoase stela dintr-un sertar. Te pot aranja cu o *iratze*...

Jace își ridică încheieturile la vedere.

— O *iratze* ar fi bună pentru vânătăile mele, dar n-o să aibă efect la astea. Astea sunt arsuri de rune.

Arătau chiar mai rău în lumina puternică din camera lui Isabelle — cicatricele circulare erau negre și crăpate pe alocuri, lăsând să se prelingă sânge și limfă. El își lăsă mâinile în jos, iar Isabelle păli.

— Și am nevoie și de niște arme, înainte să...

— Întâi bandaje. Armele mai târziu.

Își lăsă stela pe noptieră și îl duse pe Jace la baie, cu un coș plin de alifii, pansamente de bumbac și fâșii de tifon. Alec îi urmărea prin ușa întredeschisă, Jace rezemat de chiuvetă, în timp ce sora lui vitregă îi curăța încheieturile cu un burete și i le lega cu tifon.

— Bine, acum, scoate-ți tricoul.

— Știam eu că mai aveam ceva pentru tine.

Jace își dezbrăcă jacheta și își scoase tricoul, crispându-se de durere. Pielea lui era auriu-pal, bine întinsă peste mușchii tari. Peceți negre i se împleteau pe brațele subțiri. Un mundan ar fi putut crede că arabescul cicatricelor albe de pe pielea lui Jace, rămășițe de la rune mai vechi, îi știrbea frumusețea, dar nu și Alec. Ei aveau cu toții asemenea cicatrice; erau însemne de onoare, nu cusururi.

Jace, văzându-l pe Alec privindu-l prin ușa întredeschisă, zise:

— Alec, poți să aduci telefonul?

— E pe masa de toaletă. Isabelle nu-și ridică ochii.

Ea și Jace discutau cu voce joasă. Alec nu-i putea auzi, dar bănuia că șușoteau fiindcă încercau să nu-l sperie pe Max.

Alec căută.

— *Nu* e pe masa de toaletă.

Isabelle, care trasa o *iratze* pe spatele lui Jace, înjură supărată.

— O, la dracu'. Mi-am uitat telefonul în bucătărie. Ce porcărie! Nu vreau să mă duc să-l caut, că poate e Inchizitoarea pe-acolo.

— Îl aduc eu, se oferi Max. Pe mine nu mă bagă în seamă, sunt prea mic.

— Cred că nu, zise Isabelle, cu îndoială. Dar de ce vă trebuie telefonul, Alec?

— Ne trebuie și gata, zise Alec nerăbdător. Izzy...

— Dacă-i trimiți mesaj lui Magnus cu „cre k ești simpa", te omor.

— Cine-i Magnus? întrebă Max.

— Un magician, zise Alec.

— Un magician sexy-sexy, îi spuse Isabelle lui Max, ignorând expresia lui Alec, de furie oarbă.

— Dar magicienii sunt răi, zise Max, arătând buimac.

— Exact, confirmă Isabelle.

— Nu înțeleg, zise Max, dar mă duc să iau telefonul. Vin imediat.

Se strecură pe ușă, iar Jace se îmbrăcă din nou cu tricoul și cu jacheta, apoi se întoarse în dormitor, unde începu să caute arme în grămada de lucruri personale ale lui Isabelle, care erau împrăștiate pe covor. Isabelle îl urmă, clătinând din cap.

— Care-i planul acum? Plecăm? Inchizitoarea o să-și iasă din minți când o să descopere că nu mai suntem aici.

— Nu atât cât o să-și iasă din minți când Valentine o să-i refuze propunerea.

Foarte pe scurt, Jace le descrise planul Inchizitoarei.

— Singura problemă e că el nu va accepta niciodată, încheie Jace.

— *Sin-singura* problemă? Isabelle era atât de furioasă, că începuse să se bâlbâie, cum nu mai pățise de când avea șase ani. Nu poate face asta! Nu te poate da la schimb unui psihopat! Ești membru al Conclavului! Ești *fratele* nostru!

— Inchizitoarea nu e de aceeași părere.

— Nu-mi pasă de părerea ei. E o scorpie hidoasă și trebuie să fie oprită.

— Odată ce-o să afle că planul ei e profund greșit, s-ar putea să fie în stare să asculte și alte voci, zise Jace. Dar n-o să stau aici să văd ce face. O șterg.

— N-o să fie ușor, zise Alec. Inchizitoarea a încuiat locul ăsta mai zdravăn decât pe o pentagramă. Știi că sunt gărzi la parter? A chemat aici jumătate din Conclav.

— Trebuie să aibă o părere foarte bună despre mine, zise Jace, dând la o parte un vraf de reviste.

— Poate că nu se înșală. Isabelle se uita la el, gânditoare. Serios, chiar ai sărit patru metri și jumătate dintr-o Configurație Malachi? Chiar a făcut-o, Alec?

— Da, confirmă Alec. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Eu n-am mai văzut niciodată *așa* ceva, zise Jace, ridicând un pumnal cu lamă de douăzeci și cinci de centimetri de pe podea. În vârful extrem de ascuțit al pumnalului era înfipt unul dintre sutienele roz ale lui Isabelle. Isabelle îl smulse imediat, încruntându-se.

— Nu vorbeam despre asta. Cum ai făcut-o? Știi?

— Am sărit.

Jace scoase de sub pat două discuri zburătoare cu marginile ascuțite ca briciul. Erau acoperite cu păr cenușiu de pisică. Suflă peste ele, împrăștiind blana.

— *Chakhram*-uri. Grozav. Mai ales dacă întâlnesc niște demoni cu alergie la păr de pisică.

Isabelle îl lovi cu sutienul.

— Nu mi-ai răspuns!

— Pentru că nu știu, Izzy.

Jace se ridică în picioare.

— Poate că Regina Curții Elfilor avea dreptate. Poate că am puteri despre care habar n-am, pentru că nu le-am încercat niciodată. Clary cu siguranță are.

Isabelle își încreți fruntea.

— Are?

Alec făcu deodată ochii mari.

— Jace, motocicleta vampir aia a ta mai e încă pe acoperiș?

— Probabil. Dar e ziuă, așa că nu e de prea mare folos.

— De altfel, remarcă Isabelle, nu încăpem toți pe ea.

Jace strecură *chakhram*-urile la cingătoare, împreună cu pumnalul de douăzeci și cinci de centimetri. Mai multe pumnale de serafi ajunseră în buzunarele jachetei.

— Asta nu contează, zise el. Voi nu veniți cu mine.

Isabelle bolborosi:

— Ce spui, noi nu...

Se întrerupse când Max intră pe ușă, cu răsuflarea tăiată și ținând strâns în mână telefonul ei roz ponosit.

— Max, ești un erou!

Smulse telefonul de la el, aruncându-i o privire încruntată lui Jace.

— Mă întorc la tine într-un minut. Între timp, pe cine sunăm? Pe Clary?

— Dă c-o sun eu..., începu Alec.

— Nu. Isabelle își feri mâna. Pe mine mă place mai mult.

Deja forma numărul; scoase limba la el, când duse telefonul la ureche.

— Clary? Sunt Isabelle. Eu... *Ce?* Toată culoarea din obraji îi pieri ca ștearsă cu buretele, lăsând-o lividă și cu privirea fixă. Cum e posibil? Dar de ce...

— Cum e posibil ce? Jace fu lângă ea din doi pași. Isabelle, ce s-a întâmplat? Clary e...

Isabelle îndepărtă telefonul de ureche, cu degetele albe de atâta strânsoare:

— Valentine. I-a luat pe Simon și pe Maia. O să-i folosească la îndeplinirea Ritualului.

Dintr-o mișcare agilă, Jace întinse mâna și smulse telefonul din mâna lui Isabelle. Îl duse la ureche:

— Vino cu mașina la Institut, zise el. Nu intra. Așteaptă-mă. Ne întâlnim afară.

Închise telefonul și i-l întinse lui Alec.

— Sună-l pe Magnus, zise el. Spune-i că ne întâlnim pe malul apei, în Brooklyn. Poate alege el locul, dar ar trebui să fie undeva mai izolat. O să avem nevoie de ajutorul lui ca să ajungem pe vasul lui Valentine.

— Noi? Isabelle se însufleți vizibil.

— Magnus, Luke și cu mine, o lămuri Jace. Voi doi rămâneți aici și îi țineți piept Inchizitoarei pentru mine. Când Valentine n-o să joace după cum îi cântă ea în târgul pe care l-a plănuit, voi o să fiți cei care va trebui s-o convingeți să trimită împotriva lui Valentine toate forțele Conclavului pe care le poate aduna.

— Nu pricep, zise Alec. Cum ai de gând să ieși de-aici, în primul rând?

Jace rânji.

— Privește!

Și sări pe pervazul ferestrei. Isabelle dădu un strigăt, dar Jace deja ieșea pe fereastră. Stătu o clipă în echilibru, pe pervazul exterior — apoi... nu se mai văzu.

Alec alergă la fereastră și se uită afară, îngrozit, dar nu era nimic de văzut: doar grădina Institutului, jos, la mare distanță, maronie și goală, și aleea îngustă ce ducea la ușa de la intrare. Nu existau trecători țipând pe Ninety-Sixth Street, nici mașini oprite brusc la vederea un corp care cădea. Era de parcă Jace ar fi dispărut în văzduh.

Zgomotul apei îl trezi. Era un zgomot puternic, repetitiv — apă pleoscăind, lovindu-se de ceva solid, iarăși și iarăși, de parcă el s-ar fi aflat pe fundul unui bazin care se golea și se umplea la loc, rapid. Simțea gust de metal în gură și miros de metal în jur. Își dădea seama de o durere sâcâitoare, persistentă, în mâna lui stângă. Gemând, Simon deschise ochii.

Zăcea pe o podea dură, denivelată, de metal vopsit într-o nuanță urâtă de verde-cenușiu. Pereții erau din același metal verde. Exista o singură fereastră rotundă, undeva sus, pe un perete, îngăduind să intre doar puțin soare, dar de ajuns. Stătuse căzut cu mâna în peticul de lumină, iar degetele îi erau roșii și bășicate. Gemând din nou, se rostogoli la o parte din lumină și se ridică în capul oaselor.

Și atunci își dădu seama că nu era singur în încăpere. Deși umbrele erau dese, el putea vedea în întuneric foarte bine. În partea cealaltă de el, cu mâinile legate și înlănțuite de o țeavă mare de aburi, se afla Maia. Hainele îi erau rupte și pe obrazul stâng avea o rană adâncă. Văzu că, într-o parte a capului, codițele îi fuseseră smulse iar părul îi era năclăit de sânge. În clipa în care Simon se ridică, ea se uită speriată la el și izbucni imediat în lacrimi.

— Am crezut, zise ea printre suspine, că... ești mort.

— *Sunt* mort, zise Simon.

Se uită la mâna lui. Sub ochii lui, băşicile pieriră, durerea îi slăbi, pielea își reluă paloarea normală.

— Știu, dar vreau să spun, mort de-a binelea.

Își șterse fața cu mâinile legate. Simon încercă se apropie de ea, dar ceva îl opri scurt. O cătușă metalică trecută în jurul piciorului său era atașată de un lanț gros de fier, înfipt în podea. Valentine nu risca nimic.

— Nu plânge, zise el și imediat regretă. Nu era o situație care să nu justifice lacrimile. Sunt bine.

— Deocamdată, zise Maia, ștergându-și cu mâneca fața udă. Omul ăla — cel cu părul alb —, numele lui e Valentine.

— L-ai văzut? zise Simon. Eu n-am văzut nimic. Doar ușa de la intrarea casei mele explodând și apoi o siluetă masivă care s-a năpustit la mine ca un marfar.

— El e *acel* Valentine, nu? Cel despre care toată lumea vorbește. Cel care a stârnit Răzmerița.

— Este tatăl lui Jace și-al lui Clary, zise Simon. Asta-i tot ce știu despre el.

— Mi s-a părut mie că vocea lui îmi sună cunoscută. Seamănă perfect cu a lui Jace. Pe moment, păru copleșită de tristețe. Nu-i de mirare că Jace e așa un măgar.

Simon nu putea decât să fie foarte de acord.

— Deci tu n-ai... Vocea Maiei se stinse. Încercă din nou. Uite, știu că sună ciudat, dar când Valentine a venit după tine, ai văzut pe cineva împreună cu el pe care l-ai recunoscut, cineva care e mort? Ca o stafie?

Simon clătină din cap, nedumerit.

— Nu. De ce?

Maia șovăi.

— Eu l-am văzut pe fratele meu. Stafia fratelui meu. Cred că Valentine m-a făcut să am halucinații.

— Păi, cu mine n-a încercat nimic de genul ăsta. Eu vorbeam la telefon cu Clary. Îmi amintesc că l-am scăpat din mână când forma aceea s-a repezit la mine... Ridică din umeri. Asta-i tot.

— Cu Clary? Maia îl privi aproape cu speranță. Atunci poate c-o să afle unde suntem. Poate o să vină după noi.

— Poate, zise Simon. Unde suntem, totuși?

— Pe un vas. Eram încă trează când m-a adus aici. E o dihanie mare și greoaie de metal. Nu există nici o lumină și sunt... *chestii* pretutindeni. Una dintre ele a sărit la mine și am început să țip. Atunci a fost când m-a apucat de cap și m-a izbit de perete. Am leșinat pentru o vreme, după aceea.

— Chestii? Ce numești tu *chestii*?

— Demoni, zise ea și se cutremură. Sunt tot soiul de demoni aici. Unii mari, alții mici și alții zburători. Fac tot ce le spune el.

— Dar Valentine e vânător de umbre. Și din câte-am auzit eu, el *urăște* demonii.

— Păi, ei nu par să știe asta, zise Maia. Ceea ce nu pricep eu e ce vrea de la noi. Știu că-i urăște pe repudiați, dar acum mi se pare c-a depus prea mare efort ca să ucidă pur și simplu doi dintre ei.

Începu să tremure, clănțănind din dinți ca maxilarele mecanice de jucărie pe care le poți cumpăra de la magazinele de suveniruri.

— Trebuie că vrea ceva de la vânătorii de umbre. Sau de la Luke.

Eu știu ce vrea, gândi Simon, dar n-avea nici un rost să-i spună și Maiei, era destul de supărată și așa. Își dădu jacheta jos.

— Ia! zise el și o aruncă în partea cealaltă a camerei, până la ea.

Răsucindu-se în jurul cătușelor ei, izbuti să-și învelească oarecum umerii. La sfârșit îi oferi un zâmbet firav, dar recunoscător.

— Mersi. Dar ție nu ți-e frig?

Simon clătină din cap. Arsura de pe mâna lui îi trecuse de tot acum.

— Eu nu simt frigul. Nu-l mai simt.

Ea deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. O luptă se dădea în ea.

— Îmi cer iertare. Despre felul în care am reacționat cu tine, ieri. Făcu o pauză, aproape ținându-și respirația. Vampirii mă sperie de moarte, șopti ea, în cele din urmă. Când am venit prima oară în oraș, aveam o haită cu care obișnuiam să-mi petrec vremea — Bat și alți doi băieți, Steve și Gregg. Eram odată în parc și am dat peste niște vampiri

sugând din niște pungi de sânge sub un pod — s-a iscat o luptă și cel mai bine îmi amintesc cum unul dintre vampiri doar ce l-a ridicat pe Gregg, doar l-a ridicat de la pământ, și l-a și *sfâșiat* în două...

Vocea i se ridicase și își astupă gura cu mâna. Tremura.

— În două, șopti ea. Toate măruntaiele s-au risipit pe jos. Și apoi au început să mănânce.

Simon simți o greață adâncă revărsându-se peste el. Era aproape bucuros că povestea îi întorsese stomacul pe dos, decât să-i dea altă senzație. Ca de pildă, să-i fi stârnit foamea.

— Eu n-aș face asta, zise el. Mie îmi plac vârcolacii. Îmi place de Luke...

— Știu că-ți place de el. Își căuta cuvintele. Doar că, atunci când te-am cunoscut, păreai atât de *uman*. Mi-ai adus aminte de cum eram eu, odinioară.

— Maia, zise Simon, ești încă umană.

— Nu, nu sunt.

— În felurile care contează, ești. Întocmai ca și mine.

Ea încercă să zâmbească. El își dădu seama că ea nu-l crezuse și nu putu s-o învinovățească. Nu era sigur că se crezuse nici pe el însuși.

Cerul devenise plumburiu, încărcat de nori grei. În lumina cenușie, Institutul se înălța ca o costișă de munte cu lespezi de piatră. Acoperișul ascuțit, acoperit cu ardezie, lucea ca argintul neșlefuit. Clary avu impresia că surprinde mișcarea unor siluete în pelerine cu glugă, prin umbrele de la ușa din față, dar nu era sigură. Era greu să vadă clar ceva, când ei parcaseră la o clădire distanță, și se uitau prin geamurile murdare ale camionetei lui Luke.

— De cât timp stăm aici? întrebă ea, pentru a patra sau a cincea oară, nu mai știa.

— Au mai trecut cinci minute de când m-ai întrebat ultima oară, zise Luke.

Se lăsă pe spate în scaun, rezemându-și capul de spătar, arătând frânt de oboseală. Tuleiele de pe falcă și obraz erau cărunt-argintii, iar pe

sub ochi se adânceau cearcănele negre. Toate nopțile acelea de la spital, atacul demonilor, iar acum asta, gândi Clary, dintr-odată îngrijorată. Acum vedea și ea de ce el și mama ei stătuseră ascunși de viața asta atât de multă vreme. Și ea ar fi vrut să se ascundă, la rândul ei.

— Vrei să te duci înăuntru?

— Nu. Jace a spus să așteptăm afară.

Ea se uită din nou pe fereastră. Acum era sigură că erau niște oameni pe lângă ușă. Când unul dintre ei se întoarse, i se păru că-i zărește părul argintiu...

— Uite! Luke se ridicase deodată în scaun, coborându-și grăbit geamul portierei.

Clary se uită. Nimic nu părea să se fi schimbat.

— Te referi la oamenii de la ușă?

— Nu. Gărzile au fost acolo și înainte. Uită-te pe acoperiș! îi arătă el.

Clary își lipi fața de parbrizul camionetei. Acoperișul de ardezie al catedralei era o pădure de turnulețe gotice și turle, îngeri sculptați și ambrazuri arcuite. Se pregătea să spună enervată că nu observase nimic decât niște garguie ciobite, când o mișcare fulgerătoare îi atrase atenția. Era cineva sus pe acoperiș. O siluetă zveltă, negricioasă, mișcându-se rapid printre turnulețe, săgetând de la o streașină la alta, acum lăsându-se cu burta la pământ, la marginea unei pante de acoperiș imposibil de abrupte — cineva cu părul deschis la culoare, care lucea în lumina plumburie ca arama...

Jace.

Clary se dădu jos din camionetă înainte de a-și da seama ce făcea, și alergă pe stradă către biserică, iar Luke striga după ea. Uriașa clădire părea să se clatine deasupra ei — câteva sute de metri de înălțime, o stâncă dreaptă. Jace era acum pe marginea acoperișului, uitându-se în jos, iar Clary gândi: *Nu se poate, n-ar face-o, n-ar face el asta, nu Jace!* Iar apoi el păși de pe acoperiș în gol, la fel de calm ca și cum ar fi pășit pe o verandă. Clary țipă cât o ținu gura, când el căzu ca piatra...

...și ateriză ușor în picioare, chiar în fața ei. Clary rămase cu gura căscată, privindu-l în timp ce el se ridică dintr-o mică genuflexiune și-i rânji.

— Dacă aș glumi și-aș zice că acum am picat, m-ai contrazice, taxându-mă că am spus un clișeu?

— Cum... cum ai... cum ai făcut *asta*? șopti ea, simțind că era gata să verse.

Îl văzu pe Luke ieșind din camionetă, stând cu mâinile la ceafă și uitându-se dincolo de ea. Se întoarse pe-un călcâi și văzu doi paznici de la ușa din față alergând către ei. Unul era Malik; celălalt era femeia cu păr argintiu.

— Ptiu!

Jace o înșfăcă de mână și-o trase după el. Alergară spre camionetă și se înghesuiră lângă Luke, care tură motorul și porni când portiera dinspre scaunul pasagerului atârna încă deschisă. Jace întinse mâna peste Clary și-o smuci, închizând-o. Camioneta îi ocoli pe cei doi vânători de umbre — Malik, văzu Clary, avea în mână ceea ce părea un cuțit gata să fie aruncat. Țintea spre una dintre roți. Ea-l auzi pe Jace înjurând, în timp ce căuta în jachetă după o armă — Malik își duse brațul înapoi, lama sclipi —, iar femeia cu păr argintiu se aruncă în spinarea lui, oprindu-i mâna. El încercă s-o dea la o parte — Clary se răsuci în scaunul ei, tresărind — și apoi camioneta luă curba și se pierdu în traficul de pe York Avenue, Institutul rămânând din ce în ce mai departe în urma lor.

Maia căzuse într-un soi de somnolență zbuciumată lângă o conductă de aburi, cu jacheta lui Simon pe umeri. Simon urmărea lumina din hublou mișcându-se prin încăpere și încercă în zadar să calculeze orele. De regulă folosea telefonul mobil să vadă cât era ceasul, dar îl pierduse — se căutase zadarnic prin buzunare. Probabil îi căzuse când Valentine dăduse buzna în camera lui.

Avea, oricum, alte griji, mai serioase, în momentul de față. Gura îi era uscată și pergamentoasă, gâtlejul îl ustura. Îi era sete într-un fel ca și când orice sete și foame pe care o simțise vreodată se adunaseră și se amestecaseră pentru a alcătui o tortură deosebită. Și avea să fie din ce în ce mai rău.

Avea nevoie de sânge. Se gândea la sângele din frigider, de lângă patul lui de-acasă, iar venele îl ardeau ca niște sârme de argint fierbinți imediat sub piele.

— Simon? îl strigă Maia, ridicându-și capul ametită.

Obrazul ei era imprimat cu adâncituri albe acolo unde stătuse pe țeava rugoasă. Sub ochii lui, albul se dizolvă în roz, când sângele îi reveni în obraz.

Sânge. Își trecu limba uscată peste buze.

— Da?

— Cât timp am dormit?

— Trei ore, poate patru. Acum e probabil după-amiază.

— Oh. Mulțumesc c-ai stat de pază.

Nu stătuse. Se simți vag rușinat și zise:

— Desigur. Nici o problemă.

— Simon...

— Da?

— Sper că știi ce vreau să spun când zic că îmi pare rău că ești aici, dar mă bucur că ești cu mine.

El simți cum chipul i se destinde într-un zâmbet. Buzele lui uscate se crăpară și simți gust de sânge în gură. Stomacul îi chiorăi.

— Mersi.

Ea se aplecă spre el, jacheta alunecându-i de pe umeri. Ochii ei erau luminoși, ca ambra cenușie, și schimbători când se mișcau.

— Poți să ajungi până la mine? întrebă ea, întinzându-și mâna.

Simon întinse și el mâna spre ea. Lanțul care îi ținea gleznele zornăi când își întinse brațul cât putu de mult. Maia zâmbi când vârfurile degetelor li se atinseră...

— Ce înduioșător!

Simon își trase iute mâna înapoi, holbându-se. Vocea care se auzise din umbră era rece, stăpânită, vag străină într-un fel de care nu-și putea da seama exact. Maia își lăsă mâna jos și se răsuci în direcția vocii, culoarea pierindu-i din obraz când își ridică privirea spre bărbatul din cadrul ușii. Apăruse fără nici un zgomot, încât nici unul dintre ei nu-l auzise.

— Copiii Lunii și Nopții, înțelegându-se între ei, în sfârșit.

— Valentine, șopti Maia.

Simon nu spuse nimic. Nu se putea abține să nu se holbeze. Deci acesta era tatăl lui Clary și al lui Jace. Cu părul ca o cască alb-argintie și ochii negri scrutători, nu semăna prea mult cu nici unul dintre ei, deși avea ceva ce-i amintea de Clary, în conformația oaselor și în forma ochilor, și de Jace, în insolența leneșă cu care se mișca. Era uriaș, cu umeri lați și trup masiv, iar la asta nici unul dintre copiii lui nu-i semăna. Păși ca o pisică în camera de metal verde, în pofida faptului că era îngreunat de ceea ce părea un arsenal de arme cu care ai fi putut echipa un pluton întreg. Curele negre și groase, cu catarame de argint, i se încrucișau pe piept, susținând o sabie de argint cu mâner alb, într-o teacă la spate. O altă centură groasă îi înconjura talia, iar prin ea era trecută o colecție de unelte de măcelar: cuțite, pumnale lungi și lame subțiri, sclipitoare, ca niște ace enorme.

— Ridică-te, îi zise lui Simon. Trecu la perete, cu spatele.

Simon își ridică bărbia sfidător. O văzu pe Maia urmărindu-l, albă la față, zgâriată, și simți o dorință sălbatică de a o proteja. O să-l împiedice pe Valentine să-i facă vreun rău, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l facă.

— Deci tu ești tatăl lui Clary, zise el. Fără supărare, dar îmi cam dau seama de ce te urăște.

Chipul lui Valentine rămase impasibil, aproape neclintit. Buzele abia i se mișcară când spuse:

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că, răspunse Simon, ești evident psihotic.

Acum, Valentine zâmbi. Își mișcase doar buzele, iar acestea se arcuiră foarte puțin, restul feței rămânându-i imobilă. Apoi ridică pumnul. Era încleștat; Simon se gândi pentru o clipă că Valentine avea să-l lovească și se feri, din reflex. Dar Valentine nu-l lovi. În schimb, își deschise degetele, dând la iveală o grămăjoară strălucitoare de ceva ce semăna cu paietele, în mijlocul palmei sale late. Întorcându-se către

Maia, se aplecă și suflă praful acela peste ea, într-o grotescă parodie a unei bezele. Praful se așternu pe ea ca un roi de albine scânteietoare.

Maia țipă. Gâfâind și smucindu-se înnebunită, se zvârcolea dintr-o parte într-alta, de parcă ar fi putut să se ferească de praf, vocea ei ridicându-se într-un vaiet cu suspine.

— Ce i-ai făcut? țipă Simon, sărind în picioare.

Se aruncă spre Valentine, dar lanțul de la picioare îl smuci înapoi.

— *Ce ai făcut?*

Zâmbetul vag al lui Valentine se lărgi.

— Praf de argint, zise el. Arde licantropii.

Maia nu se mai zbătea și stătea ghemuită într-o poziție de fetus, pe podea, plângând în liniște. Sângele îi șiroia din rănile urâte, roșii, de pe mâini și de pe brațe. Lui Simon îi tresăltă iarăși stomacul, iar el căzu înapoi, lângă perete, îngrețoșat de el însuși și de toate cele din jur.

— Ticălosule, zise el, când Valentine își scutura leneș ultimele fire de praf de pe degete. E doar o fată, n-avea de gând să te rănească, e *înlănțuită*, pentru numele...

Se înecă, iar gâtul îi luă foc.

Valentine râse:

— Pentru numele lui Dumnezeu? zise el. Asta voiai să zici?

Simon nu-i răspunse. Valentine duse mâna peste umăr și trase din teacă Sabia grea de argint. Lumina se juca de-a lungul lamei sale, ca apa șiroind pe un perete neted de argint, ca însăși reflecția luminii soarelui. Pe Simon îl usturau ochii și își întoarse fața într-o parte.

— Sabia Îngerului te arde, la fel cum numele lui Dumnezeu te înecă, zise Valentine, cu voce rece, tăioasă ca oțelul. Se zice că acelora care mor străpunși de vârful ei li se vor deschide porțile raiului. Caz în care, reînviatule, eu îți fac ție o favoare.

Își coborî sabia, astfel încât atinse gâtul lui Simon cu vârful ei. Ochii lui Valentine erau de culoarea apei negre și nu se citea nimic în ei: nici mânie, nici milă, nici măcar ură. Erau goi ca două gropi de mormânt.

— Un ultim cuvânt?

Simon știa ce ar fi trebuit să spună. *Sh'ma Yisrael, adoinai elohanu, adonai echod.* Ascultă, Israele: Domnul este Dumnezeul nostru și este singurul Domn. Încercă să rostească acele cuvinte, dar o durere sfâșietoare îi pârjoli gâtul.

— *Clary,* șopti el în schimb.

Un val de enervare trecu peste chipul lui Valentine, de parcă i-ar fi displăcut să audă numele fiicei sale rostit de gura unui vampir. Întorcându-și rapid încheietura, aduse Sabia în poziție orizontală și, dintr-o singură mișcare fluentă, îi tăie gâtul lui Simon.

17

LA RĂSĂRIT DE EDEN

— CUM AI FĂCUT ASTA? ÎNTREBĂ CLARY, ÎN TIMP CE CAMIONETA gonea spre nordul orașului, iar Luke era aplecat peste volan.

— Vrei să spui cum am ajuns pe acoperiș?

Jace se lăsase pe speteaza banchetei, cu ochii pe jumătate închiși. Avea încheieturile bandajate și pete de sânge uscat la baza părului.

— Mai întâi, am ieșit pe fereastra camerei lui Isabelle și am urcat pe zid. Sunt numeroase garguie ornamentale care-ți oferă prize bune pentru cățărat. De asemenea, aș vrea să se ia notă de faptul că motocicleta mea nu mai este acolo unde am lăsat-o. Pariez că Inchizitoarea a luat-o pentru a da o raită de plăcere prin Hoboken.

— Vorbesc serios, zise Clary, cum ai sărit de pe acoperișul catedralei și n-ai murit?

— Nu știu. Brațul lui se șterse de al ei când își ridică mâinile să se frece la ochi. Tu cum ai creat runa aia?

— Nici eu nu știu, șopti ea. Regina Elfilor Luminii a avut dreptate, nu? Valentine... chiar ne-a făcut niște chestii.

Aruncă o privire spre Luke, care se prefăcea absorbit de faptul că trebuia să ia curba la stânga.

— Nu-i așa?

— Nu e momentul să vorbim despre asta, zise Luke. Jace, ai o destinație anume în minte sau doar vrei să fii cât mai departe de Institut?

— Valentine i-a dus pe Maia și pe Simon pe vas, ca să îndeplinească Ritualul. O să vrea să treacă la treabă cât mai repede cu putință. Jace trase de unul dintre bandajele de la încheieturi. Trebuie să ajung acolo și să-l opresc.

— Nu, zise Luke tăios.

— Bine, trebuie să ajungem acolo și să-l oprim.

— Jace, nu te las să te mai întorci pe vasul acela. E prea periculos.

— Ai văzut ce am făcut adineauri și încă îți mai faci griji pentru mine? zise Jace ridicând vocea, nevenindu-i să creadă.

— Îmi fac griji pentru tine.

— N-avem timp de asta. După ce tata îți ucide prietenii, o să cheme o armată de demoni cum nici nu-ți poți închipui. Iar după aceea, va fi de neoprit.

— Atunci, Conclavul...

— Inchizitoarea nu va mișca un deget, zise Jace. Ea le-a blocat accesul soților Lightwood la Conclav. N-a vrut să cheme întăriri nici când i-am spus ce plănuia Valentine. E obsedată cu planul ăla dement al ei.

— Care plan? întrebă Clary.

Glasul lui Jace deveni amar:

— Vrea să mă dea la schimb tatălui meu, pe Instrumentele mortale. I-am spus că Valentine nu va accepta niciodată, dar nu m-a crezut.

Râse — un râs spart și sacadat.

— Isabelle și Alec o să-i spună ce s-a întâmplat cu Simon și cu Maia. Nu-mi fac prea mari speranțe, totuși. Nu m-a crezut când i-am spus despre Valentine și n-o să-și prejudicieze neprețuitul plan pentru a salva o pereche de repudiați.

— Oricum, nu putem doar să așteptăm să vină ei, zise Clary. Trebuie să ne ducem pe vas imediat. Dacă ne poți lua și pe noi până acolo...

— Cu mare regret vă anunț că ne trebuie un vas ca să ajungem pe alt vas, zise Luke. Cred că nici măcar Jace nu poate merge pe apă.

În clipa aceea, telefonul lui Clary bâzâi. Primise un mesaj de la Isabelle. Clary se încruntă.

— E o adresă. Pe strada din lungul râului.

Jace se uită la mesaj peste umărul ei.

— Acolo trebuie să mergem ca să ne întâlnim cu Magnus.

Citi adresa pentru Luke, care execută o întoarcere nervoasă de o sută optzeci de grade și o luă spre sud.

— Magnus o să ne treacă peste apă, explică Jace. Vasul e înconjurat de vrăji de protecție. Eu am ajuns pe el pentru că tatăl meu a vrut să ajung. De data asta, n-o să vrea. Vom avea nevoie de Magnus ca să se ocupe de vrăji.

— Nu-mi place asta. Luke bătea din degete pe volan. Cred că ar trebui să mă duc eu, iar voi doi să rămâneți cu Magnus.

Jace îl fulgeră cu privirea.

— Nu. Eu trebuie să fiu cel care se duce.

— De ce ? întrebă Clary.

— Pentru că Valentine folosește un demon al fricii, îi explică Jace. Așa a fost capabil să-i ucidă pe Frații Tăcuți. Demonul ăsta l-a ucis pe magician, pe vârcolacul de la intrarea în Luna Vânătorului și probabil pe copilul elf din parc. Și de aceea Frații aveau expresiile alea pe chipurile lor. Expresiile alea îngrozite. Au fost literalmente speriați de moarte.

— Dar sângele...

— A luat sângele după ce-au murit. Iar în gang a fost întrerupt de un alt licantrop. De aceea n-a avut destul timp să ia sângele care-i trebuia. Și de aceea mai are încă nevoie de Maia.

Jace își trecu o mână prin păr.

— Nimeni nu poate înfrunta demonul fricii. Intră în capul tău și-ți distruge rațiunea.

— Agramon, zise Luke.

Tăcuse până atunci, uitându-se înainte. Chipul lui părea cenușiu și ofilit.

— Da, așa i s-a adresat Valentine.

— Nu e *un* demon al fricii. Este chiar Demonul Fricii. Cum a reușit Valentine să-l facă pe Agramon să se supună poruncilor lui? Până și un vârcolac ar avea de furcă să lege un Demon Căpetenie, iar *în afara* pentagramei...

Luke trase scurt aer în piept.

— Așa a murit copilul magician, nu? Invocându-l pe Agramon?

Jace încuviință dând din cap și explică rapid renghiul pe care i-l jucase Valentine lui Elias.

— Pocalul Mortal, sfârși el, îi îngăduie să-l stăpânească pe Agramon. Se pare că îți dă o oarecare putere asupra demonilor. Nu cum o face Sabia, totuși.

— Acum sunt și mai puțin dispus să te las să te duci, zise Luke. E un Demon Căpetenie, Jace. Ar trebui toată armata de vânători de umbre din orașul ăsta ca să-i facă față.

— Știu că e un Demon Căpetenie. Dar arma lui e frica. Dacă va pune Clary runa Neînfricării pe mine, o să pot să-l învinge. Sau, cel puțin, o să încerc.

— Nu! protestă Clary. Nu vreau ca siguranța ta să depindă de runa mea stupidă. Și dacă nu are efect?

— A avut înainte, zise Jace, când ieșiră de pe pod și se îndreptară iarăși spre Brooklyn.

Străbăteau îngusta Van Brunt Street, cu fabricile ei înalte de cărămidă ale căror ferestre bătute în scânduri și uși încuiate cu lacăt nu trădau prin nimic ceea ce se afla înăuntrul lor. În depărtare, râul sclipea printre clădiri.

— Dacă o greșesc, de data asta?

Jace întoarse capul spre ea și, pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Ai lui erau aurii ca lumina soarelui îndepărtat.

— N-ai să greșești, zise el.

— Ești sigur că asta e adresa? întrebă Luke, încetinind camioneta și apoi oprind. Magnus nu e aici.

Clary aruncă o privire în jur. Opriseră în fața unei fabrici mari, care arăta de parcă ar fi fost distrusă de un incendiu de proporții. Cărămizile scofâlcite și zidurile tencuite rămăseseră încă în picioare, dar barele de metal se iteau din ele, încovoiate și deteriorate de foc. În depărtare, Clary văzu districtul financiar al Manhattanului de sud și cocoașa neagră a Insulei Guvernatorilor, ceva mai departe, în mare.

— O să vină, zise ea. Dacă i-a spus lui Alec că o să vină, atunci o să vină.

Se dădură jos din camionetă. Deși fabrica se afla pe o stradă mărginită de clădiri asemănătoare, era liniște, chiar și pentru o zi de duminică. Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă și nu se-auzea nici unul dintre zgomotele comerțului — camioane dând cu spatele, oameni strigând — pe care Clary le asocia cu zonele depozitelor de mărfuri. În loc de toate acestea, era liniște, o briză rece sufla dinspre râu, iar prin văzduh străbăteau strigătele păsărilor de mare. Clary își puse gluga, își ridică fermoarul jachetei și tremură.

Luke trânti portiera și-și ridică și el fermoarul jachetei. Fără vreun cuvânt, îi oferi lui Clary o pereche de mănuși groase de lână. Ea și le puse și-și flutură degetele. Erau atât de mari de ea, încât parcă avea labe. Privi în jur:

— Stai... unde-i Jace?

Luke îi arătă. Jace tocmai îngenunchea la marginea apei, o siluetă întunecată al cărei păr luminos era singura pată de culoare pe fundalul cerului albastru-cenușiu și al râului maro.

— Crezi că vrea să fie singur? întrebă ea.

— În situația de față, intimitatea e un lux pe care nici unul dintre noi nu și-l poate permite. Vino!

Luke porni pe șosea, iar Clary îl urmă. Fabrica însăși ajungea până aproape de malul apei, dar exista o largă plajă pietroasă lângă ea. Valuri mici săreau pe pietrele năpădite de bălării. Niște bușteni fuseseră așezați într-un pătrat aproximativ în jurul unei gropi negre în care arsese cândva un foc. Pretutindeni se vedeau cutii ruginite și sticle aruncate. Jace stătea la marginea apei. Își scosese jacheta. În timp ce Clary

îl privea, el aruncă un obiect mic și alb către apă; o lovi cu un pleoscăit și dispăru.

— Ce faci? întrebă ea.

Jace se întoarse către ei, vântul aducându-i tot părul pe față.

— Trimit un mesaj.

Peste umărul lui, Clary avu impresia că vede un tentacul sclipitor — ca o algă vie — ieșind din apa cenușie a râului, cu ceva alb strâns în vârf. În clipa următoare, dispăru, iar ea rămase uitându-se nedumerită.

— Un mesaj pentru cine?

Jace se încruntă.

— Pentru nimeni.

Se întoarse cu spatele la apă și se duse pe plaja de pietriș unde își lăsase jacheta pe jos. Trei pumnale cu lame lungi erau așezate pe ea. Când el se întoarse, Clary văzu discurile de metal ascuțit vârâte la cingătoarea lui.

Jace își trecu degetele de-a lungul lamelor — erau drepte și alb-cenușii, așteptând să fie numite.

— N-am avut cum să mă duc în sala armelor, așa că astea sunt armele pe care le avem. M-am gândit că e bine să ne pregătim cât putem până să ajungă Magnus aici.

Ridică primul pumnal.

— *Abrariel!*

Lama pumnalului licări și își schimbă culoarea când el o numi. I-o întinse lui Luke.

— Eu sunt pregătit, zise Luke și își desfăcu jacheta pentru a-i arăta *kinjdal*-ul vârât la cingătoare.

Jace i-l dădu pe Abrariel lui Clary, care luă arma în tăcere. Era caldă în mâna ei, de parcă o viață tainică vibra înăuntrul său.

— *Camael,* zise Jace următorului pumnal, făcându-l să se înfioare și să lumineze. *Telantes,* spuse el către al treilea.

— Folosiți vreodată numele lui Raziel? întrebă Clary, când Jace își vârî pumnalele la cingătoare și-și îmbrăcă din nou jacheta, ridicându-se în picioare.

— Niciodată, zise Luke. Pumnalul ăla nu s-a făcut.

Privirea lui cerceta șoseaua din spatele lui Clary, uitându-se după Magnus. Ea îi simți neliniștea, însă mai înainte de a putea spune altceva, telefonul ei bâzâi. Îl deschise imediat și i-l întinse fără vreo vorbă lui Jace. El citi mesajul, ridicându-și sprâncenele.

— Se pare că Inchizitoarea i-a dat răgaz lui Valentine până la apusul soarelui să se hotărască dacă mă vrea pe mine sau Instrumentele mortale, zise el. Ea și Maryse s-au certat ore în șire, așa că n-a băgat încă de seamă că am șters-o.

Îi înapoie lui Clary telefonul. Degetele lor se atinseră, iar Clary își smuci mâna înapoi, în pofida mănușii groase de lână care-i acoperea pielea. Văzu o umbră trecând peste trăsăturile lui, însă el nu-i spuse nimic. În schimb, se întoarse spre Luke, cu o surprinzătoare bruschețe:

— Fiul Inchizitoarei a murit? De aceea e ea așa?

Luke oftă și își afundă mâinile în buzunarele hainei.

— Cum ai ghicit?

— Din modul în care reacționează când rostește cineva numele lui. E singurul moment în care am văzut-o vreodată arătând vreun sentiment uman.

Luke lăsă să-i scape un oftat prelung. Își ridicase ochelarii și mijea ochii împotriva vântului aspru dinspre râu.

— Inchizitoarea este așa cum este din mai multe motive. Stephen este numai unul dintre ele.

— E ciudat, zise Jace. Ea nu pare a fi genul de persoană căreia măcar să-i *placă* de copii.

— Nu de-ai altora, zise Luke. A fost altceva cu al ei. Stephen a fost copilul ei minune. De fapt, a fost al tuturor... al tuturor care l-au cunoscut. Era unul dintre acei indivizi care excelau în toate, întotdeauna plăcut, fără a fi plictisitor, frumos fără ca nimeni să-l invidieze. Mă rog, poate îl invidiam cu toții puțin.

— A fost la școală cu voi? întrebă Clary. Și cu mama, și cu Valentine? Așa l-ai cunoscut tu?

— Familia Herondale era însărcinată să conducă Institutul din Londra, iar Stephen a mers la școală acolo. Eu l-am văzut mai mult după ce am absolvit cu toții, când s-a mutat și el înapoi în Alicante. Și a fost o vreme în care l-am văzut, într-adevăr, foarte des.

Luke privea în depărtare, iar ochii îi erau albaștri-cenușii ca râul.

— După ce s-a căsătorit.

— Deci a fost în Cerc? întrebă Clary.

— Nu atunci, zise Luke. S-a alăturat Cercului după ce eu... ei bine, după ceea ce s-a întâmplat cu mine. Valentine avea nevoie de un secund la comandă și îl voia pe Stephen. Imogen, care era cu totul devotată Conclavului, a luat foc — l-a implorat pe Stephen să se răzgândească, dar el i-a întors spatele. N-a mai vorbit nici cu ea, nici cu tatăl lui. Era absolut vrăjit de Valentine. Îl urma pretutindeni ca o umbră.

Luke făcu o pauză.

— Problema era că Valentine nu credea că nevasta lui Stephen era potrivită pentru el. Nu pentru cineva care avea să fie al doilea la comanda Cercului. Ea avea... legături familiale nedorite.

Durerea din glasul lui Luke o surprinse pe Clary. Să fi ținut el atât de mult la oamenii aceia?

— Valentine l-a silit pe Stephen să divorțeze de Amatis și să se recăsătorească — a doua sa nevastă era foarte tânără, o fată de numai optsprezece ani, pe nume Céline. Și ea, de asemenea, era cu totul sub influența lui Valentine, făcea tot ce-i spunea el, indiferent cât de bizar ar fi fost. Apoi Stephen a fost ucis în raidul Cercului asupra unui cuib de vampiri. Céline s-a sinucis când a aflat. La momentul acela, era însărcinată în opt luni. Și tatăl lui Stephen a murit, de asemenea, de inimă rea. Așadar, asta fusese toată familia lui Imogen și se dusese toată. Nici măcar n-au putut să le înmormânteze cenușa nurorii și nepotului său în Orașul Oaselor, deoarece Céline se sinucisese. A fost îngropată la o răscruce, în afara orașului Alicante. Imogen a supraviețuit, dar... s-a prefăcut într-un sloi de gheață. Când Inchizitorul a fost ucis în Răzmeriță, slujba aceasta i-a fost oferită lui Imogen. Ea s-a întors de la Londra în Idris, dar niciodată, cel puțin din câte am auzit, n-a mai

vorbit despre Stephen. Însă așa se explică de ce îl urăște pe Valentine atât de mult.

— Pentru că tatăl meu otrăvește tot ce atinge? zise Jace, cu amărăciune.

— Pentru că tatăl tău, cu toate păcatele lui, încă mai are un fiu, pe când ea nu mai are. Și pentru că ea îl învinuiește pentru moartea lui Stephen.

— Și are dreptate, zise Jace. A fost vina lui.

— Nu pe de-a-ntregul, zise Luke. El i-a dat lui Stephen să aleagă, iar Stepehn a ales. Indiferent ce alte vini avea, Valentine niciodată n-a șantajat sau n-a amenințat pe nimeni să se alăture Cercului. El își dorea numai adepți voluntari. Responsabilitatea pentru alegerea lui Stephen i-a aparținut numai lui.

— Liberul-arbitru, zise Clary.

— Nu e nici un liber-arbitru în treaba asta, zise Jace. Valentine...

— Ți-a propus și ție să alegi? zise Luke. Când ai fost să-l vezi. A vrut să rămâi cu el, nu-i așa? Să rămâi și să i te alături?

— Da. Jace se uită înspre apă, către Insula Guvernatorilor. Mi-a propus.

Clary vedea râul reflectându-se în ochii lui; aceștia păreau de oțel, de parcă apa cenușie le înecase tot aurul.

— Iar tu ai spus nu, continuă Luke.

Jace îl fulgeră mânios cu privirea.

— Mi-aș dori ca oamenii să înceteze să mai ghicească asta. Mă face să mă simt previzibil.

Luke se întoarse cu spatele, parcă pentru a-și ascunde un zâmbet, și făcu o pauză.

— Vine cineva.

Într-adevăr, venea cineva, cineva foarte înalt, cu păr negru ce-i flutura în vânt.

— Magnus, zise Clary. Dar arată... altfel.

Când ajunse mai aproape, ea văzu că părul lui, de regulă ridicat în țepi și sclipitor ca un glob de discotecă, îi atârna curat pe după urechi,

ca o bucată de mătase neagră. Pantalonii de piele în toate culorile curcubeului fuseseră înlocuiți de un costum de modă veche, de culoare închisă, și o redingotă cu nasturi sclipitori, de argint. Ochii lui de pisică luminau auriu-verzui.

— Păreți surprinși să mă vedeți, zise el.

Jace se uită la ceas.

— Ne întrebam dacă o să vii.

— Am spus că vin, deci am venit. Am avut doar nevoie de timp să mă pregătesc. Nu e vorba de o scamatorie aici, vânătorule de umbre. Pentru asta o să fie nevoie de magie serioasă. Se întoarse spre Luke: Ce-ți mai face brațul?

— Bine, mulțumesc. Luke era întotdeauna politicos.

— Aia e camioneta ta, parcată lângă fabrică, nu-i așa? Magnus făcu semn în direcția ei. E teribil de virilă pentru un librar.

— Păi, cum să-ți spun, zise Luke. Cu atâta târât de lăzi grele de cărți, cu stivuitul lor până sus, cu alfabetizarea aia intensivă...

Magnus râse.

— Poți să descui camioneta pentru mine? Adică, aș putea s-o fac și singur — își flutură degetele —, dar pare nepoliticos.

— Desigur.

Luke ridică din umeri, apoi porniră împreună spre fabrică. În clipa în care Clary dădu să-i urmeze totuși, Jace o prinse de braț.

— Stai! Vreau să vorbesc cu tine o secundă.

Clary se uită după Magnus și Luke, care se îndreptau spre camionetă. Alcătuiau o pereche ciudată, magicianul înalt într-o haină lungă și neagră, iar bărbatul mai scund și mai îndesat în jeanși și flanelă, dar erau amândoi repudiați, amândoi din același spațiu aflat la mijloc între lumea mundanilor și cea supranaturală.

— Clary, zise Jace. Pământul către Clary. Unde ești?

Ea își întoarse privirea spre el. Soarele apunea pe apă acum, în spatele lui, lăsându-i fața în umbră și prefăcându-i părul într-un nimb de aur.

— Scuze.

— E-n regulă. Îi mângâie fața, blând, cu dosul mâinii. Dispari cu desăvârșire în capul tău câteodată, zise el. Mi-aș dori să te pot urma.

O faci, ar fi vrut ea să-i spună. *Trăiești în capul meu tot timpul.* În schimb, zise:

— Ce voiai să-mi spui?

El își lăsă mâna jos.

— Vreau să mă însemnezi cu runa Neînfricării. Înainte să se întoarcă Luke.

— Înainte să se întoarcă el?

— Pentru că o să spună că e o idee proastă. Dar este singura șansă să-l învingem pe Agramon. Luke nu l-a... întâlnit, nu știe cum e. Dar eu știu.

Ea îi cercetă fața.

— Cum a fost?

Ochii lui erau imposibil de citit.

— Vezi lucrul de care te temi cel mai mult pe lume.

— Eu nici măcar nu știu care e ăla.

— Crede-mă, nu vrei să știi. Privi în jos. Mai ai stela?

— Da, o am.

Își dădu jos mănușa de lână din mâna dreaptă și scotoci după stelă. Mâna îi tremura puțin când o scoase.

— Unde vrei pecetea?

— Cu cât e mai aproape de inimă, cu atât e mai eficientă.

Îi întoarse spatele și își dezbrăcă jacheta, lăsând-o jos, pe pământ. Își ridică tricoul, dezgolindu-și spatele.

— Pe omoplat va fi foarte bine.

Clary puse o mână pe umărul lui, ca să se sprijine. Pielea lui era de un auriu mai palid decât cea de pe mâini și de pe față, și netedă, unde nu avea cicatrice. Ea trecu vârful stelei de-a lungul omoplatului său și-l simți tresărind și încordându-și mușchii.

— Nu apăsa atât de tare...

— Scuze.

Lăsă mâna moale, îngăduind runei să curgă liber din mintea ei, de-a lungul brațului și până în vârful stelei. Linia neagră ce rămânea în urmă arăta ca o arsură, o dâră de cenușă.

— Poftim. Ești gata.

El se întoarse, trăgându-și tricoul la loc.

— Mersi.

Soarele strălucea foarte aproape de linia orizontului acum, inundând cerul cu sânge și trandafiri, prefăcând luciul râului în aur lichid, îndulcind urâțenia deșeurilor urbane din jurul lor.

— Și tu?

— Și eu ce?

Făcu un pas mai aproape.

— Ridică-ți mânecile. Te însemnez eu.

— Oh. Așa-i.

Făcu așa cum îi ceruse, ridicându-și mânecile, ținându-și brațele goale întinse spre el.

Înțepătura stelei pe pielea ei era ca atingerea ușoară a vârfului unui ac, zgâriind fără să dea sângele. Ea urmări apărând liniile negre, cu un soi de fascinație. Pecetea pe care o căpătase în vis era încă vizibilă, doar ușor mai ștearsă pe margini.

— „Și i-a zis Domnul Dumnezeu: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi.» Și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare."[1]

Clary se întoarse, trăgându-și mânecile în jos. Magnus stătea privindu-i, haina lui neagră părând să plutească în jurul lui în vântul dinspre râu. Un început de zâmbet juca pe buzele lui.

— Poți cita din Biblie? întrebă Jace, aplecându-se să-și ia jacheta.

— M-am născut într-un secol profund religios, băiatul meu, zise Magnus. Întotdeauna am gândit că probabil Cain a fost primul însemnat cu o Pecete. Cu siguranță pe el l-a protejat.

— Dar el n-a fost unul dintre îngeri, zise Clary. Nu și-a ucis el fratele?

[1] Biblia, *Facerea* 4 : 15.

— Și noi nu plănuim să-l ucidem pe tatăl nostru? zise Jace.

— Asta-i altceva, zise Clary, dar nu avu șansa să detalieze cum anume era diferit, pentru că, în clipa aceea, camioneta lui Luke venea pe plajă, împrăștiind pietrișul de sub roți.

Luke se aplecă pe fereastră.

— Bine, îi zise el lui Magnus. Asta e. Urcați.

— O să mergem cu mașina până la vas? zise Clary, uluită. Eu credeam...

— Care vas? chicoti Magnus, suindu-se în cabină, lângă Luke. Arătă cu degetul mare în spatele lui: Voi doi treceți în spate.

Jace se cățără în spatele camionetei și se aplecă s-o ajute pe Clary să urce după el. Când ea se așeză pe roata de rezervă, văzu că o pentagramă neagră înscrisă într-un cerc fusese pictată pe podeaua metalică a remorcii. Brațele pentagramei erau împodobite cu simboluri pline de ornamente. Nu erau chiar runele pe care le cunoștea ea — când te uitai la ele era ca și cum ai fi încercat să înțelegi o persoană vorbind într-o limbă care era aproape, dar nu chiar, limba pe care o vorbeai tu.

Luke se aplecă pe fereastră și se uită în spate, la ei.

— Știți că nu-mi place treaba asta, zise el, vântul acoperindu-i vocea. Clary, tu o să rămâi în camionetă, cu Magnus. Jace și cu mine urcăm pe vas. Ai înțeles?

Clary dădu din cap și se ghemui într-un colț al remorcii. Jace se așeză lângă ea, strângându-și genunchii la piept.

— O să fie interesant.

— Ce..., începu Clary, dar camioneta porni din nou la drum, roțile mugind pe pietriș și acoperindu-i cuvintele.

Zvâcni înainte, în apa mică de la marginea râului. Clary se trezi aruncată în geamul din spate al cabinei, în timp ce camioneta continuă să intre în râu — Luke își pusese în gând să-i înece pe toți? Se răsuci în loc și văzu cabina plină de coloane orbitoare de lumină albastră, care șerpuiau și se împleteau. Camioneta păru să treacă peste un obstacol, ca peste un buștean. Apoi înaintară lin mai departe, aproape alunecând.

Clary se ridică în genunchi și se uită peste marginea remorcii, deja foarte sigură de ceea ce avea să vadă.

Se mișcau — nu, *conduceau* — pe luciul apei negre, marginea de jos a roților camionetei abia atingând suprafața râului, împrăștiind unde minuscule în afară, deopotrivă cu ocazionala ploaie deasă și măruntă de scântei albastre create de Magnus. Totul devenise deodată foarte tăcut, în afară de uruitul slab al motorului și țipătul păsărilor de mare de deasupra lor. Clary se uită înapoi, în remorcă, la Jace, care rânjea.

— Ei, asta *chiar* o să-l impresioneze pe Valentine.

— Eu știu? zise Clary. Alte echipe din trupele speciale primesc lilieci bumeranguri și puteri de a se cățăra pe ziduri; noi, acvacamionul.

— Dacă nu-ți convine, nefilimule, se-auzi vocea lui Magnus, slab, din cabina camionetei, ești invitata mea să vezi dacă poți merge pe apă.

— Cred că ar trebui să intrăm, zise Isabelle, cu urechea lipită de ușa bibliotecii. Îi făcu semn lui Alec să se apropie. Tu auzi ceva?

Alec se aplecă lângă sora lui, cu grijă să nu scape din mână telefonul. Magnus spusese c-o să sune, dacă o să aibă vești sau dacă o să se întâmple ceva. Până acum nu sunase.

— Nu.

— Tocmai. Au încetat să mai țipe una la alta. Ochii negri ai lui Isabelle luciră. Acum îl așteaptă pe Valentine.

Alec se îndepărtă de ușă și făcu vreo câțiva pași pe culoar, până la cea mai apropiată fereastră. Cerul de deasupra era de culoarea tăciunilor pe jumătate cufundați în cenușă rubinie.

— E apusul soarelui.

Isabelle întinse mâna spre clanță.

— Să mergem.

— Isabelle, așteaptă...

— Nu vreau ca ea să ne poată minți despre ceea ce o să răspundă Valentine, zise Isabelle. Sau despre ce se întâmplă. De altfel, vreau să-l văd și eu pe tatăl lui Jace. Tu nu?

Alec veni înapoi spre ușa bibliotecii.

— Ba da, dar asta nu-i o idee bună, pentru că...

Isabelle apăsă pe clanța ușii bibliotecii. Se deschise larg. Cu o privire aproape amuzată, aruncată peste umăr, spre fratele ei, ea intră; înjurând în barbă, Alec o urmă.

Mama lui și Inchizitoarea stăteau față-n față, la câte un capăt al uriașului birou, ca boxerii într-un ring. Obrajii lui Maryse erau de-un roșu-aprins, iar părul răvășit în jurul feței. Isabelle îi aruncă iute o privire lui Alec, ca pentru a-i spune *Poate că n-ar fi trebuit să intrăm. Mama pare furibundă.*

Pe de altă parte, dacă Maryse arăta furioasă la culme, Inchizitoarea arăta categoric smintită. Se răsuci în loc fulgerător, cu gura schimonosită dizgrațios, când se deschise ușa bibliotecii.

— Ce căutați voi doi aici? răcni ea.

— Imogen, zise Maryse.

— Maryse! Vocea Inchizitoarei se ridică. M-am săturat de voi și de copiii voștri delincvenți...

— *Imogen*, zise Maryse din nou.

Era ceva în glasul ei, o insistență care o făcu până și pe Inchizitoare să se întoarcă și să se uite.

Aerul din jurul globului de bronz lumina tremurat ca apa. O formă începu să se închege din el, ca vopseaua neagră întinsă pe o pânză albă, evoluând în silueta unui bărbat cu umeri largi și drepți. Și imaginea pâlpâia, prea tare ca Alec să deslușească mai mult decât faptul că bărbatul era înalt, cu un pămătuf de păr alb ca sarea, tuns foarte scurt.

— Valentine. Inchizitoarea păru luată pe nepregătite, gândi Alec, deși cu siguranță îl așteptase.

Aerul din jurul globului sclipea mai violent acum. Isabelle tresări când un bărbat ieși din aerul tremurător, de parcă ar fi trecut prin mai multe straturi de apă. Tatăl lui Jace era un bărbat impunător, de peste doi metri înălțime, cu un piept larg și musculos, cu brațe groase, pe care mușchii se încolăceau ca niște frânghii. Fața lui era aproape triunghiulară, îngustându-se pronunțat spre bărbia ascuțită. Ar fi putut fi considerat frumos, gândi Alec, dar era șocant de diferit de Jace, fără nimic din înfățișarea auriu-luminoasă a fiului său. Deasupra umărului

său stâng se zărea mânerul unei săbii — Sabia Mortală. Și asta nu era pentru că ar fi avut nevoie să fie înarmat, de vreme ce nu era prezent material, așadar trebuie s-o fi purtat doar ca s-o irite pe Inchizitoare. Nu că ar fi fost nevoie să fie mai iritată decât era deja.

— Imogen, zise Valentine, ochii lui negri cercetând-o pe Inchizitoare cu un amuzament mulțumit. *Ăsta e Jace curat, privirea asta*, gândi Alec. Și Maryse, Maryse a mea... a trecut multă vreme.

Maryse, înghițind nodul din gât, zise, cu greutate:

— Nu sunt Maryse a ta, Valentine.

— Iar aceștia trebuie să fie copiii tăi, continuă Valentine de parcă n-ar fi fost întrerupt.

Ochii lui poposiră asupra lui Isabelle și Alec. Un fior slab îl străbătu pe Alec, de parcă i-ar fi ciupit ceva nervii. Cuvintele tatălui lui Jace erau foarte obișnuite, chiar politicoase, dar era ceva în privirea lui inexpresivă și de prădător care-l făcu pe Alec să simtă dorința de a face un pas în fața surorii lui, ca s-o pună la adăpost de ochii lui Valentine.

— Seamănă cu tine.

— Lasă-i pe copiii mei deoparte de povestea asta, Valentine, zise Maryse, chinuindu-se evident să-și păstreze vocea fermă.

— Păi, nu pare prea cinstit, zise Valentine, ținând cont că tu nu l-ai lăsat pe copilul meu deoparte de povestea asta. Se întoarse către Inchizitoare: Ți-am primit mesajul. Cu siguranță poți mai mult de-atât, nu?

Ea nu se mișcase; acum clipi încet, ca o șopârlă.

— Sper că termenii ofertei mele au fost foarte clari.

— Fiul meu în schimbul Instrumentelor mortale. Asta era, corect? Altminteri o să-l omorâți.

— *Omorât?* repetă Isabelle. MAMĂ!

— Isabelle, zise Maryse încordată. Taci!

Inchizitoarea aruncă o privire veninoasă spre Isabelle și Alec, printre pleoapele ei mijite.

— Ai înțeles corect termenii, Morgenstern.

— Atunci, răspunsul meu este nu.

— Nu? Inchizitoarea arăta de parcă făcuse un pas pe pământ solid, care acum se prăbușise sub picioarele ei. Nu poți să blufezi cu mine, Valentine. O să fac exact cum am amenințat.

— Oh, nu mă îndoiesc de tine, Imogen. Întotdeauna ai fost o femeie mânată de un singur gând și concentrată pe cruzime. Recunosc calitățile astea în tine pentru că le am și eu.

— Eu nu sunt deloc ca tine. Eu urmez Legea...

— Chiar și atunci când te instruiește să ucizi un băiat încă adolescent numai ca să-l pedepsești pe tatăl lui? Aici nu e vorba de Lege, Imogen, ci de faptul că tu mă urăști și mă învinuiești pe mine de moartea fiului tău, iar aceasta este modul tău de a mi-o plăti. Dar n-o să schimbe absolut nimic. Nu voi ceda Instrumentele mortale, nici măcar pentru Jonathan.

Inchizitoarea se uită pur și simplu la el.

— Dar e fiul tău, zise ea. *Copilul* tău.

— Copiii fac propriile lor alegeri, zise Valentine. Asta n-ai înțeles tu niciodată. I-am oferit lui Jonathan siguranță, dacă rămânea cu mine; el mi-a nesocotit propunerea și s-a întors la tine, iar tu o să-ți revarși răzbunarea asupra lui așa cum i-am spus eu că vei face. Imogen, încheie el, ești absolut previzibilă.

Inchizitoarea nu păru să bage în seamă insulta lui.

— Conclavul va insista asupra morții lui, dacă nu îmi vei da Instrumentele mortale, zise ea, ca o persoană prinsă într-un vis urât. Eu nu voi fi în stare să-i opresc.

— Sunt conștient de asta, zise Valentine. Dar nu pot să fac nimic. I-am oferit o șansă. Nu a folosit-o.

— Nemernicule! țipă Isabelle deodată și dădu să se repeadă spre el.

Alec o prinse de braț și o trase înapoi, ținând-o lângă el.

— E un cretin, șuieră ea, apoi își ridică vocea din nou, strigându-i lui Valentine: Ești un...

— *Isabelle!* Alec acoperi gura surorii sale cu palma, iar Valentine aruncă spre amândoi o privire fugară, amuzată.

— Tu... i-ai oferit... Inchizitoarea începea să semene, după părerea lui Alec, cu un robot ale cărui circuite ieșeau din funcțiune. Și el te-a *refuzat*? Clătină din cap. Dar el e spionul tău, arma ta...

— Asta ai crezut? zise el, aparent cu sinceră surprindere. Nu sunt deloc interesat să spionez secretele Conclavului. Tot ce mă interesează este distrugerea lui, iar ca să îndeplinesc acest scop, am arme cu mult mai puternice în arsenalul meu decât un băiat.

— Dar...

— Crezi ce vrei, zise Valentine ridicând din umeri. Nu însemni nimic, Imogen Herondale. Marioneta unui regim care în curând va fi zdrobit, a cărui cârmuire se încheie. Nu ai nimic să-mi oferi din ceea ce aș putea eu să-mi doresc.

— *Valentine!*

Inchizitoarea se aruncă asupra lui, de parcă ar fi putut să-l oprească, să-l înșface, dar mâinile sale trecură prin el ca prin apă. Cu o expresie de suprem dezgust, el făcu un pas înapoi și dispăru.

Cerul era mângâiat de ultimele flăcări ale unui foc ce se stingea, apa se prefăcuse în fier. Clary își strânse mai tare jacheta pe lângă corp și se înfioră.

— Ți-e frig?

Jace stătuse în spatele remorcii, uitându-se în jos la siajul pe care mașina îl lăsa în urma ei: două brazde albe de spumă care despicau apa. Acum veni și se așeză lângă ea, cu spatele în geamul cabinei. Geamul însuși era aproape complet încețoșat de fumul albăstriu.

— Ție nu?

— Nu. Clătină din cap și își scoase jacheta, dându-i-o ei.

Ea o îmbrăcă, încântată de moliciunea pielii jachetei. Era prea mare, dar într-un mod plăcut.

— O să stai în camionetă așa cum ți-a spus Luke să faci, da?

— Am de ales?

— Nu, în sens literal, nu.

Ea își scoase mănușa și îi întinse mâna. El i-o luă și i-o strânse tare. Ea se uită în jos, la degetele lor împletite, ale ei atât de mici, pătrățoase la vârf, ale lui lungi și subțiri.

— O să-l găsești tu pe Simon pentru mine, zise ea. Știu că o să-l găsești.

— Clary.

Ea vedea apa din jurul lor oglindită în ochii lui.

— Ar putea să fie... vreau să spun, s-ar putea să fie...

— Nu. Tonul ei nu lăsa loc de îndoială. O să fie bine. Trebuie să fie.

Jace răsuflă lung. Irisurile lui făceau ape albastru-închis — ca lacrimile, gândi Clary, dar nu erau lacrimi, doar reflecții.

— Trebuie să te întreb ceva, zise el. M-am temut să te întreb mai înainte. Dar acum nu mă tem de nimic.

Mâna lui se ridică să-i cuprindă obrazul, iar ea îi simți palma caldă pe pielea ei rece și descoperi că propria ei frică se risipise, de parcă el i-ar fi putut transmite puterea runei Neînfricării prin simpla atingere. Ea își ridică bărbia, așteptând cu buzele întredeschise — gura lui i-o atinse ușor pe a ei, atât de ușor, încât păru ca atingerea unei pene, ca amintirea unui sărut — și apoi el se dădu înapoi, făcând ochii mari; ea văzu un zid negru în ei, ridicându-se și întunecându-le aurul uluit: umbra unei nave.

Jace îi dădu drumul, exclamând, și se ridică în picioare. Clary se ridică și ea, încurcată, jacheta grea a lui Jace dezechilibrând-o. Scântei albastre zburau de pe fereastra cabinei, iar în lumina lor ea putu vedea flancul navei de metal negru încrețit, scara subțire care cobora până la apă și o balustradă de fier ce se întindea de-a lungul părții de sus. Pe balustradă stăteau cocoțate niște păsări mari, de o formă ciudată. Valuri de frig păreau să se rostogolească de pe vas, înghețând aerul ca în jurul unui aisberg. Când Jace îi strigă ceva, răsuflarea lui făcu aburi, dar cuvintele nu se auziră, înghițite de mugetul subit al motoarelor uriașei nave.

Ea se încruntă spre Jace.

— Ce? Ce-ai spus?

El o apucă, strecurându-și o mână pe sub jacheta ei, degetele lui atingându-i pielea. Ea protestă, surprinsă. El îi smulse de la brâu pumnalul de seraf pe care i-l dăduse mai devreme și i-l apăsă în palmă.

— Am spus să-l scoți pe *Abrariel*, zise el, pentru că vin.

— Cine?

— Demonii. Și-i arătă în sus.

La început, Clary nu văzu nimic. Apoi observă păsările uriașe, mătăhăloase, cum nu mai văzuse niciodată. Se lăsau să cadă de pe balustradă, una după alta, picând ca pietrele pe lângă vas — apoi se redresau și porneau glonț către camioneta care plutea pe valuri. Când se apropiară, ea văzu că nu erau păsări, ci niște creaturi urâte zburătoare, ca niște pterodactili, cu aripi largi, de piele, și capete osoase, triunghiulare. Gurile erau pline de șiruri peste șiruri de colți ascuțiți ca de rechini, iar ghearele drepte sclipeau ca bricele.

Jace se cățără pe acoperișul cabinei, cu *Telantes* aprins în mâna lui. Când prima dintre creaturile zburătoare ajunse la ei, el repezi pumnalul spre ea. Lovi demonul, retezându-i vârful țestei cum ai tăia vârful unui ou. Cu un țipăt înalt și prelung, creatura se răsturnă într-o parte, cu aripile zbătându-se spasmodic. Când atinse oceanul, apa clocoti.

Al doilea demon lovi capota camionetei, ghearele sale lăsând brazde adânci în metal. Se ciocni de parbriz, geamul crăpându-se, arătând ca pânza de păianjen. Clary strigă după Luke, dar o altă creatură plonjă spre ea, venind ca o săgeată din cerul plumburiu. Ea își ridică iute mâneca jachetei, ridicându-și brațul ca să-și arate runa protectoare. Demonul țipă ca și cel de dinainte, bătând din aripi înapoi — dar ajunsese deja prea aproape. Clary văzu că nu avea ochi, ci doar niște adâncituri de-o parte și de alta a craniului, în timp ce îi înfipse în piept pumnalul *Abrariel*. Explodă, lăsând un fuior de fum negru în urma lui.

— Bravo, zise Jace.

Sărise de pe cabina camionetei ca să căsăpească o altă zburătoare țipătoare. Avea acum un cuțit cu lamă lungă în mână, al cărui mâner era mânjit cu sânge negru.

— Ce sunt creaturile astea? gâfâi Clary, repezindu-și mâna cu *Abrariel* într-un arc de cerc larg, care spintecă pieptul unui demon zburător.

Acesta croncăni și lovi spre ea cu o aripă. De atât de aproape, văzu că aripile se terminau cu lame osoase ascuțite ca sabiile. Una dintre acestea atinse mâneca jachetei lui Jace și-o sfâșie.

— *Jacheta* mea! exclamă Jace furios și înjunghie creatura când aceasta dădu să se ridice, străpungându-i spinarea. Pasărea țipă și dispăru. Îmi plăcea *mult* jacheta aia.

Clary se zgâi la el, apoi se răsuci când scrâșnetul metalului sfâșiat îi zgârie urechile. Doi dintre demonii zburători își înfipseseră ghearele în acoperișul cabinei, smulgându-l. Luke era pe capotă, atacând creaturile cu *kindjal*-ul. Una căzu de pe marginea camionetei, dispărând înainte să atingă apa. Cealaltă se înălță brusc în aer, cu acoperișul cabinei în gheare, chirăind triumfătoare și zburând spre vas.

Pentru moment, cerul rămase liber. Clary dădu fuga spre cabină și se uită înăuntru. Magnus era prăbușit în scaunul lui, pământiu la față. Era prea întuneric ca să-și dea seama dacă era rănit.

— Magnus! strigă ea. Ești rănit?

— Nu. Se strădui să se ridice pe scaun, apoi se lăsă pe spetează. Sunt doar... stors. Vrăjile de protecție asupra navei sunt foarte puternice. Să le desfac, apoi să le țin la distanță e... dificil. Vocea i se stinse. Dar dacă n-o fac, oricine pune piciorul pe nava aia, în afară de Valentine, moare.

— Poate ar trebui să vii și tu cu noi, zise Luke.

— Nu pot lucra împotriva protecțiilor dacă mă aflu eu însumi pe navă. Trebuie s-o fac de-aici. Așa merge treaba asta. Rânjetul lui Magnus păru dureros. De altfel, nu mă pricep la lupte. Talentele mele sunt de altă natură.

Clary, încă aplecată spre cabină, începu:

— Dar dacă vom avea nevoie...

— *Clary!* strigă Luke, dar prea târziu.

Nici unul dintre ei nu văzuse creatura zburătoare care stătuse nemișcată și se ținuse cu ghearele de marginea camionetei. Se aruncă

acum în sus, bătând din aripi într-o parte, înfigându-și ghearele adânc în spatele jachetei lui Clary, într-o încețoșare de aripi negricioase, duhoare și colți ascuțiți. Cu un zbierăt asurzitor de triumf, se ridică în zbor, Clary atârnând neajutorată în ghearele ei.

— Clary! strigă Luke din nou și alergă pe capotă, unde se opri, uitându-se deznădăjduit în sus, la forma înaripată din ce în ce mai mică și la povara ei atârnând în gheare.

— N-o s-o ucidă, zise Jace, venind lângă el, pe capotă. Doar a capturat-o pentru Valentine.

Era ceva în tonul vocii sale care, lui Luke, îi dădu un fior rece prin vene. Se întoarse ca să se uite atent la băiatul de lângă el.

— Dar...

Nu sfârși. Jace deja sărise de pe camionetă în apă, dintr-o singură mișcare, legată. Plonjă în râul murdar și porni să înoate spre vas, bătând puternic apa cu picioarele și ridicând spumă.

Luke se întoarse spre Magnus, a cărui față palidă abia se vedea prin parbrizul crăpat, ca o pată albă pe fundalul întunecat. Luke ridică o mână și i se păru că-l vede pe Magnus dând din cap, drept răspuns.

Vârându-și *kindjal*-ul în teacă, la șold, se aruncă în râu, după Jace.

Alec îi dădu drumul lui Isabelle din strânsoare, așteptându-se cumva ca ea să înceapă să țipe din clipa în care avea să-și ia mâna de la gura ei. Nu țipă. Rămase lângă el, uitându-se fix, ca și Inchizitoarea, care stătea ca o statuie, clătinându-se puțin, cu fața ca de cretă alb-cenușie.

— Imogen, zise Maryse, iar în tonul ei nu se simțea nici un sentiment, nici măcar mânie.

Inchizitoarea nu păru s-o audă. Expresia ei nu se schimbă, numai se prăbuși, ca o păpușă de cârpă, în vechiul jilț al lui Hodge.

— Doamne, zise ea, cu ochii pironiți în tăblia biroului, ce-am făcut?

Maryse aruncă o privire spre Isabelle.

— Cheamă-l pe tatăl tău.

Maryse traversă încăperea spre Inchizitoare și se uită la ea.

— Ce-ai făcut, Imogen? zise ea. I-ai dat victoria în mână lui Valentine. Asta ai făcut.

— Nu, șopti Inchizitoarea.

— Știai foarte bine ce plănuia Valentine când l-ai încuiat pe Jace. Ai refuzat să-i permiți Conclavului să se implice, pentru că s-ar fi amestecat în planul tău. Tu voiai să-l faci pe Valentine să sufere la fel cum te-a făcut și el pe tine să suferi, voiai să-i arăți că ai puterea să-i ucizi fiul la fel cum ți l-a ucis el pe-al tău. Voiai să-l umilești.

— Da...

— Însă Valentine nu se lasă umilit, zise Maryse. Asta ți-aș fi putut spune și eu. Nu l-ai avut niciodată la mână cu ceva. El doar s-a prefăcut că se gândește la oferta ta, pentru a fi absolut sigur că n-o să mai avem timp să chemăm întăriri din Idris. Iar acum e prea târziu.

Inchizitoarea își ridică privirea rătăcită. Părul i se desprinsese din coc și îi atârna în șuvițe dezordonate, pe lângă față. Era cea mai umană înfățișare pe care i-o văzuse Alec, dar nu simți nici o plăcere s-o vadă așa. Cuvintele mamei sale îl înghețară: prea târziu.

— Nu, Maryse, zise Inchizitoarea. Încă mai putem...

— Încă mai putem ce? explodă vocea lui Maryse. Să apelăm la Conclav? Nu avem la dispoziție nici zile, nici ore, cât o să le ia lor până ajung aici. Dacă e să-l înfruntăm pe Valentine — și Dumnezeu știe că nu aveam de ales...

— Atunci va trebui s-o facem acum, o întrerupse o voce groasă.

În spatele lui Alec, sumbru și încruntat, apăruse Robert Lightwood.

Alec îl privi pe tatăl său. De mulți ani nu-l mai văzuse în costumul de vânătoare; mai tot timpul era ocupat cu sarcini administrative: conducerea Conclavului și rezolvarea problemelor cu repudiații. Văzându-l acum pe tatăl său în hainele acestea grele, întunecate și blindate, cu sabia lată prinsă în curele la spate, lui Alec i se păru că era din nou copil, când tatăl său era cel mai mare, cel mai puternic și cel mai înfricoșător bărbat pe care și-l putea imagina. Și încă era înfricoșător. Alec nu-l mai văzuse de când se făcuse de râs la Luke. Acum încercă să-i prindă privirea, dar Robert se uita la Maryse.

— Conclavul e pregătit, zise Robert. Bărcile ne așteaptă la doc.

Inchizitoarea își flutură mâinile pe lângă față:

— N-are nici un rost, zise ea. Nu suntem destui... nu ne-ar fi cu putință...

Robert o ignoră. În schimb, se uită la Maryse:

— Ar trebui să pornim cât mai curând, zise el și, în tonul său se simțea respectul care lipsise când i se adresase Inchizitoarei.

— Dar Conclavul, începu Inchizitoarea, ar trebui informat.

Maryse împinse cu putere telefonul de pe birou către Inchizitoare.

— Spune-le *tu*. Spune-le ce ai făcut. E meseria ta, la urma urmelor.

Inchizitoarea nu spuse nimic, doar se uită țintă la telefon, cu o mână la gură.

Mai înainte ca Alec să înceapă să simtă milă pentru ea, ușa se deschise din nou și intră Isabelle, în costumul de vânător de umbre, cu biciul ei lung, de argint și aur, într-o mână și o *naginata* de lemn, cu tăiș de fier, în cealaltă. Se încruntă spre fratele ei:

— Du-te și pregătește-te, zise ea. Plecăm chiar acum cu bărcile spre vasul lui Valentine.

Alec nu se putu abține; colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet. Isabelle era întotdeauna atât de *hotărâtă*.

— Asta-i pentru mine? întrebă el, arătând spre *naginata*.

Isabelle o trase la o parte dinspre el.

— Ia-ți singur una!

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Alec se îndreptă către ușă, dar o mână pe umăr îl opri. Își ridică ochii, surprins.

Era tatăl său. Se uita scrutător la el și, cu toate că nu zâmbea, era o expresie de mândrie pe chipul lui obosit și zbârcit.

— Dacă ai nevoie de o armă, Alexander, am o *guisarme* la intrare. Mi-ar plăcea s-o folosești.

Alec înghiți în sec și dădu din cap, dar înainte să-i poată mulțumi tatălui său, Isabelle vorbi din spatele lui:

— Poftim, mamă.

Alec se întoarse și văzu că sora lui îi întinse *naginata* mamei sale, care o luă și o răsuci expertă în mână.

— Mulțumesc, Isabelle, zise Maryse și cu o mișcare la fel de rapidă ca oricare dintre ale fiicei sale, coborî vârful lamei, astfel încât țintea drept spre inima Inchizitoarei.

Imogen Herondale își ridică privirile spre Maryse, golită de expresie și răvășită ca o statuie fărâmată:

— Vrei să mă ucizi, Maryse?

Maryse șuieră printre dinți.

— Nici nu-mi trece prin gând, zise ea. Avem nevoie de toți vânătorii de umbre din oraș, iar în momentul de față asta te include și pe tine. Ridică-te, Imogen, și pregătește-te de bătălie. De-acum încolo, ordinele pe-aici vor veni de la *mine*. Zâmbi sumbru. Iar primul lucru pe care-l vei face este să-mi eliberezi fiul din blestemata aia de Configurație Malachi.

Arăta nemaipomenit când spusese asta, gândi Alec cu mândrie, un adevărat războinic vânător de umbre, fiecare trăsătură a ei fiind înflăcărată de furia dreptății.

Regretă că trebuia să strice momentul — dar aveau să afle și singure, destul de curând, că Jace plecase. Era mai bine să le amortizeze cineva șocul.

Își drese glasul.

— De fapt, zise el, s-ar cuveni probabil să știți...

18

ÎNTUNERICUL LA VEDERE

CLARY NU PUTUSE SUFERI NICIODATĂ *ROLLER COASTER*-ELE, SENZAȚIA aia că stomacul îi cădea în picioare când *coaster*-ul se repezea în jos. Dar să fie înșfăcată din camionetă și cărată prin aer ca un șoarece în ghearele unui vultur era de zece ori mai rău. Țipase din răsputeri când picioarele îi părăsiseră remorca și corpul îi fusese înălțat, incredibil de repede. Țipă și se zbătu — până când se uită în jos și văzu cât de mult se înălțase deja deasupra apei și realiză ce s-ar întâmpla dacă demonul zburător i-ar da drumul.

Rămase nemișcată. Camioneta arăta acum ca o jucărioară, dedesubt, plutind imposibil pe apă. Orașul se legăna în jurul ei, ziduri neclare de lumini pâlpâitoare. Poate să fi fost frumos, dacă n-ar fi fost atât de speriată. Demonul se înclină, descriind un cerc în aer, apoi plonjă și, dintr-odată, Clary nu se mai înălța, ci pica. Se gândi la creatura care cădea cu ea de la cei peste treizeci de metri înălțime, până avea să se zdrobească de apa neagră înghețată, și închise ochii — dar era mai rău așa, să cazi orbește prin întuneric. Deschise ochii iar și văzu puntea neagră a vasului ridicându-se de sub ea ca o mână ce urma să le pocnească

pe amândouă, dându-le jos din văzduh. Țipă a doua oară, când ajunseră deasupra punții — și-apoi picară printr-o deschizătură pătrată, neagră, tăiată în puntea vasului. Acum erau în pântecele navei.

Creatura zburătoare încetini. Cădeau prin mijlocul vasului, înconjurat de punți de acces cu balustrade metalice. Clary zări niște mașinării întunecate; nici una nu părea să mai fie în stare de funcționare și în diverse locuri se vedeau echipamente și unelte abandonate. Dacă ar fi existat lumini electrice înainte, acum n-ar mai fi funcționat, deși o lumină slabă se infiltra de pretutindeni. Oricare ar fi fost cândva tipul de energie folosit de vas, Valentine îl înlocuise acum cu altceva.

Ceva care absorbise toată căldura din atmosferă. Un aer înghețat îi biciuia fața lui Clary, în timp ce demonul ajunse pe fundul vasului și pătrunse printr-un culoar lung și abia luminat. Nu umbla cu prea multă grijă față de ea. Se izbi cu genunchiul de o țeavă, când creatura cârmi după un colț, trimițându-i o undă de șoc prin tot piciorul. Ea țipă și-i auzi demonului râsul șuierat deasupra ei. Apoi îi dădu drumul și se văzu căzând în gol. Răsucindu-se în aer, Clary încercă să-și aducă mâinile și genunchii sub ea, înainte de impact. Aproape că reuși. Lovi podeaua zdruncinându-și și creierii în cap și se rostogoli într-o parte, buimăcită.

Zăcea pe o suprafață de metal dur, în semiîntuneric. Acesta fusese probabil un spațiu de depozitare, pentru că pereții erau netezi și fără uși. Deasupra capului, foarte sus, se afla o deschizătură pătrată, prin care se filtra singura lumină din încăpere. O durea tot corpul, ca și când ar fi fost o singură vânătaie, mare.

— Clary? șopti o voce.

Ea se întoarse pe o parte, gemând. O umbră îngenunchease lângă ea. Când ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, văzu trupul mărunțel, cu forme pline, părul împletit în codițe și ochii mari, căprui-închis. *Maia.*

— Clary, tu ești?

Clary se ridică în capul oaselor, ignorând durerea ascuțită din spate.

— Maia. Maia, o, Doamne. Se holbă la cealaltă fată, apoi se uită înnebunită prin încăpere. Nu mai era nimeni, în afară de ele două. Maia, el unde e? Unde e Simon?

Maia își mușcă buza. Încheieturile ei erau însângerate, observă Clary, iar obrajii purtau dâre de lacrimi uscate.

— Clary, îmi pare atât de rău, zise ea, cu vocea ei blândă și puțin răgușită. Simon e mort.

Ud fleașcă și pe jumătate înghețat, Jace se prăbuși pe puntea vasului, cu apa șiroindu-i din păr și din haine. Își ridică privirile spre cerul înnorat al nopții, gâfâind. Nu fusese deloc ușor să se cațere pe scara șubredă de fier, abia prinsă de bordajul vasului, mai ales cu mâinile lunecoase și cu hainele ude care-l trăgeau în jos.

Dacă n-ar fi fost runa Neînfricării, cugetă el, probabil și-ar fi făcut griji că vreunul dintre demonii zburători l-ar fi putut culege de pe scară cum ar fi cules o pasăre un gândac de pe o viță. Spre norocul lui, demonii păruseră să se fi retras pe navă, odată ce o capturaseră pe Clary. Jace nu-și putea închipui de ce, dar renunțase de mult să mai încerce să găsească o explicație pentru motivele și faptele tatălui său.

Deasupra creștetului său apăru un cap, profilat pe cer. Era Luke, care ajunsese și el în capul scării. Se cățără cu greu pe balustradă și sări de cealaltă parte a ei. Apoi se uită în jos, la Jace:

— Ești bine?

— Bine.

Jace se ridică în picioare. Tremura. Era frig pe vas, mai frig decât fusese în apă — iar jachetă nu mai avea. I-o dăduse lui Clary.

Jace se uită în jur.

— Undeva e o ușă care duce în interiorul vasului. Am găsit-o eu, data trecută. Va trebui să mergem pe punte până o găsim iarăși.

Luke o luă înainte.

— Iar eu merg primul, adăugă Jace, făcând un pas în fața lui.

Luke îi aruncă o privire nedumerită la culme, păru că ar vrea să răspundă ceva, dar se dădu bătut și își potrivi pasul cât să fie imediat în spatele lui Jace, apropiindu-se de prova arcuită a vasului, unde Jace stătuse de vorbă cu Valentine, cu o noapte înainte. Putea auzi pleoscăitul uleios al apei lovindu-se de vas, jos, la mare distanță.

— Tatăl tău, zise Luke, ce ți-a spus când l-ai văzut? Ce ți-a făgăduit?

— Oh, știi tu. Chestiile obișnuite. Bilete la Knicks[1] pe viață. Jace vorbea glumeț, dar amintirea îl pătrunsese mai adânc decât frigul. A spus că o să aibă grijă să nu pățim nimic, nici eu, nici vreuna dintre persoanele la care țineam eu, dacă părăseam Conclavul și mă întorceam în Idris cu el.

— Crezi..., șovăi Luke. Crezi că i-ar face vreun rău lui Clary ca să te aducă înapoi la el?

Ocoliră prova și Jace zări pentru puțin timp Statuia Libertății, departe în larg, un stâlp de lumină strălucitoare.

— Nu. Cred că a luat-o ca să ne silească pe noi să venim pe vasul lui astfel, ca să-i dăm prilejul de a negocia. Atâta tot.

— Mă îndoiesc că are nevoie câtuși de puțin de vreun prilej de a negocia. Luke vorbi cu voce scăzută, scoțându-și *kindjal*-ul din teacă.

Jace se întoarse ca să-i urmărească privirea lui Luke și, pentru o clipă, nu putu decât să se uite fix.

Era o deschizătură neagră în punte, în partea de vest a vasului, ca un pătrat mare decupat în metal, iar din adâncurile sale se revărsa un nor negru de monștri. Jace își aminti pentru o fracțiune de secundă viziunea avută ultima oară când stătuse aici, cu Sabia Mortală în mână, uitându-se în jurul său îngrozit, cu cerul de deasupra lui și marea de sub el prefăcute în mase tumultuoase coșmarești. Numai că acum erau aievea în fața lui, un adevărat iad: demonii raum cu oase albe care îi atacaseră la Luke acasă; demoni oni, cu trupuri verzi, guri largi și coarne; demoni kuri, târâtori iuți și negri; demoni-păianjen, cu opt brațe terminate în clești și colți din care picura veninul, crescuți din orbite...

Jace nu-i putea număra pe toți. Duse mâna după *Camael* și-l scoase de la brâu, strălucirea lui albă luminând puntea. Demonii șuierară la vederea pumnalului, dar nici unul nu se dădu înapoi. Runa Neînfricării de pe omoplatul lui Jace începu să-l ardă. Se întrebă câți demoni ar putea ucide înainte să dispară cu totul efectele ei.

---

[1] Sau New York Knickerbockers – numele echipei de baschet profesionist din New York City.

— Stai! *Stai!* Mâna lui Luke înfiptă în spatele cămășii lui îl smuci înapoi. Sunt prea mulți, Jace. Dacă putem ajunge înapoi la scară...

— Nu putem. Jace se eliberă din strânsoarea lui Luke și îi arătă. Ne-au tăiat ambele retrageri.

Era adevărat. O falangă de demoni moloch, aruncând jeturi de flăcări din ochii lor goi, le blocaseră retragerea. Luke înjură, cu poftă și murdar.

— Atunci, sari peste parapet. Îi țin eu în loc.

— Sari *tu*, zise Jace. Eu sunt bine aici.

Luke își dădu capul pe spate. Urechile îi crescuseră ascuțite, iar când mârâi la Jace, își dezveli caninii, deodată foarte ascuțiți.

— Tu...

Se întrerupse când un demon moloch făcu un salt asupra lui, cu ghearele întinse. Jace îl împunse degajat cu pumnalul în șira spinării când trecu pe lângă el, iar acesta se clătină căzând spre Luke și urlând. Luke îl prinse în mâinile sale cu gheare și îl aruncă peste balustradă.

— Ai folosit runa aia a Neînfricării, nu-i așa? zise Luke, întorcându-se spre Jace, cu ochi luminând ca ambra.

Se auzi un pleoscăit în depărtare.

— Nu greșești, admise Jace.

— Iisuse, zise Luke. Te-ai însemnat tu singur?

— Nu. Clary mi-a desenat-o.

Jace spintecă aerul cu pumnalul de seraf, ca un foc alb; doi demoni drevak căzură. Mai erau alți zece de unde veniseră aceștia, furișându-se spre ei, cu mâinile lor, terminate în vârfuri ascuțite ca acele, larg deschise.

— Se pricepe la treaba asta, știi.

— *Adolescenții*, zise Luke de parcă ar fi fost cel mai murdar cuvânt pe care-l știa și se aruncă în hoarda ce înainta.

— Mort? Clary se uită la Maia de parcă ar fi vorbit bulgară. Nu poate fi mort.

Maia nu spuse nimic, doar o privea cu ochii triști, întunecați.

— Aș fi știut. Clary își apăsă mâna, strânsă în pumn, la piept. Aș fi știut-o *aici.*

— Așa am crezut și eu, zise Maia. Dar nu știi. Niciodată nu știi.

Clary se ridică anevoie în picioare. Jacheta lui Jace îi atârna de pe umeri, cu spatele aproape în totalitate sfâșiat. Și-o dădu jos nerăbdătoare și o lăsă să cadă pe podea. Era inutilizabilă, spatele purtând răbojul a zece urme de gheare. *Jace o să fie supărat că i-am stricat jacheta,* gândi ea. *Ar trebui să-i cumpăr una nouă. Ar trebui...*

Trase adânc și sacadat aer în piept. Își auzea inima bătând puternic, dar și bătăile ei veneau parcă de departe.

— Cum... s-a întâmplat?

Maia încă stătea îngenuncheată pe podea.

— Valentine ne-a adus aici pe amândoi, zise ea. Ne-a legat în lanțuri, în aceeași încăpere. Apoi a venit cu o armă — o sabie, foarte lungă și strălucitoare, de parcă lumina. A aruncat niște praf de argint peste mine, ca să nu mă pot lupta cu el, iar el... l-a înjunghiat în gât pe Simon.

Vocea ei scăzu până la șoaptă:

— I-a tăiat venele și i-a scurs sângele în niște vase. Câteva dintre creaturile astea demoni au venit să-l ajute să-l ia. Apoi l-a lăsat pur și simplu pe Simon să zacă acolo, ca pe o jucărie căreia îi scosese toate piesele dinăuntru ca să nu mai fie de folos de acum încolo. Eu am țipat... dar știam că era mort. Apoi, unul dintre demoni m-a luat și m-a adus aici, jos.

Clary își apăsă dosul palmei peste gură, apăsă și apăsă până simți gustul sărat al sângelui. Gustul sângelui păru să-i spulbere ceața din creier.

— Trebuie să ieșim de-aici.

— Fără supărare, dar e mai mult decât evident. Maia se ridică în picioare, crispându-se de durere. Nu există nici o cale de a ieși de-aici. Nici măcar pentru un vânător de umbre. Poate dacă ai fi tu...

— Dacă aș fi cine? întrebă Clary, plimbându-se în jurul celulei pătrate. Jace? Ei bine, nu sunt. Lovi cu piciorul într-un perete. Sună a gol. Se scotoci în buzunar și scoase stela. Dar am talentele mele.

Puse vârful stelei pe perete și începu să deseneze. Liniile păreau să curgă șuvoi din ea, negre și carbonizate la înfățișare, fierbinți ca furia ei. Izbi cu stela în perete, încă o dată și-ncă o dată, iar liniile negre se înălțau din vârful obiectului ca flăcările. Când se dădu înapoi, gâfâind, o văzu pe Maia uitându-se la ea uluită.

— Fată, zise ea, ce ai *făcut*?

Clary nu era sigură. Arăta de parcă ar fi aruncat o găleată cu acid pe perete. Metalul de jur împrejurul runei se topea și curgea ca înghețata într-o zi toridă. Ea făcu un pas înapoi, uitându-se cu îngrijorare cum o gaură de mărimea unui câine mare se deschidea în perete. Clary zări grinzile scheletului de oțel din spatele lui și mai mult din interiorul metalic al vasului. Marginile găurii încă sfârâiau, deși nu se mai lărgeau. Maia făcu un pas înainte, dându-i la o parte brațul lui Clary.

— Așteaptă! Clary era deodată foarte nervoasă. Metalul topit... ar putea fi, de pildă, ca noroiul toxic sau mai știu eu ce.

Maia pufni disprețuitor.

— Eu sunt din New Jersey. M-am născut în noroi toxic.

Se duse până la gaură și se uită prin ea.

— E o pasarelă de metal, pe partea cealaltă, anunță ea. Ia... o să trec eu prin ea.

Se întoarse și își împinse picioarele prin gaură, apoi șoldurile, înaintând încet, cu spatele. Se strâmbă în timp ce-și șerpuia corpul prin deschizătură, apoi rămase nemișcată.

— Au! Mi s-au înțepenit umerii. Mă împingi? întrebă ea și își întinse ambele mâini.

Clary îi apucă mâinile și o împinse. Maia se făcu albă la față, apoi roșie — și deodată țâșni dincolo, cum sare dopul dintr-o sticlă de șampanie. Cu un strigăt ascuțit, se răsturnă pe spate. Se auzi o bufnitură, iar Clary își vârî îngrijorată capul prin gaură.

— Ești teafără?

Maia zăcea pe o îngustă pasarelă de metal, la câțiva metri mai jos. Se întoarse cu fața în sus, încet, și se ridică în capul oaselor, gemând.

— Glezna mea... dar o să mă fac bine, adăugă ea, zărindu-i expresia lui Clary. Și noi ne vindecăm repede, știi.

— Știu. Bine, e rândul meu.

Stela lui Clary o înghionti în stomac când se aplecă, pregătindu-se să se strecoare prin gaură, după Maia. Distanța până la pasarelă o cam speria, dar nu atât ca ideea de a rămâne în cală și a aștepta să vină cine-o veni după ele. Se răsuci pe burtă, trecându-și picioarele prin gaură...

Și ceva o înșfăcă de spatele bluzei, ridicând-o în sus. Stela îi căzu de la cingătoare și zăngăni pe podea. Ea scoase un icnet scurt de șoc și de durere; gulerul puloverului îi strângea gâtul și se sufoca. În clipa următoare, era eliberată. Se prăbuși la podea, genunchii săi izbind metalul cu un dangăt ce răsună a gol. Horcăind, se întoarse pe spate și se uită în sus, știind ce avea să vadă.

Valentine stătea aplecat deasupra ei. Într-o mână ținea un pumnal de seraf, care împrăștia o lumină albă, dură. Mâna cealaltă, cu care o apucase de spatele bluzei, era strânsă în pumn. Pe fața lui albă și aspră avea întipărit un rânjet de dispreț.

— Nu te dezminți, ești fiica mamei tale, Clarissa, zise el. Ce-ai făcut acum?

Cu greu, Clary se ridică în genunchi. Gura îi era plină de sânge sărat, fiindcă i se spărsese buza. Uitându-se la Valentine, furia ei mocnită se deschise ca o floare otrăvitoare în pieptul ei. Omul ăsta, tatăl ei, îl ucisese pe Simon și îl lăsase mort pe podea, ca pe un gunoi oarecare. Crezuse că-i mai urâse înainte și pe alții, la viața ei; se înșelase. *Asta* era ura.

— Fata vârcolac unde e? continuă Valentine, încruntându-se.

Clary se aplecă și scuipă gura plină de sânge pe pantofii lui. Cu o exclamație de dezgust și de surprindere, el se dădu înapoi, ridicând mâna cu pumnalul și, pentru o clipă, Clary văzu furia nestăpânită din ochii lui și crezu că are s-o facă de-adevăratelea, are s-o ucidă chiar acolo unde se afla, ghemuită la picioarele lui, pentru că-i scuipase pe pantofi.

Încet, el coborî pumnalul. Fără nici un cuvânt, trecu pe lângă ea și se uită prin gaura pe care o făcuse în perete. Încet, ea se întoarse,

cercetând din ochi podeaua până când o văzu — stela mamei sale. Întinse mâna după ea, ținându-și respirația...

Valentine, răsucindu-se, văzu ce făcea. Dintr-un pas, era în capătul celălalt al încăperii. Lovi cu piciorul în stelă cât să n-o mai ajungă ea și stela se duse învârtindu-se pe podeaua de metal și căzu prin gaura din perete. Ea închise ochii pe jumătate, simțind pierderea stelei ca și când ar fi pierdut-o din nou pe mama ei.

— Demonii o s-o găsească pe prietena ta repudiată, zise Valentine, cu vocea lui rece, netulburată, vârând pumnalul de seraf într-o teacă de la brâu. Nu are unde fugi. Nici tu nu ai unde te duce. Acum, ridică-te, Clarissa.

Încet, Clary se ridică în picioare. O durea tot corpul de la loviturile suferite. În clipa următoare, exclamă surprinsă când Valentine o apucă de umeri, întorcând-o astfel încât să fie cu spatele la el. Apoi fluieră; un sunet înalt, pătrunzător, neplăcut. Aerul fremătă deasupra și auzi bătaia scârboasă a unor aripi de piele. Cu un mic țipăt, încercă să se elibereze, dar Valentine era prea puternic. Aripile se lăsară în jurul amândurora și apoi erau ridicați împreună în aer, Valentine ținând-o în brațe, de parcă într-adevăr ar fi fost tatăl ei.

Jace crezuse că el și Luke trebuia să fie morți până acum. Nu era foarte sigur că nu erau. Puntea vasului era plină de sânge. El era mânjit tot. Până și părul îi era umed și lipicios de limfă, iar ochii îl usturau de sânge și nădușeală. Avea o rană adâncă pe brațul drept și nu era timp să-și graveze o rună vindecătoare pe piele. De fiecare dată când ridica brațul, o durere arzătoare îl străbătea prin toată partea aceea a corpului.

Reușiseră să se retragă într-un intrând din peretele de metal al vasului și luptau din adăpostul acesta împotriva demonilor care-i asaltau. Jace folosise ambele *chakhram*-uri și rămăsese cu un singur pumnal de seraf și cuțitul lung pe care-l luase de la Isabelle. Nu era mult — n-ar fi plecat niciodată să înfrunte câțiva demoni atât de slab înarmat, iar acum înfrunta o hoardă întreagă. Ar fi trebuit să fie înspăimântat, își dădea seama, dar nu simțea aproape nimic de genul ăsta — doar

dezgust pentru demoni, care nu aparțineau acestei lumi, și mânie împotriva lui Valentine, care îi chemase aici. În străfundul conștiinței sale, știa că această absență a fricii nu era în întregime un lucru bun. Nu era îngrijorat nici măcar de cât sânge pierdea din braț.

Un demon-păianjen se apropie grăbit de Jace, ciripind și aruncând otravă galbenă. El se feri, însă nu destul de rapid ca să nu fie atins de câteva picături care îi împroșcară bluza. Sfârâind, otrava pătrunse prin material; Jace îi simți înțepăturile când îi arseră pielea ca zeci de ace înroșite în foc.

Demonul-păianjen cloncăni satisfăcut și scuipă un alt jet de otravă. Jace se feri, iar veninul izbi un demon oni care venea spre el dintr-o parte; oni țipă agonic și sări la bătaie cu demonul-păianjen, întinzându-și ghearele spre el. Cei doi se încleștară și se rostogoliră pe punte.

Demonii din jur se feriră de otrava revărsată care închipuia o barieră între ei și vânătorul de umbre. Jace se folosi de prilejul scurtei pauze pentru a se întoarce spre Luke, de lângă el. Luke era aproape de nerecunoscut. Urechile i se ridicaseră ascuțite ca de lup; buzele îi dezveleau botul într-un rictus permanent, mâinile terminate cu gheare fiind negre de sângele demonilor.

— Ar trebui s-o luăm spre balustradă. Vocea lui Luke era pe jumătate mârâit. Să plecăm de pe vas. Nu-i putem ucide pe toți. Poate Magnus...

— Eu nu cred că o ducem chiar atât de prost.

Jace își învârti pumnalul de seraf în mână — o idee proastă; mâna îi era udă de sânge, iar pumnalul aproape că-i scăpă din strânsoare.

— Ținând seama de împrejurări.

Luke scoase un sunet care ar fi putut fi un mârâit sau un chicotit, sau o combinație între acestea două. Apoi ceva imens și diform căzu din cer, doborându-i pe amândoi la podea.

Jace se lovi zdravăn, iar pumnalul de seraf îi zbură din mână, lovi puntea, alunecă pe suprafața de metal până la marginea vasului, ieșind din vedere. Jace înjură și se ridică anevoie în picioare.

Creatura care aterizase peste ei era un demon oni. Era neobișnuit de mare pentru cei din specia lui — ca să nu mai punem la socoteală

că era neobișnuit de isteț, dacă se gândise să se cațere pe acoperiș și să se arunce de-acolo peste ei. Acum stătea în spinarea lui Luke, repezindu-se la el cu colții ca de mistreț care-i ieșeau din frunte. Luke se apăra cât putea cu ghearele, dar era deja totuna de sânge; *kindjal*-ul său zăcea la o jumătate de metru de el, pe punte. Luke se întinse după armă, dar demonul oni îi apucă un picior într-o mână ca o cazma, punându-l peste genunchiul lui ca pe un lemn din pădure. Jace auzi osul rupându-se cu un trosnet și pe Luke strigând îndurerat.

Jace plonjă spre *kindjal*, îl înșfăcă și făcu o piruetă, înfigând pumnalul cu putere în ceafa demonului oni. Lama trecu prin gâtul creaturii cu destulă forță cât s-o decapiteze, corpul ei se înmuie, sângele negru țâșnind din ciotul gâtului ca dintr-un gheizer. În clipa următoare, dispăru. *Kindjal*-ul căzu pe punte, lângă Luke.

Jace dădu fuga la el și îngenunche.

— Piciorul tău...

— E rupt.

Luke se chinui să se ridice în capul oaselor. Fața îi era schimonosită de durere.

— Dar te vindeci repede.

Luke se uită în jur, cu fața posomorâtă. Oni era mort, dar ceilalți demoni învățaseră din exemplul lui. Se înghesuiau să urce pe acoperiș. Jace n-ar fi putut spune, la lumina slabă a lunii, câți erau — zeci? sute? De la o anumită cifră încolo, nici nu mai conta.

Luke strânse mânerul *kindjal*-ului în mână.

— Nu destul de repede.

Jace scoase de la brâu cuțitul lung, dat de Isabelle. Era ultima sa armă și i se păru deodată jalnic de mică. O emoție puternică îl străbătu — nu frică, era încă departe de senzația asta, ci părere de rău. Îi văzu pe Alec și pe Isabelle de parc-ar fi stat în fața lui, zâmbindu-i, și apoi o văzu pe Clary, cu brațele deschise, de parcă l-ar fi întâmpinat acasă.

Se ridică în picioare exact în momentul în care demonii săriră de pe acoperiș într-un val care acoperi luna. Jace se duse în fața lui Luke, încercând cumva să-l protejeze, dar era zadarnic; demonii erau de jur

împrejur. Unul se cabră în fața lui. Era un schelet de doi metri înălțime, rânjind cu dinții rupți. Zdrențe de steaguri tibetane de rugăciune atârnau de oasele sale putrede. În mâna osoasă avea o sabie *katana*, ceea ce era foarte neobișnuit — majoritatea demonilor nu se înarmau. Lama acesteia, inscripționată cu rune demonice, era mai lungă decât brațul lui Jace, curbă, ascuțită și mortală.

Jace aruncă pumnalul. Lovi cutia toracică descărnată a demonului și rămase înfipt acolo. Demonul nici nu păru să bage de seamă; continua să înainteze, inexorabil ca moartea. Aerul din jurul lui putea a moarte și a cimitire. Înălță *katana* în mâna ca o gheară...

O umbră cenușie tăie întunericul prin fața lui Jace, o umbră ce se mișca efectuând piruete sigure și mortale. *Katana* repezită în jos se ciocni cu scrâșnet metalic de un alt metal; silueta ca umbra împinse *katana* înapoi spre demon, înfigând-o în el de jos în sus cu cealaltă mână, cu o asemenea viteză, încât ochii lui Jace abia o putură urmări. Demonul căzu pe spate, țeasta lui fărâmițându-se în timp ce se prefăcea în nimic. De jur împrejurul lui putea auzi zbieretele demonilor care urlau de durere și surprindere. Răsucindu-se, văzu că zeci de siluete — siluete *omenești* — se cățăraseră peste parapete, sărind pe punte și năpustindu-se la masa demonilor care se târau, alunecau, șuierau și zburau în jur. Cu toții aveau pumnale luminoase și purtau veșmintele negre, rezistente, de...

— ...vânători de umbre? zise Jace, surprins că vorbise tare.

— Cine alții? Un rânjet fulgeră prin beznă.

— Malik? Tu ești?

Malik înclină capul.

— Îmi cer scuze pentru azi, mai devreme, zise el. Primisem ordin.

Jace se pregătea să-i spună lui Malik că tocmai îi salvase viața și asta cântărea mai mult decât încercarea lui de mai devreme de a-l împiedica să părăsească Institutul, dar un grup de demoni raum îi luă cu asalt, biciuind cu tentaculele prin aer. Malik se răsuci și se repezi în întâmpinarea lor cu un strigăt, lama pumnalului său de seraf arzând prin aer ca o stea. Jace dădu să-l urmeze când o mână îl apucă de braț și-l trase la o parte.

Era un vânător de umbre, îmbrăcat complet în negru, cu o glugă acoperindu-i fața.

— Vino cu mine.

Mâna îl trăgea stăruitor de mânecă.

— Trebuie să mă duc la Luke. A fost rănit. Își eliberă brațul cu o smucitură. *Dă-mi drumul.*

— O, pentru numele Îngerului...

Silueta îi dădu drumul și ridică mâna să-și dea jos gluga hainei lungi, dezvăluind o față îngustă și albă, cu ochi cenușii care scânteiau ca niște cioburi de diamant.

— *Acum* o să faci ce ți se spune, Jonathan?

Era Inchizitoarea.

În pofida vitezei amețitoare cu care zburau, Clary s-ar fi bătut cu Valentine, dacă ar fi putut. Dar el o ținea de parcă brațele îi erau niște bare de fier. Picioarele îi atârnau libere, dar oricât s-ar fi căznit, nu părea în stare să nimerească nimic lovind cu ele.

Când demonul se înclină brusc să-și înfrâneze zborul, ea dădu un țipăt. Valentine râse. Apoi se învârtiră printr-un tunel îngust de metal și printr-o încăpere mai lungă și mai largă. În loc să-i lase să-i cadă din gheare fără ceremonie, demonul zburător îi așeză cu băgare de seamă pe podea.

Spre marea mirare a lui Clary, Valentine îi dădu drumul. Ea se smuci de lângă el și se împletici în mijlocul încăperii, uitându-se înnebunită în jur. Era o incintă mare, probabil odinioară una dintre camerele motoarelor. Mașinăriile încă stăteau aliniate de-a lungul pereților, împinse la o parte pentru a lăsa în centru un spațiu gol, pătrat. Podeaua era de metal gros, negru, pe care se vedeau ici și colo pete mai întunecate. În mijlocul spațiului gol erau patru vase, fiecare destul de mari cât să poți spăla un câine în el. Primele două erau mânjite înăuntru de o rugină întunecată, maronie. Al treilea era plin cu un lichid roșu-întunecat. Al patrulea era gol.

Un cufăr de metal se afla în spatele vaselor. O pânză întunecată fusese aruncată deasupra. Când ea se apropie, văzu că pe acea pânză se afla

o sabie de argint care emana o lumină negricioasă, aproape inversul luminii: o întunecime vizibilă, ce împrăștia raze.

Clary se răsuci și se uită la Valentine, care o urmărise tăcut.

— Cum ai putut? vru să știe ea. Cum ai putut să-l ucizi pe Simon? Era doar un... era doar un băiat, doar un om obișnuit...

— Nu era om, zise Valentine, cu vocea lui mătăsoasă. Devenise un monstru. Tu n-ai putut vedea adevărul, Clarissa, pentru că monstrul acesta purta chipul unui prieten.

— Nu era un monstru, zise ea și se mișcă puțin mai aproape de Sabie.

I se părea uriașă, grea. Se întrebă dacă o va putea ridica — și chiar dacă ar fi ridicat-o, ar fi putut s-o mânuiască?

— Era tot Simon, continuă ea.

— Să nu crezi că nu te compătimesc, zise Valentine.

El rămăsese pe loc, în singura pată de lumină ce venea prin trapa din tavan.

— La fel a fost și pentru mine când Lucian a fost mușcat.

— Mi-a povestit, se răți ea la el. Tu i-ai dat un pumnal și i-ai spus să se sinucidă.

— Asta a fost o greșeală, zise Valentine.

— Bine măcar că recunoști...

— Ar fi trebuit să-l ucid eu însumi. I-aș fi dovedit astfel că îmi pasă.

Clary clătină din cap.

— Dar nu-ți pasă. Nu ți-a păsat niciodată de nimeni. Nici măcar de mama mea. Nici măcar de Jace. Ei erau doar obiecte în proprietatea ta.

— Păi și nu este asta dragostea, Clarissa? Posesiune? „Eu sunt al iubitului meu și iubitul meu este al meu", cum spune Cântarea Cântărilor.

— Nu. Și nu-mi cita mie din Biblie. Nu cred că o înțelegi.

Stătea foarte aproape de cufăr acum, mânerul sabiei fiind la îndemână. Degetele îi erau jilave de sudoare și ea le șterse pe furiș, pe jeanși.

— Nu e vorba doar să-ți aparțină cineva, ci să te dăruiești tu lor. Mă îndoiesc că tu ai dăruit ceva cuiva vreodată. În afară de coșmaruri, probabil.

— Să te dăruiești cuiva? Zâmbetul lui subțire nu tremură. Așa cum te-ai dăruit tu lui Jonathan?

Mâna ei, care se ridica spre Sabie, tresări, încleștându-se în pumn. Și-l duse la piept, uitându-se la Valentine fără să-i vină a crede.

— *Ce?*

— Crezi că n-am observat cum vă uitați voi doi unul la celălalt? Cum îți rostește el numele? Poți să crezi că eu sunt lipsit de sentimente, dar asta nu înseamnă că nu pot detecta sentimentele la ceilalți.

Tonul lui Valentine era rece, fiecare cuvânt fiind ca o așchie de gheață împungând-o în urechi.

— Presupun că e numai vina noastră, a mamei tale și a mea; pentru că v-am ținut departe atât de multă vreme, n-ați dezvoltat niciodată repulsia reciprocă așa cum ar fi fost mai normal între frații de sânge.

— Nu știu despre ce vorbești.

Clary clănțănea din dinți.

— Cred că am vorbit destul de limpede.

Făcu un pas, ieșind din conul de lumină. Chipul lui era ca un portret de studiu în umbră.

— L-am văzut pe Jonathan după ce a înfruntat demonul fricii, știi. El i s-a arătat sub înfățișarea ta. Asta mi-a spus tot ce voiam să știu. Cea mai mare frică din viața lui Jonathan este dragostea pe care o simte pentru sora lui.

— Nu fac ce mi se spune, zise Jace. Dar aș putea face cum dorești, dacă mă rogi frumos.

Inchizitoarea făcu o grimasă de parcă ar fi vrut să-și rostogolească ochii, dar uitase cum.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Jace se uită la Inchizitoare:

— *Acum?*

Ea puse o mână pe brațul lui:

— Acum.

— Nu ești zdravănă.

Jace se uită pe puntea vasului. Arăta ca o pictură a Iadului, de-a lui Bosch. Întunericul colcăia de demoni: prăbușindu-se, urlând, zbierând și lovind cu ghearele și colții. Nefilimii săgetau înainte și înapoi, cu

armele lor luminoase prin întuneric. Jace vedea deja că nu erau destui vânători de umbre. Nici pe departe.

— Exclus... în mijlocul unei bătălii...

Strânsoarea Inchizitoarei era surprinzător de puternică.

— *Acum.*

Îl împinse și el se dădu un pas în spate, prea surprins să reacționeze altfel, apoi mai făcu un pas și încă unul, până ajunseră în intrândul peretelui. Ea îi dădu drumul lui Jace și scotoci prin faldurile pelerinei sale negre, scoțând două pumnale de serafi. Le șopti numele și câteva cuvinte pe care Jace nu le știa, după care le aruncă în punte, câte unul de fiecare parte a lui. Ele se înfipseră în metal și o singură pânză alb-albăstruie de lumină țâșni din ele, izolându-i pe Jace și pe Inchizitoare de restul celor de pe vas.

— Mă închizi *din nou*? întrebă Jace, uitându-se la Inchizitoare, nevenindu-i să creadă.

— Asta nu e o Configurație Malachi. Poți ieși, dacă vrei. Își împreună strâns mâinile subțiri. Jonathan...

— Vrei să spui Jace.

Nu mai putea vedea bătălia prin peretele de lumină albă, dar încă auzea zgomotele ei, țipetele și urletele demonilor. Dacă întorcea capul, putea zări o mică porțiune de ocean, sclipind de lumină ca diamantele risipite pe fața unei oglinzi. Erau vreo zece bărci jos, trireme zvelte, cu multiple învelișuri, cum se foloseau pe lacurile din Idris. Bărcile vânătorilor de umbre.

— Ce cauți aici, doamnă Inchizitor? De ce-ai venit?

— Ai avut dreptate, zise ea. Despre Valentine. N-a acceptat schimbul.

— Ți-a spus să mă lași să mor, zise Jace simțind deodată o ceață pe creier.

— În clipa în care a refuzat, bineînțeles, am solicitat adunarea Conclavului și i-am chemat aici. Îți datorez... vă datorez scuze ție și familiei tale.

— S-a notat, zise Jace. Nu putea suferi scuzele. Alec și Isabelle? Sunt aici? N-o să fie pedepsiți pentru că mă ajută pe mine?

— Sunt aici și nu, n-o să fie pedepsiți. Încă se mai uita la el, cercetător. Nu pot să-l înțeleg pe Valentine, zise ea. Ca un tată să se dispenseze așa de viața copilului său, de a singurului său fiu...

— Mda, zise Jace. Îl durea capul și ar fi vrut ca ea să tacă, sau să-i atace vreun demon. E o enigmă, de acord.

— Cel puțin, dacă nu...

Acum el se uită surprins la ea.

— Dacă nu ce?

Ea îl împunse cu degetul în umăr.

— De unde ai asta?

Jace se uită în jos și văzu că otrava demonului-păianjen îi mâncase tricoul, lăsându-i umărul gol în mare parte.

— Tricoul? De la Macy's. Reduceri de iarnă.

— *Cicatricea.* Cicatricea asta de-aici, de pe umărul tău.

— O, asta. Jace se miră de intensitatea privirii ei. Nu sunt sigur. Ceva care s-a întâmplat când eram foarte mic, a zis tata. Vreun accident. De ce?

Inchizitoarea răsuflă șuierător printre dinții strânși.

— Nu se poate, murmură ea. Nu se poate să fii *tu*...

— Ce să nu fiu eu?

Era o notă de nesiguranță în tonul Inchizitoarei.

— În toți anii ăștia, zise ea, până când ai crescut... ai crezut de-adevăratelea că erai fiul lui Michael Wayland...?

O furie ascuțită îl cuprinse pe Jace, mai dureroasă încă de ușoara dezamăgire care o însoțea.

— *Pe Înger*, se zbârli el, m-ai târât aici, deoparte, în toiul bătăliei, doar ca să-mi pui iar aceleași întrebări afurisite? Nu m-ai crezut prima oară și nu mă crezi nici acum. N-o să mă crezi niciodată, orice s-ar întâmpla, chiar dacă *tot ce ți-am spus eu până acum a fost adevărat.*

Împunse aerul cu un deget, spre ceea ce se petrecea dincolo de peretele de lumină, și continuă:

— S-ar cuveni să fiu acolo, la luptă. De ce mă ții aici? Ca după ce toate acestea se vor sfârși, dacă vreunul dintre noi mai rămâne în viață,

tu să te poți duce la Conclav și să le spui că n-am vrut să lupt de partea voastră împotriva tatălui meu? *Deșteaptă* mutare.

Ea devenise mai palidă decât ar fi crezut el că-i cu putință:

— Jonathan, nu asta am vrut...

— *Numele meu e Jace!* urlă el.

Inchizitoarea tresări, cu gura semideschisă, de parcă tot ar mai fi vrut să spună ceva. Jace nu mai voia să audă. Trecu hotărât pe lângă ea, aproape dărâmând-o într-o parte, și lovi cu piciorul într-unul dintre pumnalele de serafi înfipte în punte. Acesta se răsturnă, iar peretele de lumină dispăru.

Dincolo de el, era haos. Siluete întunecate alergau de colo-colo pe punte, demonii se cățărau pe trupurile neînsuflețite, iar aerul era plin de fum și de vaiete. Încercă să zărească pe cineva cunoscut în încăierare. Unde era Alec? Dar Isabelle?

— Jace! Inchizitoarea se grăbi să-l prindă din urmă, cu fața crispată de frică. Jace, n-ai nici o armă, ia măcar...

Se opri când un demon se ridică din întuneric în fața lui Jace ca un aisberg la prova unui vas. Era unul pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci: avea o față zbârcită și mâinile agile ale unei maimuțe, dar o coadă lungă și cu țepi ca de scorpion. Ochii i se rostogoleau galbeni în cap. Șuieră la el printre colții rupți, ascuțiți ca acele; mai înainte ca Jace să se poată feri, coada lui țâșni înainte ca o cobră care atacă. Văzu vârful ascuțit ca acul îndreptându-se spre fața lui...

Și pentru a doua oară în noaptea aceea, o umbră trecu printre el și moarte. Scoțând din teacă un cuțit cu lamă lungă, Inchizitoarea se aruncă în fața lui, iar acul scorpionului se înfipse în pieptul ei.

Ea țipă, dar rămase în picioare. Coada demonului zvâcni înapoi, gata pentru o nouă lovitură — dar cuțitul Inchizitoarei deja pornise din mâna ei, zburând drept și la țintă. Runele săpate pe lamă luminară în timp ce străpungea gâtul demonului. Cu un șuierat, ca aerul ieșind dintr-un balon înțepat, demonul se strânse în el însuși, zvâcnind o ultimă oară din coadă înainte de a dispărea.

Inchizitoarea se lăsă moale pe punte. Jace îngenunche lângă ea și îi puse o mână pe umăr, întorcând-o pe spate. Sângele se întindea pe

pieptul bluzei sale. Fața îi era trasă și galbenă și, pentru o clipă, Jace crezu că era moartă deja.

— Doamnă Inchizitor?

Nici măcar acum nu-i putea spune pe numele mic.

Pleoapele ei se zbătură și deschise ochii. Globii albi deja se încețoșau. Cu mare efort, îi făcu semn să se apropie de ea. El se aplecă mai aproape, destul de aproape cât să-i audă șoapta la ureche, șoapta cu ultima ei răsuflare...

— Cum? zise Jace, uluit. Ce înseamnă asta?

Nu primi nici un răspuns. Inchizitoarea căzuse din nou pe punte, cu ochii larg deschiși și ficși, cu gura arcuită în ceea ce părea aproape un zâmbet.

Jace rămase stând pe călcâie, amorțit și uitându-se lung. Ea murise. Murise din cauza lui.

Ceva îl apucă de spatele tricoului și-l ridică în picioare. Jace duse o mână la cingătoare — își dădu seama că nu avea arme — și se răsuci ca să vadă o pereche familiară de ochi albaștri uitându-se într-ai lui cu stupefacție.

— Ești viu, zise Alec — două cuvinte scurte, dar cu o mare încărcătură de sentimente în spatele lor.

Ușurarea de pe chipul lui era evidentă, la fel ca și epuizarea. În pofida aerului înghețat, părul lui negru era lipit de nădușeala de pe frunte și obraji. Hainele și pielea lui erau mânjite de sânge, iar în jacheta lui blindată avea o despicătură lungă, de parcă i-o sfâșiase ceva zimțat și ascuțit. Strângea în mâna dreaptă o *guisarme* însângerată și în cealaltă gulerul lui Jace.

— Se pare că da, admise Jace. Totuși n-am să mai fiu multă vreme, dacă nu-mi dai o armă.

Aruncând iute o privire în jur, Alec îi dădu drumul lui Jace, scoase un pumnal de seraf de la cingătoare și i-l întinse lui.

— Ține, zise el. Îl cheamă *Samandiriel*.

Jace abia apucă pumnalul în mână când un demon drevak de mărime medie tropăi către el, cloncănind imperios. Jace ridică pumnalul *Samandiriel*, dar Alec deja ucisese creatura împungând-o rapid cu *guisarme*.

— Drăguță armă, zise Jace, dar Alec se uita dincolo de el, la silueta cenușie prăbușită pe punte.

— E Inchizitoarea? E...?

— E moartă, zise Jace.

Alec strânse din dinți.

— Bine c-am scăpat. Cum a murit?

Jace dădu să-i răspundă când fu întrerupt de un strigăt:

— Alec! *Jace!*

Era Isabelle, alergând către ei prin duhoare și fum. Purta o jachetă neagră strânsă bine pe corp, mânjită cu sânge gălbui. Lanțuri de aur de care erau agățate rune îi înconjurau încheieturile și gleznele, iar biciul ei era încolăcit în jurul trupului ca o plasă de sârmă de electrum.

Își întinse brațele:

— Jace, noi credeam...

— Nu. Ceva îl făcu pe Jace să se dea un pas înapoi, ferindu-se de atingerea ei. Sunt plin de sânge, Isabelle. Nu...

Un nor îndurerat trecu pe fața ei.

— Dar te-am căutat cu toții... mama și tata, ei...

— *Isabelle!* strigă Jace, dar prea târziu.

Un masiv demon-păianjen se cabră în spatele ei, aruncând un jet de otravă galbenă din colți. Isabelle țipă când otrava o atinse, dar biciul ei țâșni cu viteză orbitoare, spintecând demonul în două. Se prăbuși pe punte în două bucăți, apoi dispăru.

Jace se repezi la Isabelle, tocmai când ea cădea în față. Biciul îi alunecă din mână când el o prinse și-o luă stângaci în brațe. Putu vedea cât de multă otravă primise: o împroșcase în cea mai mare parte pe jachetă, dar îi ajunsese și pe gât, iar unde o atinsese, pielea ardea și sfârâia. Abia auzit, ea scoase un scâncet — Isabelle, care nu-și arăta niciodată durerea.

— Dă-mi-o mie, zise Alec, lăsându-și arma jos și grăbindu-se să-și ajute sora.

O luă pe Isabelle din brațele lui Jace și o așeză blând pe punte. Îngenunchind lângă ea, cu stela în mână, se uită la Jace:

— Oprește orice se apropie, până o vindec.

Jace nu-și putea dezlipi ochii de la Isabelle. Sângele șiroia din gâtul ei pe jachetă, udându-i părul.

— Trebuie s-o ducem de pe vasul ăsta, zise el, răgușit. Dacă rămâne aici...

— O să moară? Alec își plimba vârful stelei cu toată delicatețea de care era în stare peste gâtul surorii sale. Toți o să murim. Ei sunt prea mulți. Ne-au măcelărit. Inchizitoarea a meritat să moară pentru asta... e numai vina ei.

— Un demon-scorpion a încercat să mă ucidă, zise Jace, întrebându-se de ce-o spunea, de ce apăra pe cineva pe care-l urâse. Inchizitoarea i-a tăiat calea. Mi-a salvat viața.

— Zău? În tonul lui Alec era o uimire sinceră. De ce?

— Bănuiesc că s-a gândit că meritam să fiu salvat.

— Păi ea întotdeauna...

Alec se întrerupse și expresia lui se schimbă într-una îngrijorată:

— Jace, în spatele tău... sunt doi...

Jace se întoarse. Doi demoni se apropiau: un ravener, cu trupul lui ca de aligator și mai multe șiruri de dinți ascuțiți, și coada ca de scorpion adusă deja în arc deasupra capului, și un drevak, a cărui carne palidă ca de vierme lumina stins sub razele lunii. Jace îl auzi pe Alec în spatele lui trăgându-și respirația, alarmat; apoi, pumnalul *Samandiriel* porni din mâna lui tăind o potecă argintie prin aer. Reteză coada demonului ravener, imediat sub sacul de otravă ce-i atârna la capătul acului său lung.

Ravenerul urlă. Drevakul se întoarse, nedumerit — și primi sacul de otravă în plină față. Sacul se sparse, scăldându-l pe drevak în venin. El scoase un singur țipăt trunchiat și căzu, capul fiindu-i topit până la os. Sângele și otrava se împrăștiară pe punte, în timp ce drevakul dispăru. Ravenerul, cu sângele curgând valuri din ciotul său de coadă, se mai târî înainte vreo câțiva pași, apoi dispăru și el.

Jace se aplecă și luă de jos cu prudență pumnalul *Samandiriel*. Metalul punții sfârâia în locurile unde otrava ravenerului se vărsase pe ea, perforând-o cu niște găuri mici ca de șvaițer.

— Jace. Alec se ridicase în picioare, ținând-o de braț pe Isabelle, palidă dar dreaptă. Trebuie s-o scoatem pe Isabelle de-aici.

— Bine, zise Jace. Voi ștergeți-o de-aici! Mă ocup eu de *aia*.

— De care? zise Alec, uimit.

— De aia, repetă Jace și-i arătă.

Ceva venea spre ei prin fum și flăcări, ceva uriaș, gheboșat și masiv. De cel puțin cinci ori mai mare decât oricare alt demon de pe vas, avea un corp împlătoșat, mai multe picioare, fiecare terminat într-o gheară chitinoasă, ca un vârf de lance. Tălpile lui erau cât tălpile de elefant, uriașe și evazate. Avea un cap de muscă gigantică, observă Jace, când demonul se apropie, cu tot cu ochii de insectă și trompa prin care se hrănea, roșie ca sângele și atârnândă.

Alec trase aer în piept.

— Ce naiba e asta?

Jace se gândi o clipă.

— Ceva mare, zise el, la sfârșit. Foarte.

— Jace...

Jace se întoarse și se uită la Alec, apoi la Isabelle. Ceva dinăuntrul lui îi spuse că asta s-ar putea să fie ultima oară când îi mai vedea și în pofida acestui lucru lui tot nu-i era frică, nu pentru el. Ar fi vrut să le spună ceva, poate că îi iubește, că oricare dintre ei valora mai mult pentru el decât o mie de Instrumente mortale și puterea pe care puteau s-o aducă. Dar cuvintele refuzară să-i iasă pe gură.

— Alec, se auzi vorbind, du-o pe Isabelle la scară, acum, altminteri murim toți trei.

Alec îi întâlni privirea și i-o susținu, o clipă. Apoi dădu din cap și o împinse pe Isabelle, care tot mai protesta, către balustradă. O ajută să se cațere pe ea și apoi să treacă dincolo și Jace văzu cu o imensă ușurare cum capul ei negru dispare, în timp ce cobora scara. *Acum tu, Alec*, gândi el. *Du-te.*

Dar Alec nu se ducea. Isabelle, acum în afara razei lui vizuale, strigă ascuțit când fratele ei sări înapoi de pe balustradă pe puntea navei. *Gurisame* zăcea pe punte, unde o lăsase el; o luă de jos și veni să stea lângă Jace ca să se lupte cu demonul care se apropia.

Nu mai ajunse până acolo. Demonul, năpustindu-se spre Jace, făcu rapid o fandare în lături și îl atacă pe Alec, trompa lui însângerată biciuind aerul înainte și înapoi, înfometată. Jace se răsuci să-l acopere pe Alec, dar în locul unde stătea el puntea de metal, roasă de otravă, cedă sub greutatea sa. Piciorul îi scăpă înăuntru și el căzu pe punte.

Alec mai avu timp să strige numele lui Jace, apoi demonul sări asupra lui. Îl împunse cu *guisarme*, vârând adânc vârful armei în carnea demonului. Creatura se ridică pe picioarele dindărăt, slobozind un țipăt straniu de omenesc, sângele negru țâșnindu-i din rană. Alec se dădu înapoi, întinzând mâna după o altă armă, când gheara demonului șuieră prin aer și-l doborî pe punte. Apoi trompa se înfășură în jurul lui.

Undeva, Isabelle țipă. Jace se zbătu disperat să-și scoată piciorul din punte; așchiile ascuțite de metal îi intrară în carne când se smulse și se clătină, ridicându-se.

Își înălță pumnalul *Samandiriel*. Lumina țâșni din lama de seraf, strălucitoare ca o stea căzătoare. Demonul se chirci, ferindu-se, scoțând un șuierat gros. Slăbi puțin strânsoarea lui Alec și, pentru o clipă, Jace se gândi că s-ar putea să-i dea drumul. Apoi își dădu brusc capul pe spate, cu o viteză înspăimântătoare, și îl azvârli pe Alec cu o forță formidabilă. Alec izbi puternic puntea de metal plină de mâzgă, alunecă pe ea — și căzu, cu un singur strigăt, răgușit, peste marginea vasului.

Isabelle îi strigă numele lui Alec; țipetele ei erau ca sulițele înfipte în urechile lui Jace. Pumnalul *Samandiriel* încă lumina în mâna sa. Îl lumina și pe demon, care venea cu pași mari către el, cu ochii lui de insectă strălucitori și sclipind ca ai unui prădător, însă tot ce putea vedea Jace era Alec; Alec căzând peste marginea vasului, Alec înecându-se în apa neagră de dedesubt. Avu impresia că simte apa sărată de mare în propria gură sau poate să fi fost sânge. Demonul era aproape de el; ridică mâna cu pumnalul *Samandiriel* și-l aruncă — demonul chelălăi, un sunet înalt, agonizant —, apoi puntea cedă sub Jace cu un scrâșnet de metal rupt, și el căzu în beznă.

19

DIES IRAE

— GREȘEȘTI, ZISE CLARY, DAR VOCEA EI ERA LIPSITĂ DE CONVINGERE. Nu știi nimic despre mine sau despre Jace. Încerci doar să...

— Să ce? Încerc să te fac să gândești, Clarissa. Să te fac să înțelegi.

Clary nu detectă nici un sentiment în vocea lui Valentine, în afară de un vag amuzament.

— Îți râzi de noi. Crezi că mă poți folosi ca să-l rănești pe Jace, așadar râzi de noi. Nici măcar nu mai ești mânios, adăugă ea. Un tată adevărat ar fi mânios.

— Eu sunt un tată adevărat. Același sânge care curge în venele mele curge și într-ale voastre.

— Tu nu ești tatăl meu. Luke este, zise Clary, aproape la capătul puterilor. Am trecut peste asta.

— Tu numai l-ai confundat pe Luke cu tatăl tău din pricina relației lui cu mama ta...

— *Relației* lor? Clary râse tare. Luke și mama sunt prieteni.

Pentru o clipă, fu sigură că vede o expresie de surpriză pe fața lui.

— Așa? zise el și continuă: Tu chiar crezi că el ar fi îndurat toate astea — de Lucian vorbesc —, toată viața asta de tăcere, ascunzișuri și

fugă, acest devotament de a apăra un secret pe care nici măcar nu-l înțelesese pe de-a-ntregul, numai din *prietenie*? Cât de puține știi despre oameni, Clary, la vârsta ta, și încă și mai puțin despre bărbați.

— Poți să faci tu câte aluzii răutăcioase vrei la adresa lui Luke. N-o să schimbe lucrurile cu nimic. Te-ai înșelat asupra lui, la fel cum te-ai înșelat și asupra lui Jace. Trebuie să găsești tu oricui motive urâte pentru tot ceea ce face, pentru că motivele urâte sunt singurele pe care le poți înțelege.

— Așa ar fi fost dacă el ar fi iubit-o pe mama ta? Urât? zise Valentine. Ce-i așa de urât în iubire, Clarissa? Sau poate că simți, în adâncul sufletului tău, că neprețuitul tău Lucian nu e nici cu adevărat uman, nici cu adevărat capabil de sentimente așa cum le înțelegem noi...

— Luke e la fel de uman cum sunt și eu, îi azvârli Clary. Ești tu bigot.

— O, nu, zise Valentine. Sunt orice, numai asta nu.

Veni mai aproape de ea, iar ea păși în fața Sabiei, ascunzând-o vederii lui.

— Te uiți la mine și la ceea ce fac eu, prin lentilele înțelegerii tale mundane a lumii. Mundanii creează distincții între ei înșiși. Distincții care-i par ridicole oricărui vânător de umbre. Distincțiile lor se bazează pe rase, religie, identitate națională, oricare dintre zecile de semne irelevante. Pentru mundani, acestea par logice, fiindcă deși mundanii nu pot vedea, înțelege sau cunoaște lumile demonilor, totuși undeva, îngropat în memoria lor străveche, ei știu că există și dintr-aceia care umblă pe pământul ăsta și care sunt *altfel*. Care nu aparțin acestei lumi și care urmăresc numai răul și distrugerea. De vreme ce amenințarea demonilor este invizibilă pentru mundani, sunt nevoiți să atribuie amenințarea altora din specia lor. Ei identifică fața dușmanului lor cu fața vecinilor și astfel sunt asigurate generații de nefericire.

Mai făcu un pas spre ea și Clary se dădu instinctiv înapoi; acum era lipită de cufăr.

— Eu nu sunt așa, continuă el. Eu pot să văd adevărul. Mundanii văd ca printr-o sticlă, nedeslușit, dar vânătorii de umbre... noi vedem direct. Noi deosebim adevărul de malefic și știm că, deși răul umblă

printre noi, nu este unul dintre noi. Cui nu aparține lumii noastre nu trebuie să-i fie îngăduit să prindă rădăcini aici, să crească aidoma unei flori otrăvitoare și să ducă la pieirea întregii vieți.

Clary voia să se întoarcă spre Sabie și apoi spre Valentine, dar cuvintele lui o șocară. Vocea lui era atât de catifelată, atât de stăruitor convingătoare și desigur nici ea nu era de acord ca demonii să fie îngăduiți pe pământ, să o secătuiască prefăcând-o în cenușă, așa cum secătuiseră atât de multe alte lumi... Părea aproape logic ceea ce spunea el, dar...

— Luke nu e demon, zise ea.

— Mie mi se pare, Clarissa, zise Valentine, că ai prea puțină experiență ca să știi cine este demon și cine nu. Ai întâlnit câțiva repudiați care ție ți s-au părut destul de cumsecade, și prin lentilele cumsecădeniei lor privești lumea. Demonii, pentru tine, sunt doar creaturile hidoase care sar din întuneric ca să prade și să atace. Și există și astfel de creaturi. Dar există deopotrivă și demoni de mare subtilitate și discreție, demoni care umblă printre oameni, nerecunoscuți ca atare și nestingheriți. Totuși eu i-am văzut comițând niște lucruri atât de cumplite, încât și cei mai feroce colegi ai lor par blânzi în comparație cu ei. Exista un demon în Londra pe care l-am întâlnit și eu, odată, care poza într-un foarte puternic om de afaceri. Nu era niciodată singur, așa că mi-era greu să mă apropii destul de mult de el ca să-l ucid, cu toate că știam bine ce era. El își punea servitorii să-i aducă animale și copii mici — tot ce era mic și neajutorat...

— Încetează! Clary își puse mâinile la urechi. Nu vreau să aud asta.

Dar vocea lui Valentine continuă să toarcă, inexorabil, înfundată, dar nu de neauzit.

— Îi mânca încet, de-a lungul mai multor zile. Avea trucurile lui, modul lui de a-i păstra în viață, supunându-i la cele mai oribile torturi imaginabile. Dacă-ți poți închipui un copil încercând să se târască spre tine cu jumătate de corp smuls...

— *Încetează!* Clary își luă mâinile de la urechi. E destul, *destul!*

— Demonii se hrănesc din moarte, durere și nebunie, zise Valentine. Când eu ucid, o fac pentru că trebuie. Ai crescut într-un fals paradis, frumos, înconjurat de pereți de sticlă fragilă, fiica mea. Mama ta a creat

între acești pereți lumea în care ar fi vrut ea să trăiască și te-a crescut pe tine înăuntru, dar nu ți-a spus niciodată că era doar o iluzie. Și în tot timpul ăsta, demonii așteptau cu armele lor de sânge și groază să spargă sticla și să te elibereze de minciună.

— Tu ai spart pereții ăia, șopti Clary. *Tu* m-ai târât în toate astea. Tu și nimeni altcineva.

— Și sticla care te-a tăiat, durerea pe care ai simțit-o, sângele? Mă învinuiești tot pe mine pentru asta? Nu eu am fost cel care te-a închis în colivie.

— Încetează! Nu mai vorbi.

Lui Clary îi vuia capul. Ar fi vrut să țipe la el: *Tu mi-ai răpit mama, tu ai făcut asta, e vina ta!* Dar începuse să vadă la ce se referise Luke când spusese că nu te puteai contrazice cu Valentine. Cumva, el făcuse ca ei să-i fie cu neputință să nu fie de acord cu el, fără să se simtă de parcă ar fi luat apărarea demonilor care mușcau copiii pe jumătate. Se întrebă cum rezistase Jace în toți anii aceia, trăind în umbra acestei personalități exigente, copleșitoare. Începu să vadă de unde venea aroganța lui Jace, aroganța lui și emoțiile controlate cu mare grijă.

Marginea cufărului din spatele ei îi intra în carnea picioarelor. Putea simți răceala venind dinspre Sabie, dându-i fiori la ceafă.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea pe Valentine.

— Ce te face să crezi că aș vrea ceva de la tine?

— Altminteri n-ai sta de vorbă cu mine. Mi-ai fi dat una în cap și m-ai fi lăsat să aștept... să aștept pasul următor din povestea asta.

— Pasul următor, zise Valentine, este ca prietenii tăi vânători de umbre să vină după tine, iar eu să le spun lor că, dacă vor să te recupereze vie, va trebui să mi-o dea la schimb pe fata vârcolac. Încă mai am nevoie de sângele ei.

— N-o vor da niciodată la schimb pe Maia pentru mine!

— Aici greșești, zise Valentine. Ei cunosc valoarea unui repudiat în comparație cu a unui copil de vânător de umbre. O să accepte schimbul. O cere Conclavul.

— Conclavul? Vrei să spui că... asta face parte din Lege?

— Stipulată de la începutul începuturilor, zise Valentine. Acuma înțelegi? Nu suntem atât de diferiți, Conclavul și cu mine, sau Jonathan și cu mine, sau nici măcar tu și cu mine, Clarissa. Avem doar un simplu dezacord în ceea ce privește metoda.

Zâmbi și făcu un pas închizând spațiul dintre ei.

Mișcându-se mai repede decât s-ar fi crezut în stare, Clary întinse mâna în spatele ei și înșfăcă Sabia-Sufletului. Era grea așa cum își închipuise că o să fie, atât de grea, că aproape o dezechilibră. Întinzând o mână ca să se sprijine, ridică sabia și o îndreptă către Valentine.

Căderea lui Jace luă sfârșit brusc, când lovi o suprafață de metal dur cu destulă forță cât să-i clănțăne dinții în gură. Tuși, simți sânge în gură și se ridică, îndurerat, în picioare.

Stătea pe o pasarelă de metal, pictată în verde mohorât. Interiorul navei era gol, o cameră imensă de metal, cu pereți întunecați, curbați în afară. Uitându-se în sus, Jace putu vedea un mic petic de cer înstelat prin spărtura fumegândă din punte, sus, departe.

Pântecele navei era un labirint de pasarele și scări care păreau să nu ducă nicăieri, răsucindu-se unele printre altele ca mațele unui șarpe gigantic. Era frig de-i înghețau oasele. Jace își vedea răsuflarea formând mici norișori albi când expira. Era foarte puțină lumină. Se zgâi prin întuneric, apoi vârî mâna în buzunar să-și ia piatra-rună de lampa-vrăjitoarei.

Strălucirea ei albă lumină bezna. Pasarela era lungă, cu o scară la capătul îndepărtat, ce cobora la un alt nivel. În timp ce Jace se îndreptă spre ea, ceva sclipi la picioarele sale.

Se aplecă. Era o stelă. Nu se putu abține, ci se holbă în jurul lui, de parcă ar fi așteptat să se materializeze cineva din umbre; cum naiba ajunsese o stelă de vânător de umbre aici, jos? O ridică, precaut. Toate stelele aveau un soi de aură, o imprimare fantomatică a personalității posesorului lor. Cea din mâna lui îi trimise o săgeată dureroasă când o recunoscu. *Clary.*

Deodată, un râs ușor rupse tăcerea. Jace se întoarse, vârând stela la brâu. În razele lămpii-vrăjitoarei, Jace deslușì o siluetă întunecată, la capătul pasarelei. Fața îi era ascunsă în umbră.

— Cine-i acolo? strigă el.

Nu primi nici un răspuns, avea doar senzația că râdea cineva de el. Jace își duse automat mâna la cingătoare, dar pumnalul de seraf îi scăpase. Nu avea nici o armă.

Dar ce îl învățase și îi spusese mereu tatăl lui? Folosit cum se cuvine, aproape orice obiect poate fi o armă. Păși încet spre siluetă, ochii lui înregistrând diversele detalii din jur — o bară de care ar fi putut să se apuce și să se balanseze, lovind cu picioarele; o bucată de metal rupt, ieșită în afară, în care ar fi putut să-și împingă adversarul, înțepându-i șira spinării. Toate aceste gânduri îi trecură prin cap într-o fracțiune de secundă, singura fracțiune de secundă înainte ca silueta de la capătul pasarelei să se întoarcă, părul său alb strălucind în bătaia lămpii-vrăjitoarei, iar Jace să-l recunoască.

Jace încremeni pe loc.

— Tată? Tu ești?

Primul lucru de care Alec își dădu seama a fost frigul pătrunzător. Al doilea, că nu putea respira. Încercă să tragă aer în piept, iar corpul i se zbătu. Se ridică în capul oaselor, scoțând apă murdară de râu din plămânii lui într-un șuvoi amar care-l făcu să icnească și să tușească.

În cele din urmă, reuși să respire, deși simțea că plămânii îi luaseră foc. Gâfâind, se uită în jur. Stătea pe o platformă de metal ondulat — nu, era remorca unui camion. O camionetă, mai exact, care plutea în mijlocul râului. Din părul și hainele sale se scurgea apă rece. Iar Magnus Bane stătea în fața lui, privindu-l cu ochi de pisică, la fel de galbeni ca ambra, care luminau în întuneric.

Dinții începură să-i clănțăne în gură.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Ai încercat să bei toată apa din East River, zise Magnus, iar Alec văzu, pentru prima oară, că hainele lui Magnus erau ude fleașcă, de

asemenea, lipite de corpul lui ca o a doua piele, întunecată. Iar eu te-am scos afară.

Lui Alec capul îi zvâcnea dureros. Se pipăi la brâu, căutând stela, dar n-o mai avea. Încercă să-și amintească — vasul, covârșit de demoni; Isabelle căzând și Jace prinzând-o; sânge peste tot, pe unde călcai, demoni atacând...

— Isabelle! Cobora pe scară când am căzut eu...

— E teafără. A reușit să ajungă la o barcă. Am văzut-o eu. Magnus întinse mâna spre capul lui Alec. Tu, pe de altă parte, s-ar putea să ai o vânătaie.

— Trebuie să mă întorc la bătălie. Alec îi dădu mâna la o parte. Tu ești magician. N-ai putea, nu știu, să mă trimiți în zbor înapoi pe navă sau ceva de genul ăsta? Și să-mi vindeci și vânătaia, dacă tot te preocupă?

Magnus, cu mâna încă întinsă, se prăbuși pe lângă marginea remorcii camionetei. În lumina stelelor, ochii lui erau ca două cioburi de pietre prețioase, în verde și auriu, dure și plate.

— Scuze, zise Alec, dându-și seama cum sunase cererea lui, deși încă mai simțea că Magnus s-ar fi cuvenit să priceapă că a fi pe vas era cel mai important lucru. Știu că tu n-ar trebui să ne ajuți pe noi... că e o favoare...

— Oprește-te! Eu nu-ți fac ție favoruri, Alec. Fac unele lucruri pentru tine pentru că... ei bine, de ce crezi că le fac?

Un nod se ridică în gâtul lui Alec, împiedicându-l să răspundă. Întotdeauna se întâmpla așa când era cu Magnus. De parcă ar fi fost un balon de suferință sau de regret în inima lui, iar când voia să spună ceva, orice, care ar fi părut lipsit de sens sau neadevărat, se ridica și-i tăia cuvintele.

— Trebuie să mă întorc pe vas, zise el, în cele din urmă.

Magnus părea prea obosit chiar și să fie mânios.

— Te-aș ajuta, zise el. Dar nu pot. Să îndepărtez vrăjile de protecție de pe vas era destul de greu — e un farmec puternic, foarte puternic, cu bază demonică —, dar când ai căzut tu, a trebuit să pun o vrajă de legare pe camionetă ca să nu se scufunde, când aveam să-mi pierd cunoștința. Și o să-mi pierd cunoștința, Alec. E doar o chestiune de timp.

Își trecu o mână peste ochi.

— N-am vrut să te înec tu, zise. Descântecul ar trebui să țină destul cât să poți duce camioneta înapoi pe uscat.

— Nu... nu mi-am dat seama.

Alec se uită la Magnus, care avea trei sute de ani, dar care întotdeauna arătase neatins de timp, de parcă s-ar fi oprit din îmbătrânire pe la vârsta de nouăsprezece ani. Acum avea cute adânci săpate în pielea din jurul ochilor și a gurii. Părul lui atârna fără vlagă pe frunte, iar umerii căzuți nu vădeau obișnuita lui postură nepăsătoare, ci o reală sleire de puteri.

Alec își întinse mâinile. Erau palide, în lumina lunii, zbârcite de apă și pătate cu zeci de cicatrice argintii. Magnus se uită în jos la ele, apoi din nou la Alec, nedumerirea întunecându-i privirea.

— Ia-mă de mâini, zise Alec. Și ia și puterile mele. Oricând poți folosi din ele ca să... ca să continui ce faci.

Magnus nu se clinti.

— Parcă ziceai că vrei să te întorci pe vas.

— Trebuie să lupt, zise Alec. Dar asta faci și tu, nu-i așa? Participi la luptă la fel de mult ca vânătorii de umbre de pe vas — și știu că poți să iei o parte din puterile mele, am auzit că magicienii fac asta —, așadar, eu mă ofer. Ia-le! Sunt ale tale.

Valentine zâmbi. Purta armura sa neagră și mănușile metalice care străluceau precum carapacele de insecte negre.

— Fiul meu.

— Nu mă numi așa, zise Jace și apoi, simțind un început de tremur în mâini, întrebă: Unde e Clary?

Valentine încă zâmbea.

— M-a sfidat, zise el. A trebuit să-i dau o lecție.

— *Ce i-ai făcut?*

— Nimic.

Valentine veni mai aproape de Jace, destul de aproape cât să-l atingă, dac-ar fi vrut să întindă mâna. N-o făcu.

— Nimic din care să nu-și revină.

Jace își strânse mâna în pumn, ca să nu-l lase pe tatăl lui să vadă că tremura.

— Vreau s-o văd.

— Serios? Cu tot ce se petrece acum? Valentine aruncă o privire în sus, de parcă ar fi putut vedea prin metalul vasului carnajul de pe punte. Eu aș fi crezut că vrei să lupți împreună cu prietenii tăi vânători de umbre. Păcat că eforturile lor sunt zadarnice.

— Nu știi asta.

— Ba știu. Pentru fiecare din ei, pot chema o mie de demoni. Nici cel mai bun nefilim nu poate rezista împotriva unui asemenea număr. Cum a fost și cazul sărmanei Imogen, adăugă Valentine.

— Cum de...

— Văd tot ce se petrece pe vasul meu. Valentine își mijii ochii. Știi că e vina ta că a murit, nu-i așa?

Jace trase aer în piept. Își simțea inima bătându-i nebunește de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept.

— Dacă n-ar fi fost pentru tine, nici unul dintre ei n-ar fi venit pe vas. Au crezut că te salvau pe tine, știi. Dacă ar fi fost doar pentru cei doi repudiați, nu s-ar fi deranjat.

Jace aproape că uitase.

— Simon și Maia...

— Oh, sunt morți. Amândoi. Tonul lui Valentine era degajat, chiar blând. Câți mai trebuie să moară, Jace, până să vezi adevărul?

Jace își simțea capul ca plin de vălătuci de fum. În umăr avea o durere arzătoare.

— Am mai purtat conversația asta. Greșești, tată. Poate că ai dreptate în privința demonilor, poate că ai dreptate și în privința Conclavului, dar nu asta e calea...

— Vreau să spun, zise Valentine, când o să vezi că ești *exact ca mine*?

În pofida frigului, Jace începu să transpire.

— Ce?

— Tu și cu mine suntem la fel, zise Valentine. Așa cum mi-ai spus și înainte, tu ești ceea ce eu te-am făcut să fii, iar eu te-am făcut o copie

a mea. Ai aroganța mea. Ai curajul meu. Și ai acea calitate care-i face pe ceilalți să-și dea viața pentru tine fără discuție.

Ceva bubuia în adâncul conștiinței lui Jace. Era ceva ce ar fi trebuit să știe sau pe care-l uitase — umărul îl *ardea*...

— Nu *vreau* să-și dea oamenii viața pentru mine! strigă el.

— Ba da, vrei. Îți place să știi că Alec și Isabelle ar muri pentru tine. Că sora ta ar muri pentru tine. Că Inchizitoarea chiar a murit pentru tine, nu-i așa, Jonathan? Iar tu ai stat deoparte și ai lăsat-o...

— Nu!

— Ești exact ca mine — deloc surprinzător, nu-i așa? Suntem tată și fiu, de ce n-am fi aidoma?

— Nu!

Jace întinse fulgerător mâna și apucă bara de metal îndoit. Aceasta cedă în mâna lui cu un trosnet exploziv, capătul rupt fiind zimțat și periculos de ascuțit.

— *Nu sunt ca tine!* strigă el și înfipse bara drept în pieptul tatălui său.

Valentine deschise gura. Se dădu înapoi, clătinându-se, capătul barei ieșind din pieptul lui. Pentru o clipă, Jace nu putu decât să se uite prostit, gândindu-se *Am greșit... chiar era el.* Dar apoi Valentine păru să se prăbușească în el însuși, trupul fărâmițându-i-se ca nisipul. Aerul se umplu de mirosul de ars, când trupul lui Valentine se prefăcu în cenușă, risipindu-se în aerul înghețat.

Jace își duse o mână la umăr. Pielea unde runa Neînfricării luase foc se simțea fierbinte la atingere. O senzație de slăbiciune îl covârși deodată.

— *Agramon*, șopti el, și căzu în genunchi pe pasarelă.

Stătu în genunchi doar câteva momente, până când pulsul i se domoli, dar lui Jace i se părură secole. Când se ridică, în cele din urmă, picioarele îi erau amorțite de frig. Vârfurile degetelor erau vinete. Aerul încă mai duhnea a ceva ars, deși nu se mai vedea nici urmă de Agramon.

Ținând strâns bara de metal, Jace porni spre scara din capătul pasarelei. Efortul de a coborî cu o singură mână îi limpezi mintea. Sări de pe ultimul cui al scării, trezindu-se pe o a doua pasarelă îngustă, întinsă de-a lungul peretelui uriașei incinte de metal. Mai erau zeci de

alte pasarele dispuse pe perete, și o sumedenie de conducte și mașinării. Niște bubuituri veneau dinăuntrul conductelor și, din când în când, câte o țeavă scotea câte un jet exploziv de ceea ce arăta ca aburul, deși aerul rămânea înghețat.

Strașnic cuibușor ți-ai mai tras, tată, gândi Jace. Interiorul golaș, industrial, al vasului nu se potrivea gusturilor lui Valentine pe care îl cunoștea el, care punea mare preț pe tipul de cristal din care erau făcute carafele sale. Jace privi în jur. Era un autentic labirint, aici, jos; nu se putea orienta după nimic ca să-și dea seama încotro ar trebui să meargă. Se întoarse având de gând să coboare pe următoarea scară și observă o pată roșie pe podeaua de metal.

Sânge. Râcâi puțin pata cu vârful bocancului. Era încă umed, ușor lipicios. Sânge proaspăt. Pulsul i se acceleră. Ceva mai încolo, pe pasarelă, văzu o altă pată roșie și apoi încă una, la distanță, ca poteca însemnată cu firimituri de pâine din poveste.

Jace urmări sângele, bocancii lui răsunând în ecou pe pasarela de metal. Forma petelor de sânge era aparte, nu ca și când ar fi fost din vreo luptă, ci mai degrabă ca și când cineva ar fi fost cărat, sângerând, pe pasarelă...

Ajunse la o ușă. Era din metal negru, argintată ici și colo de scrijelituri și lovituri. Și pe clanță era o amprentă însângerată. Strângând mai tare bara smulsă din perete, Jace deschise ușa.

Un val de aer încă și mai rece îl lovi în plină față și-i tăie respirația. Camera era goală, în afară de o țeavă de metal care mergea de-a lungul peretelui, și ceea ce arăta ca o grămadă de pânză de sac, într-un colț. O geană de lumină pătrundea printr-un hublou aflat sus, pe perete. Când Jace păși cu precauție înainte, lumina de la hublou căzu pe grămada din colț, iar el își dădu seama că nu era o grămadă de gunoi, de fapt, ci un corp.

Inima începu să-i bată ca o ușă neînchisă într-o vijelie.

Podeaua de metal era lipicioasă de sânge. Bocancii lui se desprindeau de ea cu un clefăit dezgustător, când traversă camera și se aplecă deasupra siluetei ghemuite din colț. Un băiat cu părul negru, îmbrăcat în jeanși și într-un tricou albastru mânjit de sânge.

Jace îl apucă de umăr și-l ridică. Se răsturnă pe spate, moale ca o cârpă, cu ochii căprui ațintiți fără să vadă în sus. Jace rămase fără aer în piept. *Era* Simon. Era alb ca o coală de hârtie. La baza gâtului avea o crestătură urâtă și ambele încheieturi îi fuseseră tăiate, lăsându-i niște răni căscate, cu margini ferfenițite.

Jace se lăsă în genunchi, încă ținându-l pe Simon de umăr. Se gândi deznădăjduit la Clary, la durerea ei când avea să afle, la felul în care îi strivise mâinile într-ale ei, cu atâta putere în degetele ei mici: *Găsește-l pe Simon. Știu c-o să-l găsești.*

Și îl găsise. Dar era prea târziu.

Când Jace avea zece ani, tatăl lui îi explicase toate modurile de a ucide vampiri. Să le înfigi țăruși în inimă. Să le tai capetele și să le arzi ca pe felinarele făcute din dovleci, de Halloween. Să lași soarele să-i prefacă în cenușă. Sau să le scurgi tot sângele. Ei aveau nevoie de sânge ca să trăiască, sângele era ceea ce-i făcea să funcționeze, ca benzina pentru mașini. Uitându-se la rana de la gâtul lui Simon, nu era greu să vadă ce făcuse Valentine.

Jace întinse mâna să-i închidă ochii lui Simon. Dacă va trebui să-l vadă Clary mort, mai bine să nu-l vadă așa. Își coborî mâna, ducând-o la gulerul tricoului lui Simon, voind să-l ridice ca să-i acopere rana.

Simon se mișcă. Pleoapele sale se zbătură și se deschiseră, și ochii se rostogoliră în cap, arătându-și albul. Apoi bolborosi, un zgomot slab, trăgându-și buzele înapoi și dezvelindu-și colții ascuțiți de vampir. Respirația îi suna horcăit prin rana din gâtlej.

Jace simți un val de greață urcându-i în gât, strângând cu mâinile de gulerul lui Simon. *Nu era mort.* Dar, Dumnezeule, durerea trebuie să fi fost incredibilă. Nu se putea vindeca, nu se putea regenera, nu fără...

Nu fără sânge. Jace îi dădu drumul tricoului lui Simon și își ridică mâneca dreaptă cu dinții. Folosind vârful ascuțit al barei rupte, își făcu o rană adâncă, în lungime, la încheietură. Sângele țâșni la suprafața pielii. El lăsă bara jos; lovi podeaua metalică zăngănind puternic. Simți mirosul propriului sânge în aer, pătrunzător și cu un iz de cupru.

Se uită la Simon, care nu se mișcase. Sângele îi curgea acum lui Jace pe mână în jos, încheietura zvâcnindu-i. O ținu deasupra feței lui Simon, lăsând sângele să-i picure din degete, să-i cadă pe gură lui Simon. Nici o reacție. Simon nu se mișca. Jace se dădu mai aproape; îngenunchease deasupra lui Simon, acum, respirația lui făcând norișori albi în aerul înghețat. Se aplecă și-și apăsă încheietura sângerândă de gura lui Simon.

— Bea-mi sângele, idiotule, șopti el. *Bea-l.*

Pe moment, nu se întâmplă nimic. Apoi Simon închise brusc ochii. Jace simți o durere ascuțită în încheietură, un soi de smulgere, o apăsare puternică — și mâna dreaptă a lui Simon se ridică rapid și se încleștă de brațul lui Jace, chiar deasupra cotului. Spinarea lui Simon se arcui de la podea, presiunea pe încheietura lui Jace crescu, iar colții lui Simon se înfipseră mai adânc. Durerea îl săgetă pe Jace până în umăr.

— Okay, zise Jace. Okay, destul.

Simon deschise ochii. Nu mai erau albi, iar irisurile lui căprui-închis se fixară asupra lui Jace. În obraji îi apăruseră două pete de culoare ca de febră. Buzele îi erau ușor întredeschise, colții albi mânjiți de sânge.

— Simon? zise Jace.

Simon se ridică. Se mișcă incredibil de repede, doborându-l pe Jace într-o rână și rostogolindu-se deasupra lui. Capul lui Jace se izbi de podeaua metalică, urechile începând să-i țiuie când Simon își înfipse colții în gâtul lui. Încercă să se zbată și să se dea la o parte, dar brațele celuilalt băiat erau ca drugii de fier, țintuindu-l la podea, înfigându-și adânc degetele în umerii lui.

Dar Simon nu-i făcea rău — nu chiar rău —, durerea ascuțită se stinse, prefăcându-se într-o arsură vagă, plăcută în felul în care arsura stelei era uneori plăcută. O moleșeală și o senzație de pace se strecură prin venele lui, iar mușchii i se destinseră; mâinile care încercaseră să-l împingă pe Simon deoparte, o clipă mai devreme, acum îl trăgeau mai aproape. Își simțea bătăile propriei inimi, o simțea încetinind, bubuitul ei devenind un ecou din ce în ce mia slab. Un întuneric sclipitor se pogorî la colțurile ochilor săi, frumos și straniu. Jace închise ochii...

Durerea îi săgetă gâtul. Trase aer în piept și deschise ochii; Simon stătea deasupra lui, privindu-l cu ochi îngroziți, cu o mână lipită de gură. Rănile lui Simon nu mai erau, deși sânge proaspăt îi păta tricoul.

Jace simți iarăși durerea în umerii lui învinețiți, tăietura de la încheietură, gâtul înțepat. Nu-și mai auzea inima, dar știa că-i bate în piept.

Simon își luă mâna de la gură. Colții îi dispăruseră.

— Aș fi putut să te ucid, zise el.

În tonul lui era un soi de implorare.

— Te-aș fi lăsat, zise Jace.

Simon se uită lung la el, apoi scoase un sunet din fundul gâtului. Se rostogoli la o parte de pe Jace și izbi podeaua cu genunchii, ținându-se de coate. Jace îi văzu dârele întunecate ale venelor pe sub pielea albă de pe gât, linii ramificate albastre și violet. Vene pline de sânge.

Sângele meu. Jace se ridică în capul oaselor. Își scoase stela. S-o plimbe pe braț era la fel de greu ca și cum ar fi târât o conductă de plumb peste un teren de fotbal. Capul îi zvâcnea dureros. Când termină *iratze*, își lăsă capul pe spate, lipindu-l de peretele de metal din spatele lui, respirând adânc, durerea diminuându-se pe măsură ce runa vindecătoare își făcea efectul. *Sângele meu e în venele lui.*

— Îmi pare rău, zise Simon. Îmi pare atât de rău!

Runa vindecătoare își făcuse efectul. Capul începu să i se limpezească, iar bubuiturile din piept se domoliră. Se ridică în picioare, cu prudență, așteptându-se să-l ia cu amețeală, dar se simțea doar puțin slăbit și obosit. Simon era încă în genunchi, uitându-se la mâinile lui. Jace se aplecă și-l înșfăcă de spatele tricoului, ridicându-l în picioare.

— Nu-ți mai cere scuze, zise el, dându-i drumul lui Simon. Acum, mișcă-te. Valentine a luat-o pe Clary și nu avem prea mult timp la dispoziție.

În secunda în care degetele lui Clary se strânseră în jurul mânerului lui Maellartach, o usturătoare explozie de frig îi străbătu tot brațul. Valentine o privea cu o expresie de curiozitate moderată, în timp ce ea tresări de durere, degetele amorțindu-i pe loc. Ea strângea cu disperare de Sabie, dar îi alunecă din mână și zăngăni pe podea, la picioarele ei.

Nici nu-l văzu pe Valentine mișcându-se. În clipa următoare, el stătea în fața ei cu Sabia în mână. Clary simțea înțepături prin tot brațul. Se uită în jos la palma ei și văzu o umflătură roșie, ca de arsură.

— Tu chiar ai crezut că te-aș fi lăsat să te apropii de o armă dacă m-aș fi gândit că ai putea s-o folosești? zise Valentine, cu o nuanță de dezgust în voce și clătinând din cap. N-ai înțeles nici un cuvânt din ce ți-am spus eu, nu-i așa? Se pare că din cei doi copii ai mei, numai unul e în stare să înțeleagă adevărul.

Clary își strânse mâna rănită în pumn, aproape salutând durerea.

— Dacă la Jace te referi, află că și el te urăște.

Valentine ridică Sabia, aducându-i vârful la nivelul claviculei lui Clary.

— Destul, zise el, m-am săturat de tine.

Vârful Sabiei era ascuțit; când ea respiră, îi înțepă gâtul și o șuviță de sânge își croi drum spre pieptul ei. Atingerea sabiei părea să-i răspândească frigul prin vene, trimițând particule de gheață prin brațele și picioarele ei, amorțindu-i mâinile.

— Distrusă de creșterea pe care ai primit-o, zise Valentine. Mama ta a fost întotdeauna o femeie încăpățânată. A fost unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la ea, la început. Am crezut că avea să rămână fidelă idealurilor sale.

Era ciudat, gândi Clary cu un soi de groază detașată, că atunci când își văzuse tatăl înainte, la castelul Renwick, considerabila lui carismă personală fusese etalată pentru binele lui Jace. Acum nu se mai ostenea, iar fără poleiala de farmec, părea... gol. Ca o statuie goală pe dinăuntru, cu ochii decupați, arătând doar întunericul dinăuntru.

— Spune-mi, Clarissa, mama ta ți-a vorbit vreodată despre mine?

— Mi-a spus că tata era mort.

Nu spune nimic altceva, se avertiză ea, dar era sigură că el putea citi restul cuvintelor în ochii ei: *Și ce bine ar fi fost să-mi fi spus adevărul.*

— Și nu ți-a spus niciodată că tu erai altfel? Specială?

Clary înghiți nodul din gât și vârful lamei pătrunse ceva mai adânc. Mai mult sânge șiroi pe pieptul ei.

— Nu mi-a spus niciodată că eram vânător de umbre.

— Știi de ce m-a părăsit mama ta? întrebă Valentine, uitându-se la ea în lungul Sabiei.

Lacrimile usturătoare se strânseră în gâtul lui Clary. Scoase un sunet înecat.

— Vrei să spui că a fost *un singur* motiv?

— Ea mi-a spus, continuă el, de parcă ea n-ar fi vorbit, că eu îl prefăcusem pe primul nostru născut într-un monstru. M-a părăsit înainte ca eu să-i pot face același lucru și celui de-al doilea copil al ei. Tu. *Dar a fost prea târziu.*

Frigul din gâtul ei, din membrele ei, era atât de intens, că nici nu mai putea dârdâi. Era de parcă Sabia o prefăcuse într-un sloi de gheață.

— N-a spus niciodată asta, șopti Clary. Jace nu e un monstru. Nici eu.

— Eu nu vorbeam despre...

Trapa de deasupra capetelor lor se trânti, deschizându-se, și două siluete întunecate coborâră prin ea, aterizând chiar în spatele lui Valentine. Cea dintâi, văzu Clary cu un val de ușurare, era Jace, lunecând prin aer ca o săgeată trasă dintr-un arc, sigură pe ținta ei. Atinse podeaua cu o ușurință fermă. Într-o mână ținea o bară de oțel, al cărei capăt era rupt și foarte ascuțit.

A doua siluetă aterizâ lângă Jace cu aceeași ușurință, chiar dacă nu cu aceeași grație. Clary văzu liniile trupului unui băiat slăbuț, cu părul negru, și își spuse în gând: *Alec*. Abia când se îndreptă și recunoscu fața familiară își dădu seama cine era.

Uită de sabie, de frig, de durerea din gât, uită de toate.

— *Simon!*

Simon se uită la ea. Ochii lor se întâlniră doar pentru o clipă, iar Clary spera că el putea citi pe fața ei ușurarea deplină și copleșitoare. Lacrimile care amenințau să izvorască se revărsară acum pe obrajii ei. Nu se mișcă pentru a și le șterge.

Valentine își întoarse capul să se uite în spatele lui, iar gura i se strâmbă în prima expresie de surpriză neprefăcută pe care o văzuse vreodată Clary pe fața lui. Se răsuci cu fața spre Jace și Simon.

În clipa în care vârful Sabiei nu-i mai atinse gâtul, frigul din ea pieri și, odată cu el, și puterile ei. Se lăsă moale în genunchi, tremurând incontrolabil. Când își ridică mâinile ca să-și șteargă lacrimile, văzu că vârfurile degetelor erau albe, ca un început de degerătură.

Jace se uită la ea îngrozit, apoi la tatăl lui.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, zise Valentine, recăpătându-și stăpânirea de sine. Încă.

Spre surprinderea lui Clary, Jace păli, de parcă vorbele tatălui său l-ar fi șocat.

— Eu sunt cel care ar trebui să te întreb ce ai făcut, Jonathan, zise Valentine și, cu toate că îi vorbea lui Jace, ochii lui erau ațintiți asupra lui Simon. De ce e el încă viu? Nemorții se pot regenera, dar nu cu atât de puțin sânge în ei.

— Te referi la mine? întrebă Simon.

Clary făcu ochii mari. Simon vorbea *altfel*. Nu mai vorbea ca un copil care se dă deștept în fața unui adult, ci vorbea ca o persoană care simțea că-i putea ține piept lui Valentine Morgenstern cu puteri egale. Ca o persoană care *merita* să-l înfrunte pe picior de egalitate.

— Oh, ai dreptate, m-ai lăsat mort. Mă rog, *mai* mort.

— *Taci!* Jace îi aruncă o privire mânioasă lui Simon; ochii lui erau foarte întunecați. Lasă-mă pe mine să răspund. Se întoarse către tatăl lui: L-am lăsat pe Simon să-mi bea sângele, zise el. Astfel, n-a mai murit.

Fața oricum severă a lui Valentine căpătă trăsături și mai ascuțite, de parcă oasele i-ar fi împuns prin piele.

— Ai lăsat *de bunăvoie* un vampir să-ți bea sângele?

Jace păru să șovăie un moment — aruncă o privire la Simon, care se uita țintă la Valentine, cu o privire de ură intensă. Apoi răspunse, cu grijă:

— Da.

— Habar n-ai ce-ai făcut, Jonathan, zise Valentine cu o voce înfricoșătoare. Habar n-ai.

— Am salvat o viață, zise Jace. Una pe care tu ai încercat s-o iei. Atâta știu.

— Nu o viață omenească, zise Valentine. Ai readus la viață un monstru care nu va face decât să ucidă ca să se hrănească din nou. Celor din specia lui le este întotdeauna foame...

— Mi-e foame chiar și-n clipa asta, zise Simon și zâmbi, arătându-și colții, care-i ieșiseră din teci. Aceștia sclipiră albi și ascuțiți, peste buza de jos. Nu m-ar deranja încă puțin sânge. Bineînțeles, sângele tău probabil că mi-ar sta în gât, la cât ești de veninos și de...

Valentine râse.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând, nemortule, zise el. Când Sabia-Sufletului o să te taie, o să și arzi, când o să mori.

Clary văzu că ochii lui Jace se îndreaptă spre Sabie și apoi spre ea. Plutea în ei o întrebare nerostită. Ea spuse repede:

— Sabia e preschimbată. Nu pe de-a-ntregul. N-a obținut și sângele Maiei, așa că n-a încheiat ritualul...

Valentine se întoarse către ea, cu Sabia în mână, și-l văzu că zâmbește. Sabia păru să fulgere în mâna lui, după care ceva o lovi — de parcă fusese izbită de un val, târâtă în jos și apoi ridicată în pofida voinței sale și aruncată în aer. Se rostogoli pe podea, incapabilă să se oprească, până când se ciocni de perete, cu forță zdrobitoare. Rămase grămadă la baza lui, gâfâind de lipsă de aer și de durere.

Simon dădu să alerge la ea. Valentine învârti Sabia-Sufletului prin aer și un jet de foc învăpăiat se ridică din ea, făcându-l să se dea înapoi, împleticit, ferindu-se de dogoarea pe care o emana.

Clary se chinui să se ridice în coate. Gura îi era plină de sânge. Lumea se clătina în jurul ei; se întrebă cât de tare se lovise la cap și dacă avea să leșine. Făcu un efort de voință ca să-și păstreze cunoștința.

Focul se domolise, dar Simon încă era ghemuit la podea, arătând buimăcit. Valentine îi aruncă scurt o privire, apoi se întoarse spre Jace:

— Dacă-l ucizi acum pe nemort, zise el, mai poți încă să desfaci ce ai făcut.

— Nu, șopti Jace.

— Folosește arma pe care o ții în mână și înfige-o pur și simplu în inima lui. Vocea lui Valentine era blândă. O simplă mișcare. Nimic nou, ai mai făcut-o de-atâtea ori.

Jace îi întâlni ochii tatălui său, privindu-l cu egală intensitate:

— L-am văzut pe Agramon, zise el. Avea fața ta.

— L-ai *văzut* pe Agramon? Sabia-Sufletului scânteie, când Valentine se apropie de fiul său. Și ai supraviețuit?

— L-am ucis.

— L-ai ucis pe Demonul Fricii, dar nu vrei să ucizi un singur vampir, nici măcar la porunca mea?

Jace îl privi pe Valentine fără expresie:

— E vampir, asta-i adevărat, zise el. Dar numele lui e Simon.

Valentine se opri în fața lui Jace, cu Sabia-Sufletului în mână, arzând cu o lumină dură, neagră. Clary se întrebă pentru o clipă de teroare dacă Valentine voia să-l ucidă pe Jace pe loc, și dacă Jace avea de gând să-l lase.

— Înțeleg, așadar, că nu te-ai răzgândit? zise Valentine. Ceea ce mi-ai spus când ai venit să mă vezi a fost ultimul tău cuvânt sau regreți că nu mi-ai dat ascultare?

Jace clătină încet din cap. Cu o mână încă mai ținea strâns bara ruptă, dar cu cealaltă — cea dreaptă — scoase ceva de la brâu. Ochii, totuși, nu-i părăsiră nici o clipă pe-ai lui Valentine, iar Clary nu era sigură că Valentine vedea ce făcea Jace. Spera să nu.

— Da, zise Jace. Regret că nu te-am ascultat.

Nu! gândi Clary, dar i se strânse inima. Oare se dădea bătut, oare credea că asta era singura cale să-i salveze pe ea și pe Simon?

Chipul lui Valentine se îmblânzi.

— Jonathan...

— Mai ales, îl întrerupse Jace, de când plănuiesc s-o fac din nou. Chiar acum.

Mâna lui se mișcă, iute ca fulgerul, și ceva zbură prin aer spre Clary. Căzu la câțiva centimetri de ea, lovind metalul cu un dangăt și rostogolindu-se. Ea făcu ochii mari.

Era stela mamei sale.

Valentine începu să râdă.

— O *stelă*? Jace, asta-i o glumă? Sau în sfârșit ai...

Clary nu mai auzi restul cuvintelor lui; se ridică, tresărind când o durere sfâșietoare îi sfredeli capul. Ochii i se umplură de lacrimi, vederea i se înceţoșă; întinse o mână tremurătoare după stelă — iar când degetele ei o atinseră, auzi o voce, la fel de limpede în capul ei de parcă mama sa ar fi fost lângă ea: *Ia stela, Clary. Folosește-o. Știi ce ai de făcut.*

Degetele ei se strânseră spasmodic în jurul ei. Se ridică în capul oaselor, ignorând valul de durere care-i trecu prin cap și-i coborî pe șira spinării. Ea era vânător de umbre, iar durerea era ceva cu care trăiai. Ca prin ceață, îl auzi pe Valentine spunându-i pe nume, îi auzi pașii apropiindu-se — și se repezi la perete, împingând stela cu atâta forță, încât în clipa în care vârful ei atinse metalul, crezu că aude sfârâitul a ceva care ardea.

Începu să deseneze. Cum se întâmpla de fiecare dată când desena, lumea dispăru și nu mai rămase decât ea, cu stela și metalul pe care desena. Își aminti când stătuse în afara celulei lui Jace șoptind, pentru ea, *Deschide-te, deschide-te, deschide-te*, și știu că-și concentrase toate puterile să creeze runa care-i desfăcuse legăturile lui Jace. Și știu că forța pe care o pusese în runa aceea nu era nici a zecea parte, nici a suta parte din forța pe care o punea în *aceasta*. Mâinile îi ardeau și scoase un strigăt, când trase stela în josul peretelui de metal, lăsând în urmă o linie carbonizată. *Deschide-te!*

Toată frustrarea, toată dezamăgirea, toată furia ei trecuseră prin degete în stelă și în rună. *Deschide-te!* Toată dragostea ei, toată ușurarea simțită când îl văzuse pe Simon viu, toată speranța că ei ar mai putea încă supraviețui. *Deschide-te!*

Mâna ei, încă ținând stela, îi căzu în poală. Pentru o clipă, se lăsă o liniște profundă, când toți — Jace, Valentine, ba chiar și Simon — se uitau ca și ea la runa care ardea pe peretele vasului.

Simon fu acela care vorbi primul, întorcându-se spre Jace:

— Ce înseamnă?

Dar îi răspunse Valentine, fără să-și ia ochii de la perete. Pe chipul său era întipărită o expresie — nici pe departe expresia pe care o așteptase Clary, o expresie în care se amestecau triumful și groaza, disperarea și încântarea.

— Înseamnă „Mene, mene, tekel upharsin".[1]

Ridicându-se în picioare, Clary se clătină.

— Nu înseamnă asta, șopti ea. Înseamnă „deschide-te".

Valentine își încrucișă privirile cu ale ei.

— Clary...

Scrâșnetul metalului îi acoperi cuvintele. Peretele pe care desenase Clary, un perete făcut din plăci solide de oțel, se răsuci și se cutremură. Niturile ieșiră din lăcașurile lor și jeturi de apă țâșniră în încăpere.

Îl auzi pe Valentine strigând, dar glasul îi fu înghițit de zgomotul asurzitor al metalului smuls de pe metal, când fiecare cui, fiecare șurub, fiecare nit care ținea la un loc enorma navă începu să se desfacă din lăcașul său.

Ea încercă să fugă spre Jace și Simon, dar căzu în genunchi când un alt jet de apă țâșni prin deschizătura din ce în ce mai largă din perete. De data asta, valul o doborî, apa înghețată o trase dedesubt. De undeva, Jace o striga pe nume, cu glas răsunător și disperat, acoperind vaietele vasului. Ea îi strigă numele doar o dată, înainte de a fi absorbită prin deschizătura zimțată din perete în corpul vasului și apoi în râu.

Se răsuci și dădu din mâini și din picioare în apa neagră. Groaza o podidi, groaza de întunericul orb și de adâncimile râului, de milioanele de tone de apă de jur împrejurul ei, apăsând asupra ei, scoțându-i tot aerul din plămâni. Nu-și dădea seama care era susul și care era josul, nici în ce direcție trebuia să înoate. Nu-și mai putu ține respirația. Trase în piept apa murdară, simți cum îi ia foc pieptul de durere, și văzu stele explodând în spatele ochilor ei. În urechi, zgomotul apei năvalnice fu înlocuit de un cântec înalt, dulce, imposibil. *Mor*, gândi ea, mirată. O pereche de mâini palide se întinseră din apa neagră și o traseră mai aproape. Un păr lung pluti în jurul ei. *Mamă*, gândi Clary, dar înainte să-i vadă mai bine chipul mamei sale, întunericul îi închise ochii.

Clary își recăpătă cunoștința — în jur auzea voci, iar în ochi îi străluceau lumini. Stătea întinsă pe spate, în remorca de metal ondulat a

[1] „Numărat, numărat, cântărit și împărțit" – Biblie, *Daniel* 5.

camionetei lui Luke. Cerul negru-cenușiu plutea deasupra ei. Simțea mirosul apei râului de jur împrejurul ei, amestecat cu mirosul de fum și de sânge. Chipuri albe se aplecară deasupra ei ca niște baloane agățate de sfori. Se legănară până prinseră contur, când ea clipi.

Luke. Și Simon. Amândoi se uitau în jos la ea, având pe chip expresii de îngrijorare și neliniște. Pentru o clipă, crezu că Luke albise de tot; apoi, clipind, își dădu seama că era plin de cenușă. De fapt, la fel era și aerul — avea gust de cenușă —, iar hainele și pielea lor erau mânjite cu funingine neagră.

Ea tuși, simțind cenușă în gură.

— Unde-i Jace?

— El...

Ochii lui Simon săgetară spre Luke, iar Clary simți cum i se strânge inima.

— E teafăr, nu-i așa? întrebă ea. Se căzni să se ridice în capul oaselor și o durere ascuțită îi zvâcni în cap. Unde este? Unde *este*?

— Sunt aici. Jace apăru la marginea câmpului ei vizual, cu fața în umbră. Îngenunche lângă ea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu aici când te-ai trezit. Doar că...

Vocea i se frânse.

— Doar că?

Ea se uită lung la el; luminat de stele, părul lui era mai degrabă argintiu decât auriu, iar ochii, șterși de orice culoare. Pielea îi era mânjită cu negru și cenușiu.

— A crezut că ai murit și tu, zise Luke și se ridică în picioare deodată.

Se uita țintă pe râu, la ceva pe care Clary nu-l putea vedea. Cerul era plin de trombe de fum negru și stacojiu, de parcă ar fi luat foc.

— Am murit și eu? Dar cine altcineva...?

Se întrerupse, când o durere îngrețoșătoare o cuprinse. Jace îi văzu expresia și vârî mâna în buzunar, scoțându-și stela.

— Clary, nu te mișca!

Simți o arsură pe antebraț, iar capul începu să i se limpezească. Se ridică în capul oaselor și văzu că stătea pe o scândură udă, proptită de

cabina camionetei. Remorca era plină cu vreo câțiva centimetri de apă pleoscăitoare, amestecată cu vârtejuri de cenușă care se cerneau din cer într-o ploaie fină, neagră.

Aruncă o privire spre locul unde Jace desenase o pecete vindecătoare, la interiorul brațului ei. Slăbiciunea ei deja începea să-i dispară, de parcă el i-ar fi descărcat un șoc de energie în vene.

Apăsase linia runei *iratze* pe care i-o desenase pe braț cu degetele. Mâna lui era la fel de rece și de udă ca și pielea ei. Și restul corpului său era la fel de ud; părul jilav și hainele fleașcă stăteau lipite de el.

În gură ea avea un gust neplăcut, de parcă ar fi lins o scrumieră.

— Ce s-a întâmplat? A izbucnit vreun incendiu?

Jace se uită spre Luke, care se uita în larg, la râul învolburat, negru-cenușiu. Apa era presărată ici și colo cu bărci mici, dar nu era nici urmă de vasul lui Valentine.

— Da, zise el, vasul lui Valentine a ars până la linia de plutire. N-a mai rămas nimic.

— Unde e toată lumea?

Clary își mută privirea spre Simon, singurul dintre ei care era uscat. Pe pielea lui deja foarte albă se întindea o culoare ușor verzuie, de parcă îi erau rău sau avea febră.

— Unde sunt Isabelle și Alec?

— Sunt pe una dintre bărcile celorlalți vânători de umbre. Sunt teferi.

— Și Magnus? Se răsuci să se uite în cabina camionetei, dar era goală.

— A trebuit să meargă să se îngrijească de câțiva vânători de umbre mai grav răniți, zise Luke.

— Dar toată lumea e bine? Alec, Isabelle, Maia — toți sunt bine, nu-i așa? Vocea lui Clary sună firavă și scâncită în urechile ei.

— Isabelle a fost rănită, zise Luke. La fel și Robert Lightwood. O să aibă nevoie de mult timp până să se vindece. Mulți alți vânători de umbre, inclusiv Malik și Imogen, au murit. Asta a fost o bătălie foarte grea, Clary, și n-a sfârșit bine pentru noi. Valentine a dispărut. La fel și Sabia. Conclavul e fărâmițat. Nu știu...

Se întrerupse. Clary se uită fix la el. Era ceva în vocea lui care o înfricoșa.

— Îmi pare rău, zise ea. Asta e vina mea. Dacă eu n-aș fi...

— Dacă tu n-ai fi făcut ceea ce ai făcut, Valentine i-ar fi ucis pe toți cei de pe vasul lui, zise Jace îndârjit. Tu ești singura care a împiedicat masacrul.

Clary se uită lung la el.

— Vrei să spui ce am făcut eu cu runa?

— Ai spulberat vasul ăla în bucăți, zise Luke. Fiecare șurub, fiecare nit, orice piesă care ar fi putut să-l țină îmbinat a crăpat pur și simplu. Toată nava s-a desfăcut în bucăți. Până și rezervoarele cu motorină s-au desfăcut. Cei mai mulți dintre noi abia am avut timp să sărim în apă înainte să ia foc. Ceea ce ai făcut tu... nimeni n-a mai văzut așa ceva.

— Oh, zise Clary, abia auzit. A fost cineva... am rănit pe cineva?

— Nu puțini demoni s-au înecat când vasul s-a scufundat, zise Jace. Dar nici unul dintre vânătorii de umbre n-a fost rănit, nu.

— Pentru că știu să înoate?

— Pentru că au fost salvați. Numeroși nixie ne-au scos din apă pe toți.

Clary își aminti mâinile din apă, cântecul imposibil de dulce care o înconjura. Deci nu fusese mama ei, de fapt.

— Vrei să spui spiritele apelor?

— Regina Curții Elfilor a intervenit, în felul ei, zise Jace. Ne promisese să ne ajute cu ce va putea.

— Dar cum a...

Cum a știut? voia Clary să întrebe, dar se gândi la ochii înțelepți și ageri ai Reginei, și la Jace aruncând bucățica aceea de hârtie albă în apă, pe plajă, în Red Hook, și se hotărî să nu mai întrebe.

— Bărcile vânătorilor de umbre au început să se miște, zise Simon, uitându-se în larg. Bănuiesc că au cules din apă pe câți au putut.

— Da. Luke își îndreptă umerii. E timpul s-o luăm și noi din loc.

Se duse încet spre cabina camionetei — șchiopăta, deși altfel părea nevătămat.

Luke se aruncă pe scaunul șoferului și într-o clipă motorul camionetei torcea din nou. Porniră, alunecând pe apă, picăturile împroșcate de roți reflectând cenușiul-argintiu al cerului care se lumina.

— E atât de ciudat, zise Simon. Mă tot aștept să văd camioneta începând să se scufunde.

— Nu pot să cred că după ce ai trecut prin tot ce am trecut noi, mai consideri că *asta* e ciudat, zise Jace, dar nu exista nici un pic de maliție în tonul lui și nici o iritare. Suna doar foarte, foarte obosit.

— Ce o să se întâmple cu familia Lightwood? întrebă Clary. După tot ce s-a petrecut... Conclavul...

Jace ridică din umeri.

— Conclavul acționează în moduri misterioase. Nu știu ce o să facă. Vor fi totuși foarte interesați de *tine*. Și de ceea ce poți tu să faci.

Simon scoase un zgomot. Clary crezu la început că era un zgomot de protest, dar când se uită mai bine la el, văzu că era mai verde ca niciodată.

— Ce-ai pățit, Simon?

— De la râu, zise el. Apa curgătoare nu e bună pentru vampiri. E pură și... noi nu.

— East River cu greu s-ar putea numi pur, zise Clary, dar întinse mâna și îl mângâie ușor pe brat. El îi zâmbi. Tu n-ai căzut în apă când vasul s-a dezmembrat?

— Nu. Era o bucată de metal care plutea pe apă, iar Jace m-a aruncat pe ea. Am stat afară din râu.

Clary se uită peste umăr spre Jace. Îl vedea mai clar acum; întunericul se destrăma.

— Mulțumesc, îi zise ea. Crezi că...

El ridică din sprâncene.

— Ce să cred?

— Că Valentine s-a înecat?

— Niciodată să nu crezi că tipul rău e mort până nu-i vezi cadavrul, zise Simon. Fiindcă asta duce la tot felul de nenorociri și ambuscade.

— Nu greșești, zise Jace. După părerea mea, nu e mort. Altminteri am fi găsit Instrumentele mortale.

— Conclavul nu poate continua fără ele? Indiferent dacă Valentine e viu sau nu? întrebă Clary.

— Conclavul întotdeauna merge înainte, zise Jace. Ăsta-i singurul lucru pe care știe să-l facă. Se întoarse cu fața spre orizontul de la est. Răsare soarele.

Simon încremeni. Clary se uită la el surprinsă pe moment, apoi șocată de groază. Se răsuci să-i urmărească privirea lui Jace. Avea dreptate — orizontul estic era o pată roșie care se răspândea dintr-un glob auriu. Clary putu vedea primele raze de soare colorând apa din jurul lor în nepământene nuanțe de verde, stacojiu și auriu.

— Nu! șopti ea.

Jace se uită la ea surprins, apoi la Simon, care stătea nemișcat, cu ochii la soarele care răsărea, ca un șoarece prins în cursă la o pisică. Jace se ridică iute în picioare și se duse până la cabina camionetei. Vorbi ceva cu voce joasă. Clary îl văzu pe Luke întorcându-se să se uite la ea și la Simon, apoi înapoi la Jace. Clătină din cap.

Camioneta țâșni înainte. Luke apăsase probabil pedala până la capăt. Clary se apucă de marginea remorcii ca să se țină. În față, Jace striga la Luke că trebuie să existe vreo cale să facă blestemata de mașină să meargă mai repede, dar Clary știa că n-ar fi întrecut niciodată răsăritul.

— Trebuie să fie ceva, îi zise ea lui Simon.

Nu-i venea să creadă că în mai puțin de cinci minute trecuse de la incredibilă ușurare la incredibilă groază.

— Te-am putea acoperi cu hainele noastre...

Simon continua să se uite la soare, alb la față.

— O grămadă de zdrențe n-o să țină, zise el. Raphael mi-a explicat — e nevoie de ziduri ca să ne apere de lumina soarelui. O să ardă prin pânză.

— Dar trebuie să existe ceva...

— Clary. Ea îl vedea foarte deslușit acum, în lumina cenușie de dinaintea răsăritului, cu ochii uriași și negri pe fața lui albă. Își întinse mâinile spre ea. Vino aici!

Ea căzu la pieptul lui, încercând să acopere cât mai mult din corpul lui cu al ei. Știa că era zadarnic. Când soarele avea să-l atingă, avea să se prefacă în cenușă.

Rămaseră pentru o clipă perfect nemișcați, strângându-se în brațe. Clary îi simți pieptul care i se ridica și îi cobora — din virtutea obișnuinței, își aminti ea, nu din necesitate. Poate că nu respira el, dar tot mai putea muri.

— N-o să te las să mori, zise ea.

— Nu cred că ai de ales. Ea îl simți zâmbind. Nu m-am gândit că o să apuc să văd iar soarele, zise el. Bănuiesc că am greșit.

— Simon...

Jace le striga ceva. Clary își ridică privirile. Cerul era inundat cu trandafiriu, ca vopseaua turnată în apă limpede. Simon se încordă în brațele ei.

— Te iubesc, zise el. N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine.

Fire de aur răzbătură prin trandafiriul cerului ca vinișoarele de aur în marmura scumpă. Apa din jurul lor ardea de lumină, iar Simon devenise rigid, cu capul căzut pe spate, ochii lui deschiși umplându-se cu aur de parcă metalul topit se ridica dinăuntrul lui. Linii negre apărură pe pielea lui ca niște crăpături într-o statuie sfărâmată.

— Simon! țipă Clary.

Întinse mâna după el, dar se simți deodată ridicată și împinsă în spate; era Jace, care o strângea tare de umeri. Ea încercă să se smulgă, dar el o ținu bine; îi spunea ceva la ureche, repeta și repeta același lucru, dar abia după câteva clipe ea începu să înțeleagă ce spunea:

— Clary, uită-te. *Uită-te.*

— Nu! Își acoperi fața cu mâinile. Putea simți apa sălcie de pe fundul remorcii pe palmele ei. Era sărată ca lacrimile. Nu vreau să mă uit. Nu vreau...

— Clary. Mâinile lui Jace o apucară de încheieturi, dându-i palmele la o parte de pe față. Lumina răsăritului îi ustura ochii. *Uită-te!*

Ea se uită. Și își auzi respirația fluierând aspru în plămâni când trase aer în piept. Simon stătea în capul oaselor, la spatele camionetei, într-un petic de lumină a soarelui, cu gura căscată și holbându-se în jos, la el însuși. Soarele dansa pe apă în spatele lui, iar marginile părului său sclipeau ca aurul. Nu arsese prefăcându-se în cenușă, ci stătea teafăr în lumina soarelui, iar pielea lui palidă de pe față și de pe brațe era în întregime neatinsă.

Noaptea cădea peste Institut. Slaba lumină roșie a apusului pătrundea prin ferestrele dormitorului lui Jace, în vreme ce el se uita la grămada de obiecte personale de pe pat. Grămada era mult mai mică decât

crezuse el c-o să fie. Șapte ani din viața lui în acest loc, și numai atât avea de pe urma lor: o jumătate de geantă de voiaj cu haine, un mic teanc de cărți și câteva arme.

Se gândea dacă ar trebui să ia cu el și cele câteva lucruri pe care le păstrase de la conacul din Idris, când avea să plece, în seara asta. Magnus îi dăduse înapoi inelul de argint al tatălui său, pe care nu se mai simțea bine să-l poarte. Îl pusese pe un lănțișor și îl atârnase la gât. În cele din urmă, se hotărî să ia totul. N-avea nici un rost să lase ceva de-al lui în locul ăsta.

Tocmai îndesa hainele în geantă, când auzi o bătaie la ușă. Se duse să deschidă, așteptându-se să fie Alec sau Isabelle.

Era Maryse. Purta o rochie sobră, neagră, iar părul ei era pieptănat pe spate, lăsându-i fața liberă. Arăta mai bătrână decât și-o amintea el. Două cute adânci îi coborau de la colțurile gurii până la bărbie. Numai ochii ei mai aveau culoare.

— Jace, zise ea. Pot să intru?

— Poți să faci ce dorești, zise el, întorcându-se spre pat. E casa ta.

Apucă un mănunchi de tricouri și le îndesă în geanta de voiaj, probabil cu mai multă forță decât era nevoie.

— De fapt, e casa Conclavului, zise Maryse. Noi suntem doar paznicii ei.

Jace aruncă și cărțile în geantă.

— Mă rog.

— Ce faci?

Dacă lui Jace i-ar fi păsat, ar fi zis că vocea ei tremura puțin.

— Îmi fac bagajele, zise el. Asta fac de obicei oamenii când se mută în alt loc.

Ea se albi la față.

— Nu pleca, zise. Dacă vrei să stai...

— Nu vreau să stau. Nu aparțin acestui loc.

— Unde o să te duci?

— Acasă la Luke, zise el și o văzu tresărind. Pentru o vreme. După aia, nu știu. Poate în Idris.

— Acelui loc crezi tu că aparții?

Era o tristețe dureroasă în vocea ei.

Jace se opri din împachetat pentru o clipă și se uită în jos, la geanta lui.

— Nu știu cărui loc aparțin.

— Împreună cu familia ta. Maryse făcu o încercare de a se apropia de el cu un pas. Cu noi.

— Voi m-ați dat afară. Jace își auzi asprimea din propria voce și încercă s-o îmblânzească. Îmi pare rău, zise el, întorcându-se s-o privească, pentru tot ce s-a întâmplat. Dar tu nu m-ai vrut aici înainte și nu pot să-mi închipui că m-ai vrea acum. Robert urmează să zacă o vreme la pat; tu va trebui să ai grijă de el. Eu doar o să vă încurc.

— O să ne încurci? Părea că nu-i vine a crede. Robert vrea *să te vadă*, Jace...

— Mă îndoiesc.

— Și cum rămâne cu Alec? Isabelle, Max... ei au nevoie de tine. Dacă nu mă crezi pe mine că vreau să fii aici — și nu te pot învinui dacă nu poți —, trebuie să fii convins că ei te vor. Am trecut cu toții printr-o perioadă grea, Jace. Nu-i răni mai mult decât sunt deja răniți.

— Asta nu-i drept.

— Nu te învinuiesc dacă mă urăști.

Vocea ei chiar tremura. Jace se întoarse să se uite la ea, surprins.

— Dar tot ceea ce am făcut eu — chiar și dându-te afară din casă —, purtându-mă cu tine cum am făcut-o, a fost ca să te protejez. Și pentru că mi-a fost frică.

— Ți-a fost frică de mine?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, asta mă face să mă simt *mult* mai bine.

Maryse trase adânc aer în piept.

— Am crezut că o să-mi zdrobești inima la fel cum a făcut și Valentine, zise ea. Tu ai fost cea dintâi ființă pe care am iubit-o, vezi tu, după el, care nu era sânge din sângele meu. Prima ființă vie. Și erai doar un copil...

— Dar ai crezut că eram altcineva.

— Nu. Am știut dintotdeauna cine ești. Chiar de prima oară când te-am văzut coborând de pe vasul care a venit din Idris, când aveai doar zece ani — ai pășit drept în inima mea, la fel precum copiii mei când s-au născut.

Ea clătină din cap.

— Tu nu poți să înțelegi. N-ai fost niciodată părinte. Nu iubești niciodată pe nimeni cum îți iubești propriii copii. Și nimic nu te poate face mai mânios.

— Am observat partea cu mânia, zise Jace, după o pauză.

— Nu mă aștept să mă ierți, zise Maryse. Dar dacă ai vrea să rămâi pentru Isabelle, Alec și Max, ți-aș fi profund recunoscătoare...

Cu asta n-o nimerise.

— Nu vreau recunoștința ta, zise Jace și se întoarse iar spre geanta lui de voiaj.

Nu mai avea nimic de pus în ea. Trase fermoarul.

— *À la claire fontaine*, zise Maryse, *m'en allant promener*[1]...

El se întoarse mirat spre ea.

— Ce?

— *Il y a longtemps que je t'aime. Jamais je ne t'oublierai*[2] — e vechea baladă franțuzească pe care obișnuiam să le-o cânt lui Alec și lui Isabelle. Cea despre care m-ai întrebat tu.

Era foarte puțină lumină în cameră, acum, iar în penumbră, Maryse i se părea aproape la fel ca atunci când avea el zece ani, de parcă nu se schimbase deloc în ultimii șapte ani. Arăta severă și îngrijorată, neliniștită... și plină de speranță. Arăta ca singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

— Ai greșit când ai spus că nu ți-am cântat-o niciodată, zise ea. Doar că nu m-ai auzit tu niciodată.

Jace nu spuse nimic, dar întinse mâna și trase înapoi fermoarul genții, întorcând-o cu susul în jos și lăsându-și lucrurile să se împrăștie pe pat.

---

[1] La fântâna cu apă curată, ducându-mă să mă plimb...

[2] Te iubesc de multă vreme. N-o să te uit niciodată...

Epilog

— CLARY! LA VEDEREA FETEI CARE STĂTEA PE TREPTELE DE LA intrarea casei sale, mama lui Simon zâmbi larg. Nu te-am mai văzut de secole. Începusem să-mi fac griji că tu și Simon v-ați certat.

— O, nu, zise Clary. Doar că nu m-am simțit eu prea bine, atâta tot.

Chiar și după ce ai primit rune vindecătoare magice, se pare că tot nu ești invulnerabil. Nu fusese surprinsă să se trezească în dimineața de după bătălie cu o durere crâncenă de cap și cu febră; crezuse că răcise — cine n-ar fi răcit, după atâta înghețat în haine ude, stând în larg atâtea ore, noaptea? —, dar Magnus spusese că era mai degrabă epuizare după ce crease runa aceea care-i distrusese vasul lui Valentine.

Mama lui Simon chicoti, cu îngăduință.

— Același microb pe care l-a avut și Simon, săptămâna trecută, pariez. Abia de se putea da jos din pat.

— Dar acum e mai bine, nu-i așa? zise Clary. Știa că da, dar nu o deranja să mai audă o dată.

— E bine. Acum e afară, în grădină, cred. Du-te și intră pe poartă la el, zise ea, zâmbindu-i. O să fie fericit să te vadă.

Șirul de case de cărămidă roșie de pe strada lui Simon era împărțit de garduri drăguțe, de fier forjat alb, fiecare dintre ele având o poartă care ducea într-un petic de grădină în spatele casei. Cerul era senin și aerul răcoros, în pofida zilelor însorite. Clary simți în aer gustul zăpezii viitoare.

Închise poarta în urma ei și se duse să-l găsească pe Simon. Se afla în grădina din spate, cum făgăduise, întins pe un șezlong de plastic, cu o revistă de benzi desenate deschisă în poală. O lăsă deoparte când o văzu pe Clary, se ridică și rânji:

— Bună, iubito.

— *Iubito?* Ea se instală lângă el, pe șezlong. Glumești, nu?

— Voiam să văd cum sună. Nu?

— Nu, zise ea cu fermitate și se aplecă să-l sărute pe gură.

Când ea se dădu înapoi, degetele lui zăboviră în părul ei, dar ochii îi erau gânditori.

— Mă bucur c-ai trecut pe-aici, zise el.

— Și eu. Aș fi venit mai devreme, dar...

— Ai fost bolnavă. Știu.

Își petrecuse toată săptămâna trimițându-i mesaje pe telefon de pe canapeaua lui Luke, unde zăcuse, înfășurată într-o pătură, urmărind reluările la *CSI*[1]. Era liniștitor să petreacă un timp într-o lume în care fiecare enigmă își găsea un răspuns detectabil, științific.

— Acum sunt mai bine. Își roti privirea în jur și se înfioră, strângându-și puloverul alb pe lângă corp. Ce cauți să stai pe-afară pe vremea asta, oricum? Nu ți-e frig?

Simon clătină din cap.

— Nu mai simt căldura, și nici frigul acum. De altfel — gura i se arcui într-un zâmbet —, vreau să petrec în lumina soarelui cât de mult timp pot. Încă mai sunt somnoros, în timpul zilei, dar fac eforturi să-mi treacă.

---

[1] *Crime Scene Investigation* – serial polițist, după un scenariu care reconstituie în mare cazurile și anchetele reale; difuzat la noi (din 2000) cu titlul *Crime și investigații.*

Ea îi atinse obrazul cu dosul palmei. Pielea îi era caldă de la soare, dar dedesubt, fața îi era rece.

— Însă toate celelalte sunt... sunt tot la fel?

— Vrei să spui dacă sunt tot vampir? Da. Așa se pare. Tot mai vreau să beau sânge, tot nu îmi bate inima. Va trebui să mă feresc de doctor, dar de vreme ce vampirii nu se îmbolnăvesc... Ridică din umeri.

— Ai vorbit cu Raphael? Tot n-are nici o idee de ce tu poți să ieși în lumina soarelui?

— Nici una. Și pare destul de supărat pe chestia asta.

Simon clipi la ea somnoros, de parcă ar fi fost două dimineața, nu două după-amiaza.

— Eu cred că îi dă peste cap cunoștințele despre cum trebuie să stea lucrurile. Plus că o să aibă mai multă bătaie de cap să mă facă să bântui noaptea, când eu sunt hotărât să bântui ziua.

— Eu aș fi zis că o să fie încântat.

— Vampirilor nu le plac schimbările. Sunt foarte tradiționaliști.

Simon îi zâmbi, iar ea gândi: *Întotdeauna el o să arate așa. Când eu o să am cincizeci sau șaizeci de ani, el o să arate de șaisprezece ani.* Nu era un gând prea vesel.

— Oricum, asta o să-mi prindă bine în cariera muzicală. Dacă te poți lua după ce scrie Anne Rice[1], vampirii pot deveni mari staruri rock.

— Nu sunt sigură că informațiile alea sunt de încredere.

El se lăsă pe spate în șezlongul său:

— Dar ce e? În afară de tine, firește.

— *De încredere?* Așa gândești tu despre mine? întrebă ea, cu o prefăcută indignare. Asta nu e prea romantic.

O umbră păru să-i treacă peste față.

— Clary...

— Ce? Ce s-a întâmplat? Ea se întinse să-i ia mâna și o ținu într-a ei. Ai vocea de vești proaste.

El își întoarse privirea de la ea.

---

[1] Autoarea seriei de romane *Cronicile vampirilor*.

— Nu știu dacă e o veste proastă sau nu.

— Toate sunt fie într-un fel, fie în celălalt, zise Clary. Doar spune-mi că tu ești bine.

— Sunt bine, zise el. Dar... nu cred că noi doi ar trebui să ne mai vedem.

Clary aproape căzu de pe șezlong.

— *Nu vrei să mai fim prieteni?*

— Clary...

— E din cauza demonilor? Pentru că te-ai transformat în vampir? Vocea ei se ridica din ce în ce mai mult. Știu că totul a fost nebunesc, dar te pot ține la o parte de toate chestiile astea. Pot să...

Simon se chirci.

— Începi să ai glasul unui delfin, știi asta? Încetează!

Clari încetă.

— Încă mai vreau să fim prieteni, zise el. Dar despre *cealaltă* chestie nu sunt sigur.

— Cealaltă chestie?

El roși. Ea nu știuse că vampirii pot roși. Arăta destul de surprinzător pe pielea lui albă.

— Chestia cu iubiții.

Ea rămase tăcută un lung moment, căutându-și cuvintele. În cele din urmă, spuse:

— Cel puțin n-ai spus „chestia cu sărutul". Mă temeam că pe-asta o numești așa.

El se uită în jos, la mâinile lor, care stăteau împletite pe plasticul șezlongului. Degetele ei păreau mici pe lângă ale lui, dar pentru prima oară pielea ei era mai închisă la culoare. El îi mângâie absent încheieturile degetelor cu degetul lui mare și spuse:

— N-aș fi numit-o așa.

— Am crezut că asta era ceea ce voiai, zise ea. Am crezut că ai spus că...

El se uită în sus la ea, printre genele sale negre.

— Că te iubesc? Te iubesc. Dar nu e asta toată povestea.

— E din cauza Maiei? Dinții ei începuseră să clănțăne, deși parțial din pricina frigului. Pentru că îți place de ea?

Simon șovăi.

— Nu. Adică, da, îmi place de ea, dar nu în felul la care te referi tu. Doar că, atunci când sunt cu ea... știu cum e să ai pe cineva ca *mine* în felul ăla. Și nu e ca atunci când sunt cu tine.

— Dar pe ea n-o iubești...

— Poate o să reușesc, cândva.

— Poate o să reușesc eu să te iubesc *pe tine*, cândva.

— Dac-o faci vreodată, zise el, vino și anunță-mă. Știi unde mă găsești.

Dinții ei clănțăneau mai tare.

— Nu pot să te pierd, Simon. *Nu pot.*

— N-o să mă pierzi niciodată. Nu te părăsesc. Dar mai degrabă mă mulțumesc cu felul în care suntem acum, care e real, adevărat și important, decât să te am lângă mine prefăcându-te că ești altfel. Când sunt cu tine, Clary, vreau să știu că sunt cu tine cea adevărată, Clary cea reală.

Ea își lipi capul de-al lui, închizând ochii. Încă îl mai simțea ca pe Simon, în pofida celor întâmplate; încă mirosea ca el, a săpunul cu care-și spăla lenjeria.

— Poate că nu știu cine e acea fată.

— Dar eu știu.

Camioneta nou-nouță a lui Luke era oprită la capătul aleii, cu motorul în ralanti, când Clary părăsi casa lui Simon, închizând la loc portița după ea.

— M-ai adus la venire. Nu trebuie să mă și iei la plecare, zise ea, cățărându-se în cabină, lângă el.

Negreșit că Luke își înlocuise camioneta veche, făcută praf, cu una nouă care arăta exact la fel.

—Scuză-mi panica paternă, zise Luke, întinzându-i un pahar de plastic în care era cafea.

Ea luă o înghițitură — fără lapte și cu mult zahăr, exact așa cum îi plăcea ei.

— Tind să devin un pic nervos când nu ești în câmpul meu vizual, zilele astea.

— O, zău? Clary ținu paharul strâns, ca să nu se verse cafeaua dinăuntru, când săltară printr-o groapă din asfalt. Cât timp crezi c-o să dureze asta?

Luke păru să socotească în minte.

— Nu prea mult. Cinci, poate șase ani.

— Luke!

— Plănuiesc să te las să începi să te duci la întâlniri cu băieții când o să împlinești treizeci de ani, dacă te ajută.

— De fapt, nu sună atât de rău. S-ar putea să nu fiu pregătită până n-o să fac treizeci de ani.

Luke se uită pieziș la ea.

— Tu și Simon...?

Ea flutură din mâna în care nu avea cafeaua.

— Nu întreba.

— Înțeleg.

Și probabil că înțelegea.

— Vrei să te duc acasă?

— Tu te duci la spital, nu-i așa?

Asta putea ghici după tensiunea nervoasă existentă dincolo de glumele lui.

— Merg cu tine.

Erau acum pe pod, iar Clary se uită peste râu, ocupându-se de cafeaua ei, dusă pe gânduri. Nu se săturase niciodată de priveliștea asta, de cursul îngust al râului prin canionul dintre Manhattan și Brooklyn. Sclipea în soare ca folia de aluminiu. Se întrebă de ce nu încercase niciodată să-l deseneze. Își aminti că o întrebase, într-un rând, pe mama ei de ce nu o folosise niciodată pe ea ca model, de ce nu își desena niciodată propria fiică. „Să desenezi ceva e ca și cum ai încerca să-l capturezi pentru totdeauna", răspunsese Jocelyn, stând pe podea, cu o

pensulă din care picura cadmiu albastru pe jeanșii ei. „Dacă iubești cu adevărat ceva, nu încerci niciodată să-l păstrezi pentru totdeauna în forma în care este. Trebuie să-i lași libertatea de a se schimba."

Dar eu urăsc schimbarea. Trase adânc aer în piept.

— Luke, zise ea, Valentine a spus ceva, când eram pe vas, ceva despre...

— Nimic bun nu începe vreodată cu aceste cuvinte „Valentine a spus", bombăni Luke.

— Poate că nu. Dar era despre tine și mama. El a spus că tu erai îndrăgostit de ea.

Tăcere. Erau opriți în trafic, pe pod. Ea auzi zdroncănitul trenului trecând pe deasupra.

— *Tu* crezi că asta e adevărat? întrebă Luke, în cele din urmă.

— Păi... Clary simți tensiunea din aer și încercă să-și aleagă vorbele cu grijă. Nu știu. Vreau să spun, el a mai spus-o și înainte, iar eu am catalogat-o drept dovadă a paranoiei și a urii lui. Dar de data asta, am început să mă gândesc și, ei bine... e cumva ciudat că ai fost întotdeauna prin preajmă, ai fost ca un tată pentru mine, practic am trăit împreună la fermă, vara, și cu toate astea nici tu, nici mama nu v-ați întâlnit vreodată cu altcineva. Așa că m-am gândit că poate...

— Te-ai gândit că poate ce?

— Că poate voi ați fost împreună tot timpul ăsta și doar n-ați vrut să-mi spuneți mie. Poate v-ați gândit că sunt prea mică să înțeleg. Poate că v-ați temut că o să mă apuc să pun întrebări despre tata. Dar de acum nu mai sunt prea mică să înțeleg. Puteți să-mi spuneți. Bănuiesc că asta vreau să zic. Puteți să-mi spuneți orice.

— Poate că nu orice.

Urmă din nou tăcere, în timp ce camioneta înainta, centimetru cu centimetru în traficul lent. Luke se uită cu ochii mijiți spre soare, bătând darabana pe volan. În cele din urmă, spuse:

— Ai dreptate. Sunt îndrăgostit de mama ta.

— Asta-i grozav, zise Clary, încercând să sune aprobator, oricât de scârboasă se întâmpla să fie în ochii lumii ideea că mama ei și Luke, la vârsta lor, ar putea fi îndrăgostiți.

— Dar, zise el, sfârșindu-și vorba, ea nu știe.

— Ea nu știe?

Clary făcu un gest larg cu mâna. Din fericire, paharul de cafea era gol.

— Cum se poate să nu știe? Nu i-ai spus?

— De fapt, zise Luke, apăsând pedala de accelerație pentru ca mașina să țâșnească înainte, nu.

— De ce nu?

Luke oftă și își frecă obosit bărbia nerasă.

— Pentru că, zise el, nu mi s-a părut niciodată c-ar fi momentul potrivit.

— Asta e o scuză trasă de păr și o știi bine.

Luke izbuti să scoată un sunet pe jumătate chicotit, pe jumătate mârâit de agasare.

— Poate, dar ăsta e adevărul. Când mi-am dat seama prima oară ce simțeam pentru Jocelyn, aveam aceeași vârstă pe care o ai tu acum. Șaisprezece ani. Și tocmai îl cunoscuserăm pe Valentine. Eu nu reprezentam un rival pentru el. Am fost chiar un pic bucuros că dacă nu eram eu cel pe care îl voia ea, măcar avea să fie cineva care o merita într-adevăr.

Vocea i se înăspri.

— Când mi-am dat seama cât de mult mă înșelasem în privința asta, era prea târziu. Când am fugit împreună din Idris, iar ea era însărcinată cu tine, am cerut-o de nevastă, oferindu-mă să am grijă de ea. I-am spus că nu conta cine era tatăl copilului, fiindcă aveam să-l cresc ca și când ar fi fost al meu. Ea a crezut că o făceam doar din caritate. N-am putut s-o conving că eram cât se poate de egoist. Mi-a spus că nu voia să fie o povară pentru mine, că ar fi fost prea mult să-i ceară asta cuiva. După ce m-a părăsit în Paris, m-am întors în Idris, dar nu mi-am găsit nici o clipă liniștea, n-am fost niciodată fericit. Întotdeauna, o parte din mine lipsea, iar partea aceea era Jocelyn. Visam că dacă ea s-ar fi aflat undeva și-ar fi avut nevoie de ajutorul meu, n-avea decât să strige, iar eu aș fi putut s-o aud. În cele din urmă, am plecat s-o caut.

— Îmi amintesc că a fost fericită când ai găsit-o, zise Clary, cu voce pierită.

— A fost și n-a fost. S-a bucurat să mă vadă, dar în același timp eu simbolizam pentru ea toată lumea aceea de care ea fugise și în care nu voia nici un rol. A fost de acord să mă lase să rămân pe lângă ea, după ce i-am făgăduit că o să renunț la toate legăturile cu haita mea, cu Conclavul, cu Idris, cu toate. M-am oferit să mă mut împreună cu voi, dar Jocelyn a considerat că transformările mele ar fi fost greu de ascuns de ochii tăi și eu a trebuit să accept. Am cumpărat librăria, mi-am luat un nume nou și am pretins că Lucian Graymark era mort. Iar pentru toate intențiile și scopurile, chiar a fost mort.

— Ai făcut într-adevăr multe pentru mama. Ai renunțat la toată viața ta.

— Aș fi făcut și mai multe de-atât, zise Luke, fără emfază. Dar ea era de neclintit în hotărârea ei de-a nu avea nimic de-a face cu Conclavul sau cu repudiații, și oricât m-aș putea preface eu, sunt totuși un licantrop. Sunt o amintire vie a tuturor acestora. Iar ea era atât de sigură că voia ca tu să nu afli niciodată nimic despre așa ceva. Știi, n-am fost niciodată de acord cu vizitele la Magnus, ca să-ți altereze memoria sau Vederea, dar asta a fost ceea ce a vrut ea și eu am lăsat-o s-o facă pentru că, dacă aș fi încercat s-o opresc, m-ar fi alungat. Și în nici un caz — în nici un caz — nu ar fi acceptat să mă căsătoresc cu ea, să fiu tatăl tău și să nu-ți spun adevărul despre mine. Iar asta ar fi dărâmat totul, toți acei pereți fragili pe care ea se străduise atât de mult să-i ridice între ea și Lumea Nevăzută. Nu-i puteam face una ca asta. Așa că am tăcut.

— Vrei să spui că nu i-ai mărturisit niciodată ce simțeai?

— Mama ta nu e proastă, Clary, zise Luke. Vorbea calm, dar exista o certă încordare în vocea lui. Trebuie să-și fi dat seama. Eu m-am oferit să mă căsătoresc cu ea. Oricât de blânde ar fi fost refuzurile ei, sunt convins de un singur lucru: știe ce simt și ea nu simte același lucru pentru mine.

Clary tăcu.

— E-n regulă, zise Luke, încercând să pară degajat. Am acceptat asta de mult.

Nervii lui Clary zbârnâiau de o subită tensiune și nu credea că i se trăgea de la cafeină. Alungă toate gândurile referitoare la propria ei viață.

— Tu te-ai oferit să te căsătorești cu ea, dar i-ai spus că voiai s-o faci pentru că o iubeai? Mi se pare că nu.

Luke tăcu.

— Eu cred că ar fi trebuit să-i spui adevărul. Cred că te înșeli în privința sentimentelor ei.

— Nu mă înșel, Clary.

Vocea lui Luke îi spunea ferm: *Și gata cu asta.*

— Îmi amintesc că, odată, am întrebat-o de ce nu se ducea la întâlnire cu nimeni, zise Clary, ignorându-i tonul de avertisment. Ea mi-a răspuns că întrucât își dăruise deja inima. Am crezut că se referea la tatăl meu, dar acum... acum nu mai sunt atât de sigură.

Luke păru sincer uluit.

— A spus ea *asta*? Își luă seama și adăugă: Probabil că se referea la Valentine, știi.

— Nu cred. Îi aruncă o privire cu coada ochiului. De altfel, nu te enervează? Că nu i-ai spus niciodată ce simți cu adevărat?

De data asta, tăcerea dură până când ieșiră de pe pod și străbătură Orchard Street, mărginită de magazine și restaurante ale căror firme erau scrise cu frumoase caractere chinezești, cu auriu și roșu.

— Ba da, mă enervează, zise Luke. La vremea aceea, am considerat că relația pe care o aveam cu tine și cu mama ta era mai bine decât nimic. Dar dacă nu le poți spune adevărul persoanelor la care ții cel mai mult, în cele din urmă n-o să-ți mai poți spune adevărul nici ție însuți.

În urechile lui Clary era un vuiet ca de ape năvalnice. Uitându-se în jos, văzu că mototolise paharul de plastic gol pe care-l avusese în mână, făcându-l ghem.

— Du-mă la Institut, zise ea. Te rog.

Luke se uită la ea, surprins.

— Parcă voiai să vii la spital?

— Vin acolo, după tine, când termin, zise ea. Am de făcut ceva mai întâi.

Catul de jos al Institutului era inundat de lumina soarelui și de particule palide de praf. Clary alergă pe culoarul îngust dintre strane, se năpusti în ascensor și împunse butoanele cu furie.

— Haide, haide, murmură ea. Hai...

Ușile aurii de deschiseră. Jace se afla în ascensor. Făcu ochii mari când o văzu.

— ...de, sfârși Clary și lăsă mâna în jos. Oh! Bună.

El continua să se uite la ea.

— Clary?

— Te-ai tuns, zise ea fără să se gândească.

Era adevărat — șuvițele lungi metalice nu îi mai cădeau pe față, ci fuseseră frumos și ordonat tăiate. Îl făcea să arate mai civilizat, ba chiar puțin mai în vârstă. Era și îmbrăcat sobru, într-un pulover albastru-închis și jeanși. Ceva argintiu sclipi la gâtul lui, chiar sub gulerul puloverului.

El ridică o mână.

— Oh! Așa e. Maryse m-a tuns. Ușa ascensorului începu să se închidă; el o ținu deschisă. Aveai vreo urgență să vii la Institut?

Ea clătină din cap.

— Voiam doar să stau de vorbă cu tine.

— Oh!

Păru un pic surprins să audă asta, dar ieși din lift, lăsând ușa să se închidă cu zgomot în urma lui.

— Eu tocmai dădeam o fugă la Taki's ca să iau ceva de mâncare. Nimeni nu prea are chef de gătit...

— Înțeleg, zise Clary, apoi își dori să n-o fi spus. Dorința familiei Lightwood de a găti sau a nu găti nu avea absolut nici o legătură cu ea.

— Putem vorbi acolo, zise Jace.

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se uită înapoi la ea. Stând între două candelabre aprinse, cu luminile lor de un auriu palid căzând pe părul și pielea lui, Jace arăta ca portretul unui înger. Inima ei se strânse dureros.

— Vii sau nu? se burzului el, fără să sune câtuși de puțin angelic.

— Oh! Da. Vin.

Și se grăbi să-l ajungă din urmă.

În timp ce mergeau spre Taki's, Clary încercă să evite conversația despre subiectele referitoare la ea, la Jace sau la ea și la Jace. În schimb, se interesă ce mai fac Isabelle, Max și Alec.

Jace ezită. Traversau First Avenue; o briză rece mătura bulevardul. Cerul era albastru, curat ca lacrima, o perfectă zi de toamnă în New York.

— Îmi pare rău. Clary tresări la propria prostie. Trebuie să se simtă destul de rău. Cu toți cunoscuții aceia care au murit.

— Pentru vânătorii de umbre e altfel, zise Jace. Noi suntem războinici. Ne așteptăm moartea într-un fel în care voi...

Clary nu-și putu opri un oftat:

— ...voi „mundanii" nu o faceți. Asta te pregăteai să spui, nu?

— Da, recunoscu el. Uneori e greu și pentru mine să-mi dau seama ce ești tu de-adevăratelea.

Se opriseră în fața la Taki's, restaurantul cu acoperișul lăsat și fațada fără ferestre. Ifritul care făcea de pază la ușa din față se uită în jos la ei, bănuitor.

— Eu sunt Clary, zise ea.

Jace se întoarse să se uite la ea. Vântul îi sufla părul peste față. El întinse mâna și i-l dădu înapoi, aproape absent.

— Știu.

Înăuntru, găsiră un separeu într-un colț și se strecurară în el. Restaurantul era aproape gol: Kaelie, chelnerița pixie, se tolănise pe tejghea, fluturându-și leneș aripile ei alb-albastre. Ea și Jace își dăduseră întâlniri într-o vreme. O pereche de vârcolaci ocupa un alt separeu. Mâncau pulpă de miel crudă și se certau pe cine ar câștiga într-o luptă: Dumbledore din cărțile cu Harry Potter sau Magnus Bane?

— Dumbledore ar câștiga precis, zise primul. Are Blestemul Ucigaș pe care nu-l parează nimeni.

Al doilea licantrop marcă tranșant:

— Dar Dumbledore nu e real.

— Nici Magnus Bane nu cred că e real, zise batjocoritor cel dintâi. Tu l-ai întâlnit vreodată?

— Asta e așa de ciudat! zise Clary, lăsându-se mai jos pe banca ei. Asculți ce zic?

— Nu. E nepoliticos să tragi cu urechea.

Jace studia meniul, ceea ce îi dădea lui Clary ocazia să-l studieze pe furiș pe *el. Nu m-am uitat niciodată la tine*, îi spuse ea în gând. Și era foarte adevărat sau, cel puțin, nu se uitase niciodată la el așa cum ar fi vrut, cu un ochi de artist. Deviase întotdeauna, distrasă de vreun detaliu: pomeții lui, unghiul genelor lui, forma gurii lui.

— Te holbezi la mine, zise el, fără să-și ridice ochii din meniu. De ce te holbezi la mine? S-a întâmplat ceva?

Sosirea lui Kaelie la masa lor o scuti pe Clary să-i mai răspundă. Creionul ei, observă Clary, era o nuielușă de mesteacăn alb. Ea o privi curioasă pe Clary, cu ochii ei de un albastru intens.

— Te-ai hotărât?

Nepregătită, Clary comandă la întâmplare câteva lucruri din meniu. Jace ceru o farfurie de cartofi prăjiți dulci și mai multe mâncăruri pentru a fi puse la cutie și duse acasă la familia Lightwood. Kaelie plecă, lăsând în urmă un parfum suav de flori.

— Spune-le lui Alec și lui Isabelle că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, zise Clary, de îndată ce Kaelie nu o mai putea auzi. Și spune-i lui Max că o să-l duc la Forbidden Planet oricând vrea el.

— Numai mundanii spun că le pare rău când de fapt vor să spună „Îți împărtășesc durerea", observă Jace. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta, Clary. Ochii lui se aprinseră deodată de ură. Ci din vina lui Valentine.

— Înțeleg că nu există nici un...

— Nici un semn de la el? Nu, bănuiesc că s-a retras în vreun bârlog pe undeva, până poate termina ceea ce a început cu Sabia. După aceea...

Jace ridică din umeri.

— După aceea, ce?

— Nu știu. E smintit. Greu de spus care o să fie mutarea următoare a unui smintit.

Dar îi ocoli privirea, iar Clary știa că se gândea la război. Asta era ceea ce voia Valentine. Război cu vânătorii de umbre. Și avea să-l iște. Necunoscuta era doar unde avea să lovească mai întâi.

— Oricum, mă îndoiesc că despre asta ai venit să vorbești cu mine, așa-i?

— Nu.

Acum, că sosise momentul, Clary nu-și găsea deloc cuvintele. Surprinse o clipă propria reflecție în latura argintie a suportului de șervețele. Pulover alb, față albă, roșeață bolnăvicioasă în obraji. Arăta de parcă ar fi avut febră. Chiar și simțea un pic de febră.

— Am tot vrut să stau de vorbă cu tine în ultimele câteva zile...

— M-ai fi putut păcăli. Vocea lui era nefiresc de tăioasă. De fiecare dată când te-am sunat, Luke mi-a spus că erai bolnavă. Mi-am închipuit că mă evitai. Din nou.

— Nu te evitam.

I se părea că existau nenumărate spații goale între ei, deși separeul nu era atât de mare și nu stăteau prea departe unul de altul.

— Chiar am vrut să stau de vorbă cu tine. M-am gândit la tine tot timpul.

El pufni a surprindere și își întinse o mână peste masă. Ea i-o luă și o străbătu un val de ușurare.

— Și eu m-am gândit la tine.

Strângerea lui de mână era călduroasă, liniștitoare, iar ea își aminti cum, la Renwick, ea îi luase din palmă ciobul însângerat de portal — singurul lucru care îi mai rămăsese din vechea lui viață — și cum el o cuprinse apoi în brațe.

— Chiar am fost bolnavă, zise ea. Jur. A fost cât pe ce să mor acolo, pe vas, știi.

El îi dădu drumul la mână, dar continuă să se uite la ea, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte fața ei.

— Știu, zise el. De fiecare dată când ești cât pe ce să mori, și eu sunt cât pe ce să mor.

Cuvintele acestea îi făcură inima s-o ia la goană de parcă ar fi înghițit o gură de cafea tare.

— Jace. Am venit să-ți spun...

— Stai. Lasă-mă pe mine să vorbesc primul. Își ridicase mâinile, ca pentru a se apăra de următoarele ei cuvinte. Mai înainte să spui orice, vreau să-ți cer iertare.

— Iertare? Pentru ce?

— Pentru că nu te-am ascultat.

Își dădu părul pe spate cu ambele mâini, iar ea observă o cicatrice mică, o linie subțire argintie, pe gâtul lui. Nu fusese acolo înainte.

— Tu mi-ai tot spus că nu puteam avea ce doream de la tine, iar eu te tot băteam la cap și tot stăruiam și nu te ascultam deloc. Eu doar te voiam pe tine și nu-mi păsa ce avea altcineva de zis despre asta. Nici măcar tu.

Gura ei se uscă dintr-odată, dar, înainte să poată spună ceva, Kaelie se întoarse, cu farfuria de cartofi prăjiți a lui Jace și mai multe farfurii pentru Clary. Clary se uită lung la ceea ce comandase. Un milkshake verde, ceva care arăta ca o bucată de hamburger crud și o farfurie de greieri înmuiați în ciocolată. Nu că ar fi contat; stomacul îi era prea contractat de emoții ca să se gândească la mâncare.

— Jace, zise ea de îndată ce chelnerița se îndepărtă. N-ai făcut nimic rău. Tu...

— Nu. Lasă-mă să termin. Se uita în jos, la cartofii lui prăjiți de parcă ei ar fi deținut secretele universului. Clary, trebuie s-o spun acum sau... sau n-o mai spun deloc.

Cuvintele se rostogoliră apoi năvalnic:

— Am crezut că îmi pierdusem familia. Și nu mă refer la Valentine. Mă refer la familia Lightwood. Am crezut că terminaseră cu mine. Am crezut că nu îmi mai rămăsese nimeni pe lume decât tine. Am...

am fost înnebunit de pierdere și m-am dezlănțuit asupra ta și-mi pare rău. Ai avut dreptate.

— Nu. Eu am fost proastă. Am fost crudă față de tine...

— Aveai tot dreptul să fii așa.

Își ridică ochii la ea, iar ea își aminti deodată și în mod foarte ciudat de ziua când avea patru ani și plânsese pe plajă fiindcă venise vântul și îi risipise castelul de nisip pe care îl construise. Mama ei îi spusese că putea face altul, dacă voia, dar asta n-o oprise din plâns, întrucât ceea ce crezuse ea că era permanent nu era așa, la urma urmelor, ci doar făcut din nisip, și dispărea la atingerea vântului sau a apei.

— Ceea ce ai spus tu era adevărat. Noi nu trăim sau luptăm într-un vid. Există oameni în jurul nostru cărora le pasă de noi, care ar suferi, poate chiar ar fi distruși, dacă ne-am lăsa pradă sentimentelor pe care ne dorim să le simțim. Să fiu atât de egoist ar fi însemnat... ar fi însemnat să fiu ca Valentine.

Rosti numele tatălui său cu atâta hotărâre, încât Clary îl resimți ca pe o ușă trântită în față.

— Voi fi doar fratele tău de-acum încolo, zise el, uitându-se la ea cu nădejdea că va fi mulțumită, ceea ce o făcu să vrea să țipe că îi zdrobea inima și că trebuia să înceteze. Asta îți doreai, nu-i așa?

Ei îi luă un răstimp lung până răspunse, iar când o făcu, vocea ei sună ca un ecou, venind de foarte departe.

— Da, zise ea și auzi vâjâitul valurilor în urechi, iar ochii o usturară de parcă i-ar fi intrat nisip sau apă de mare. Asta îmi doream.

Clary urcă amorțită treptele care duceau până la marile uși de sticlă ale spitalului Beth Israel's. Într-un fel, era bucuroasă că se afla aici și nu în altă parte. Voia mai mult ca orice să se arunce în brațele mamei sale și să plângă, chiar dacă nu i-ar fi putut explica niciodată de ce plângea. De vreme ce nu putea face asta, să stea doar lângă patul mamei sale și să plângă i se părea cea mai bună opțiune.

Se ținuse destul de tare la Taki's, ba chiar îl îmbrățișase pe Jace la plecare. Nu începuse să bocească decât atunci când se văzuse în metrou,

și atunci se trezise că plânge pentru tot ce nu plânsese până atunci — Jace și Simon, Luke și mama ei, ba chiar și Valentine. Hohotise destul de tare pentru ca bărbatul care stătea vizavi de ea să-i ofere o batistă, iar ea țipase la el „La ce-ți închipui că te holbezi, nemernicule?", doar pentru că așa se făcea de regulă în New York. După aceea, se simțise puțin mai bine.

Pe când se apropia de capătul scărilor, își dădu seama că acolo aștepta o femeie. Purta o haină lungă peste rochie, nu genul de veșminte pe care le vezi de obicei pe o stradă din Manhattan. Haina era dintr-un material închis la culoare și catifelat și avea o glugă largă, pe care și-o trăsese pe cap și-i acoperea fața. Aruncând o privire în jurul ei, Clary văzu că nimeni dintre cei de pe treptele spitalului sau cei care stăteau la ușile lui nu părea să observe apariția femeii. O iluzie magică, atunci.

Ajunse pe ultima treaptă și se opri, uitându-se la acea femeie. Tot nu-i putea vedea fața. Clary zise:

— Uite, dacă ai venit aici să mă vezi pe mine, spune-mi direct ce dorești. Nu sunt în dispoziția potrivită pentru toată iluzia asta magică și chestii secrete în clipa de față.

Observă că oamenii din jurul ei se opriseră să se holbeze la fata țicnită care vorbea singură. Se abținu cu greu să nu scoată limba la ei.

— Bine.

Vocea era blândă, ciudat de cunoscută. Femeia ridică mâna și-și dădu gluga pe spate. Părul argintiu i se revărsă pe umeri. Era femeia pe care Clary o văzuse uitându-se fix la ea în curtea Cimitirului de Marmură, aceeași care-i salvase de cuțitul lui Malik, la Institut. De aproape, Clary putu vedea că avea genul de față colțuroasă, prea ascuțită ca să fie frumoasă; totuși, ochii ei erau de culoarea alunei, intensă și plăcută.

— Numele meu e Madeleine. Madeleine Bellefleur.

— Și...? întrebă Clary. Ce vrei de la mine?

Femeia — Madeleine — șovăi.

— Am cunoscut-o pe mama ta, Jocelyn, zise ea. Am fost prietene în Idris.

— Nu o poți vedea, spuse Clary. Nu este vizitată decât de membrii familiei până când o să se simtă mai bine.

— Dar n-o să se simtă mai bine.

Clary parcă primise o palmă peste obraz.

— *Ce?*

— Îmi pare rău, zise Madeleine. N-am vrut să te supăr. Numai că eu știu ce nu e în regulă cu Jocelyn și nici un spital mundan n-o poate ajuta acum. Ceea ce s-a întâmplat cu ea... și-a făcut-o cu mâna ei, Clarissa.

— Nu. Nu înțelegi. Valentine...

— A făcut-o înainte ca Valentine să ajungă la ea. Ca el să nu poată obține nici o informație de la ea. Așa a plănuit ea să se întâmple. A fost un secret, un secret împărtășit cu o singură altă persoană, cea căreia i-a și spus cum putea fi desfăcută vraja. Persoana aceea sunt eu.

— Vrei să spui...

— Da, zise Madeleine. Vreau să spun că pot să-ți arăt cum s-o trezești pe mama ta.